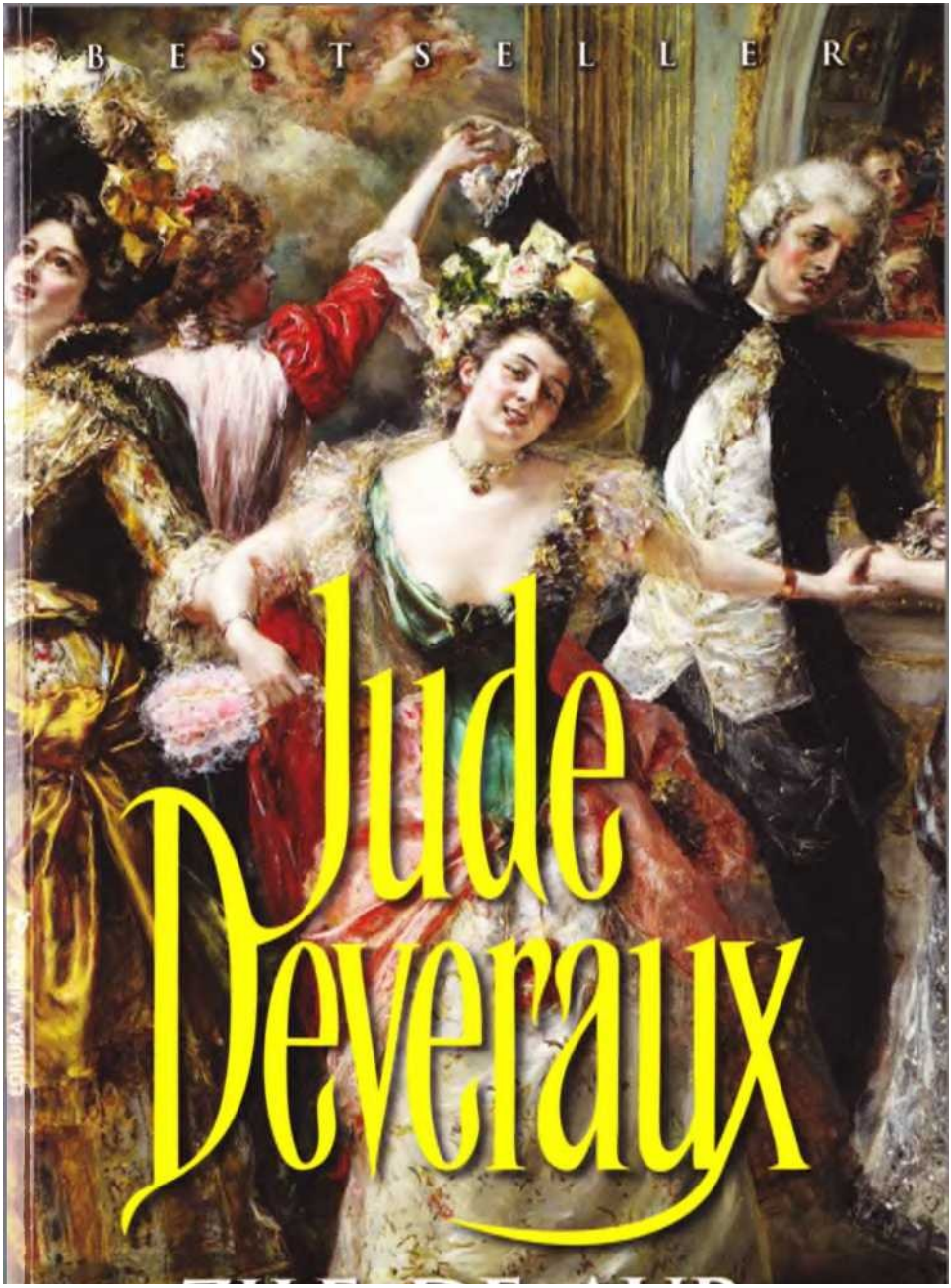
BESTSELLER
Jude Deveraux

În Scoţia anului 1766, şeful clanului, Angus Metern, are tot ce şi-a dorit de la viaţă. Deşi bunicul lui a pierdut la cărţi pământurile şi conacul familiei, el şi-a asumat cu seriozitate toate responsabilităţile şi este respectat de toţi bărbaţii şi adorat de femei. Totul până la apariţia lui Edilean Talbot.

Extraordinar de frumoasă şi de familie bună, aceasta este terorizată de unchiul ei, care vrea să o mărite cu forţa şi să-i ia banii. Cel care o ajută să recupereze aurul şi să scape este Angus. Sunt nevoiţi să fugă în America. În pofida tuturor încercărilor şi a celor care se opun relaţiei lor, Edilean şi Angus descoperă o dragoste la fel de sălbatică şi de neîngrădită ca şi noua lor ţară.

DAYS OF GOLD

by Jude Deveraux

JUDE DEVERAUX

ZILE DE AUR

Traducerea:

Oana Negureanu

Editura MIRON

PARTEA I

SCOŢIA 1766

CAPITOLUL 1

— Ai reuşit s-o vezi?

— Nu, n-am văzut-o, răspunse Angus Metern poate pentru a suta oară. Tocmai ce ajunsese în fine acasă de pe dealuri şi era ud, obosit, flămând şi înfrigurat, iar toţi ceilalţi din jur nu discutau despre nimic altceva decât despre nepoata englezoaică a lui Neville Lawler, venită în vizită la vechiul conac, ca să se uite de sus la bieţii scoţieni.

— Ar trebui s-o vezi, îi zise iar tânărul Tam, în timp ce se străduia din răsputeri să ţină pasul cu vărul său. Angus de regulă era foarte încântat să-şi vadă verişorul, dar nu şi dacă avea de gând să discute numai despre nepoata lui Lawler. Are părul ca de aur, continuă băiatul cu glas răguşit. Mai avea doar un pas şi devenea bărbat şi era foarte interesat de tot ce spuneau, făceau sau purtau tinerele fete. Are ochii la fel de albaştri precum apele unui lac, iar hainele ei... Niciodată n-am mai văzut asemenea veşminte. Parcă sunt croite de îngeri şi cusute de albine fermecate. Iar...

— Iar tu n-ai mai fost pe nicăieri altundeva să mai vezi şi altceva ca să ai cu ce să compari, am dreptate sau nu, măi

flăcău? i-o trânti Angus, în timp ce toţi cei din jur se întoarseră să-l privească uluiţi.

Toată lumea era adunată în curtea mare de piatră care cândva aparţinuse familiei Metern. Bunicul lui Angus şi-al lui Tam fusese stăpânul conacului, însă leneş şi nesocotit, pierduse totul la cărţi în favoarea unui tânăr englez, Neville Lawler. Angus avusese pe vremea aceea doar nouă ani şi locuia cu mama sa văduvă, iar acum pentru orice problemă, oamenii din clan veneau la el. În cei şaisprezece ani care se scurseseră de atunci, făcuse tot ce-i stătuse în putere pentru cei câţiva rămaşi din clanul Metern.

Însă uneori, aşa cum se întâmpla chiar în acel moment, i se părea o bătălie gata pierdută ca să-i mai facă pe cei din jur să-şi amintească din ce clan măreţ făceau parte. De câteva săptămâni, subiectul lor preferat de discuţie era domnişoara englezoaică. Nu vorbeau decât despre părul ei, despre ce anume spusese şi cum anume o spusese.

— Ce-i, băiete, ţi-e teamă că n-o să te placă? îl întrebă bătrânul Duncan, ridicând într-o doară privirile de la coasa pe care o ascuţea. Ţi-e frică să n-o sperii de tot cu barba aia încâlcită?

Tensiunea care se adunase din momentul în care se burzuluise la mai tânărul său văr se evaporă în acel

moment, iar Angus îl pocni pe Tam peste umăr în chip de scuză. Nu era vina băiatului că nu fusese nicăieri şi nu făcuse încă nimic. Bietul de el nu cunoştea decât dealurile Scoţiei, oile şi vitele, plus bătăliile cu hoţii de vite, în care era oricând gata să-şi piardă viaţa.

— O domnişoară aşa de fiţoasă ca ea ar fi speriată de moarte de un scoţian adevărat, răspunse Angus, strâmbându-se la tânărul său văr.

Toţi cei adunaţi acolo se relaxară vizibil şi se întoarseră la treburile pe care le făceau înainte să se fi întrerupt. Pentru ei era foarte important ce părere avea Angus despre orice subiect.

Angus trecu pe lângă vechea casă a vechilului care pe vremuri fusese căminul său şi o porni cu paşi mari spre grajduri. Cum Neville Lawler ţinea mai mult la cai decât la oameni, în grajd era curat şi cald, mult mai cald decât în casele multora.

Fără să mai întrebe, unchiul lui Angus, Malcolm Metern, îi aduse acestuia o felie groasă de pâine uscată şi o cană cu bere.

— Am pierdut multe animale, băiete? întrebă el, apucându-se să ţesale unul dintre caii de vânătoare.

— Trei, oftă Angus, aşezându-se pe un taburet de lângă

perete. I-am urmărit cât am putut, dar n-am reuşit să-i prind. Angus petrecea mult timp încercând să salveze vitele şi oile de hoţii care făceau incursiuni din ce în ce mai dese. Muşcă din pâine şi se sprijini de perete, după care închise ochii pentru o clipă. Nu mai dormise de două zile şi-şi dorea nespus să se poată înfăşura bine în tartanul care purta culorile clanului ca apoi să uite de toate până la răsăritul soarelui.

Când unul din cai lovi cu copita în perete, Angus scoase instantaneu cuţitul de la brâu, înainte chiar să deschidă ochii.

Malcolm izbucni în râs.

— Tu nu te simţi niciodată în siguranţă?

— Niciunul dintre noi nu e în siguranţă, răspunse acesta cu bun simţ. Se simţea deja cuprins de căldură în timp ce mânca. El rămăsese singurul din clan care încă mai purta tartanul în stilul vechi. Acesta consta din două bucăţi de stofă ţesută în casă pe care le drapa în jurul corpului, prinse la mijloc cu un brâu lat de piele, ce-i lăsau partea de jos a picioarelor descoperită. Pe dedesubt purta o cămaşă albă, cu mâneci largi şi strânsă la gât. Kiltul fusese scos în afara legii de către englezi cu mulţi ani în urmă, iar cei ce îndrăzneau să-l poarte riscau ani grei de temniţă

sau o biciuire bună, însă bătrânul Lawler prefera să ignore ce făcea Angus, căci deşi omul era leneş şi foarte lacom, înţelegea foarte bine ce însemna mândria unui bărbat.

— Lasă-l în pace să poarte blestemăţia aia, îi răspunsese unui oaspete care-l întrebase cum de permitea aşa ceva pe domeniul său.

— Dacă le permiţi să-şi poarte veşmintele tradiţionale, o să ajungă să creadă că încă mai sunt stăpâni în ţara lor. O să-ţi aducă multe necazuri.

— Dacă îi iau şi mândria, atunci o să-i piară dorinţa de a mai avea grijă de domeniu, îi răspunsese Neville care apoi îi zâmbise lui Angus peste umărul oaspetelui său.

Deşi Neville Lawler era de fapt un om de nimic, avea un puternic instinct de supravieţuire. Ştia că Angus Metem avea grijă de proprietate, de oameni şi de animale şi nu era dispus să-l jignească sau să-l înfurie.

— Fugi acasă, măi băiete, îi zise Malcolm cu blândeţe. Am eu grijă de cai. Du-te să dormi şi tu ca omu'!

— La mine acasă? se amărî Angus. Cum naiba să dorm acolo? în secunda în care m-am întins sar toţi plozii pe mine. Cel mare ar trebui atins puţin. Ultima dată când am dormit acolo, mi-a împletit numai beţe în barbă şi mi-a zis că orice pasăre poate să-şi facă cuib acolo.

Malcolm tuşi uşor ca să-şi ascundă hohotul de râs. Angus locuia cu soră-sa şi cumnatul său, laolaltă cu familia lor în continuă creştere. De drept, casa îi aparţinea lui Angus, însă acesta nu se putea îndura să-şi alunge sora de acolo.

— Atunci fugi de te bagă în patul meu, eu n-o să am nevoie de el ore întregi de acum încolo, îl îmboldi Malcolm.

Angus îi oferi o asemenea căutătură recunoscătoare, încât Malcolm aproape că roşi ca o fetişcană. De când murise tatăl lui Angus, pe când acesta era doar un prichindel, Malcolm încercase să-l înlocuiască pe cât putuse de bine. Malcolm era mezinul şefului de clan ce-şi pierduse domeniul în favoarea englezoiului, iar Angus şi Tam erau fiii fraţilor săi mai mari. Nu se aşezase niciodată la casa lui cu vreo femeie spunând că era prea ocupat cu creşterea copiilor fraţilor săi ca să-şi mai dorească să facă şi el alţii.

— Să te trezesc atunci când o să iasă la plimbare? întrebă Malcolm nevinovat

— Cine să iasă?

— Hai lasă-mă, nu se poate să nu fi auzit nimic despre nepoată!

— N-am mai auzit nimic altceva! Aseară, aproape că mă

aşteptam ca hoţii să se întoarcă cu vitele furate, doar ca să discutăm despre fătuca asta. Am zis c-o să mă-ntrebe dacă purta o rochie albastră sau roz!

— Râzi tu râzi, dar asta-i numai din cauză că n-ai văzut-o!

Angus căscă cu poftă.

— Şi nici nu vreau! Sunt convins că-i o fătucă arătoasă foc, dar ce mă interesează pe mine? Oricum o să plece înapoi în curând ca să locuiască în cine ştie ce mândreţe de casă din Londra. Şi aşa nu pricep de ce a vrut să vină în vizită la grămada asta de pietroaie, poate doar ca să râdă de noi!

— Poate, făcu Malcolm, dar până una-alta, le-a zâmbit tuturor oamenilor.

— Bravo ei, răspunse Angus ridicându-se şi întinzându-şi trupul înalt. Şi cu zâmbetele astea n-a determinat pe toată lumea să-i facă pe voie? „Da, domniţă! Nu, domniţă!”, i-aţi spus cu toţii. „Să vă duc eu evantaiul, domniţă”! „Să vă golesc oala de noapte, domniţă”!

Malcolm zâmbi văzându-l pe Angus aşa de aprins, însă nu se lăsă mai prejos.

— Mie-mi pare rău de fată. Are în ochi o anumită tristeţe pe care n-ai cum să te împiedici să n-o observi. Morag mi-a

zis că fata nu mai are pe nimeni din familie, cu excepţia bătrânului Neville.

— Da, da are bani, nu? Asta înseamnă că poate să-şi cumpere un soţ care să-i toarne o gloată de plozi, ceea ce ar face-o foarte fericită. Gata! Nu mai vreau să aud nimic de ea! Şi aşa probabil c-o s-o văd în curând, sau poate mă paşte norocul şi nu mai apuc să-i văd angelicul... Dădu din mâna a lehamite. Totul e prea îngeresc şi ceresc pentru mine. Mă duc la culcare. Dacă până mâine la ora asta nu m-am trezit, vino să vezi dacă n-am dat ortu popii!

Malcolm pufni uşor pe nas. Mai mult ca sigur că Angus avea să fie treaz în câteva ore, gata să se apuce iar de treabă. Nu era omul care să stea şi să trândăvească.

Angus o porni încet spre odaia aflată la capătul grajdului, privind spre calul cu care venise nepoata de la Londra. Era gri, cu pete de un gri mai întunecat şi teribil de nerăbdător să iasă la plimbare. I se spusese că fata ieşea călare la plimbare în fiecare zi, întotdeauna însoţită de o escortă, un om care călărea mult în spatele ei. De asemenea aflase din mai multe surse că era o călăreaţă desăvârşită.

Patul lui Malcolm cu aşternuturile sale aspre şi cuvertura groasă reprezenta o privelişte îmbietoare. În timp ce se

întindea, se gândi că i-ar fi plăcut s-o vadă pe fată călărind aşa cum o făcuse el în ultimele două nopţi. Bietul căluţ, îl purtase ca vântul peste pietroaie şi mărăciniş cât îi urmărise pe hoţii de vite, păcat că nu reuşise să-i prindă din urmă.

În timp ce adormea, zâmbi gândindu-se la fata aceea cum s-ar fi ţinut în şa, într-o asemenea goană nebună.

Atunci când se trezi, fiecare nerv din trupul său era întins la maxim. Fusese smuls din somn de un sunet neobişnuit, pe care nu-l putea identifica. Îşi petrecuse mai bine de jumătate din viaţă în grajd şi cunoştea fiecare zgomot în parte, dar ceea ce tocmai auzise nu făcea parte din sunetele obişnuite. Iar hoţii nu ar fi îndrăznit să se apropie atât de mult, nu?

Angus rămase nemişcat, cu ochii închişi, pentru eventualitatea în care cineva ar fi stat în pragul uşii, şi ascultă cu mare atenţie.

Zgomotele veneau din boxa lipită de peretele odăii, boxa în care era cazată iepşoara nepoatei. Oare animalul pe care nu-l cunoştea făcea ceva ce nu-şi putea da seama ce e? Nu! Auzi respiraţia cuiva şi apoi un oftat ca un şuierat ceea ce-l făcu pe Angus să se relaxeze. Shamus! Oricare ar fi fost zgomotul, cel care-l făcuse era Shamus.

Obosit, Angus se ridică din pat şi se duse la raftul plin de mărunţişuri din perete şi dădu la o parte o perie de ţesălat ca să poată privi la ceea ce se petrecea în grajd. Numai el şi cu Malcolm ştiau de această invenţie, raftul acela care era ca o fereastră în perete şi prin care se putea urmări tot ceea ce se petrecea în grajduri fără a fi văzut. Unchiul său se plânsese că toţi erau leneşi şi că atunci când nu era prin grajd făceau orice altceva, dar nu treabă!

Angus privi prin golul lăsat de perie şi-l văzu pe Shamus, uriaşul şi răutăciosul Shamus, umblând de zor la chinga de la şaua fetei, iar Angus oftă în tăcere. Oare omul acela n-avea nici măcar un dram de bun simţ? Oare se apucase să-i joace o festă murdară tocmai nepoatei lui Lawler? Era adevărat că Shamus era un derbedeu căruia îi plăcea să-i chinuie pe cei mai firavi ca el, dar de regulă avea bunul simţ să nu se dea la cineva care avea în spate un protector, doar aflase pe propria-i piele cum e, din momentul în care Angus devenise la fel de înalt şi de solid ca el.

Numai că în acel moment slăbise deja chinga de la şa. Oare ce intenţiona? După cum îl ştia Angus, probabil că voia s-o umilească, să-i facă pe oameni să râdă de ea. Mda, făcu Angus în sinea lui, asta ne mai lipseşte. Lawler

era un moşier destul de cumsecade. Numai că era imprevizibil. Dacă cineva dădea foc din greşeală la o căruţă, moşierul se putea amuza copios, ca a doua zi să biciuiască pe altcineva doar pentru o curea ruptă. Uneori Angus avea impresia că jumătate din viaţă se certase cu moşierul doar pentru a scăpa pielea unuia sau altuia de la pedeapsă. Cât despre el, Lawer n-ar fi avut niciodată curajul să-l atingă cu ceva.

Angus era încă obosit mort, i se părea că nu dormise mai mult de câteva minute, privi spre pat şi-şi dori să se vâre la loc la căldură, în fond nu era deloc treaba lui ce avea să păţească fata şi ar fi fost mai bine pentru toată lumea dacă ar fi văzut că n-avea nimic special, îl auzi pe Shamus cum scotea iapa din boxă, chicotind mulţumit.

Mda, nu e deloc treaba mea, cugetă Angus, în timp ce se întindea la loc în pat. Ca toţi scoţienii şi el se putea lăuda că putea să doarmă oriunde şi la orice oră. Numai că spre deosebire de ceilalţi, care trebuiau să care păturile după ei, Angus doar ce-şi slăbi un pic brâul şi se înfăşură bine în tartan. Acesta fusese motivul pentru care englezii le interziseseră kiltul, pentru că puteau să fugă imediat în vreme ce-şi cărau aşternuturile în spinare.

Păi da, cugetă Angus mulţumit, gata să aţipească la loc.

Din nefericire, după zece minute era tot treaz. Dacă Shamus o umilea, sau Doamne-fereşte, o rănea pe nepoata moşierului, atunci se dezlănţuia iadul. Nu era cu putinţă ca Shamus să nu ştie măcar atâta lucru, însă omul era cunoscut mai degrabă pentru forţa brută, nu pentru inteligenţă.

Gemând, Angus se dădu jos din pat. Oare n-o să aibă niciodată vreun moment de răgaz? O să vină vreodată clipa în care să nu mai fie nevoit să aibă grijă de tot ce mişcă pe ceea ce odinioară fusese moşia Metern din moşi strămoşi? Angus era după datină şef de clan, dar cum pământurile fuseseră înstrăinate, la ce bun titlul?

Cu senzaţia că încheieturile îi scârţâiau, Angus ajunse iar în curtea conacului.

— Ai venit s-o vezi şi tu, nu? îl întrebară câţiva oameni la rând.

— Nu, nu am venit s-o văd, răspunsese el de zece ori. Vreau să-i verific iapa.

— Şi eu la fel, îi strigase un altul.

Angus îşi dorea în acel moment ca barba să-i fi acoperit toată faţa. Dacă îl mai înţepau mult, avea să le explice în felul lui cam ce credea despre toată acea obsesie cu tânăra englezoaică. Nu mai avuseseră parte de-o criză de

furie de cam multă vreme, aşa că poate ar fi fost cazul să-şi lase temperamentul să zburde în voie.

Tânărul Tam ţinea iapa fetei de hăţuri şi arăta de parcă acela era cel mai minunat moment din viaţa lui. Ţine iapa unei fete, cugetă Angus. Oare unde se duseseră toate învăţăturile lui? Unde dispăruseră toate poveştile pe care le auzise despre mândria scoţienilor? Totul uitat numai la gândul că avea să vadă o fată frumoasă.

— Eu o s-o ajut să urce pe cal, zise Tam, văzându-l pe Angus, gata să lupte pentru poziţia lui.

— N-ai decât, îi răspunse Angus cu indulgenţă. Eu vreau doar să verific o chingă. Am văzut că...

Se întrerupse din cauza oftatului general din curte şi a tăcerii care urmă. De obicei toată zona aceea clocotea de zgomote şi de viaţă. Auzeai cum se bătea oţelul, cum scrâşnea rindeaua, cum se argăseau pieile. Întotdeauna zona era un amalgam cacofonic de sunete. Uneori chiar şi noaptea activitatea aceea intensă continua, deranjându-l pe Angus care prefera mai degrabă liniştea dealurilor.

Când ridică privirea, fata era chiar acolo, la numai câţiva paşi de el, tăindu-i respiraţia. Era mai mult decât frumuşică. Era frumoasă, aşa cum nu şi-ar fi imaginat el vreodată că ar fi putut fi vreo femeie. Era minionă, de abia

dacă-i ajungea cu creştetul capului până la umăr, înveşmântată toată într-o rochie neagră cu corsaj strâmt şi o jacheţică roşie pe deasupra. Avea faţa ovală, ochi albaştri şi limpezi, un năsuc mic şi drept şi o guriţă cu buze la fel de roşii precum căpşunile pârguite. Pielea îi era la fel de albă precum cel mai de soi lapte de vacă, iar părul foarte des era de un blond arămiu. Era ridicat sus în coc, pe spate atârnând doar câteva şuviţe cârlionţate. Pe vârful capului purta o pălăriuţă neagră cu o voaletă ce-i ajungea până deasupra ochilor.

Angus rămăsese ţintuit locului sorbind-o din priviri. Nu mai văzuse şi nici nu-şi închipuise vreodată o asemenea fiinţă.

— Iartă-mă, te rog, rosti ea cu o voce plăcută, vreau să ajung la iapa mea.

Angus nu reuşi să facă altceva decât să dea uşor din cap şi să se dea un pas în spate pentru a-i permite să treacă. Atunci când ea trecu prin dreptul lui, o putu mirosi. Oare era dată cu parfum, sau aceea era aroma ei? O clipă închise ochii şi inhală parfumul. Oamenii avuseseră dreptate când spuseseră că semăna cu un înger.

Tam îl împinse pe Angus cu umărul, apoi îşi împreună mâinile ca fata să-şi proptească botina delicată în palmele

lui ca să suie în şa. Din clipa în care iapa o simţi în spate, începu să se frământe şi să se ridice pe picioarele dindărăt, însă fata era obişnuită cu asemenea comportament şi o struni cu uşurinţă.

— Încetişor, Marmy, îi şopti ea animalului. Potoleşte-te. Mergem acum, nu mă mai zori.

Atunci când luă hăţurile, Tam se dădu docil la o parte, lăsându-l pe Angus singur să privească năuc la scena din faţa lui.

— Dacă nu te dai puţin mai într-o parte e posibil să te lovim, i se adresă fata direct.

Angus rămase locului, stană de piatră. Din păcate, în următoarea clipă chinga slăbită scăpă cu totul şi şaua începu să lunece, aruncând fata spre stânga, înspre el. Fata ţipă, încercând să se agaţe de ceva, dar în zadar. Momentele de extremă urgenţă erau ceva firesc pentru Angus, care se dezmetici imediat şi prinse frâul, obligând iapa să rămână nemişcată, dar fără a mai putea prinde fata care deja se prăbuşise în colbul de pe caldarâm. Tam îndepărtă iapa nervoasă, aşa că fata cea delicată şi Angus rămaseră faţă în faţă, el aplecat şi cu mâna întinsă ca s-o ajute să se ridice.

— Nu care cumva să mă atingi! strigă ea la el, ridicându-

se singură de jos şi scuturându-şi praful de pe haine. E vina ta! Nu ştiu cine eşti, dar sunt sigură că e vina ta!

Angus deschise gura să se apere, dar mândria îl opri s-o facă. Şi oricum, ce naiba ar fi putut să-i spună? Că văzuse un om din clanul lui cum îi sabotase şaua şi că el venise acolo în mod special ca s-o apere? Sau eventual să-i spună că atunci când voise să verifice şaua, o văzuse şi totul i se şterse din minte? Mai bine să fie biciuit decât să recunoască una ca asta!

— Eu sunt Metern din clanul Metern, rosti el cu umerii drepţi, privind în jos la ea.

— Am înţeles, răspunse ea, cu faţa înroşită de mânie. Unchiul meu ţi-a furat domeniul, iar acum tu te răzbuni pe mine. Îl măsură din cap şi până-n picioare cu un zâmbet ironic, privind cu atenţie la părul zburlit, barba neîngrijită şi oprindu-se asupra kiltului. Aşa protestezi tu împotriva unchiului meu, purtând fustă? Spune-mi dacă vrei să-ţi împrumut eu una de-a mea, mai curată decât ce ai pe tine acum, mai spuse ea, întorcându-i apoi spatele şi pornind-o înapoi spre conac.

Pentru o clipă, tăcerea se înstăpâni peste toată curtea, de parcă şi păsările uitaseră să mai cânte, ca apoi să se dezlănţuie deodată toată lumea, într-un hohot uriaş de râs,

de la bătrân la copil. Până şi caprele păreau să râdă de el. Angus rămase locului, roşu tot la faţă, ascultând comentariile celor din jur:

— Şi nici nu voia s-o vadă! rosti unul.

— Nimeni nu putea să-i spună nimic de ea! rosti un altul.

— Las că i-a mai tăiat din nas! Cu mine n-a vrut să danseze, ia să vedem cum îi e acum când l-a certat domnişoara! strigă o femeie.

— Şi-o merită, bine i-a făcut! urlă o alta.

Angus avea sentimentul că doar într-o clipă se transformase din rege în bufon. Trecând de grajduri, se îndreptă spre poarta mare din zidul gros ce înconjura conacul şi o porni mai departe cu paşi mari spre propria-i casă. Îşi dorea nespus să se dezvinovăţească în faţa cuiva. Shamus fusese acela care slăbise chinga, iar el nu voise altceva decât s-o strângă la loc, numai că fata chiar îl luase prin surprindere şi nu mai apucase s-o facă. Apăruse în faţa lui cu pălăriuţa aceea absurdă şi cu jacheta roşie cu nasturi mari, iar el, uimit de o asemenea costumaţie ridicolă, nu mai apucase să facă ceea ce venise să facă. Cu hainele acelea absurde fata n-ar fi rezistat nici zece minute pe dealuri. Da, de fapt la asta se gândise, de aceea rămăsese pur şi simplu blocat.

Atunci când ajunse acasă, se simţea deja mai bine. Acum avea o poveste bună cu care să contraatace ceea ce aveau să spună oamenii că se întâmplase de fapt. Însă atunci când ajunse la uşă, soră-sa îi ieşi în întâmpinare cu un copil ce se ţinea de fuste, cu un altul în braţe şi un al treilea în pântec, şi-i zâmbi cu toată faţa. În spatele ei se ivise şi bărbatu-său care era încă roşu la faţă, după ce alergase cu sufletul la gură, ca să-i povestească totul înainte să ajungă el.

— Tu ai făcut-o? Din cauza ta a căzut? întrebă el.

Deja era mai mult decât putea Angus să îndure.

— N-aş răni niciodată o femeie, răspunse el şocat, cum poţi să te gândeşti la aşa ceva?

Soră-sa nu-i răspunse, dar izbucni iar în râs.

Angus îi privea depăşit cu totul de situaţie. Cu ce le greşise oare, de ajunseseră să-l creadă în stare de ceva atât de josnic? N-avea de gând să se apere în faţa cumnatului său, aşa că le întoarse spatele şi se îndepărtă de casă.

Se opri din mers doar atunci când o auzi pe soră-sa strigând după el:

— Ai şi tu un pic de milă, cu pântecele ăsta n-am cum să ţin pasul cu tine!

— N-am nimic a vă spune, răspunse el, în timp ce ea se apropia. Când soră-sa ajunse lângă el, îi puse o mână pe umăr şi-i zise:

— Ori ne aşezăm un pic şi ne odihnim, ori o să mă ajuţi să nasc chiar aici!

Cuvintele ei îl determinară să se aşeze pe primul bolovan întâlnit în cale, cu Kenna alături, care încerca să-şi recapete suflul şi-şi mângâia de zor pântecul umflat

— N-a vrut să facă niciun rău, suflă ea din greu.

— Bărbatul tău sau Shamus?

— Deci Shamus a fost cel care a slăbit chinga, am bănuit eu!

— Eşti singura, ceilalţi cred că eu am făcut-o.

— Nu, nu-i aşa, răspunse ea.

— Da bărbatul tău...

— E mort de gelozie, răspunse Kenna, da nu-i o noutate.

— De ce naiba e gelos? Are o casă, o familie, o nevastă cum nu mai e alta.

— Casa nu e a lui, iar singurul lucru la care se pricepe e să facă mulţi copii. Tu în schimb conduci totul pe aici.

— Poate, numai că de mine a râs toată lumea.

— Haide, Angus, rosti ea, sprijinindu-se de el. Ai devenit bărbat încă de când erai copil, iar tatăl nostru a fost ucis.

La doisprezece ani ai preluat conducerea în locul bunicului. Oamenii au venit întotdeauna la tine pentru un sfat. Nu cred că există vreo fată pe o sută de mile care să nu fie încântată să te ia de soţ.

— Eu mă cam îndoiesc, oftă Angus.

— Nu trebuie să fii aşa de îngust la minte încât să le porţi pică oamenilor care au râs de tine. De ce nu poţi să râzi şi tu cu ei?

— Pentru că ei cred că...

— Ai făcut fata să cadă de pe cal? Chiar crezi sincer că e cineva care s-ar gândi la una ca asta?

— Bine, da soţul tău... începu el iar, dar se opri pentru că ştia bine că nimeni, nici chiar cumnatul său, nu s-ar fi gândit că ar fi în stare să slăbească vreodată chinga de la calul cuiva. Dacă dorea să se răfuiască cu cineva, Angus ar fi ales s-o facă faţă în faţă.

— Gavin şi toţi ceilalţi fie ştiu deja, fie bănuiesc cine se află în spatele acestei mârşăvii. Cât despre ce anume ţi-a spus ea, zâmbi Kenna, dacă ar fi fost altcineva în locul tău şi tu doar spectator, te-ai fi prăpădit de râs. Mi-ar fi plăcut să-i fi spus că ai o soră care i-ar împrumuta hainele cu plăcere.

— Ţi-ai dori să ai o rochie de mătase? o întrebă el cu

blândeţe. Sora lui era mai mare cu cinci ani şi era acea persoană la care el ţinea cel mai mult. Şi dacă era să privească adevărul în faţă, mai degrabă el era gelos pe soţul ei, pentru că după ce se măritase, el se simţise deodată părăsit

— Dacă mi-aş dori o rochie de mătase? Aş da unul dintre copii pe una!

Angus începu să râdă.

— Dacă o să fie precum cel mare, nici dacă-i dai pe toţi nu-ţi oferă nimeni niciun metru de mătase.

— Seamănă cu tine. Aşa erai şi tu la vârsta lui.

— Nici vorbă de aşa ceva!

— Nu, erai şi mai rău, râse ea. Ca să nu mai vorbim că seamănă leit cu tine. Sau aşa cred, a trecut cam multă vreme de când nu ţi-am mai văzut faţa, rosti ea trăgându-l uşor de barbă. De ce nu vrei să mă laşi s-o tai?

El îi prinse mâna cu blândeţe şi-i sărută palma.

— Îmi ţine de cald, de aia nu te las.

— Dacă te-ai însura şi tu, atunci...

— Te rog mult, nu mai începe iar, o întrerupse el întristat, ceea ce o determină să renunţe la discuţie.

— Bine, oftă ea, ridicându-se cu ajutorul lui. Te las în pace dacă mi promiţi să nu-i porţi fetei pică pentru ce ţi-a

spus. Te-a bătut cu singura armă pe care o are o femeie, cu limba!

— Limba unei femei mai are şi alte foloase, rosti el cu un licăr neobrăzat în ochi.

Kenna îşi împinse pântecul înainte.

— Crezi că nu ştiu toate foloasele de pe urma limbii unei femei, sau a unui bărbat?

Angus îşi astupă repede urechile.

— Nu-mi împuia capul cu aşa ceva, ce naiba, eşti sora mea!

— Bine, se înmuie ea zâmbind. N-ai decât să crezi mai departe că-s virgină, dar nu merită să-ţi fie ciudă pe fata aia.

— Nu, nu mi-e, răspunse el. Acu du-te fuguţa la bărbatu-tău.

— Tu ce-ai de gând să faci?

— Mă strecor pe sub vreun bolovan ca să dorm o zi sau două.

— Foarte bine, fie ca izul de iarbă şi flori să-ţi mai îndulcească firea, ca atunci când fata te va lua peste picior, tu să fii în stare să-i răspunzi cu blândeţe.

— Cu blândeţe, rosti el, o să ţin minte. Acum du-te acasă ca să nu naşti pe aici!

CAPITOLUL 2

Angus reuşi să evite s-o vadă pe nepoată aproape o săptămână întreagă. Urmă şi sfatul surorii lui şi se prefăcu a râde cu toată lumea de întreaga păţanie, numai că atunci când se întorcea cu spatele nu mai era nici umbră de veselie pe chipul său.

La început încercase să se apere, dar nu făcuse decât să înrăutăţească lucrurile şi să-i facă pe ceilalţi să râdă mai abitir. Era ca şi cum toată viaţa lor oamenii căutaseră simţul umorului la el, iar acum încercau să compenseze pentru timpul pierdut.

Oricum, Angus era mulţumit că nimeni, poate cu excepţia cumnatului său, nu credea că i-ar fi făcut ceva atât de josnic unei fete, şi deşi nimeni nu spusese absolut nimic, toată lumea părea să ştie cine era vinovatul.

Angus izbuti să-l prindă singur pe Shamus de abia la trei zile după incident. Până atunci fusese însă obligat să răspundă la aceeaşi întrebare de o mie de ori, recunoscând că fusese înlemnit de frumuseţea fetei şi că nici nu mai văzuse vreodată aşa ceva. Fusese de acord că îngerii îi zâmbiseră probabil atunci când venise pe lume şi că era într-adevăr deşteaptă.

De fiecare dată când traversa curtea lucrurile se prezentau la fel, nimeni nu voia să discute cu el decât despre cum rămăsese privind pierdut la ea, cu o singură excepţie, vărul Tam, care nu mai vorbea cu el deloc. De două ori încercase Angus să-l ia pe băiat la vânătoare cu el, însă flăcăul îl refuzase de fiecare dată.

— Depinde de mine s-o ajut să încalece, iar acum îi sunt şi escortă, îi explicase el la repezeală, în plus sunt unul dintre puţinii oameni în care are încredere şi mă consideră bărbat. Felul în care-l privise, îl făcuse pe Angus să înţeleagă că de acum nu mai erau prieteni.

Atunci când izbuti în cele din urmă să-l prindă pe Shamus, în el fierbea o dorinţă amarnică să-i spargă faţa. Îl găsi într-o boxă în grajd, îl prinse de guler şi-l izbi cu spatele de perete, apoi ridică ameninţător pumnul. Numai că lui Shamus nu-i era frică de durere, fusese deprins cu ea de mic. Când fuseseră copii, toată lumea se ferea de Shamus atunci când acesta apărea pe stradă cu un ochi vânăt, după ce fusese zvântat în bătaie de taică-său. Acum tatăl lui era demult mort şi îngropat, iar Shamus nu mai avea niciun motiv să se ia de ceilalţi, dar vechile obiceiuri mor greu.

— Haide, ce mai stai! îl îndemnă Shamus. Nu era la fel

de înalt precum Angus, dar era ceva mai în vârstă şi mult mai solid. Când vreo căruţă se înţepenea în nămol, pe Shamus îl chemau s-o scoată de acolo.

Angus renunţă să-l mai ameninţe.

— Eşti nebun? Să-i faci una ca asta tocmai nepoatei lui Lawler? Mai mult ca sigur că fata n-a spus nimic, pentru că altfel se lăsa cu multe bice pe spinare. Cât a trecut de la ultima ta biciuire?

Shamus dădu nepăsător din umeri.

— Nu chiar aşa de mult timp. Poate un an sau doi. Dar oricum ştiam că n-o să facă absolut nimic. O urăşte.

— Cine o urăşte? întrebă Angus nedumerit.

— Lawler o urăşte pe nepoată-sa.

Pentru o clipă, Angus rămase fără cuvinte. Cum ar fi putut un om să-şi urască nepoata? Oricât de mult s-ar fi plâns de nepoţii săi, ar fi fost gata să moară pentru ei, împieliţaţii!

— Minţi!

— Dacă aşa crezi, n-ar strica să mai pleci şi tu urechea la ce se bârfeşte.

— Adică să fiu ca tine, să stau în umbră şi să-i spionez pe ceilalţi?

— Uite aşa aflu eu multe, cum ar fi faptul că Lawler n-o

suportă.

— Atunci de ce naiba n-o trimite înapoi la Londra, ca să stea cu cei de-un fel? Angus vorbea despre fată de parcă ar fi fost un alt soi de fiinţă.

— Angus! se auzi glasul lui Malcolm, iar când se întoarse în direcţia vocii, Shamus se prelinse pe lângă el. Pentru o persoană atât de voinică, reuşea la nevoie să se mişte extrem de repede.

După aceea, Angus renunţă să se mai supere când oamenii vorbeau de întâmplarea cu pricina, în schimb ciuli mai des urechile la bârfele care circulau. Când se întâmpla ca toţi să depindă de un singur om, aşa cum era şi cazul lor, era imperativ necesar să ştie ce anume mai punea la cale insul respectiv.

Cu toţii îi cunoşteau povestea, sau cel puţin o bună bucată din ea. Când Lawler fusese cam de vârsta lui Angus, câştigase cu o singură mână la cărţi, de la şeful clanului Metern, conacul plus toate terenurile aferente. Ceea ce nimeni nu ştia era faptul că acesta fiind al treilea fiu al unui om cu prea puţine proprietăţi, nu urma să moştenească nimic de pe urma părintelui său. Bătrânul îi promisese că dacă se făcea preot, avea să se îngrijească să primească o parohie bună, însă Lawler nu avea de gând

să ducă mai departe cuvântul Domnului, nu aceasta era intenţia sa.

Atunci când Lawler propusese să joace pe o singură mână moşia scoţianului, minţise că şi el punea la bătaie o proprietate în York. Dacă ar fi pierdut mâna, atunci ar fi avut mari necazuri pentru că n-ar fi putut onora promisiunea, însă nu pierduse.

Chiar a doua zi Lawler pornise spre nord ca să-şi vadă bunurile câştigate şi deşi proprietatea nu era cine ştie ce, lui îi ajungea. Nu-şi dorea altceva decât să vâneze, să pescuiască şi să joace cărţi, aşa că ceea ce era acolo îi permitea să ducă viaţa dorită. Aflase că toţi cei din clanul Metern considerau că pământurile erau ale lor, aşa că în continuare le munceau, iar micul profit pe care reuşeau să-l scoată îi intra lui în buzunar. Uneori, când considera că vreo faptă a unuia era de-a dreptul intolerabilă, îl lega pe acesta la stâlp unde era biciuit, dar de spânzurat, nu spânzurase pe nimeni niciodată.

Uite aşa trecuseră anii, iar Angus, tânărul care ar fi moştenit proprietatea, crescu şi Lowler lăsă pe umerii lui responsabilitatea întregii moşii, căci el ura munca şi orice obligaţii de acest gen.

Zile în şir Angus căscă bine urechile şi nu lăsă mânia să-l

împiedice să mai asculte la ceea ce se petrecea în jurul lui. Dacă Lawler n-o suferea pe fată, de ce mai stătea ea acolo? Nimeni nu părea să ştie. Morag, care lucra chiar în conac, spusese că-l auzise adesea pe stăpân urlând la fată, dar întotdeauna din spatele uşilor bine închise, şi chiar dacă ea se străduise să asculte cu atenţie, tot nu izbutise să descifreze ce anume şuşotiseră între ei.

„Biata fată, cum poate cineva să zbiere la un asemenea înger?”, comentase ea, făcându-l pe Angus să-şi piardă răbdarea.

Nimănui nu-i scăpă din vedere faptul că atunci când fata ieşea la plimbare, Angus dispărea de pe faţa pământului. Iepuşoara ei parcă ştia dinainte când avea să apară fata, pentru că începea să tropăie neliniştită în boxă. Din momentul în care iapa începea să se frământe, atunci dispărea ca un fum şi Angus. Se înfăşura bine în tartan şi se făcea nevăzut pe dealuri departe de ea.

Desigur, acest gen de comportament stârnise alte valuri de râsete, dar Angus n-avea încredere în el că era în stare să se controleze. El se gândea că, fie urma să rămână iar mască dinaintea ei, fie va... ei bine, nu ştia prea bine de ce ar fi fost în stare dacă fata l-ar fi făcut iar de râsul tuturor.

După a opta zi în care izbutise iar s-o evite, Malcolm

veni în grajduri supărat foc.

— Trebuie să te duci după ea.

— După cine? întrebă Angus. Fusese pe dealuri toată noaptea şi de abia se trezise de câteva minute.

— După ea! După nepoată! Trebuie să te duci după ea.

— Mai bine mă înfrunt cu tot clanul Campbell decât să mă duc după ea. În afară de asta poate să-şi poarte şi singură de grijă.

— Nu cred, făcu Malcolm, de data asta a plecat cu Shamus.

Angus rămase o clipă cu un ham în mână, apoi îl puse la loc în cui şi-şi văzu mai departe de treabă.

— De ce ar face una ca asta? îl place aşa de mult?

— Ei nu că uneori eşti dobitoc! A plecat cu el călare pe post de ghid şi protector. Tam e acasă, îşi varsă maţele de zor, iar ea s-a uitat prin curte şi l-a indicat pe Shamus ca escortă. Ce era să facem? Să-i spunem că Shamus nu e de încredere? Nebunu ar fi călcat în picioare pe oricine ar fi deschis gura!

— E totuşi nepoata lui Lawler, până şi lui Shamus i-ar fi teamă să-i facă ceva rău.

— Da? Şi atunci de ce i-a slăbit chinga de la şa? Ar fi putut să-şi frângă gâtul!

Angus se încruntă.

— O să fie în regulă. N-o să-i facă mai mult rău decât ar putea să suporte.

— Vrei să spui că până acum n-a omorât pe nimeni? Ai idee ce ar putea să-i facă unei femei pe care o prinde singură? Angus, e de trei ori mai mare decât ea.

— Trimite şi tu pe altcineva, răspunse Angus. Pe Duncan sau pe... gata ştiu, pe cumnatu-meu, Ga vin! O să mai aibă şi altceva de făcut decât s-o călărească atâta pe sor-mea.

— Fata o să se supere dacă o să mai vadă pe altcineva acolo, iar Shamus ar putea să-l măciucească bine.

— Şi vrei să-mi iau eu o măciucă în moalele capului pentru o fată care crede tot ce-i mai rău despre mine?

— Da, îi răspunse Malcolm foarte calm. Poţi să iei un căluţ şi să dispari cu el pe dealuri, de unde să supraveghezi totul fără a fi văzut. În afară de tine, nimeni altcineva nu mai e în stare. Şi dacă-l vezi pe Shamus că face ceva ce nu se cuvine, atunci o să poţi să intervii la timp ca să-l opreşti.

— Şi cum naiba fac chestia asta? Mă duc la el şi-i cer să se potolească? Eventual îl rog frumos?

Numai gândul acesta şi-l făcu pe Angus să zâmbească.

— Bine, dar o să stau cât mai departe de ea. Nu cred că

Shamus o să-i facă ceva. Şi n-ar strica să trimiţi pe careva la Tam să-i spună să nu mai bea tot ce-i dă Shamus.

— Am vorbit deja cu el azi-dimineaţă, răspunse Malcolm foarte serios.

Lui Angus îi pieri zâmbetul de pe buze. El glumise numai când spusese că Shamus ar fi fost în stare să-l otrăvească pe Tam, dar poate că era adevărat.

— O să-l iau pe Tarka, răspunse Angus în cele din urmă, referindu-se la calul său favorit, obişnuit cu potecile proaste pe care iapa de oraş a fetei nu s-ar fi încumetat niciodată.

Nu dură prea mult până când Angus reuşi să-i descopere. Ea călărea în faţă, cu spatele drept, nepărând să aibă vreo grijă pe lume. Mult în urma ei venea Shamus, călare pe unul din caii de vânătoare ai lui Lawler, plictisit şi pe jumătate adormit în şa. Nu părea deloc interesat de tânăra din faţa lui.

Angus se gândi dacă n-ar fi fost mai bine să se întoarcă la grajduri. Dacă îl vedea fata, nici nu voia să-şi imagineze măcar cam ce-ar fi gândit despre el. Că poate o urmărea? Rămase mult în urmă, ascuns pe după bolovani, de parcă ar fi urmărit nişte hoţi de vite, dar nu observă absolut nimic suspicios. Poate-l sfătuise careva pe Shamus să nu

facă ceva ce fata ar fi putut raporta apoi unchiului ei. Poate că-l bănuise pe nedrept când se gândise că îi dăduse ceva lui Tam de-i era acum rău. Poate că...

Angus ridică un pic capul atunci când o văzu pe fată oprindu-se. Întorcând iapa, îi făcu semn uriaşului să vină s-o ajute să descalece. Şaua de femeie era destul de dificil de folosit şi încă şi mai dificil de coborât din ea.

Angus decise că dacă Shamus voia să facă ceva, apoi acum era momentul cel mai prielnic, aşa că descălecă şi el şi se ascunse între tufişuri şi bolovani ca să-i poată vedea mai bine. Când îşi dădu seama că era cam prea departe ca să poată interveni eficient dacă Shamus îi pusese gând rău fetei, începu să se târască silenţios prin iarbă şi mărăciniş, zgâriindu-şi pulpele goale.

— Mulţumesc, o auzi el spunând, după ce Shamus o ajută să coboare din şa. Acum o să mă plimb puţin pe jos.

Comportându-se ca un bun servitor, Shamus încuviinţă din cap şi rămase locului cu calul de căpăstru, în timp ce ea se îndepărta încetişor. Deşi nu era foarte sigur de ce, lui Angus i se părea cam ciudat comportamentul ei. Era ca şi cum voia să se ascundă de lume. Oare urma să se vadă cu cineva? De asta îşi lăsase escorta să aibă grijă de cai şi ea plecase singurică la plimbare?

Angus era acum aproape sigur că descoperise care era cauza certurilor dintre ea şi unchi. Lawler probabil aflase că se întâlnea în secret cu cineva şi din cauza asta era supărat. Ca atare continuă să se târască precum un şarpe, atent să nu facă zgomot şi să nu sperie păsările care i-ar fi dat de ştire că era cineva pe urmele ei. Acum era tare curios să vadă cu cine urma să se întâlnească. Clar nu era vorba de cineva din clanul lui, pentru că altfel ar fi ştiut, deşi de când apăruse dumneaei, oamenii nu-l mai tratau la fel ca înainte. Iar de când îl făcuse de râs în faţa tuturor, nimeni nu mai venise la el cu vreun necaz sau să-i comunice vreo bănuială.

Continua să se mişte încet şi în linişte, iar acum că ajunsese pe muchiea unei culmi, îi putea vedea vârful pălăriei caraghioase. Acum se apleca, iar el nu-şi putu da seama prea bine dacă mai era altcineva acolo. Observă şi o fulgerare albă, să fi fost cămaşa vreunui bărbat? Apoi îi văzu şi braţele mişcându-se. Deja se îmbrăţişa cu necunoscutul? Nu era de mirare că Lawler era supărat pe ea.

În clipa următoare, Angus se ridică. Era la numai câţiva paşi de ea şi plănuia s-o surprindă în flagrant

Din câteva mişcări rapide ajunse lângă fată şi urlă

cuprins de furie:

— Ai fost dată în vileag!

De abia după aceea cuprinse din priviri tabloul care i se înfăţişa dinainte: fata aşezată pe iarbă, cu un bloc de hârtie albă în faţă schiţa nişte prepeliţe care-şi luară zborul la apariţia lui neaşteptată, speriate de răcnetul său.

— Tu! rosti ea, ridicându-se gata să-l înfrunte. Bestie uricioasă şi blănoasă, ce faci acum, mă spionezi? Shamus! strigă cât o ţinea gura. Ajutor!

Angus nu mai stătu pe gânduri, ci se întoarse şi o porni în fugă spre cal, în urechi răsunându-i ecoul râsetelor ce urmau să vină. Niciodată în viaţă nu avea să poată trece peste una ca asta. Nici dacă ar fi trăit o sută, ba nu, o mie de ani, nimeni nu avea să uite de asemenea păţanie. Urma să fie amintit de aici încolo ca omul care se strecurase prin tufişuri urmărind o fătucă englezoaică ce picta tacticoasă păsări.

Angus sări în şa şi-o porni spre conac cu toată viteza. Poate că nu i-ar fi stricat să plece de acolo pentru o vreme, vreun an sau cam aşa ceva. Avea ceva bani ascunşi în grajd. O să-i ia de acolo şi pe urmă...

Ajunsese deja pe la jumătatea drumului când îşi dădu seama că fata îl urmărea. Iapa ei mare îl putea învinge cu

uşurinţă pe căluţul său, însă el ştia câteva poteci ca să ajungă înaintea ei la grajduri. În timp ce se furişa pe potecile sinuoase, din când în când o zărea şi pe ea venind în urmă, astfel încât nu se putu abţine să nu-i admire iuţeala cu care călărea. Părea să ştie foarte bine pe unde s-o apuce, oare Tam îi arătase cărările lor secrete?

Ochii i se măriră de sinceră admiraţie atunci când o văzu sărind elegant peste un gard şi apoi peste un şanţ lat. Puteai spune despre ea orice, dar nu că n-ar fi fost în stare să călărească. Angus era atât de fermecat de spectacolul pe care-l oferea fata, încât aproape că uitase că trebuia să se grăbească. Îşi mână calul direct peste un pârâu şi câteva culmi ascuţite şi reuşi să ajungă la grajd cu puţin înaintea ei. Acum că era în fine acasă, gândul la fugă se mai domoli. Se luptase pe viaţă şi pe moarte cu hoţii de vite şi înfruntase nenumărate pericole, de ce naiba să se lase speriat de o fătucă într-atât încât să fugă de acasă?

Când o ajunge, mai bine să-i spună adevărul, că Malcolm îl rugase să aibă grijă de ea şi că atunci când capul îi dispăruse în tufişuri, crezuse că dăduse deja de necaz. El de unde să ştie că se furişase acolo doar ca să deseneze nişte păsări? Nimeni nu-i spusese că asta făcea de obicei când ieşea la plimbare. Sau poate îi spuseseră şi

el nu fusese atent? Acum că stătea să se gândească mai bine, parcă-şi amintea vag că cineva menţionase ceva de genul ăsta. Da el cum să-şi amintească tot ce auzise vorbindu-se despre ea?

Ajunse şi ea la câteva minute după el, iar Angus când văzu biata iapă în spume, se supără de-a binelea.

Atunci când fata se opri în faţa lui, Angus era decis să-şi apere poziţia.

— Eşti dezgustător! ţipă ea, sărind singură din şa. Eşti...

Se întrerupse atunci când îl văzu pe Angus zâmbindu-i leneş. De această dată nu intenţiona să se lase copleşit de frumuseţea ei.

— Eşti imposibil! urlă ea la el.

Cum el continua să-i zâmbească la fel de neafectat de furia ei, fata îşi pierdu controlul şi-l pocni în fluierul piciorului cu botina grea de călărie, făcându-l să se aplece de durere. Apoi, turbată de furie, încercă să-l lovească cu cravaşa peste umăr, însă el se feri şi cravaşa îl lovi peste gât. Îndurerat, îşi frecă locul loviturii şi mâna i se umplu de sânge, moment în care îşi pierdu şi el controlul. Lângă ei se afla o adăpătoare adâncă de piatră, aşa că fără să mai stea pe gânduri, o luă în braţe şi-o aruncă în ea.

Fata se duse direct la fund iar pălăria îi alunecă pe faţă.

Reuşi cu greu să iasă la suprafaţă, de abia mai respirând.

Angus, mulţumit de ispravă, îşi puse mâinile în şolduri şi privi în jur. În mod sigur că toată lumea văzuse cele petrecute, aşa că se aştepta să audă hohote de râs la adresa ei, însă totul în jur rămase tăcut. Angus întoarse capul dintr-o parte în alta, însă oamenii preferau să-i ocolească privirea, chiar şi Malcolm care ieşise din grajd ca să vadă ce anume se petrecea.

— Of, biata de tine, o auzi pe Morag vorbind în timp ce se grăbea s-o ajute pe fată să iasă din adăpătoare. Hai înăuntru ca să scoatem hainele astea ude şi să ne uscăm.

Şiroind înfrigurată, fata trecu pe lângă Angus fără să-i mai arunce o privire. Cu hainele ude leoarcă şi cu părul atârnându-i neglijent pe umeri, părea acum doar o copilă speriată, nu femeia aprigă de mai devreme. Fata se opri la câţiva paşi mai departe şi-o auzi spunându-i calmă:

— De data asta n-o mai ţin doar pentru mine, mă duc să-i spun şi unchiului meu!

Cum în curte era o linişte mormântală, toată lumea putu să-i audă spusele, iar când Angus ridică privirea, observă că toţi erau de acum atenţi la el. Dar ce naiba făcuse? De acum totul depindea de dispoziţia în care se afla Lawler, iar pedeapsa putea varia de la biciuire, până la alungarea

lui de acolo pentru totdeauna. În acel moment Angus îşi dădu seama că jocul prostesc de-a întrecerea până la conac şi apoi aruncatul fetei în apă aveau să-i schimbe cursul vieţii.

Malcolm se apropie de el.

— Mai bine ai pleca, băiete. Părăseşte zona asta înainte să apuce să-i spună ceva.

— Nu pot, răspunse Angus, îndreptându-şi umerii şi pornind spre conac. N-avea de gând să dea bir cu fugiţii. Mai bine să primească bărbăteşte orice pedeapsă avea să fie hotărâtă. Dacă vreo fată de-a lui ar fi păţit aşa ceva... dacă sora lui sau vreo rudă apropiată ar fi păţit una ca asta, el l-ar fi omorât pe făptaş.

Angus urcă scara veche de lemn până la primul etaj al conacului. Pe timp de război, acele scări ar fi fost tăiate ca să nu permită duşmanului să intre cu uşurinţă în casă, dar cum demult se duseseră vremurile acelea tulburi, scările îmbătrâniseră şi începuseră chiar să putrezească pe alocuri.

Conacul în sine nu era altceva decât un turn pătrat având alături un alt pătrat mai mic pe-o latură, ce adăpostea o scară în spirală. Erau diverse alte scări şi în interior, dar aceasta ducea de jos până sus, iar la primul

etaj dădea chiar în holul cel mare, unde Lawler petrecea mare parte a timpului alături de acoliţii săi, bărbaţi care veneau şi plecau fără să facă altceva decât să bea şi să mănânce ceea ce le puteau oferi Lawler şi scoţienii.

Când Angus îşi făcu apariţia în holul cel mare, fata era deja în faţa unchiului ei, cu Morag alături. Acesta era aşezat la masă, alături de alţi doi tovarăşi şi jucau cărţi. Lawler era un bărbat tare urât cu nas mare şi mii de vinişoare roşii foarte fine ce-i împânzeau obrajii, îşi schimba garderoba în fiecare an pe măsură ce-i creştea burdihanul, iar picioarele i se scofâlceau tot mai mult. Aflat în acel moment aproape de şaizeci de ani picioarele i se subţiaseră ca nişte scobitori, iar burdihanul semăna cu pântecele unei gravide gata să nască.

— Ce s-a întâmplat, rosti el aruncând o ultimă privire spre cărţile din mână. Alături de el şedea William Ballister, un englez mai bătrân şi mai urât decât Lawler. Cei doi erau prieteni la cataramă, ceea ce însemna că acesta stătea la conac până când moşierul se plictisea de el şi-l alunga de acolo, ceea ce se petrecea cam de două ori pe an. De cealaltă parte a lui şedea Phillip Alvoy, care era mult mai tânăr şi mai arătos, dar toată lumea îi cunoştea temperamentul vulcanic. Nimeni nu îndrăznea să-l supere

de teamă să nu aibă de-a face cu Lawler.

— El... el... începu fata, însă tremura aşa de tare de frig încât părea incapabilă să rostească o frază.

— A fost vina mea, zise repede Angus, păşind în faţă. O urmăream şi a avut tot dreptul să facă ceea ce a făcut. E numai vina mea.

Lawler puse deoparte cărţile, ca şi prietenii lui, privindu-i cu interes atât pe Angus cât şi pe fată.

— Ce anume s-a întâmplat?

— Bestia asta m-a urmărit toată săptămâna, şuieră fata înfuriată. Doar acum câteva zile mi-a slăbit chinga de la şa şi din cauza asta am căzut în curte. N-am spus nimic atunci pentru că n-am vrut să vin cu problemele mele. Dar ceea ce a făcut azi, este de-a dreptul intolerabil, M-a urmărit atunci când am plecat, s-a ascuns în iarbă, apoi a sărit asupra mea în timp ce desenam. Dacă n-ar fi fost Shamus acolo să mă apere nici nu ştiu ce mi-ar fi făcut. Apoi a fugit, ca un şarpe ce e şi a trebuit să-l urmăresc până aici. Iar odată ajunşi, i-am aplicat o corecţie cu cravaşa.

— Am înţeles, rosti Neville Lawler privind spre Angus. Deci aşa te-ai ales cu grumazul însângerat.

— Da, exact aşa, răspunse încet Angus.

— Dar tu cum de te-ai udat în halul ăsta? întrebă Alvoy, muindu-şi buzele în paharul de porto. Tot conacul era de acum o ruină, însă băuturile pe care le servea moşierul erau impecabile.

— El a... încercă ea să spună dârdâind.

— Am aruncat-o în adăpătoarea cailor, zise Angus în locul ei. Stătea drept, cu picioarele uşor depărtate şi mâinile la spate. Era gata să accepte orice pedeapsă i s-ar fi dat.

— Ai aruncat-o în jgheabul din care se adapă caii? se minună Ballister.

— Da, răspunse Angus ţintuindu-l pe Lawler cu privirea.

În acel moment cei trei meseni izbucniră în hohote de râs.

— Cel mai bun loc pentru ea, hohoti Lawler.

— Doamne ce mi-ar fi plăcut să văd aşa ceva, icni şi Alvoy. Ce-ar fi să repetaţi toată scena ca să vedem şi noi?

— Da, ca o pantomimă, rosti şi Ballister. Un fel de bis.

— Ce idee bună, încuviinţă şi Lawler.

— Adică nu ai de gând să-l pedepseşti? întrebă fata nevenindu-i să creadă ce auzea.

— De ce l-aş pedepsi pentru că a făcut ceva ce trebuia făcut cu multă vreme în urmă, se răţoi unchiul la ea. Îmi

pare rău că mie nu mi-a dat prin cap una ca asta.

Fata se întoarse şi o luă la fugă, făcându-i semn lui Morag să nu cumva s-o urmeze.

Morag îl privi pe Angus cu asprime, făcându-l să se ruşineze, apoi ieşi val-vârtej din cameră pe urmele fetei. Cei trei bărbaţi de la masă continuau să râdă cu poftă, felicitându-l pe Angus pentru isprava lui. Acesta nu mai putu îndura nici el şi se retrase discret, oprindu-se pe scări. Atunci când fata fugise din încăpere, în acea scurtă fracţiune de secundă îi zărise lacrimile din ochi. Până în acel moment nu mai făcuse nicio femeie să plângă.

În timp ce stătea năuc lângă scări, auzi un zgomot şi ridicând privirea îi zări marginea fustei. Angus cunoştea bine conacul şi era sigur că fata avea odaia undeva la etajul trei, numai că acum o zărise mult mai sus. Unde Doamne-iartă-mă se mai ducea? Imediat cum îşi formulă întrebarea îi apăru şi răspunsul, urca pe acoperiş. Dar de ce? Deja era înfrigurată toată şi tremura. Mai mult ca sigur se ducea pe acoperiş ca să-şi încheie socotelile cu lumea. O luă la fugă pe scări, urcând treptele câte două deodată.

Când ajunse pe acoperiş o descoperi foarte aproape de margine. Doar muchiea scurtă de piatră o mai despărţea de moarte.

Când auzi uşa închizându-se, fata se întoarse, îl văzu şi umerii i se povârniră deodată, îşi pierduse şi cea din urmă speranţă.

— Ai venit până aici ca să te lauzi cu isprăvile tale?

— Nu, răspunse el. Am venit să văd dacă eşti bine.

— Şi ce-ţi pasă ţie? Ai fost la fel de îngrozitor ca şi unchiul meu. Toţi cei de aici au fost atât de drăguţi, cu excepţia ta. Tu... renunţă să mai spună ceva, ca şi cum nu şi-ar mai fi găsit cuvintele.

— Cred că ar fi mai bine să mergi jos şi să te schimbi în ceva uscat şi cald. Încet, foarte discret se apropia tot mai mult de ea. Dacă ar fi apucat-o săritul din senin, barem să fie destul de aproape ca s-o prindă.

Fata rămase nemişcată, fără ca măcar să se uite la el.

— Probabil că ai făcut bine că m-ai azvârlit în jgheabul acela. Era mai bine dacă mă aruncai chiar de aici. Sau şi mai bine mă arunc eu singură.

— De ce ai vrea să faci o asemenea prostie? întrebă Angus îngrozit de vorbele ei. Nu mai ajungi în Rai dacă-ţi iei singură viaţa.

— Oriunde aş ajunge, nu poate să fie mai rău decât aici.

— Da ce anume e aşa de rău aici, măi fată? rosti el cu blândeţe, nedorind s-o sperie şi mai mult.

— Îi cunoşti pe prietenii unchiului meu, cei de jos, Balister şi Alvoy?

— Sigur că da.

— Spune-mi, ce părere ai despre ei?

De acum ajunsese la doi paşi de ea, aşa că se putea relaxa puţin, era sigur că putea s-o prindă dacă-i dădea prin cap să sară. Cât despre întrebarea ei, n-avea de gând să-i răspundă cinstit. Poate că Shamus avusese dreptate şi moşierul chiar nu-şi putea suferi nepoata, dar Angus nu putea risca să răspundă corect şi apoi ea să-i povestească mai departe unchiului.

— Haide, îl îmboldi ea, mie poţi să-mi spui. După tot ce s-a petrecut azi, chiar poţi să fii cinstit cu mine. Ţi-ar plăcea să fii prieten cu vreunul din ei? Ai avea încredere în vreunul din ei?

— Nu, răspunse el precaut N-aş putea spune aşa ceva, dar eu sunt scoţian, n-am încredere în niciun englezoi. Sperase s-o abată cumva de la acea discuţie, însă fata continuă cu îndârjire:

— Crezi că sunt nişte oameni deştepţi?

— Depinde ce înţelegi tu prin deştept. În mod sigur sunt vicleni, îi spun unchiului tău ceea ce vrea el să audă şi primesc cazare şi masă gratis, fără a mai fi nevoiţi să

muncească.

Fata încuviinţă din cap.

— Ţi se pare că sunt binevoitori? O companie plăcută?

— Nu pot să spun aşa ceva din punctul meu de vedere, însă unchiului tău pare să-i placi. Angus observă că fata nu mai dârdâia, deşi hainele erau leoarcă, probabil că ceea ce o susţinea era furia. Nu e treaba mea să dau sfaturi, dar în locul tău m-aş ţine cât mai departe de cei doi. Nu cred că sunt o companie tocmai bună pentru o domnişoară ca tine.

— Aici e problema, pentru că unchiul meu spune că trebuie să mă mărit cu unul din ăştia doi.

Angus o privi amuţit. Frumuseţea ei delicată alături de unul dintre acei ticăloşi nu era o imagine prea plăcută.

Fata continua să privească în jos.

— În patru zile împlinesc optsprezece ani şi o să ies de sub tutela unchiului. A plănuit să mă mărit cu unul dintre imbecilii aceia la un minut după miezul nopţii, astfel încât dota mea va deveni averea soţului, pe care o va returna nemernicului ăstuia.

Angust se strâmbă dezgustat. Era o situaţie al naibii de dificilă, din păcate el n-avea ce face.

— Îmi pare tare rău, fătucă, e o treabă al naibii de încurcată.

Fata se întoarse spre el, implorându-l din priviri.

— Ajută-mă să fug de aici. Te rog!

— N-am cum să fac aşa ceva, bătu el un pas în retragere. Aici e casa mea, oamenii mei.

— Ştiu foarte bine, de asta ţi-am şi cerut ţie ajutorul. Tu eşti Metem din clanul Metem, nu?

Felul în care-i vorbea îl făcea acum să-şi dorească să o apere.

— Bunicul meu a fost şeful acestui clan şi mai sunt oameni care-şi amintesc de el. Titlul a rămas deşi moşia s-a dus, dar oamenii încă mai vin la mine cu problemele lor.

— E foarte romantic, răspunse ea, apropiindu-se un pic de el. Asta înseamnă că dacă aş fi o fată din clanul tău, silită să mă mărit cu un dobitoc de două ori mai în vârstă ca mine, atunci mi-ai lua apărarea? Fusese sarcastică, dar atunci când îi văzu chipul, îşi dădu seama care era adevărul. Ai face-o, nu-i aşa?

— Da, aş fi obligat să intervin, dar aşa ceva nu s-a petrecut niciodată. O fată de la noi se mărită cu cine vrea. Aşa-i tradiţia la scoţieni.

— Aşa e şi la englezi, numai că eu am fost blestemată cu o dotă şi un unchi care are nevoie de bani, unde mai pui că n-am alte rude şi nici prieteni care să mă ajute. Se

opri o clipă şi apoi continuă: dar dacă te plătesc?

— N-aş putea să mă opun unchiului tău. El e stăpânul de aici acum.

Fata mai făcu un pas spre el, obligându-l să bată în retragere.

— Dar dacă unchiul meu se decide să se însoare cu vreo fătucă frumoasă din tribul tău?

— Clan, o corectă el cu un zâmbet

— Mă rog, clan, dacă unchiul hotărăşte că vrea să se însoare cu... sora ta, să zicem.

— E deja căsătorită şi are trei plozi.

— Plozi? Aha, copii, are deja trei copii, dar dacă n-avea şi unchiul o voia de nevastă? Ce-ai fi făcut atunci?

Angus nu-i spuse la ce se gândea, anume că unchiul ei nu s-ar fi însurat niciodată cu una de-a lor, poate şi-ar fi făcut-o ibovnică, dar din fericire Lawler nu se arătase deloc interesat de femei. Cu toţii îl auziseră spunând că prefera mai degrabă un cal bun decât o femeie.

Fata îl ţintuia cu privirea aşteptând un răspuns din partea lui.

— Atunci aş fi trimis-o departe de aici, zise el într-un final.

— Deci ai face asta pentru ea, nu?

— N-aş avea de ales, nu? Unchiul tău o fi cum o fi, dar nu cred că e un soţ potrivit pentru nimeni. O necăjea în joacă, dar fata nu zâmbea deloc.

— Dar n-ai face asta pentru mine! izbucni ea. Pe mine nu m-ai ajuta! De ce? Pentru că nu sunt rudă de sânge cu tine? Sau nu mă suferi? Şi de ce? Pentru că te-am înfruntat? Am văzut cum se uită fetele la tine. Refuzi să mă ajuţi pentru că nu mi se scurg ochii după tine? în timp ce vorbea se apropia tot mai mult de Angus care bătea în retragere pas cu pas, căutând să-şi ascundă zâmbetul de pe buze. Acum râzi de mine? Ţi-a plăcut să mă faci de râs în faţa tuturor, să mă vezi cum cad din şa, să mă umileşti? Eşti un derbedeu şi un măgar! Şi te urăsc! Doamne, cum te mai urăsc! ţipă ea lovindu-l iar cu gheata în fluierul piciorului.

Angus nu se mai putu reţine şi izbucni în hohote de râs de uşurare, după ce o săptămână întreagă se chinuise cu ruşinea. Şi era aşa de bine să fie atât de aproape de acea femeie frumoasă, cu părul ud fluturând pe umeri.

— Eşti dezgustător, rosti ea cu amărăciune, intrând înapoi în conac şi trântind uşa dinspre acoperiş şi apoi încuind-o, în timp ce Angus continua să hohotească sprijinit de perete.

CAPITOLUL 3

Edilean Talbot se sprijini de peretele rece din dormitor şi privi pe fereastră la furnicarul din curte. Toţi cei de acolo păreau aşa de fericiţi şi de liberi. Dar ei aveau familii şi prieteni şi motive de veselie. Văzu un bărbat ridicând un copil şi aruncându-l în sus şi auzi ţipetele de încântare ale puştiului.

Se întoarse de la fereastră şi se lăsă să alunece pe podeaua de lemn. Mai rămăseseră doar trei zile. În numai trei zile avea să se mărite cu un bărbat respingător. Prietenii unchiului ei făcuseră un pact cu el că nu vor face nici cel mai mic efort ca s-o câştige. Nu avea să fie niciun fel de curtare, flori sau scrisori parfumate, niciun cuvânt adresat ei în mod direct. În ziua în care urma să împlinească optsprezece ani, va fi întrebată în faţa preotului pe care dintre cei doi îl alegea drept soţ, iar acela va deveni tovarăşul ei de viaţă.

Edilean ştia că dacă avea să se întâmple aşa ceva cu adevărat, atunci de pe acoperiş direct pe pavajul curţii, aceasta urma să fie alegerea ei.

Tatăl ei, militar ieşit la pensie, când simţise că nu mai avea mult de trăit, pe vremea când ea era doar un copil,

făcuse tot posibilul ca să-i asigure viitorul. Că nu reuşise s-o protejeze suficient de bine, nu era vina lui. Petrecuse ore în şir încercând să întocmească un testament de neatacat. Tot ce avea trebuia vândut şi transformat în aur, pe care ea urma să-l primească în ziua în care împlinea optsprezece ani. Ba chiar scrisese că ea trebuia să se mărite cu un bărbat pe care să-l aleagă aşa cum dorea. Bătrânul ştiuse că atunci când se va căsători toată averea urma apoi să fie administrată de către soţ şi avusese încredere în ea să aleagă un om care să nu-şi bată joc de dota ei. Singura scăpare fusese unica rudă rămasă în viaţă, fratele răposatei ei mame, care îi devenea tutore până la împlinirea vârstei de optsprezece ani.

Tatăl ei îl întâlnise pe unchiul cel veros doar de vreo două ori, dar nu apucase să-l cunoască bine. Neville îl asigurase pe bătrân că va avea grijă de Edilean după ce va termina şcoala şi că va respecta întocmai testamentul. Ba chiar semnase un act în faţa martorilor în care jura solemn să respecte dorinţele bătrânului. Iar în cazul în care fata murea înainte de împlinirea celor optsprezece ani, averea avea să fie donată operelor de binefacere.

În acel moment Neville chiar respecta întocmai cele scrise în testament La împlinirea vârstei sorocite, Edilean

avea să poată alege pe unul dintre cei doi pretendenţi, cu care să se căsătorească apoi pe loc.

Nici Edilean şi nici tatăl ei nu-şi imaginaseră vreodată că existau asemenea monştri hrăpăreţi precum Neville Lawler.

Edilean ştia că nu-i mai rămăsese decât o singură speranţă, omul pe care-l iubea, James Harcourt. Pe James îl cunoscuse la o prietenă de şcoală. După ce tatăl ei murise şi casa fusese vândută, Edilean fusese nevoită ca pe timpul vacanţelor să stea pe la prietene. Cum fata era plăcută pentru că era frumoasă şi avea umor, cât şi pentru faptul că atrăgea vizitele multor tineri, invitaţiile nu lipsiseră niciodată. Dar dintre toţi tinerii care o curtaseră, singurul care-i plăcuse fusese James Harcourt, înalt, atletic, blond şi frumuşel foc. Bunicul lui făcuse avere ocupându-se de negoţ, cu ce anume James nu discutase în amănunt, aşa că nepotul său devenise un gentleman datorită circumstanţelor, dacă nu prin naştere. Edilean nu insistase prea mult cu privire la trecutul lui, pentru că văzuse că acest gen de întrebări îl deranjau.

James era văr de-al doilea cu o colegă de-a ei pe care nu o plăcea în mod special, dar pe care ajunsese s-o viziteze destul de des, doar de dragul de a-l întâlni pe el ca din

întâmplare.

La început el nu-i acordase nicio atenţie. Venea la petreceri şi distracţie, doar că stătea într-un colţ, fără a acorda mare importanţă celor din jur. Această lipsă de interes fusese ceva nou pentru Edilean, care, frumoasă de mică, fusese mereu în centrul atenţiei oriunde se dusese. Pentru ea fusese ceva inedit. Pe undeva era plăcut să nu-l vadă cum se pierdea cu firea, dar lipsa lui totală de interes o făcuse pe ea să încerce să-l facă s-o observe.

Cum avea o voce bună şi ştia să cânte la pian, se apucase să ţină mini-concerte la dineuri, însă îl văzuse cum căsca plictisit de câte ori cânta.

Cu altă ocazie iniţiase un concurs de desen, pe care-l câştigase cu mare uşurinţă, însă el nu păruse deloc interesat de aşa ceva.

Îşi cumpărase rochii noi şi-l întrebase de-a dreptul cum i se părea dantela de la gât, însă el doar îi zâmbise politicos, se scuzase şi apoi plecase.

Într-o seară însă, în timp ce jucau whist şi Edilean câştiga mereu, prietena ei se bosumflase toată.

— Lasă că mâna următoare sigur o câştigi, o încurajase Edilean.

— Ţie îţi dă mâna să vorbeşti, tu îţi permiţi să pierzi cât

vrei.

La următoarea mână, James intră în fine în vorbă cu ea.

— Am înţeles că stai cu verişoara mea pentru că nu mai ai casă.

— Aşa e, răspunsese Edilean fericită că în fine o băgase şi pe ea în seamă. Tata a vândut absolut tot înainte să moară şi mi-a lăsat mie banii.

— Asta înseamnă că a transformat totul în aur pe care o să-l primească de cum împlineşte optsprezece ani, zise prietena.

— Nu mai spune? răspunsese James, părând destul de neinteresat

După această discuţie, James devenise foarte atent cu ea. Edilean nu era idioată, ştia că dota era cea care-l atrăgea cel mai mult, dar era realistă. Ca să poţi trăi bine, ai nevoie de bani, iar ea observase că hainele lui James începuseră să se ponosească. Se părea că averea bunicului se cam terminase.

Însă motivul care-l făcuse să-i dea atenţie n-o interesase prea mult. Urmaseră apoi trei săptămâni minunate. James venise în fiecare zi după ea, cântaseră împreună şi se distraseră de minune, ba chiar o lăsase să-i facă portretul.

Poate că dota îl atrăsese la început, dar apoi

descoperiseră că erau amândoi interesaţi de muzică şi artă şi aşa se îndrăgostiseră unul de altul.

Prima dată când o sărutase, ea se pierduse atât de rău cu firea încât l-ar fi lăsat s-o aibă chiar acolo, în iarbă.

— Nu acum, îi şoptise James la ureche. Trebuie să aşteptăm până când o să fii doar a mea!

— Sigur, murmurase ea. Era aşa de îndrăgostită încât era gata să facă orice i-ar fi cerut el.

Când se întorsese la şcoală pentru ultimul semestru îi scrisese în fiecare zi. Iar el îi răspunsese, nu chiar în fiecare zi, dar des, scrisori frumoase, de dragoste.

Edilean adormea seara cu scrisorile lui la piept, numărând zilele până la finele şcolii când urmau să se căsătorească.

În tot acest răstimp, Edilean nu se gândise deloc la unchiul Neville. Ştia numai că el era tutorele ei legal şi că-l întâlnise doar odată pe când era copil, iar după moartea tatălui ei nu primise nici măcar o singură scrisoare de la el. Nu ştia mare lucru despre el, decât că locuia în Scoţia, într-un conac şi că era un gentleman care nu făcea altceva decât să vâneze şi să mănânce. Fetei i se păruse destul de romantic şi se gândea că după căsătoria cu James chiar să-i facă o vizită.

Dar într-o seară, una dintre profesoare venise în camera ei şi-o trezise.

— Trebuie să pleci, îi spusese.

— Cum aşa? căscase Edilean, privind pe fereastră la lună.

— A venit unchiul tău şi trebuie să pleci cu el. Grăbeşte-te şi îmbracă-te. Zice să mergi exact aşa cum eşti acum şi-ţi trimitem noi lucrurile după aceea.

— Unchiul meu? rostise Edilean zăpăcită încă de somn. Dar el trăieşte tocmai în Scoţia.

— Da, aşa e, se supărase profesoara. Şi a venit din Scoţia şi o să te ducă şi pe tine acolo.

— Dar şcoala nu s-a terminat!

— Edilean! Gata, termină cu întrebările şi îmbracă-te! Unchiul tău te aşteaptă şi nu pare un om răbdător. Tocmai a ţipat la toată lumea. Vrea să te îmbraci şi să pleci cu el imediat

Profesoara trăsese aşternuturile deoparte şi aproape c-o târâse afară din pat deşi ea nu pricepea de ce era atâta grabă. Fusese apoi ajutată să îmbrace cele mai călduroase haine căci i se spusese că în Scoţia era frig. De abia reuşise să strecoare într-un buzunar scrisorile de la James.

Edilean se gândea că unchiul ei de abia aştepta s-o

vadă, de aceea fusese nervos, şi regreta doar că din cauza grabei nu putea să-şi ia rămas bun de la prietene şi de la profesoarele preferate, dar pleca în aventură, în Scoţia!

Unchiul ei o aştepta în biroul directoarei, înfulecând pâine cu miere şi bând ceai. Atunci când ajunsese acolo o privise fără pic de interes din cap şi până-n picioare, apoi îşi văzuse mai departe de mâncare. Ea se dusese la el ca să-l îmbrăţişeze, însă acesta se retrăsese speriat, ca şi cum atingerea ei l-ar fi scârbit profund. Nu era tocmai ce-şi imaginase ea. În plus nu era deloc plăcut la vedere, cu nasul mare, faţa roşie şi ochii mici şi lunecoşi.

Stătuse acolo ţeapănă şi aşteptase să termine de mâncat în tăcere, în timp ce profesoarele îi împachetau în grabă hainele.

Afară îi aştepta o trăsură mare în spatele căreia fusese legat cufărul ei. Din păcate cărţile urmau să fie trimise mai târziu, aşa-i spusese o profesoară. Imediat ce se instalaseră în trăsură, Edilean îl întrebase pe unchiul ei de ce venise tocmai atunci după ea. Iar el îi răspunsese morocănos:

— Păi mai ai puţin şi faci optsprezece ani, de ce altfel aş fi venit după tine?

Edilean voise să-i răspundă cu asprime, însă se gândise

că n-avea rost să se pună rău cu el chiar de la bun început

Până la conacul de piatră călătoriseră aproape o săptămână. În fiecare noapte se opriseră la câte un han, unele bune, altele ceva de groază. În prima seară, Edilean ceruse să facă baie la ea în cameră şi toţi cei de acolo îi râseseră în nas, aşa că se învăţase minte şi căutase să se descurce cu ce apă găsise.

Când ajunseseră în fine la conacul din Scoţia era după-amiază târziu, iar Edilean era obosită moartă şi murdară, părul îi atârna tern pe umeri şi nu mai avea niciun chef de viaţă. Când se uitase pe geam şi văzuse „conacul”, turnul acela sinistru de piatră, îi venise să plângă. Chestia aceea nu era un conac aşa cum crezuse ea, ci doar un turn urât de piatră pe cale să se năruie, nimic altceva.

De-a lungul acelei călătorii infernale unchiul ei nu-i adresase mai mult de o duzină de cuvinte şi nu se interesase nici măcar o clipă de confortul ei, aşa că era limpede că ceea ce-i pregătea nu era nimic bun.

Trăsura oprise în curtea de piatră unde trebăluiau puzderie de oameni ce se opriseră din muncă şi se holbau la ea foarte curioşi. Cu toţii purtau bucăţi de stofă de lână cu modele de linii şi carouri în acelaşi culori. Femeile purtau nişte fuste greoaie strânse în talie cu centuri late,

pe când bărbaţii erau îmbrăcaţi în pantaloni de lână şi cămăşi grosolane cu mâneci largi.

Edilean fusese cucerită imediat de zâmbetele lor largi şi sincere. Deşi arăta cumplit de pe drum, ei nu păruseră absolut deloc deranjaţi. Un bărbat mai în vârstă chiar venise s-o ajute să coboare treptele trăsurii. Atunci le zâmbise şi ea tuturor şi le mulţumise cu căldură pentru întâmpinare.

Unii fuseseră parcă jenaţi de cuvintele ei, dar alţii îi zâmbiseră din nou. Unchiul ei urcase repede scările de lemn ale turnului lăsând-o să se descurce singură. Atunci ştiuse că acela era momentul potrivit pentru a face o bună impresie. Întotdeauna se simţise bine între oameni, iar aceia păruseră destul de prietenoşi. În loc s-o pornească după unchiul ei, se plimbase un pic prin curte şi se prezentase tuturor. Admirase copilaşii şi complimentase femeile, apoi se dusese la grajduri şi vorbise despre cai cu un om minunat pe nume Malcolm.

— Cred că ăsta o să-ţi placă, îi spusese el, deşi ei îi venise greu să înţeleagă ceva din cauza accentului greoi.

Îl urmase până la capătul grajdului unde, în ultima boxă, era Marmy a ei. Fetei îi dăduseră lacrimile de bucurie când îşi regăsise iapa. Cât fusese la şcoală, Marmy fusese

întotdeauna aproape de ea, însoţind-o chiar şi atunci când mergea în vizite la prietene.

— Se bucură să te vadă, îi spusese Malcolm.

— Şi eu mă bucur nespus s-o văd. Suntem împreună de când aveam doisprezece ani. Şi îi place tare mult să mănânce.

— Am observat

Edilean petrecuse cu el câteva minute înainte să intre în conac.

Gândul că unchiul ei se gândise să-i aducă iapa o făcuse să-şi dorească să meargă să-i mulţumească, numai că în locul lui dăduse peste o menajeră care o conduse la ultimul etaj, ca să-i arate camera ce urma să fie a ei, un soi de peşteră rece şi goală. Edilean se ferise să-i arate femeii ce părere avea, doar îi mulţumise frumos pentru ajutor.

Câteva zile după aceea, preferase să stea mai mult în cameră. Morag avusese grijă să-i aducă mâncare şi apă, lăsând-o apoi în pace să se odihnească şi să-şi adune curajul pentru a putea înfrunta destinul pe care unchiul ei îl hotărâse pentru ea, iar intuiţia îi spusese că nu avea să fie deloc plăcut.

Când în cele din urmă, când o chemase la el, constatase

că realitatea era mult mai rea decât cele mai îngrozitoare gânduri ale ei. Neville încuiase uşa grea în urma ei ca nimeni să nu-i poată auzi, apoi se aşezase între cei doi prieteni ai lui. Unul era bătrân şi groaznic de urât, iar celălalt mai tânăr şi mai chipeş, dar cu priviri de câine turbat. Atunci o informase unchiul ei că înainte de ziua în care împlinea optsprezece ani, la un minut după miezul nopţii va trebui să îl aleagă pe unul dintre ei de soţ.

— Trebuie să îl alegi pe unul dintre ei, rostise el grav, ca şi cum ar fi fost cea mai mare farsă din lume.

— Îmi pare rău, răspunsese Edilean politicoasă, dar nu mă pot mărita cu niciunul dintre ei pentru că sunt deja logodită.

Cei trei o priviseră de parcă nu mai auziseră vreodată în viaţa lor de logodnă.

— Sunt logodită şi urmează să mă căsătoresc, rostise ea răspicat, deşi nu era tocmai adevărat, James încă nu o ceruse, dar ea ştia bine că asta urma.

— Consideră logodna ruptă, răspunsese unchiul ei. O să te măriţi cu unul dintre aceşti doi domni. Vrei să faci alegerea chiar acum?

— Nu! răspunsese Edilean, îndepărtându-se de masă.

— Atunci o să aşteptăm, încheiase unchiul ei discuţia.

— Îmi pare rău, obiectase ea imediat, dar n-am de gând să mă mărit cu niciunul dintre aceşti... îi privise pe cei doi cu dezgust. În testamentul tatăului meu scrie că mă pot mărita cu oricine aleg eu, iar aceşti doi domni nici nu intră la socoteală.

— O să faci exact aşa cum îţi spun eu, ţipase el la ea, concediind-o c-o mişcare a mâinii.

— Ba deloc! strigase Edilean. Îşi petrecuse aproape toată viaţa pe la internate şi se cam săturase ca toată lumea să-i spună ce să facă.

— Ba o să faci aşa cum îţi spun, pentru că altfel o să-ţi pară rău că te-ai născut. Şi dacă le zici ceva acestor scoţieni curioşi o să am grijă să-ţi fie foarte rău. Acum dispari din faţa mea!

Cei doi indivizi de lângă unchiul ei o priviseră triumfători, iar cel mai tânăr îi dăduse de înţeles cam ce fel de gânduri avea cu ea.

Din ziua aceea se pornise războiul dintre ea şi unchiul ei. Edilean îi scrisese lui James despre situaţia groaznică în care ajunsese. Numai că unchiul ei luase scrisoarea de la Morag şi apoi i-o citise în faţa celor doi nemernici după care o aruncase în foc.

— Mai bine ai accepta soarta care te aşteaptă. Acum

eşti aici şi n-o să mai pleci nicăieri. Aurul lăsat de tatăl tău o să fie trimis încoace cu două zile înainte să împlineşti optsprezece ani. Şi n-o să mai plece de aici. Cât despre tine, o să faci aşa cum o să dorească soţul tău.

Edilean petrecuse restul zilei în camera ei ajungând la concluzia că de acum salvarea depindea numai şi numai de ea.

Când Morag venise cu cina, Edilean avusese grijă, să se lase văzută plângând, ca să înmoaie inima femeii.

— Domniţă scumpă, da ce te necăjeşte aşa de tare?

— M-am certat cu iubitul meu, răspunsese Edilean. I-am scris că-mi pare rău, dar unchiul meu mi-a spus că nu merită aşa ceva şi a rupt scrisoarea, mai zisese Edilean privind-o cu atenţie pe Morag şi văzând cum roşeşte puternic, simţindu-se vinovată.

— Mai scrie-i o dată şi o să am eu grijă ca epistola asta să ajungă la Londra, o îmboldise femeia.

— Şi n-o să-l laşi pe unchiul meu s-o vadă?

— Ai încredere în mine, nu vreau să mă bag între doi îndrăgostiţi. Am fost şi eu tânără odată, ştiu cum e.

— Sunt convinsă că aveai o mulţime de curtezani.

Morag zâmbise visătoare.

— Pe atunci mă plăcea chiar stăpânul, dar în cele din

urmă s-a însurat cu altcineva.

— Stăpânul?

— Şeful clanului.

— Am înţeles, răspunsese Edilean, deşi în acel moment începuse deja să compună în minte scrisoarea pentru James. Când unchiul ei o citise cu voce tare pe cealaltă, îşi dăduse seama că era mult prea dramatică, prea plină de primejdii şi avertizări. Următoarea trebuia să fie mai calmă, să expună doar faptele, să-i spună lui James tot ceea ce ştia, inclusiv ceea ce-i destăinuise unchiul ei cu privire la aurul care urma să vină în Scoţia.

După ce sigilase scrisoarea, i-o dăduse lui Morag şi se rugase ca de această dată să n-o mai trădeze. Atunci când unchiul ei n-o mai chemase la apel răsuflase uşurată, însemna că aceasta ajunsese probabil la destinaţie.

În afară de faptul că-i ceruse ajutorul lui James, Edilean încercase să-l facă pe unchiul ei să renunţe la planurile sale. Zile în şir se certaseră până când acesta ajunsese la capătul răbdării şi în cele din urmă ridicase mâna la ea. Nu apucase s-o pocnească pentru că se ferise la timp şi apoi fugise.

În afara turnului, sau a conacului, cum îi spuneau scoţienii, oamenii erau extrem de drăguţi cu ea. Ieşea în

fiecare zi călare. Prima dată când ieşise încercase să fugă, gândind că ar fi putut merge aşa până la Londra, însă unchiul ei o ajunsese din urmă. Deşi gras şi leneş, era un călăreţ înnăscut, aşa că apucase frâul iepei şi-i spusese:

— Dacă mai încerci vreodată chestia asta, îţi împuşc iapa, clar? Şi vorbise foarte serios.

Timp de săptămâni stătuse potolită şi aşteptase. Mai avuseseră certuri sporadice şi de fiecare dată el avusese grijă să închidă uşile, ceea ce însemna că dacă ar fi cerut ajutorul scoţienilor, aceştia poate că n-ar fi lăsat-o de izbelişte.

Era acolo un tânăr băiat, Tam, care o ajuta zi de zi să încalece şi să descalece, iar după încercarea de fugă începuse s-o însoţească şi la plimbări, însă Edilean ştia că n-avea cum s-o ajute. Era mult prea tânăr şi lipsit de experienţă.

Văzuse însă un bărbat solid printre ceilalţi, de care se fereau toţi, el ar fi putut s-o ajute. Nu ştia deocamdată de ce urma să aibă nevoie, dar era clar că trebuia să fugă cu tot cu aurul de la tatăl ei. Numele acelui om vânjos era Shamus. Dacă voia să scape de unchiul ei, avea nevoie de cineva ca el.

Zilele trecuseră iar ea încetase să se mai certe în van cu

unchiul ei, în schimb încercase să-l tragă de limbă. Ceea ce o interesa era să ştie precis când urma să vină aurul şi cum avea să fie transportat până acolo, însă acesta nu se lăsase păcălit de întrebările ei şi o alungase de lângă el.

Deşi trecuse atâta timp, nu primise încă niciun răspuns de la James. Oare se înşelase în privinţa lui? N-o mai voia nici pe ea şi nici dota? Găsise pe altcineva aşa că nu-i mai păsa de ce se întâmpla cu ea?

Tocmai ajunsese în pragul disperării când în viaţa ei a apăruse un alt bărbat, la fel de înalt şi de solid ca şi James, cu plete negre sălbatice şi o barbă cât toate zilele, care-i slăbise chinga de la şa şi-o făcuse să cadă de pe cal. Oare viaţa ei nu era şi aşa îndeajuns de chinuită, mai trebuia acum ca cineva să-şi mai bată joc de ea în faţa tuturor? Privise atunci la fustanela lui scurtă, ceva ce nu mai văzuse niciodată până atunci şi-i aruncase şi ea câteva vorbe răutăcioase. Se bucurase că atunci când plecase de acolo toată lumea râsese doar de el. Deşi furioasă din cauza a ceea ce păţise, totuşi nu-i spusese unchiului ei nimic despre întâmplare. Îi plăcea pe scoţieni şi nu voise să-i trădeze. În afară de asta, cu toţii îi spuseseră că nu el era vinovatul, că el n-ar fi făcut niciodată aşa ceva. Nu-i spuseseră cine anume slăbise chinga, doar că nu bărbatul

acela bărbos.

Zile întregi viaţa ei trecuse neschimbată, deşi cu fiecare clipă trecută se lăsase cuprinsă tot mai mult de groază. Oare James primise scrisoarea ei? Dacă era în Franţa, iar scrisoarea îl aştepta acasă la Londra? Dacă o citea când ea ar fi fost deja măritată?

Mai erau trei zile până când îşi aniversa cei optsprezece ani, şi încă niciun răspuns. Morag o tot întrebase de ce se frământa aşa, dar ce să-i spună?

Când ieşise ieri dimineaţă la plimbare, constatase că era escortată de Shamus, poate că era un semn bun. Poate reuşea să vorbească cu el şi să... nu prea ştia ce anume să-i spună. Era sigură că ar fi putut s-o ia de acolo, dar după aceea? Nu avea niciun fel de rude la care să se ducă, iar prietenele ei toate erau încă la şcoală, prea tinere ca să poată face ceva.

Pe când desenase în tufiş, aproape că murise de frică atunci când bărbosul acela sărise asupra ei, urlând: „Te-am dat în vileag”! Crezuse în clipa aceea că se referise la scrisoarea pe care i-o trimisese lui James. Însă după aceea omul cel ciudat se uitase la ea şi apoi fugise precum un copil de cinci ani după ce strigase după Shamus.

— El e cel din cauza căruia am căzut de pe cal, îi

spusese escortei sale.

— Acela era? E o adevărată pacoste pentru femei. În locul dumitale nu m-aş apropia de el. Nu cred că e sănătos la cap.

— Şi acum unde se duce?

— Cred că la conac să se laude cum te-a speriat. Vrea să te facă de râs.

— Deci asta vrea, nu? Fugise spre cal, iar Shamus o ajutase să urce în şa, apoi o pornise pe potecile pe care i le arătase Tam.

Când ajunsese la conac, bărbatul o aştepta deja acolo, însă nimeni nu râdea de ea. Sărise din şa şi, după săptămâni întregi de frustrare şi furie, îşi vărsase tot amarul asupra lui. Îl pocnise cât putuse de tare în fluierul piciorului, după care îl lovise şi cu cravaşa. Intenţionase să nimerească braţul acoperit de pânza groasă a cămăşii, dar el se ferise şi astfel îi crestase gâtul, ceea ce-l făcuse s-o ia în braţe şi s-o arunce în jgheabul acela murdar. Singura ei consolare a fost că şi de această dată oamenii au fost de partea ei. Draga de Morag o ajutase să iasă de acolo şi se dusese direct la unchiul ei, însă nu se aşteptase ca acesta să ia partea bărbosului şi să râdă cu toţii de ea. Fugise de acolo ca nimeni să nu-i vadă lacrimile, dar din păcate omul

acela care-i făcea viaţa şi mai grea decât era, venise după ea pe acoperiş, unde îi spusese tot adevărul după care-i ceruse ajutorul.

Spre marea ei disperare, acesta începuse să râdă de ea. Fugise de acolo, lăsându-l încuiat pe acoperiş, clocotind de furie. Dacă ar fi putut, l-ar fi azvârlit de acolo direct pe pavajul de piatră al curţii.

Acum îşi făcea socoteala că mai erau numai trei zile. Trei zile până când viaţa ei urma să se sfârşească. Stătea direct pe podea, neştiind cui să-i mai ceară ajutorul, însă în acel moment Morag intră în cameră, cu un pachet în mână.

— A venit!

— Mai ştie cineva?

— Nimeni. Scrisoarea mi-a fost dată direct mie şi n-a mai văzut-o nimeni. Poate acum te mai înveseleşti şi tu oleacă.

— Poate, răspunse Edilean, aşteptând ca Morag să iasă din odaie înainte să desfacă pachetul. Înăuntru găsi o sticluţă cu pipetă şi o scrisoare.

„Draga mea”, îi scrisese James, „îmi pare rău că a durat aşa de mult până să-ţi răspund, dar am pus deja un plan în acţiune. A durat ceva până am aflat tot ceea ce era

necesar să ştiu, dar acum am toate datele. Pentru asta mă aştept să fiu răsplătit cu multe sărutări”.

Edilean se opri din citit şi strânse scrisoarea la piept. Aşadar o iubea!

„Trebuie să faci întocmai cum îţi scriu”, citi ea mai departe. „Trebuie să-mi urmezi instrucţiunile cu exactitate, altfel planul n-o să meargă. Nu poţi să te abaţi de la el nici măcar cu un ceas, totul a fost cronometrat cu precizie. Înţelegi ce încerc să-ţi explic?”

Deşi singură în cameră, Edilean dădu din cap în semn că pricepuse, apoi continuă să citească mai departe.

CAPITOLUL 4

— Mâine e ziua ei!

— Ce-ai zis? îşi întrebă Malcolm nepotul în timp ce măsura ovăzul.

— Ziua ei. E mâine.

— Aha, dumneaei. Ştii că are un nume?

— L-am auzit dar nu l-am ţinut minte. Angus fusese plecat toată noaptea pe dealuri, având grijă să nu mai dea hoţii iama prin vite, însă nu-i ieşise din cap gândul că nepoata moşierului era obligată să se mărite cu una dintre viperele acelea pe care Lawler le numea prieteni. Atunci când va sosi momentul, oare pe cine va alege? Pe bătrânul Ballister sau pe tânărul Alvoy? în noaptea aceea Angus se frământase sub tartanul său, încercând să şi-o imagineze singură cu unul dintre cei doi.

Îi ceruse ajutorul, iar el ca un dobitoc nu făcuse altceva decât să-i râdă în nas. Gândul acesta îl muncise rău în ultimele două zile. Iar acum, ziua în amiaza mare, în timp ce şedea şi se uita cum muncea Malcolm, tot nu putea pricepe cum de făcuse aşa ceva.

— Ce anume te frământă, băiete? îl întrebă Malcolm.

Angus se apucă să-i istorisească bătrânului tot, lăsând

deoparte orice ruşine. Atunci când termină de vorbit, Malcolm îl privi serios şi apoi întrebă:

— Şi ce facem ca s-o salvăm?

— N-o să facem nimic, răspunse Angus. Trebuie să ne gândim bine la tot şi la toată lumea. Trebuie să ne gândim la copilaşii noştri şi la cum o să-i hrănim. Dacă ne punem rău cu Lawler, dacă ne răsculăm, noi o să fim cei pedepsiţi, nu ea.

— Acum ţi-ai uşurat inima?

— Da, m-am mai uşurat, răspunse Angus simţind cum oboseala parcă-l părăsea. Era deja plin de energie. M-am gândit că nu poate s-o mărite dacă nu au un popă.

— Vrei să dai foc la capelă? şopti Malcolm îngrozit

— Nu, îl linişti Angus, m-am gândit numai să îl luăm pe popă cu noi la o băută.

— Sigur ştie că Lawler îl aşteaptă la conac în seara asta.

— M-am gândit... E numai o idee, dar m-am gândit să-l luăm pe Shamus să-l facă pe popă să uite de chestia asta. Dacă apărem la biserică cu nişte băutură de la Lawler, poate uită că trebuie să se vadă cu el la capelă la noapte.

— Dar de ce tocmai Shamus? De când ai început să ai încredere în el?

— În ochii mei, ăsta-i un păcat mare, care o să mă

trimită în iad, dar dacă tot trebuie să ajung acolo, atunci mai bine să merg laolaltă cu cineva care chiar merită să nimerească în cazan.

— Bună idee, răspunse Malcolm încercând să pară serios, deşi pe buze deja îi mijise un zâmbet. Dar dacă oprim efectuarea căsătoriei în seara asta, atunci mâine sau poimâine ce mai facem?

— Nu ştiu, oftă Angus. Cred că trebuie s-o scoatem cumva de acolo şi apoi s-o ascundem. Şi pe urmă., de ce trebuie să rezolv doar eu problemele astea?

— Pentru că întotdeauna găseşti o soluţie, i-o trânti Malcolm. Vrei să vin cu tine la Shamus?

— Nu, mai bine tu fură un butoiaş de vin.

— Chestia asta durează doar o clipită, oftă Malcolm. Haide, du-te la el, da vezi că va trebui să foloseşti o parte din banii ăia de i-ai ascuns în a treia boxă.

Angus nu mai pierdu vremea ca să-l întrebe pe unchiul său de unde ştia de rezerva lui, timpul îl presa rău de tot.

— Cum adică nu poţi să mergi? se înfurie Angus, privindu-l pe Shamus cum mânca. Se aflau în căbănuţa cu pământ pe jos, unde Shamus locuia împreună cu mama sa minusculă şi cu încă trei fraţi mai mici. Ceilalţi patru fraţi mai mari plecaseră imediat ce fuseseră destul de maturi

ca să se poată opune tatălui lor cel cumplit şi în ziua aceea oamenii se întrebau cum de căzuse tatăl lui Shamus de pe stâncă în plină zi. Însă oricare ar fi fost motivul, nimănui nu-i păruse rău că se dusese.

— În seara asta trebuie să duc o căruţă mare la Glasgow, răspunse Shamus.

— De când ai ajuns tu vizitiu?

— De când m-a rugat domniţa s-o ajut.

Angus se aşeză la masă în faţa lui.

— Ce naiba tot spui acolo?

— Nepoata lui Lawler m-a rugat să duc o căruţă mare cu marfă până la Glasgow, ce e aşa de greu de priceput?

— Nepoata? Nu Lawler?

— El habar nu are de treaba asta. O să preiau transportul la vreo două mile mai departe de zona noastră. Acum îl păzeşte unul dintre fraţii mei, eu plec după ce termin de mâncat.

— Şi ce anume ai în căruţă? întrebă Angus.

— Şase cufere grele. Statui de bronz din Grecia. Are pe cineva la Glasgow care o să le vândă pentru ea. Eu trebuie să mă înapoiez cu banii.

— Tu? A avut încredere în tine că o să te întorci cu banii?

— Mă place, se făli Shamus. Zice că sunt singurul om din Scoţia care are curajul s-o ajute. Mi-a zis că sunt un om de onoare, râse Shamus.

— Cu câtte-a plătit?

— Nu cred că e treaba ta, se supără el.

Angus credea că înţelegea planul fetei. Cumva reuşise să pună mâna pe nişte obiecte de valoare pe care voia să le valorifice. Poate că dacă avea destui bani, putea să scape de o căsătorie nedorită. Una peste alta, Angus considera că era un plan destul de bun, doar că voia să-l folosească pe Shamus. Dacă se lăsa pe mâna lui nu avea să vadă niciun chior. Omul acela va rămâne în Glasgow sau se va îmbarca pe un vas şi nimeni nu avea să-l mai vadă vreodată.

Angus se văzu nevoit să pună la cale un alt plan.

— Vin şi eu cu tine, rosti răspicat. E mare pericol pe drum, o să ai nevoie de cineva care să te ajute.

— Vine frate-meu cu mine.

— Atunci îi spun moşierului să aştepte în curând banii.

Shamus îi aruncă lui Angus o privire otrăvită, realiza deja că nu va putea să ducă până la capăt ceea ce plănuise. Ar fi putut să păstreze banii numai dacă totul se desfăşura în mare secret. Dacă Angus spunea ceva, Lawler

ar fi trimis după el cincizeci de gealaţi care l-ar fi prins după nici zece mile.

— Atunci du-te tu cu transportul, se înfurie de-a binelea Shamus. Du-te tu şi vinde vechiturile alea şi apoi întoarce-te cu banii. Sunt convins că domnişoara o să-ţi fie recunoscătoare. Tonul lui lăsa de înţeles că se petrecea ceva necurat între el şi nepoata moşierului.

Ultimul lucru pe care Angus şi l-ar fi dorit în clipa aceea era să mâne o căruţă tocmai până la Glasgow, dar nu mai avea pe nimeni de încredere. Ieşi după Shamus din casă, strecurându-se cu greu pe uşa scundă şi îngustă şi se duse în spatele curţii, de unde putu vedea căruţa ce aştepta.

Privi uluit la căruţa imensă, ranforsată, făcută special pentru a putea transporta greutăţi foarte mari. Extraordinari i se păreau şi caii înhămaţi la ea, doi Claydesdale imenşi, cu copite uriaşe şi coame dese, nişte exemplare superbe. Tot în acel moment îşi dădu seama de ce Shamus era atât de supărat. Oricine aranjase transportul, cheltuise enorm pe căruţă şi cai, deci acele statui probabil că valorau o avere.

Shamus îi dădu o bucată de hârtie.

— Ea a scris-o. Îţi zice acolo numele, adresa şi ora. James Harcourt. Hanul „Leul Roşu”. Glasgow/Până mâine

la miezul nopţii.

Angus puse bine bucata de hârtie în timp ce se gândea că avea să fie destul de greu să respecte ora stabilită pentru întâlnire.

— Ce e în spate?

Shamus dădu deoparte coviltirul şi-i arătă şase cufere enorme, ferecate bine şi legate de podeaua căruţei.

— Şi mai e şi un fel de sicriu, urmă Shamus cu o strâmbătură.

— Un sicriu?

— Domnişoara mi-a spus că acolo e o mumie din Egipt.

— O ce...? Angus simţea cum îl ia groaza, însă reuşi să se stăpânească. Te-ai uitat înăuntru?

Shamus dădu din umeri.

— Am vrut, da domnişoara mi-a spus că s-a pus un blestem peste sicriu şi că ar fi mai bine să nu iscodesc pe acolo. Am preferat s-o cred pe cuvânt.

— Foarte bine ai făcut, încuviinţă Angus aranjând la loc coviltirul. Urma să călătorească noaptea, pe drumuri pustii cu o mumie în spate. Şi toate astea pentru o femeie care-i spusese că-l urăşte! Angus se uită o clipă la Shamus şi aproape că-i păru rău că-i stăvilise toate planurile de a evada de acolo. Păstrează banii pe care i-ai primit, rosti cu

blândeţe, iar Malcolm o să-ţi mai dea dacă o să faci aşa cum îţi zice el. Angus se urcă pe capră. Spune-i lui Malcolm că mă întorc cât de repede pot cu banii şi-o s-o scoatem noi din necazul ăsta.

— Pe cine?

— Pe tânăra domnişoară, izbucni Angus. Shamus, măcar o dată în viaţă fă şi tu ceea ce se cuvine. Du-te acum şi spune-i lui Malcolm că mă întorc cât de iute pot. Luă frâiele cailor. Ştii cumva pe unde e acum domnişoara?

— Morag zice că stă de câteva zile încuiată în camera ei.

Angus mai privi o dată spre conacul ascuns în parte de copaci, apoi o porni spre Glasgow.

Nu făcuse nicio milă când tânărul Tam veni călare după el, iar inima lui Angus săltă de bucurie. Poate lua băiatul cu el.

— Malcolm mi-a spus ce anume faci şi m-a trimis să-ţi aduc astea, rosti el, aruncându-i lui Angus un pachet Haine şi merinde. Nu cred că cei de la oraş o să fie prea încântaţi să te vadă în kilt

— N-ai vrea să mergi şi tu cu mine? Uite ce cai frumoşi! îl ispiti Angus.

— Nu, nu pot. Trebuie să stau cu ea. Nu putem să-l lăsăm s-o mărite cu unul din libidinoşii ăia. Mai bine ar lua

un Metern şi atunci pământurile ar reveni la loc clanului.

Angus zâmbi.

— Poate se mărită cu tine. Fiind singurul copil al celui de-al doilea fiu al bătrânului şef de clan, Tam era următorul care trebuia să preia responsabilitatea oamenilor.

— Acu dacă dispari şi tu, cam ăsta e planu, râse el spre vărul său după atâtea zile de supărare. Ne vedem după ce te întorci. Întoarse calul şi-i făcu semn cu mâna, iar Angus oftă. Nu-i plăcea deloc că trebuia să facă drumul ăla de unul singur.

CAPITOLUL 5

Angus era pe drum de vreo trei ceasuri şi deja obosise şi se plictisise de moarte. Din cauza ei nu prea avusese parte de somn în ultimele zile şi tot din cauza ei nici nu avea să apuce să doarmă prea mult în următoarele câteva. De fiecare dată când aţipea, caii bine dresaţi se opreau din mers. De două ori se trezi tresărind şi văzu caii păscând liniştiţi iarba de pe marginea drumului. În ritmul ăsta nu va ajunge niciodată la Glasgow. Dacă ar fi fost după el, ar fi tras căruţa la marginea pădurii şi ar fi dormit bine câteva ore, numai că nu putea, trebuia să ajungă la destinaţie până la o anumită oră. Pentru ea!

De abia se întunecase puţin când Angus auzi tropot de copite în spate şi un glonţ îi şuieră pe la ureche. Se întinse după pistolul de sub capră, dar o voce din dreapta lui îl opri:

— Eu n-aş face una ca asta în locul tău.

Angus se enervă. Din cauza oboselii fusese neatent şi acum iată în ce necaz intrase. De ce nu luase pe cineva cu el?

Trase de frâuri şi caii se opriră ascultători. Era înconjurat de trei bandiţi cu feţele ascunse de măşti şi cu pistoalele

aţintite spre căpăţâna lui.

— Ce aiureală mai e şi asta? se minună cel ce părea să fie şeful bandiţilor. Au trimis un singur om cu un asemenea transport? Doar unul din caii ăştia valorează mai mult decât viaţa ta. Puse pistolul la loc la cingătoare şi examină cu interes kiltul lui Angus. Pari să aparţii unui clan vechi. Îmi plac oamenii care se opun pe faţă englezilor. Coboară de pe capră ***şi*** te ***las*** în viaţă.

Una era să ajute o fată necunoscută şi cu totul altceva să-şi piardă viaţa pentru ea.

— Nimic din toate astea nu-mi aparţin, rosti Angus liniştit în timp ce cobora din căruţă, aşa că eu personal nu pierd nimic.

Unul dintre bandiţi mângâia coama unui cal.

— N-am mai văzut asemenea frumuseţe de cai. Cine-i stăpânul tău?

— Niciun om pe lumea asta nu mi-e stăpân, se răţoi Angus, făcându-i pe toţi să râdă.

— Ai grăit ca un adevărat scoţian. Ce duci acolo în spate?

— Lucruri pentru un muzeu, răspunse Angus îndepărtându-se puţin de ei. Deşi se purtau prietenos şi ziceau că vor să-l lase în viaţă, Angus nu putea să aibă

încredere în nişte oameni care-l aţinteau cu pistoalele. Primul pusese pistolul la brâu, dar ceilalţi doi încă îl mai aveau în bătaia armelor. În spate, pe jumătate ascuns de întuneric, era un al patrulea bandit, care ţinea pistolul întins, gata să tragă asupra sa.

— Vreau şi eu să văd ce-ai acolo, rosti şeful, descălecând.

Angus se gândi să sară pe cel de lângă el şi să-i pună cuţitul la gât, dar nu merita riscul, aşa că ridică puţin coviltirul şi le arătă cuferele.

— Par să fie grele.

— Statui de bronz tocmai din Grecia, răspunse Angus.

Banditul îi făcu semn că voia să vadă absolut tot ce avea acolo, aşa că Angus dădu cu totul la o parte pânza coviltirului. Când dădu cu ochii de sicriu, banditul făcu un pas în spate, iar calul celui de-al patrulea bandit se ridică deodată pe picioarele dindărăt

— Ce mama naibii e acolo?

— O mumie, răspunse Angus calm.

— Să mă trăsnească cel de sus... se apropie un altul curios să arunce o privire.

În clipa aceea din sicriu se auzi un geamăt şi Angus se strădui serios să n-o ia la goană. Era sigur că Shamus i-o

făcuse. Sigur pusese acolo o pisică în mod special ca să-l sperie.

— E doar o mumie, zise Angus. E moartă de mai bine de o mie de ani, n-aveţi de ce a vă teme. Cum toţi priveau fascinaţi spre sicriu, Angus îşi făcu socoteala că acela era cel mai bun moment ca să atace. Sări asupra celui mai apropiat bandit, îi smulse pistolul din mână şi-l lipi de tâmpla acestuia.

Dar deja nu mai avea nicio importanţă, pentru că în clipa următoare, capacul de la sicriu se dădu deoparte şi din cutia de lemn se ridică o femeie cu faţa albă ca varul, îmbrăcată într-o rochie de asemenea albă. Razele lunii o făceau să pară chiar mai înfiorătoare, iar toţi cei prezenţi încremeniră.

După acel moment de groază, bandiţii o luară la sănătoasa. Individul pe care-l ameninţa Angus cu pistolul se descotorosi de el, săltă în şa şi porni imediat în urma celorlalţi.

Angus era încă paralizat de groază. O recunoscuse pe nepoata lui Lawler, dar oare murise şi acum înviase?

— Cine ar fi crezut că nu l-au curăţat deloc, rosti Edilean dezgustată, în timp ce-şi ştergea de zor talaşul de pe faţă. Clipea repede, încercând să-şi scuture praful fin de lemn

de pe gene.

Angus o privea nemişcat.

— Sfinte Dumnezeule! Tu eşti!

— Iar tu! şuieră ea furioasă. Ce ai făcut cu Shamus?

Angus privi spre lună. În fine începuse să priceapă ce anume se petrecuse.

— E trecut de miezul nopţii. Cine a rămas încuiat la tine în cameră?

— Nimeni, răspunse ea, curăţându-se de zor şi tuşind din cauza prafului. Morag ştie că nu-s acolo dar o să încerce să ţină totul secret cât mai mult. Spre deosebire de tine, alţi oameni nu stau degeaba atunci când viaţa unei alte persoane este ameninţată.

— Nu cred că măritişul aduce cu moartea.

Edilean păşi cu graţie din sicriu în căruţă.

— Nici ţie nu cred că ţi-ar conveni să fii prinţ şi să te oblige cineva să iei de nevastă o slută.

— Eu, prinţ? rosti el fără să se urnească din loc.

— Nu vrei să mergem? Dacă e trecut de miezul nopţii, atunci unchiul o să vină după mine.

Angus încerca să se gândească la ce avea de făcut mai departe.

— O să te duc înapoi la el şi pe urmă vedem ce facem şi

cu măritişul ăsta.

— Eu nu mă mai întorc acolo.

— Ba sigur că da, rosti Angus urcându-se iar pe capră. O să vorbesc eu cu el. Cu toţii o să stăm şi o să discutăm. O să-ţi găsească vreun flăcău frumos cu care să te măriţi şi pe urmă...

— Frumos... rosti ea chiar din spatele lui. Crezi că asta mă preocupă pe mine? Crezi că mă macină dacă soţul meu e frumuşel sau nu? Aici e vorba despre astea, zise ea arătând spre cufere.

— Statuile alea vechi?

— Nu, nu sunt obiecte de muzeu. Cuierele astea sunt pline cu aur, asta e zestrea mea. Ţi-am spus că cel care se însoară cu mine primeşte şi aurul. Numai că unchiul a făcut o înţelegere cu leprele alea, dacă îl iau de bărbat pe unul dintre ei, atunci unchiul păstrează aurul, iar individul se alege cu zece la sută. Nu fug doar de un mariaj oribil, ci şi de sărăcie.

Angus începu să realizeze la ce devenise părtaş. În faţa tuturor va părea că o răpise pe nepoată şi că furase pe deasupra şi şase cufere cu aur. Spânzurătoarea ar fi fost o pedeapsă prea blândă. Crima de care se făcuse vinovat era aşa de gravă încât vor trebui să inventeze un nou mod

de a-l ucide.

— Ce naiba, ţi-e rău?

— O să mă spânzure, suflă el.

— Pentru ce? Pentru prostie?

— Răpire şi furt, rosti tare, apropiindu-şi faţa de a ei.

— Înţeleg, dar dacă te consolează cu ceva, nici Shamus nu ştia că sunt şi eu în căruţă şi că în cufere e aur.

Angus îşi trecu o mână prin păr.

— Şi cam ce crezi tu că s-ar fi întâmplat când descoperea despre ce e vorba?

— Nu trebuia să afle. Fata băgă mâna în buzunar de unde scoase o sticluţă de doctorie. James mi-a trimis o sticlă de laudanum care ar fi trebuit să mă ţină adormită tot drumul. Trebuia să mă trezească el cu un sărut, mai adăugă ea visătoare.

Angus privea încordat la drum.

— Iar acest James este...?

— Bărbatul pe care-l iubesc. James Harcourt. I-am scris ce probleme am şi el s-a ocupat de tot. A aflat când trebuia să vină aurul, l-a luat şi l-a pus în căruţa asta. Tot el a pus şi sicriul pentru mine. Eu n-a trebuit decât să găsesc pe cineva care să-mi deschidă camera, adică Morag, şi pe altcineva care să ducă tot transportul la

James, adică Shamus.

— Şi el unde e?

— Cine? Unchiul?

— Nu, omu ăsta de zici că-l iubeşti. Unde naiba e?

— Mă aşteaptă la Glasgow.

— Deci el personal nu şi-a asumat niciun risc. I-a dat femeii pe care o iubeşte un somnifer ca apoi să călătorească singură într-un sicriu alături de unul ca Shamus, fără a mai pune la socoteală bandiţii, iar el...

— Da ce tot ai cu Shamus?

— Mi-ar lua o săptămână ca să-ţi povestesc tot ce-i în neregulă cu el. Privi în jur la pădurea întunecată. Trebuie să plecăm, chiar acum!

— La unchiul meu?

— Crezi c-o să mă creadă dacă o să-i spun că habar n-am avut de planul tău?

— Shamus ar putea să-i confirme că...

— Shamus pe care tu îl consideri aşa de grozav... Dădu din mână a lehamite. Trebuie s-o pornim la drum, iar eu trebuie să mă gândesc foarte bine.

— Nu trebuie să mai intru la loc în sicriu, nu?

— Acolo ar trebui să te pun şi pe urmă să bat capacu în cuie, oftă el, săltând-o din spate cu o mână şi aşezând-o

apoi alături de el pe capră. O clipă mai târziu o porniseră deja la drum în timp ce Angus scrâşnea din dinţi gândindu-se că nu mai avea cum să se mai întoarcă acasă.

— Nu pot să pricep de ce eşti aşa de supărat pe mine, rosti ea necăjită. Nu trebuie decât să mă duci până la Glasgow şi gata. De acolo o să se ocupe james de tot

— Şi după aia? Mă întorc la clanul meu? La familia mea? Crezi că unchiul tău e aşa de prost ca să nu-şi dea seama că eu am plecat cu nepoata lui? Şi cu tot aurul pe deasupra?

— Nu aşa ar fi trebuit să se întâmple. Shamus...

— Să nu te prind că-i mai pronunţi numele. Dacă ar fi reuşit să ducă transportul până la Glasgow, ceea ce mă cam îndoiesc că s-ar fi întâmplat, pe orice bani ar fi reuşit să pună mâna i-ar fi luat şi ar fi dispărut cu ei în lume. Tot aşa s-au risipit în lumea largă şi fraţii lui şi asta intenţiona şi el să facă.

— Dar dacă m-aş fi trezit mai devreme în sicriu? şopti ea, începând să priceapă unde anume bătea Angus.

— Hai să spunem că atunci când ai fi ajuns la acest John...

— James.

— Harmon...

— Harcourt.

— La acest bărbat care nu şi-a riscat pielea pentru viitoarea lui mireasă şi pentru o căruţă cu aur, nu ai mai fi fost ceva ce el să-şi dorească.

— Aha, făcu ea speriată, mutându-se mai aproape de el. Deci, Shamus chiar e rău?

— Foarte rău.

Se apropie şi mai mult de el.

— Cel mai jegos om pe care l-am cunoscut vreodată.

Edilean lăsă la o parte orice reţineri şi-şi strecură mâna pe sub braţului lui, lipindu-se de el.

Angus zâmbea în barbă, foarte încântat.

— Shamus probabil că te-ar fi ţinut prizonieră pe undeva şi te-ar fi torturat Te-ar fi gâdilat în tălpi cu o pană de gâscă.

Ea îl privi nedumerită, apoi zâmbi.

— Acum mă necăjeşti.

— Da, prostu de mine! Acum taci o clipă şi lasă-mă să mă gândesc.

Angus era sigur că atunci când Malcolm urma să descopere lipsa fetei, avea să-l ia pe Shamus la întrebări şi-şi va da seama ce se întâmplase. Ba mai mult, va pricepe şi care fusese rostul acelui sicriu. Aşa o să poată

să-l dezinformeze pe Lawler ca să le lase lor timp să ajungă la Glasgow.

Când termină cu acele gânduri bune, Angus izbuti să se relaxeze puţin şi să observe fata care se muiase toată, de parcă adormise.

Laudanumul era un somnifer puternic. Dacă cineva lua prea mult, atunci era posibil să se trezească direct pe lumea cealaltă.

În timp ce mâna caii, Angus realiză în ce situaţie gravă se afla. Acasă nu se mai putea întoarce niciodată. Nu va mai putea să-i vadă niciodată pe cei apropiaţi lui, pe oamenii pe care-i cunoştea de o viaţă. Nu mai putea să-şi vadă nepoţii crescând. Nici pe Tam nu avea să-l vadă vreodată devenind bărbat.

O lacrimă i se scurse de pe obraz în părul fetei, făcând-o să se foiască.

— Gata, scumpo, gata, culcă-te la loc. Dacă ar fi fost oricare altă fată, ar fi cuprins-o cu braţul pe după umeri fără să se gândească o clipită, dar cu ea nu-şi permitea.

Numai că fata nu se mai culcă la loc.

— Vorbeai serios atunci când mi-ai spus că nu te mai poţi întoarce? Sau erai doar supărat pe mine?

— Înapoi n-am cum să mă mai duc. Una a fost să-i spun

unchiului tău verde în faţă că te-am azvârlit în jgheab, şi cu totul alta să recunosc ce-am făcut acum.

— Îmi pare tare rău că te-am lovit peste gât cu cravaşa. Voiam să dau peste umăr, dar te-ai ferit şi...

— Ai nimerit gâtul, încheie el în locul ei. S-a vindecat.

— Dar cum îţi dai seama pe sub tot părul ăla?

— Fetelor le place părul meu.

— Mie nu mi-au plăcut niciodată bărbile, recunoscu ea. Dar ce-o să te faci? Unde o să stai?

— O să mă descurc, nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine.

— Îmi pare tare rău că te-am băgat în toată afacerea asta. E numai vina mea, domnule Metern. Ştiu! De ce nu vii în Lumea Nouă cu mine şi cu James?

— Asta aţi plănuit voi?

— Da. Avem deja biletele pentru cea mai bună cabină de pe vas, „Mary Elizabeth”. James a muncit din greu. După ce i-am scris ce-am păţit, el a plănuit totul.

— Deci o să aibă el grijă de tine, după ce te las acolo?

— Desigur. Ne întâlnim la han, a zis că mă aşteaptă acolo cu oameni care să ducă aurul pe vas. Apoi a doua zi plecăm la patru după-amiază, iar seara la opt o să ne căsătorim. O să facem cununia la bordul vasului. Când

văzu că el nu spunea nimic, adăugă: o să ne cunune căpitanul!

— Acum am priceput.

— Tu ai lăsat vreo iubită în urmă, întrebă ea, apoi continuă aproape sufocată: sau o nevastă?

— Nu, nicio nevastă şi nici plozi, dar cel puţin o duzină de femei o să bocească după mine.

Ea ştia că încerca să facă totul să pară simplu, dar situaţia în care-l băgase fără voia lui era extrem de serioasă. Încercând s-o salveze pe ea, el practic renunţase la toată lumea lui.

— Ce-o să te faci? repetă ea, neştiind ce altceva să-i spună.

— Ţi-am spus să nu-ţi faci griji pentru mine. Pot să-mi port şi singur de grijă.

— Crezi că unchiul meu o să trimită potera după tine?

— Tare mi-e teamă că da.

— Atunci, domnule Metem, e musai să vii în America cu noi. Oamenii de acolo sunt liberi. Oricum mai liberi decât aici.

— Ce să caut eu într-o altă ţară?

— Da aici ce să mai cauţi?

— Nu ştiu încă, fată dragă, da asta e o hotărâre grea.

Să-mi părăsesc căminu? Nu ştiu dacă pot să fac una ca asta. E frumos din partea ta că-ţi faci atâtea griji pentru mine.

Pentru o clipită, sub strălucirea razelor de lună, se aplecă uşor spre ea, însă ea-şi schimbă poziţia imediat şi îi zise:

— James o să aibă grijă de tine.

Umerii lui Angus se ridicară deodată auzindu-i vorbele. Spusele ei îl răniseră mai tare decât ciupitura de cravaşă pe gât. Fătuca îi amintise discret de diferenţa de clasă dintre ei. O făcea ea pe doamna şi-i spunea că vrea să-l ajute, dar atunci când se apropiase prea mult, se retrăsese grăbită şi amintise de bărbatul din înalta societate care urma „să aibă grijă de el”.

Fără să ştie cam ce gânduri treceau prin mintea lui, Edilean rămase tăcută o clipă, privind la drumul întunecat din faţă. Angus nu ştia încă ce anume avea să facă, dar în mod sigur nu se va lăsa în grija acestui James.

CAPITOLUL 6

Edilean ştia că trăncănea în neştire, dar aşa încerca ea să-şi ascundă starea de nervozitate. Se simţea prost pentru că necazurile ei schimbaseră viaţa acestui om. Motivul pentru care apelase la Shamus era simplu. Îl simţise ca fiind ca şi ea, un proscris, dar Angus nu era aşa.

După prima lor înfruntare, oamenii se dăduseră peste cap să-i explice că nu era cu putinţă ca Angus Metern să-i fi slăbit chinga de la şa, pentru că el era omul care avea întotdeauna grijă de ceilalţi. Dacă se lua după ei, el reprezenta toate virtuţile cunoscute îmbinate într-o singură persoană. După atâtea zile în care toţi îi făcuseră reclamă, îşi dorise să-i poată întreba dacă ţineau morţiş să-l ia de bărbat. După toate certurile, chiar se gândise să-i propună unchiului ei să-l ia pe el de bărbat, era sigură că el, ca s-o salveze, ar fi lăsat aurul în mâinile unchiului cel hrăpăreţ, dar ea ce-ar fi făcut pe urmă? Ar fi stat cu el într-una din acele căsuţe cu două camere ca să-i nască în fiecare an câte un copil?

În acel moment îi simţea trupul mare şi cald alături de ea. Era tare frig şi şi-ar fi dorit să se poată trage mai aproape, însă după ce se ferise de el mai devreme, de

parcă i-ar fi fost silă, acum nu mai putea să revină. În felul acesta reuşise să reziste cu succes avansurilor tuturor bărbaţilor.

Obosită, îşi trecu mâinile prin păr.

— Mai am pe mine talaş?

— Puţin, dar sunt convins c-o să te placă şi aşa.

Fata îşi frecă mâinile ca să le încălzească, privi în sus spre el, dar nu comentă.

— Poate că mâine pe vremea asta o să fiu deja măritată.

Angus nu se lăsase păcălit de vorbăraia multă cu care încercase să-şi ascundă neliniştea.

— O să fie bine, fătucă.

— Crezi că unchiul meu a plecat deja pe urmele noastre?

— Într-o zi sau două, răspunse Angus încetişor. Malcolm o să-şi dea seama ce anume s-a întâmplat şi-o să ne ofere un pic de răgaz.

— Până atunci o să fiu deja pe ocean, oftă ea.

Angus o văzu cum îşi freca gâtul iritat de talaş şi decise că era momentul s-o lase mai moale. Opri caii, iar ea-l privi speriată, însă el îi făcu semn că avea nevoie de o pauză pentru anumite nevoi fireşti. Scoase de sub capră o boccea mare şi apoi întinse mâinile spre ea:

— Nu vrei să-ţi dezmorţeşti un pic picioarele?

Ea acceptă iar el o prinse de talie şi o puse alături. O clipă rămaseră nemişcaţi, unul în faţa celuilalt, ambii nişte străini pe care viaţa îi adusese laolaltă, unindu-i.

Edilean nu se îndepărtă prea mult de căruţă pentru a se îngriji de nevoile sale, însă tot el a fost ceva mai rapid. Angus se schimbase de haine, iar în locul kiltului pusese nişte pantaloni şi pe deasupra o haină mare. De acum nu mai părea un erou dintr-o poveste romantică, ci numai un simplu muncitor de pe docuri.

Ea îi zâmbi, dar ştia că şi el simţea diferenţa.

— Mergem spre viitorul tău soţ? o întrebă în timp ce o ajută să urce în căruţă.

Călătoriră tot restul nopţii şi o bună parte din a doua zi. Când în fine ajunseră la oraş, Angus făcu tot posibilul să meargă doar pe la marginea lui, departe de aglomeraţia obişnuită, îndreptându-se spre docuri şi „Leul Roşu”, aflate mai la sud puţin.

Edilean căscă. Dormise aproape jumătate din drum, cu trupul ei micuţ sprijinit bine de Angus. Şi el adormise de vreo două ori, însă îl trezise ea, iar o dată chiar îi propusese să conducă ea căruţa.

— Tu? se minunase el, dezmeticindu-se din somn.

— Ce anume te face să crezi că nu sunt în stare de nimic?

— Vezi că încă mai ai talaş pe nas, răspunsese el.

Edilean se apucase să-şi frece nasul, dar apoi se oprise şi-l privise cu ochii uşor îngustaţi.

— Râzi de mine?

— Mă ajută să stau treaz, răspunsese el. Harcourt ăsta nu te tachinează?

— Nu, murmurase ea. Mă iubeşte prea mult ca să mă tachineze.

— Măcar te face să râzi?

— Cântă cu mine şi ieşim călare împreună. Uneori îmi citeşte poezii. Îţi place poezia, domnule Metern?

— Foarte mult. Uneri citesc o poezie sau două înainte de culcare. Mă calmează.

— Iar îţi baţi joc de mine? ripostase ea.

— Da, zâmbise el. N-am vrut să te supăr, scumpo. Adevărul e că de regulă sunt prea ocupat să mă lupt cu hoţii care încearcă să fure vitele unchiului tău ca să mai am vreme să stau să cânt alături de vreo fată.

— Dar aveţi serbări cu dansuri, mi-a povestit Morag de ele, iar alte femei mi-au spus că dansezi foarte bine.

— Dar nu dansuri ca în înalta societate, răspunsese el.

După un timp, Edilean renunţase să mai susţină o conversaţie cu el. Mereu se încheia cu ea bosumflată şi în lipsă de subiecte, căci ce ştia despre viaţa lor de acolo? Se simţise totul inutilă şi incompetentă.

Nu voia să-i mai spună nimic acum, dar cumva se va revanşa pentru ceea ce-i făcuse. La un moment dat îl întrebă cum de ajunsese el pe capră în locul lui Shamus, iar când el se apucă să-i povestească despre cum intenţionase să-l îmbete pe popă, se simţi încă şi mai vinovată. În final, el chiar încercase s-o salveze, iar drept răsplată acum devenise un paria în propria-i ţară.

De câteva ori Edilean se aventură să-l privească pe furiş, gândindu-se că nimeni nu-l cunoştea pe unchiul ei mai bine ca ea. Poate că Angus credea că mai aveau ceva timp la dispoziţie, dar el nu văzuse niciodată cât de rapace era omul acela. Într-un fel sau altul trebuia să-l convingă să vină în America laolaltă cu ei. Se gândea să-i ofere o parte din aur, ca el să-şi poată cumpăra teren în noua ţară, pe care să-şi construiască o casă şi să-şi întemeieze o familie.

— La ce te gândeşti atât de tare? o îmboldi el.

Era aproape de prânz şi era înfometată şi obosită, dar cel puţin în scurtă vreme avea să-l întâlnească pe James.

— Unde o să stai după ce ajungem?

— O să mă întind pe paiele din grajd şi o să dorm trei zile.

— Nu se poate, o să pierzi vasul.

— Da, „Mary Elizabeth”, nu? E un vas mare? Oare există acolo vreun colţişor şi pentru un scoţian pribeag?

Ea ignoră tonul acela de hârjonealã.

— O să am grijă să ai o cabină pe vas, chiar dacă trebuie să-l las pe căpitan fără ea.

— Acum ai vorbit ca o femeie care a avut de toate întreaga viaţă.

Edilean îl privise urât, dar el nici n-o băgase în seamă. Asta se întâmplase cu câteva ore în urmă, iar acum străbăteau marginile oraşului alături de alte căruţe încărcate. Angus se oprise doar cât să ia ceva de-ale gurii şi să se îngrijească de cai, dar în rest nu se opriseră deloc. Ziua se transformase în noapte şi cu toţii erau groaznic de obosiţi. Exact în momentul în care Edilean voia să-i spună că nu mai putea, văzură şi hanul.

— Am ajuns!

— Da, rosti Angus extenuat. În fine, am ajuns! Duse căruţa în grajdul încăpător şi din umbră apăru deodată un bărbat. Era îmbrăcat foarte elegant şi avea o faţă care

putea aparţine mai degrabă unei femei.

— Edilean! rosti acesta înţepat, aproape că renunţasem să mai sper că o să mai vii. Stau în grajdul ăsta mizerabil de câteva ceasuri. Nu puteai să te grăbeşti şi tu puţin?

Angus se uită cu silă spre bărbatul acela, pe care l-ar fi displăcut oricum, chiar dacă n-ar fi spus asemenea idioţenie. Pentru el, individul nu era cu nimic mai prejos de Ballister sau Alvoy, poate doar ceva mai tânăr.

— Ştiam eu c-o să vii să mă aştepţi, rosti Edilean, aruncându-se în braţele lui şi fiind cât pe ce să cadă.

— Eşti foarte murdară! Ce naiba e pe tine?

— Talaş. Sicriul pe care l-ai trimis pentru mine era plin. James, scumpule, nu te bucuri să mă vezi?

— Sigur că da, răspunse el, retrăgându-se atunci când ea încercă să-l sărute. Uită-te şi tu ce mi-ai făcut! Acum sunt la fel de murdar ca şi tine. Hei! Voi doi! strigă el după doi hamali care se aşezaseră deja lângă căruţă. Fiţi cu băgare de seamă, nu vreau să rămân fără cufere. O părăsi pe Edilean ca să stea să supravegheze hamalii care se apucaseră să descarce cuferele cu aur.

Angus încă nu coborâse de pe capră, mult prea ostenit ca să se mai mişte. Doi tineri veniseră şi se apucaseră să deshame caii.

— Vedeţi să fie bine hrăniţi.

— Domnul Thomas i-a crescut de mânji. N-o să se bucure când o să vadă în ce hal sunt

— N-am avut de ales, murmură Angus coborând din căruţă. Se uită în jur la boxe, sperând să găsească una mai curată în care să poată dormi.

— L-ai văzut? îl întrebă Edilean, venind veselă spre el.

— Da, l-am văzut, îi zâmbi el. E la fel de frumos ca şi tine. Ar trebui să-i pună faţa într-o carte de poveşti.

— Încetează să mă mai necăjeşti! Acum, vreau să stai aici cât mă duc eu la James să-i cer nişte bani pentru tot efortul şi deranjul tău.

— De aici mă descurc şi singur, se îmbăţoşă el tot. Eu am vrut să fac treaba asta şi oricum l-ai plătit pe Shamus, nu văd de ce ai da bani de două ori.

— Dar nu se poate să rămâi aici fără un sfanţ. Îţi trebuie o cameră pentru noaptea asta.

— Vrei să împart odaia cu tine?

— Nu! protestă Edilean. Nu eşti chiar aşa de obosit de încă-ţi mai arde de glume!

— N-o să fiu niciodată atât de obosit încât să nu mai fac haz. Acum însă fugi la soţul tău. Probabil că mâine pe vremea asta o să fii deja măritată cu el, o tânără mireasă

fericită.

— Da, răspunse ea, fără să se clintească din loc. Tu o să te descurci?

— Sigur că da, răspunse el continuând s-o privească. Era foarte obosit, dar gândul la spusele acelui om atunci când o văzuse tot nu-i dădeau pace. Acum individul supraveghea descărcarea aurului, în timp ce mireasa sa fusese lăsată de izbelişte. Poate că Harcourt nu-şi dădea seama cât de mult îşi dorise ea să-l vadă, sau prin câte trecuse ca să ajungă la el.

— Bine atunci, zise ea într-un târziu, cred că asta e ultima oară când ne mai vedem.

— Până mâine nici n-o să-ţi mai aduci aminte de faţa mea cea urâtă şi păroasă.

— Nu cred c-o să se întâmple aşa ceva, rosti ea încet. Nu o să uit vreodată chipul tău, va rămâne în memoria mea pentru tot restul vieţii.

Angus şi-ar fi dorit s-o atingă, să-i mângâie părul mătăsos, dar se abţinu.

— Fugi, fetiţa mea! o îmboldi el. Du-te la bărbatul tău. Apoi se forţă să iasă de acolo în aerul rece al nopţii.

Curajul îl părăsi însă atunci când ajunse în faţa hanului şi observă afişul cu chipul lui pe el. Fusese bătut cu un cui

pe gard şi oferea cinci mii de lire recompensă pe capul său. Angus rupse hârtia şi o studie cu atenţie. Cum de-o făcuseră aşa de repede? Şi cine îi făcuse portretul?

Privi în lungul străzii întunecate, speriat că cineva l-ar putea recunoaşte, dar nimeni nu se uita la el. Pentru ei nu era altceva decât un ţărănoi venit la oraş ca să-şi cheltuie gologanii.

Angus se întoarse în grajd pentru a se gândi mai bine la următoarea mişcare. Fusese sigur că Malcolm avea să-l ţină pe Lawler departe de el, de asta nici nu-şi făcuse multe griji pe tot parcursul drumului. Dar cum de nu-i dăduseră de urmă?

Era limpede că cineva îi înşirase lui Lawler o grămadă de minciuni. Dacă s-ar fi aflat adevărul, atunci l-ar fi prins cu o zi în urmă.

Se ascunse într-o boxă întunecată cu afişul mototolit în mână. Putea să citească numerele înscrise pe el, aşa că ştia ce sumă uriaşă oferise Lawler pe capul lui, dar în rest nu avea habar ce mai scria acolo.

— James, o auzi pe Edilean spunând, nu vreau să stau mâine toată ziua închisă în cameră, vreau să fiu cu tine.

— Ei bine, asta nu se poate, izbucni Harcourt.

Angus se întoarse şi-i putu zări printre două scându-ri.

Edilean radia de fericire că în fine era alături de bărbatul pe care-l iubea, însă el nu părea tocmai încântat că era acolo. Cu siguranţă nu arăta ca unul care urma să se însoare cu o femeie frumoasă, deşteaptă şi cu avere.

Harcourt o îndepărtă de lângă el.

— Mai am o mulţime de aranjamente de făcut până să plecăm, îi zise ceva mai blând. Iar tu trebuie să faci o baie şi apoi să dormi.

— Am dormit prea mult, răspunse ea încăpăţânată. Am dormit aproape tot drumul până aici.

— Edilean, rosti el ca un tată către copilul neascultător, mai am o mulţime de treburi de încheiat pentru noi. De asta m-am ocupat din momentul în care am primit scrisoarea ta. Mi-ar fi plăcut să nu fi aşteptat aşa de mult ca să-mi spui ce-ai păţit. Am folosit fiecare minuţel ca să fac pregătirile necesare plecării către o altă ţară. Poftim, îi mai zise dându-i o sticluţă cu laudanum, bea asta şi-o să poţi dormi până mâine la prânz când o să vin să te iau ca să ne îmbarcăm. După asta o să te ţin trează zile în şir. O sărută uşor. Deci, ai de gând să mă asculţi, sau nu?

— Da, deşi nu vreau, se bosumflă ea. Aş prefera să petrec fiecare clipă alături de tine. Ai vorbit cu croitoreasa mea să-mi facă alte haine? N-am putut să iau nimic cu

mine.

— Am luat ce s-a putut face la repezeală, adică nu prea mult, răspunse el. Când ajungem în America o să-ţi cumperi tot ce ai nevoie.

— Dar suntem la Glasgow, pot să fac cumpărături şi aici.

— Edilean! se înfurie el. Aşa o să fie pentru tot restul vieţii? N-o să mă asculţi niciodată?

— Nu, se înduplecă ea. Doar că mi-e frică, James... Când văzu însă cât de furios era, bătu grăbită în retragere. Bine, adevărul e că sunt obosită, aşa că mă duc să dorm şi ne vedem mâine.

— Aşa te vreau, se înmuie el. O să chem pe cineva să te ducă la un han mai bun, ăsta nu e deloc sigur, iar cel ce te-a adus aici ştie unde eşti. Nu prea am încredere în el.

— În Angus Metern? Dar numai datorită lui suntem acum împreună! Dacă el nu ar fi...

— Da, scumpa mea, sunt convins că-i un om de treabă. Eu ţi-am luat o odaie la ultimul etaj de la „Dragonul Verde” şi...

— Dar eu vreau să fiu cât mai aproape de tine!

— Şi eu tot acolo stau, îşi pierdu el răbdarea. Ţi-am luat cameră sus pentru că e mai linişte.

— Bine, cedă ea.

— Şi nu primesc nicio sărutare de la mireasa mea? se miră Harcourt când o văzu cum se îndepărta.

— Ba da, James, îi sări ea în braţe, sărutându-l cu foc. El însă o îndepărtă rapid şi începu să se scuture de rumeguş.

— Dacă nu pleci acum, nu mai termin cu treaba. Ne vedem mâine. Şi scumpa mea, rosti mai înflăcărat, de abia aştept noaptea nunţii.

Edilean, calmă şi zâmbitoare, o porni spre camerista care aştepta în uşa grajdului.

Angus rămase nemişcat, sprijinit de peretele boxei, gândindu-se că era ceva necurat la mijloc. Simţea până-n măduva oaselor că era ceva putred. Poate din cauza felului în care omul acela se purtase cu ea, dar şi din spusele lui era ceva care parcă nu se lega. Angus nu putea identifica precis ce anume nu era bine, dar nu-l plăcea deloc pe acest James Harcourt şi nici n-avea încredere în el.

Atunci când Harcourt plecă de acolo, Angus se luă după el.

CAPITOLUL 7

Angus reuşise o viaţă întreagă să se ascundă prin tufişuri ziua pe lumină şi nimeni să nu mai dea de el, aşa că o urmărire în miez de noapte prin oraş era floare la ureche. De două ori zări şi alte afişe cu faţa lui pe ele şi de fiecare dată le smulse din locul lor, ca apoi să le îndese în sân.

Harcourt se opri la un local două străzi mai departe, iar Angus văzu pe fereastră că se aşezase la o masă lângă alţi trei bărbaţi care-l primiseră cu urale. Şi de ce nu? se gândi el, doar omul pleca a doua zi din ţară, plus că se şi însura. Poate că din cauza asta fusese aşa de nerăbdător să scape de viitoarea sa mireasă, ca să mai poată petrece o ultimă seară alături de tovarăşii săi. Angus putea să înţeleagă foarte bine treaba asta şi pentru o clipă se gândi să plece de acolo. Putea să meargă la Edinburgh sau sus în munţi. Se îndoia serios că muntenii aveau să-l întrebe de unde anume venise şi care fusese viaţa lui.

Însă Angus nu se putea dezlipi de geamul acela, ceva parcă îl reţinea acolo cu forţa. Fata aceea avea ea un fel de a se încrede în oameni care-l făcea să-şi dorească să-i poarte de grijă. Doar până se urcă pe vas, îşi promise el,

înainte să intre în cârciumă.

Ştia că-şi asuma un mare risc mergând acolo, însă nimeni nu-i dădu nicio atenţie. Avea ceva bani la el, aşa că-şi comandă o bere şi se aşeză la o masă aproape de cei patru bărbaţi care-l interesau. O perioadă stătu ca pe ghimpi de teamă ca Harcourt să nu-l recunoască, dar acesta n-avea ochi decât pentru amicii săi.

— Acum o să ridic paharul în cinstea noii mele neveste, rosti solemn Harcourt. N-o fi ea o frumuseţe, dar ca fiică de duce, poartă un titlu.

Angus puse berea pe masă şi se întoarse să-l privească mai bine pe individ. Nu era o frumuseţe? Edilean nu era o frumuseţe? Şi ce naiba de titlu mai avea? Din nefericire titlurile acelea nu făceau parte din lumea lui, aşa că era foarte posibil să fi avut un titlu de care el să nu fi auzit

— Să înţeleg că tatăl ei e bogat? întrebă unul dintre oameni.

— Niciun fel de dotă, răspunse Harcourt, şi nici pic de frumuseţe, dar copiii noştri vor avea un titlu.

— Dragă James, la cum arăţi, te-ai fi putut vinde pe ceva mai bun de atât. Ţi-ai fi putut lua o nevastă care să vină cu o ditamai dotă.

Harcourt aproape că se înecă de râs auzindu-l.

— Tocmai am rezolvat şi problema asta. Am primit câteva cufere pline cu aur, numai că n-am de gând s-o iau şi pe fata bătrânului general care este fericita lor posesoare.

Angus rămăsese cu gura căscată auzindu-l cum vorbea.

— Să bem pentru scumpa mea nevastă, rosti Harcourt ca somnul ei să fie lin, pentru că mâine dimineaţă în zori ne îmbarcăm pe un vas spre Lumea Nouă.

În zori? Angus îşi amintea prea bine că Harcourt îi spusese fetei că venea s-o ia la amiază. Asta însemna că atunci când Edilean va descoperi înşelătoria, acesta o să fie demult plecat. Sorbi şi ultima picătură de bere şi plecă discret din cârciumă. Trebuia s-o prevină pe Edilean. Trebuia să... Se opri ca să se gândească mai bine la ce avea de făcut Cum putea s-o facă să-l creadă? îşi imagină cum ar fi să dea buzna peste ea ca să-i spună că omul pe care-l iubea şi cu care trebuia să se mărite era... Ce? Angus nu era tocmai sigur de răspuns. Dacă nu auzise bine?

„Şi eu stau acolo”. Cuvintele acelea răsunau ca un ecou în gândurile lui Angus. Harcourt parcă spusese că o caza şi pe ea la acelaşi han în care stătea şi el. Acum, dacă omul era deja însurat, doar n-ar fi dus-o pe fată la acelaşi han în

care era şi nevasta, nu? Dar poate că de asta îi dăduse sticluţa cu laudanum, se aştepta ca ea să-l asculte şi să-l ia, ca apoi să doarmă până târziu în zi. În afară de asta, dacă el pleca în zori, atunci când s-ar fi trezit ea, chiar şi mai devreme de amiază, tot n-ar fi contat, pentru că nava ar fi fost în larg cu tot aurul la bord.

Angus începu să alerge spre „Leul Roşu”, ţinându-se în umbră ca să nu poată fi văzut. Dacă Edilean a mers pe jos până la celălalt han, însemna că nu putea fi prea departe.

Observă semnul cu dragonul pictat de la ceva distanţă. Se apropia de miezul nopţii. Cum avea să afle în ce cameră stătea nevasta lui Harcourt?

Se postă la intrarea din spate a hanului, încercând să se gândească cum putea să afle ceea ce-l interesa, când pe uşă îşi făcu apariţia camerista pe care o văzuse la intrarea în grajd.

Îi ieşi în faţă fetei, care se sperie la început, apoi păru să-l recunoască.

— Te-am văzut, zâmbi ea. Erai ascuns în grajd şi-i urmăreai pe cei doi.

— Şi eu te-am văzut, răspunse Angus privind-o cu admiraţie făţişă. Harcourt m-a trimis să mă asigur că ai nimerit bine camerele şi că n-ai încurcat femeile.

— Ar fi cam greu să le încurce cineva, nu crezi? Nu prea seamănă una cu alta.

— Pe cea mică ai dus-o la ultimul etaj?

— Aşa am făcut, rosti ea, apropiindu-se de el.

— Şi cealaltă?

— La parter, exact cum mi-a zis. A mâncat jumătate de antricot de vită la cină, bine că n-a trebuit să mă car cu el până sus. Fata miji ochii în timp ce-l privea cu atenţie. Te-am mai văzut pe undeva?

— Nu prea cred, rosti el, trăgându-se mai înspre umbră, unde nu-l mai putea vedea aşa de bine.

Camerista îl strigă să se întoarcă, iar când el se afundă şi mai mult în întuneric, renunţă şi plecă de acolo. Probabil că-şi făcuse un duşman, dar cel mai rău era că mai devreme sau mai târziu, fata avea să-şi dea seama că-l recunoscuse dintr-unul din afişele care acum împânzeau tot oraşul.

Angus se furişă de-a lungul clădirii, cercetând cu atenţie toate ferestrele, încercând să-şi dea seama care era de la dormitor şi care nu. Cum nu erau decât două ferestre cu draperiile trase, trase concluzia că acelea trebuiau să fie de la dormitor. Încercă prima fereastră dar era bine încuiată, însă avu mai mult noroc cu cea de-a doua.

Se furişă în încăpere şi rămase locului ca ochii să i se obişnuiască cu întunericul de acolo. Auzea pe cineva care sforăia încetişor. Ce baftă chioară am dacă am greşit dormitorul şi în loc de o femeie să dau peste un bărbat care doarme cu pistolul lângă pat, cugetă el.

Când ochii i se adaptară putu vedea destul de clar în jur. Atunci când se apropie de pat i se păru că silueta de acolo era clar a unei femei. La căpătâiul patului găsi iască şi amnar aşa că putu aprinde o lumânare. Atunci când se uită la persoana din pat, încremeni. Era o femeie, aici avusese dreptate, numai că era urâtă ca o vrăjitoare dintr-o carte de poveşti pentru copii. Avea un nas mare şi coroiat care umbrea buzele subţiri şi care aproape se împreună cu bărbia ascuţită. Capul îi era acoperit de o scufiţă cu margini dantelate.

Iar ochii mici şi negri erau larg deschişi.

— Scuzaţi-mă, doamnă, mormăi el în grabă. Cred că am greşit camera.

În secunda următoare se trezi lungit deasupra ei, atunci când ea îl prinse şi-l trase în jos. Era o femeie solidă, nu grasă ci musculoasă, cu braţe puternice şi trup bine oţelit, din ce putea simţi sub el.

— Eşti o scumpete, îi zise ea în timp ce se chinuia să-i

fure un sărut. Şi nu cred că ai greşit camera.

— Doamnă... bâigui el, smulgându-se din strânsoare şi căzând lat de cealaltă parte a patului. Femeia profită de ocazie şi se rostogoli deasupra lui.

— Uşa e încuiată, ceea ce înseamnă că ai venit pe geam. Ce anume vrei de la mine? Să mă jefuieşti? Să mă violezi?

— Nu, ba chiar deloc, suflă el îngrozit, căci femeia stătea călare pe el, iar coapsele ei puternice le strângeau ca într-o menghină pe ale lui. Avea pe ea o cămaşă de noapte aşa de decoltată încât îi putea vedea aproape tot pieptul voluminos. Era trecută de prima tinereţe, probabil se apropia de vreo patruzeci de ani şi era extrem de puternică.

— Nu zău? Şi atunci dacă n-ai venit pentru mine, pentru cine te-ai străduit să te strecori pe geam? Pentru slăbănogul ăla de soţ al meu?

— Da, bâigui Angus, prinzând-o de încheieturi. Îi era greu să gândească când avea o asemenea greutate asupra lui. Folosindu-se de toată forţa pe care o avea, reuşi cu chiu cu vai s-o răstoarne şi să se ridice, ridicând imediat mâinile. Doamnă dragă, aveţi un pic de milă!

Oftând, femeia se lăsă să cadă la loc în pat

— Ce e, James îţi datorează bani pe care vrei să-i recuperezi înainte să plecăm?

— Da, răspunse Angus prompt Deci e adevărat că pleacă mâine? Mi-e dator cu zece lire.

— Nu are banii ăştia, rosti ea, sprijinindu-se mai bine într-un cot. Da ce-ar fi să-l umileşti petrecându-ţi noaptea cu nevasta lui?

— Oricât de tentantă ar fi oferta... rosti Angus zâmbind. Aşadar chiar s-a însurat? Dumneata eşti fiica ducelui?

— Eu sunt aceea. Şi pot să spun că semăn perfect cu tata.

— Sunt convins că-i mândru nevoie mare de dumneata, încercă Angus să fie cât mai politicos.

— Am treizeci şi şase de ani şi de abia m-am măritat, tu cam ce părere ai?

— Dar acum aveţi un soţ, rosti el, mişcându-se uşor pe lângă pat. Pe noptieră zărise deja binecunoscuta sticluţă cu laudanum, din cele pe care James Harcourt le împărţea cu mărinimie femeilor din viaţa sa. Dacă sunteţi fata unui duce, atunci ar trebui să merg la el ca să-mi plătească datoria.

— Tata are bani şi mai puţini decât James.

— Deci, doamnă dragă, rosti el foarte aproape de

noptieră, v-aţi măritat din dragoste?

Femeia izbucni în râs şi se întoarse cu faţa spre el.

— S-a însurat cu mine doar de dragul titlului care va ajunge la copii. Secătura! Doar s-a prefăcut că mă iubea. Acum îl privea cu mare atenţie pe Angus. Pe sub toată claia aia de păr, cred că eşti tare frumuşel. Cum termină de vorbit, ochii i se măriră deodată, iar Angus realiză că acum îl recunoscuse după portretul din afiş. Cred că acum vei petrece noaptea cu mine, dacă nu vrei să încep să ţip. Nu cred că ţi-ai dori aşa ceva, nu?

— Depinde ce motiv găsiţi ca să ţipaţi, rosti el, apropiindu-se de ea.

— Nu pentru că se ocupă soţul meu de mine, răspunse ea cu ochii aprinşi. Nu ştiu cum vrea el să facem copii, când nu e cine ştie ce înzestrat acolo jos, dacă pricepi ce spun...

— Pricep, răspunse Angus subtilizând sticluţa cu laudanum şi sprijinind un genunchi pe pat. După care se opri ca şi cum ar fi fost străfulgerat de o idee. Şi eu cum ştiu că sunteţi soţia lui James Harcourt?

— N-ai decât să te uiţi în cufărul acela. Acolo sunt toate actele.

— Atunci, făcu el, poate că n-ar strica să recuperez

datoria de la soţia lui Harcourt. Da ceva de băut aveţi? Păreţi genul de femeie care poate să usuce un bărbat.

— Vezi că pe masă e o sticlă de vin.

— Da, am văzut-o, mai zise Angus, după care suflă în lumânare.

Treizeci de minute mai târziu era în faţa uşii, în mână având un fel de dosar de piele în care se aflau toate actele doveditoare. Dincolo de uşă, femeia cea voinică sforăia uşurel. Trebuise să-i toarne pe gât aproape toată sticla de laudanum ca s-o potolească. În lupta purtată înainte să adoarmă, în care ea îl trăgea mai aproape şi el se zbătea ca peştele ca s-o îndepărteze, hainele îi fuseseră aproape smulse de pe trup, iar acum erau boţite şi într-o neorânduială cumplită, dar măcar obţinuse dovada că era soţia cu acte a lui Harcourt

Se gândi că Edilean parcă nu merita atâta zbatere din partea lui, însă îşi aranjă cu grijă ceea ce mai rămăsese din cămaşă şi puse bine dosarul acela legat în piele, ieşind apoi ca o nălucă din han. Acum trebuia să-l prindă pe Harcourt şi să-l ţină departe de vas.

CAPITOLUL 8

Angus ajunse la crâşmă şi constată că cei patru indivizi chefuiau liniştiţi în continuare. Se minuna cum de putea Harcourt să se împace cu el însuşi ştiind ceea ce înfăptuia. Se însurase cu o femeie ca să obţină un titlu şi fura banii de la o alta astfel încât să nu mai aibă nicio grijă de viitor.

Oare la ce naiba o să-i folosească titlul când o ajunge în America? El auzise că oamenii de acolo nu credeau în aristocraţie, însă era prea obosit ca să mai încerce să descâlcească ceva, deocamdată era susţinut de furie, dar şi când aceasta se va duce, după ce va urca fata pe vas, intenţiona să se ascundă pe undeva ca să doarmă o săptămână.

Harcourt ieşi din crâşmă însoţit de ceilalţi, dar de care se despărţi imediat

— Te grăbeşti la mireasa ta, James? îl necăji unul dintre amici.

— Crezi că în noaptea asta o să-i faci primul moştenitor?

— Poate angajez un scoţian vânjos ca să facă treaba în locul meu, rosti el cu greu.

Pentru o clipă lui Angus îi păru sincer rău de femeia cu care se însurase nemernicul acela. O fi fost urâtă şi mare

şi puternică, dar era om şi ca orice om îşi dorea şi ea să fie iubită.

Când ceilalţi se despărţiră de Harcourt şi se îndepărtară de el, Angus se strecură în spatele acestuia.

— Ce vrei? zbieră omul panicat

— Mai încet! Eu sunt cel care a adus-o până aici, îţi aminteşti?

— Da, tu, da, îmi aduc aminte. Ce vrei? Bănuiesc că te-a plătit deja pentru osteneală, aşa că pleacă.

— Te vrea.

Harcourt se cutremură.

— Întotdeauna vrea. Dimineaţa, prânz şi seara, tot mai mult, nu se satură niciodată.

— Vrea mai mult decât ai? susură Angus.

— Poftim?

— Vrea mai mult decât ai? întrebă ceva mai tare.

— Ce naiba bolboroseşti acolo? Haide, zi-mi ce vrei!

— Edilean Talbot vrea să te vadă, rosti Angus foarte răspicat

— Spune-i că o să ne vedem mâine, mai zise Harcourt pornind cu paşi mari spre han.

Nu e chiar aşa de beat încât să uite ce a minţit, cugetă Angus.

— Nu, domnule, rosti, aproape înecându-se cu acel „domnule”. Vrea să vă vadă acum.

— Înţeleg oftă Harcourt, făcându-l pe Angus să-şi dorească să-i ardă o scatoalcă zdravănă. Acum. În noaptea asta, am înţeles. Nu mai are linişte. Ar fi pentru ultima oară când... Se uită la Angus mirat. Şi te-a trimis pe tine ca să-mi spui toate astea?

— Aşa a făcut.

— Te-a şi plătit?

— Niciun sfanţ, rosti Angus de abia stăpânindu-se să nu-l altoiască bine.

— Bine, mă duc la ea. Tu stai aici, rosti el, privindu-l pe Angus cu silă.

Angus rămase ca o umbră în urma lui, iar când Harcourt ajunse la uşa fetei, el se afla la capătul holului.

Harcourt începu să zgârie cu unghiile la uşă.

— Edilean? şopti el, privind în toate părţile. Edilean? Sunt eu, James!

Dacă a luat porcăria aia de licoare, n-o să-l audă în veci, îşi făcu Angus socoteala, încercând să găsească altă soluţie.

Dar o subestimase pe Edilean. Deja deschisese uşa.

— James? Tu eşti?

— Da, scumpa mea, răspunse el încercând să nu-i arate că era beat N-am putut să stau departe de tine. Voiam să te mai văd o dată până să... până să adorm. Pot să intru?

— Desigur, răspunse ea deschizând uşa larg. Eşti ca şi soţul meu. Harcourt se împletici peste pragul uşii, iar Angus năvăli în urma lui, luă un sfeşnic de argint de pe masă şi-l mirui pe acesta cu sete. Nemernicul se prăbuşi imediat.

Când Edilean deschise gura să ţipe, Angus îi zise scurt:

— Să nu care cumva!

Fata închise gura şi se lăsă în genunchi alături de James.

— Ce ai făcut? Eşti nebun? Dă-mi repede cârpa aia că sângerează.

— Las că n-are nici pe dracu, oftă el aşezându-se ostenit pe un scaun. Noaptea asta a fost un iad.

Edilean luă singură o cârpă şi începu să-l cureţe pe Harcourt de sânge.

— L-ai pocnit din gelozie? Nu suporţi să mă vezi măritată cu alt bărbat? Cu oricine? Chiar dacă mă iubeşte? Sau e vorba despre aur? Haide, James, trezeşte-te!

Angus scutură din cap, nevenindu-i să creadă ce auzise şi scoase dosarul legat în piele din sân.

— Uită-te la hârtiile astea şi atunci o să înţelegi de ce l-

am pocnit.

— Ce-s astea? rosti ea, răsfoind documentele. Astea sunt biletele noastre pentru călătorie, tot ce avem nevoie ca să urcăm pe vas. Până şi numele căpitanului. Şi ăsta-i certificatul de căsătorie. E... Nu înţeleg, numele meu nu e acolo, ba mai mult, scrie aici că s-a încheiat săptămâna trecută.

— Acolo e trecut numele soţiei lui James, cea cu care s-a însurat.

— Nu, şopti sfârşită Edilean. Nu e cu putinţă! Eu trebuia să mă mărit cu el!

Angus îşi sprijini capul de speteaza scaunului, i-ar fi plăcut să adoarmă acolo.

— Este deja însurat.

Edilean se ridică de pe podea şi se apropie de el.

— Angus Metern, dacă adormi acum, Dumnezeu mi-e martor, o să-ţi dau cu un sfeşnic în cap!

— Chiar te rog, mormăi el, atunci barem o să fie sigur c-o să dorm.

Edilean supărată, îl lovi în fluierul piciorului, însă fiind desculţă, izbuti să se rănească doar pe ea.

— Cred că mi-am rupt degetele de la picioare, gemu ea. Eşti tare ca fierul! mai zise, aşezându-se pe marginea

patului ca să vadă dacă şi fracturase ceva sau nu.

Angus zâmbi încântat. Era tare frumoasă aşa îmbrăcată cu cămaşa aceea albă şi cum stătea pe pat şi-şi verifica piciorul. Se ridică de pe scaun, apoi se aşează pe pat alături de ea şi-i examină şi el talpa.

— Nu e nimic rupt, rosti el, trăgând-o uşor de degete.

Edilean se uită la ochii roşii de nesomn şi la mâna mare cu care-i ţinea încă piciorul.

— Poţi să-mi spui şi mie ce naiba se petrece? De ce l-ai pocnit pe James şi cine-i femeia trecută pe certificatul de căsătorie?

Angus îi eliberă piciorul, dar rămase alături de ea.

— Nu mi-a inspirat deloc încredere când l-am văzut, aşa că l-am urmărit şi uite aşa l-am auzit cum vorbea de soţia lui care e fiică de duce.

— Dar tatăl meu n-a fost duce.

— Ştiu, rosti Angus, asta mi-a şi atras atenţia.

Edilean începuse în fine să înţeleagă. Se uită spre locul în care zăcea James inconştient.

— Prietena mea, verişoara lui, mi-a spus că James se păstra pentru o femeie cu titlu.

— Dar a fost de acord să se însoare cu tine pentru bani, continuă Angus, privindu-i părul în lumina lumânării şi

dorind nespus să-l atingă.

— L-am auzit pe James cum le spunea hamalilor să ducă aurul pe vas. Plănuia oare să plece cu nevasta lui şi cu aurul meu?

— Exact aşa, răspunse Angus.

— Dar nu poate să facă aşa ceva! Aurul îmi aparţine, se înfurie ea.

— Chestia asta se numeşte tâlhărie şi se practică de ceva vreme.

— Vrei să încetezi să te mai porţi cu mine ca şi cum aş fi un copil idiot? Şi ce naiba fac acum?

— Cred că ar trebui să pleci singură în America. Averea ta e deja pe vas şi drumul e plătit.

— Singură? Să plec de una singură într-o ţară străină?

Angus îi privi chipul frumos şi se gândi că orice ticălos mai arătos ar fi putut s-o lase cu uşurinţă fără un ban, pentru că i-ar fi picat în plasă fără probleme.

— Ai grijă numai la bărbaţii care se vor învârti în jurul tău, rosti Angus.

— Ce vrei să spui? Vorbeşti despre mine ca şi cum aş fi o porţie de ovăz pentru un cal flămând.

— Şi ce porţie de ovăz bogat!

Edilean se lăsă pe spate ca să-l privească mai bine.

— De ce ai hainele boţite şi ce-i cu semnul ăla de pe obraz?

— Păi... începu Angus, căutând la repezeală o minciună.

— Tu ai luat toate actele acelea de la nevasta lui, corect?

— Da.

Edilean se dădu jos din pat şi se postă în faţa lui cu mâinile în şolduri.

— Ce farmece are femeia aia de mi-a luat bărbatul pe care-l iubeam şi pe urmă şi... şi pe tine?

— Pe mine? întrebă Angus surprins şi foarte încântat. Nu e vorba atât de farmece cât de... ei bine... Dădu din mâini arătându-i prin semne nişte sâni uriaşi.

— Asta era? Şi tu şi James v-aţi lăsat fermecaţi de o femeie cu nişte...

Când îşi dădu seama că Angus doar o necăjea, pufni dezgustată, apoi se uită spre James.

— Nu pot să plec singură spre America. N-am fost niciodată singură în viaţa mea. Se uită iar la el. Trebuie să te duci pe vas la căpitan şi să-i spui că-mi vreau aurul înapoi.

— Şi cine îi spun că doreşte acest lucru? Doamna Harcourt? Aurul care e acum pe vas e pe numele lui, nu al

tău. Dacă eu sau tu încercăm să-l luăm de acolo o să ne împuşte.

— Şi cum aş putea să trăiesc aici fără niciun ban? La fel de bine aş putea să mă întorc înapoi la unchiul meu, nu?

— Nu, nu poţi. Trebuie să faci aşa cum îţi spun, adică să te îmbarci. Le spui că eşti doamna Harcourt, devenită văduvă.

— Dar dacă totuşi căpitanul îl cunoaşte pe el sau pe ea?

— Poartă un văl pe faţă. Şi vâră şi tu nişte cârpe în sân ca să pari mai solidă. Sau şi mai bine, îi spui căpitanului că pleci pentru că James s-a căsătorit

— Nu înţeleg, rosti ea, apoi se albi la faţă. Nici vorbă de aşa ceva, nu mă urc pe vas ca amantă a lui James.

— Doar câteva săptămâni, până ajungi în America unde o să poţi să fii oricine vei vrea. Schimbă-ţi numele, ai în spate o avere aşa că n-ai de ce să-ţi faci griji.

— Şi pe urmă ce fac? Mă mărit cu unul dintre bărbaţii din Lumea Nouă? Unchiul spune că sunt nişte sălbatici.

— Şi atunci de ce ai vrut să pleci acolo din capul locului? căscă Angus. Încă era aşezat pe marginea patului şi nu trebuia decât să se lase să cadă pe moliciunea lui ca să poată dormi.

Cu mare regret se ridică de pe pat.

— Cred că... începu ea, dar din cămaşa lui sfâşiată căzu unul dintre afişele pe care le rupsese.

Edilean fu mai rapidă ca el şi culese afişul de pe jos ca să-l citească.

— Asta-i portretul pe care ţi l-am făcut din amintire. Seamănă destul de bine cu tine, nu? Când el nu-i răspunse, se dezmetici şi ea şi citi ce scria. E foarte serios, şopti. Trebuie să pleci de aici. Trebuie să părăseşti Scoţia.

— Pot să mă duc la Edinburgh sau sus în munţi. Pot să...

— Nu, nu poţi, rosti ea, apropiindu-se de el şi privindu-l în ochi. Tu nu-l cunoşti pe unchiul meu aşa cum îl cunosc eu.

— Îl ştiu de mai multă vreme ca tine.

— Nu e o problemă de timp, ci de cât de bine îl cunoşti! strigă ea. Nu mai poţi să rămâi aici, pentru că unchiul meu te va căuta şi-n gaură de şarpe.

— O să mă descurc, drăguţa mea, rosti el, dorindu-şi cu disperare s-o poată atinge.

În spatele lor James gemu tare, iar Angus se întinse iar după sfeşnic.

CAPITOLUL 9

— Să nu îndrăzneşti! rosti ea, întinzându-se după sticluţa cu somnifer şi un pahar cu apă. Ridică-l niţel ca să-i torn asta pe gât.

Angus se conformă fără comentarii.

— Deci n-ai băut porcăria asta aşa cum ţi-a zis el?

— Nu, nu-mi place gustul. Şi pe urmă sufăr de ameţeli. Haide, James, scumpule, ia şi bea. Bravo, bun băiat!

— L-ai iertat? se miră Angus.

— Ha! făcu ea, ciupindu-l rău de braţ pe James. Mâine o să aibă ditamai vânătaia.

— O să aibă! se amuză Angus.

— Dacă râzi iar de mine, nu te mai ajut să fugi.

— Vrei să mă ajuţi?

— Da, rosti ea ridicându-se de jos. Braţul lui James, care fusese pe ea căzu inert pe podea. Sper să şi-l rupă, murmură ea înciudată. Cât ai tândălit pe scaun şi te-ai chiorât la piciorul meu, m-am gândit la un plan.

— Tândălit? rosti el, lăsând capul lui James pe podea. Chiorât? Nu vorbeşti ca o doamnă.

— În ultimele luni mi s-au întâmplat prea multe lucruri oribile ca să mai conteze dacă mă port sau nu ca o

doamnă. Dacă eram o doamnă nu ţi-aş fi permis să stai în camera mea în timp ce sunt îmbrăcată cu cămaşa de noapte.

— Poate că nu se cuvine, dar îmi place tare mult cum îţi stă aşa.

— Şi de nevasta lui ţi-a plăcut, aşa că dacă te apropii de mine o să ţip.

— Asta **e** a doua oară în seara asta când o femeie mă ameninţă că o să ţipe.

Edilean se întoarse cu spatele la el şi-şi încrucişă braţele la piept.

— Bine, gata, râse Angus. Îmi cer scuze. Iartă-mă. Aşadar, ce anume voiai să-mi spui? Ce plan ai pus la cale?

Edilean se întoarse şi se uită întâi la James şi apoi la Angus.

— Ştiu ce-o să facem.

— Noi n-o să facem nimic. Tu în schimb o să te urci pe vas şi pleci în America şi pe urmă...

— Tu o să fii soţul meu.

— Poftim?!

— O să spunem că eşti fratele lui James. Dacă l-a cunoscut căpitanul pe James, o să spunem că s-a produs o încurcătură, că de fapt fratele Angus e acela care

traversează oceanul.

— Eu, soţul tău? rosti Angus. Ţi-ai pierdut minţile? Cum să fiu eu soţul tău? Uită-te un pic la mine!

— O să porţi hainele lui James. Dacă aurul meu e la bord, mai mult ca sigur că şi bagajele lui sunt tot acolo. O să porţi deocamdată hainele cu care e îmbrăcat acum şi pe urmă o să ai la dispoziţie toată garderoba lui. Începu să se învârtă în jurul lui. Trebuie să te curăţăm un pic. O baie, un bărbierit, o să spălăm şi părul.

— O baie? Eşti într-o ureche? Vrei să mor?

— O să mori de-o moarte mult mai rea dacă te prinde unchiul meu!

— Nu-mi place deloc chestia asta.

— Şi crezi că mie-mi place? Omul pe care îl iubeam... rosti ea cu ciudă lovindu-l pe James cu piciorul. Dar ai dreptate. Nu vrem să te vadă cineva. Pentru o baie am fi avut nevoie de ajutor, aşa că o să renunţăm.

Angus continua s-o privească cu neîncredere.

— Şi cum să mă rad? N-am niciun brici cu mine.

— Şi dacă ai avea unul, tot n-ai şti ce să faci cu el.

Angus se retrăsese încet spre uşă.

— Cred că o să mă întorc la ai mei, pentru că au nevoie de mine.

— Ce aiureală, rosti Edilean, o să se descurce de minune şi fără tine.

Angus duse mâna la barbă şi îşi făcu socoteala că fata nu era proastă deloc. Toţi căutau un bărbat cu barbă mare şi păr sălbatic, aşa că n-ar fi fost deloc o idee rea să se bărbierească.

Cât despre haine... Privi în jos spre James şi realiză că vesta acestuia era probabil de mătase. Ce naiba să facă el îmbrăcat în mătase?

— Ei bine? îl trezi ea din visare. Aştept! Ce mai ai de spus de data asta? Eşti un laş, sau ai curajul să mergi într-o altă ţară unde nu te cunoaşte nimeni?

— Nu pot să fac una ca asta, răspunse el, dar n-ar strica să mă bărbieresc ca să nu mai semăn cu portretul pe care mi l-ai făcut. Ia zi-mi şi mie, scumpo, ce naiba te-a apucat să mă desenezi? Aveai de gând să pui desenul ăla sub pernă ca să visezi la mine?

— N-avem vreme să ne ocupăm de aşa ceva acum. Trebuie să iei o hotărâre! Şi nu, n-o să te ajut să te bărbiereşti şi să te tunzi dacă nu vii cu mine în America.

— Ai de gând să mă bărbiereşti tu? o întrebă el râzând. Poate că n-ar strica o baie, că probabil m-ai ajuta şi acolo.

— Nu mai am răbdare de aşa ceva! Gata cu glumele,

trebuie să te decizi! Dacă nu o faci acum, atunci o să ieşi pe uşa aia şi n-o să ne mai vedem niciodată.

— Deloc? întrebă el. Fiecare scoţian are nevoie de...

Edilean era deja la uşă. Cu gesturi măsurate o deschise larg şi pe urmă rămase stană de piatră lângă ea, aşteptându-l să plece.

Angus însă nu se urni din loc. Ştia că ar fi trebuit s-o facă. Dacă i-ar mai fi rămas un dram de bun simţ ar fi plecat fără să privească în urmă, dar pe de altă parte, mintea îi spunea că acum îi apăruse o ocazie cum se ivea numai o dată în viaţă şi că ar fi fost păcat s-o rateze. Indiferent de ce decizie lua în acel moment, acasă nu se mai putea întoarce. Nu se mai putea întoarce la sora lui, nu se va mai juca cu nepoţii lui, nu va mai discuta cu Malcolm şi nu-i va mai putea ajuta pe membrii clanului său.

— Ei bine? îl îmboldi Edilean. Pleci sau rămâi?

— Cred că o să rămân, rosti el încet.

— O să vii în America cu mine?

— Da, scumpa mea, o să vin.

Edilean îi întoarse spatele atunci când închise uşa la loc, cu o strălucire de triumf în priviri. Ştia că nu mai putea să rămână în Scoţia sau Anglia, dar ca să plece de una

singură într-o ţară străină era mai mult decât putea îndura. Când se întoarse cu faţa la el, îşi stăpânea perfect emoţia. Edilean când fugise avusese pe ea cămaşa de noapte şi doar un pieptene de baga pe care-l ascunsese în buzunar, dar nu avea nici foarfecă şi nici brici. Privind când la Angus, când la James, încerca să-şi imagineze cum să-l tundă pe Angus ca să se potrivească cât mai bine cu hainele lui James.

Se uită iar la Angus şi înţepeni când văzu cum i se închideau ochii, omul mai avea puţin şi adormea stând în picioare.

— Cum ai luat documentele astea de la James... de la soţia lui James? se bâlbâi ea.

— Laudanum, mormăi el. Harcourt le dă tuturor femeilor din viaţa lui câte o sticluţă. O cultiva maci în curtea din spatele casei.

— Dacă James şi-ar fi permis o curte în spatele unei case, n-aş mai fi fost în situaţia asta, se bosumflă Edilean, apoi spusele lui îşi făcură loc în mintea ei. Vrei să spui că doarme dusă?

— Eu unul aşa sper.

Edilean începu să-l împingă de la spate către uşă.

— Atunci du-te înapoi în camera lor şi ia tot ce aş putea

să folosesc. Am nevoie de foarfecă şi un pieptăn sau o perie zdravănă şi trusa lui de bărbierit.

— Şi eu cum să găsesc toate astea? o întrebă el trezindu-se de-a binelea. Nu mă pricep eu la lucrurile femeieşti.

— Dacă te-ai fi tuns vreodată, atunci ai fi ştiut că şi un bărbat are pieptăn şi trusă de ras. Se uită la el şi realiză că nu era în stare să-i aducă tot ce avea nevoie. Cum ai intrat la ea în dormitor?

— Pe geam. Dar am ieşit pe uşă. Dacă încă doarme, atunci uşa e descuiată.

— Atunci vin cu tine. Ajută-mă să scot haina de pe James.

— Vrei să-l dezbraci?

— Nu cred că e momentul să devii pudic. Vreau să pun haina lui peste cămaşa de noapte după care dăm o raită prin camera femeii.

— Ar trebui să te îmbraci, rosti el înţepat

— N-avem timp să stau să-mi leg corsetul, iar fără el nu intru în rochie. Grăbeşte-te, mai sunt doar câteva ore până-n zori, pe urmă trebuie să ajungem la navă.

Angus încercă să se dezmeticească şi o ajută pe Edilean să scoată haina de pe James, care cu această ocazie

căpătă o altă vânătaie urâtă pe braţ.

— Te-ai dezîndrăgostit de el destul de repejor, comentă el.

— S-a însurat cu altcineva şi mi-a furat dota. Astea sunt două lucruri pe care nicio femeie pe lumea asta nu le va tolera.

— O să-mi amintesc de treaba asta data viitoare când s-o îndrăgosti vreo femeie de mine.

— Ar fi chiar înţelept din partea ta, rosti ea, îmbrăcând haina lui James. Despre el puteai spune absolut orice, însă avea un gust impecabil la haine. Eşti gata?

El îi zâmbi numai. Arăta tare bine cu cămaşa de noapte albă pe ea şi cu haina bărbătească pe deasupra. Haina era roşu închis cu margini ceva mai deschise, iar culorile acelea o prindeau de minune. Angus luă lumânarea şi ieşi pe hol, cu Edilean după el.

Cum fata era desculţă, când dădu peste mizeria din hol, lăsă să-i scape un strigăt de nemulţumire, dar privirea lui Angus o potoli pe dată. Coborâră în linişte cele trei etaje, apoi îl urmă pe Angus până în faţa unei uşi de la parter. El îi făcu semn să stea tăcută şi deschise uşa încetişor. Ascultă cu atenţie sforăitul domol al soţiei lui Harcourt, apoi îi făcu semn că puteau intra.

Cum se văzu înăuntru şi în siguranţă, Edilean o porni imediat spre pat ca s-o vadă pe nevasta lui James. Angus însă o opri. N-avea niciun motiv să n-o lase s-o vadă, însă ştia că va râde încântată că nemernicul rămânea şi fără bani şi cu o pocită alături, dar Angus nu voia ca ea să afle adevărul.

O trase de braţ şi-i arătă cufărul din celălalt colţ al odăii. Era micuţ, cu un capac arcuit şi el bănuia că acolo erau toate lucrurile ce urmau să fie îmbarcate de dimineaţă odată cu ei.

Edilean deja ridicase capacul şi cerceta conţinutul. Deasupra găsise trusa de bărbierit, iar sub aceasta păreau să fie mai multe rochii. Când Edilean scoase una dintre ele, Angus scutură din cap, nu era timp de probat rochii. El ştia foarte bine că nu avea alte haine decât cele de pe ea, dar mai ştia şi că rochiile din cufăr i-ar fi fost mult prea mari.

Oftând, fata renunţă la rochie şi culese dintr-un buzunar o trusă de cusut, care mai mult ca sigur avea şi foarfecă înăuntru.

Când Angus o porni spre uşă, era sigur că fata venea după el, însă când întoarse capul, Edilean era lângă pat, gata să dea deoparte cuvertura ce-o acoperea pe soţia lui

James.

O prinse de mână şi o scoase afară pe hol.

— Voiam şi eu s-o văd, ce-i aşa rău în asta? şopti ea supărată. Şi tu şi James se pare că sunteţi vrăjiţi de frumuseţea ei şi amândoi vreţi să vă petreceţi restul zilelor cu ea, aşa că am vrut şi eu să văd de ce.

— Să-mi petrec viaţa cu ea? şuieră Angus urcând pe scări. Chiar eşti nebună! Ai fost muşcată de vreun câine turbat?

— Da, de unul pe nume James Harcourt! murmură Edilean necăjită.

Angus se opri din urcat şi-i lumină chipul.

— Scumpa mea, cred că în fine ai început şi tu să te ţii de şagă.

— Aşa se pare. Poate că e vreun soi de boală şi am luat-o de la tine, răspunse ea, urcând mai departe pe scări.

Odată ajunşi în odaie, Edilean îşi scoase haina de pe ea, îl aşeză pe Angus pe scaun şi începu să se învârtă în jurul lui, privindu-i capul şi încercând să-şi dea seama de unde să înceapă.

— Nu cred că ai cum să te descurci, rosti el. Mai bine uităm de asta şi-o pornim chiar acum spre munţi.

Ea-l împinse la loc pe scaun.

— Cel mai simplu ar fi să te rad în cap şi să cumpărăm după aia o perucă.

Angus încercă să protesteze.

— Numai că nu avem timp de aşa ceva. În primul rând trebuie să te pieptăn, după care o să încep să te tund. Imediat ce am aranjat părul şi l-am prins la spate, pot să mă ocup şi de faţa ta. Oricum, totul o să dureze câteva ore.

Angus nu era tocmai sigur dacă i-ar fi plăcut să-i umble cineva prin păr, dar în secunda în care Edilean se apucă de treabă se relaxă ca prin farmec.

— Mai bine ai încerca să dormi, îl îmboldi ea. N-am nevoie să râzi de mine în timp ce fac treabă.

— Vrei să dorm în timp ce o femeie umblă cu foarfeca aşa de aproape de faţa mea? zise el pe jumătate în glumă, pe jumătate serios, dar imediat după aceea începu să moţăie.

Edilean se bucura că aţipise pentru că în fine se putea relaxa şi ea. Îi fusese foarte greu să se prefacă atotştiutoare. În câteva ceasuri trecuse de la a fi nebuneşte îndrăgostită de James, la a ajunge singură pe lume. Nu-l mai avea alături decât pe acest bărbat, care o considera total inutilă şi de care trebuia mai departe să

aibă grijă zi şi noapte.

Oftând, Edilean aduse carafa cu apă alături şi se apucă să descurce părul lung, des şi foarte încâlcit al lui Angus. El nu ştia, dar pentru ea era prima dată când stătea atât de aproape de un bărbat. Desigur, fuseseră câţiva care-i furaseră câte un sărut, inclusiv James, dar niciodată în viaţa ei nu fusese singură cu un bărbat într-o odaie şi nici nu-i atinsese părul.

După o oră era în fine descurcat. De două ori folosise foarfeca atunci când nu mai putuse descurca nodul de păr, iar de câteva ori aproape că-l trezise când trăsese prea tare. Dar acum putea să-l pieptene uşor şi să-l scurteze până la umeri. Luă bentiţa neagră a lui James şi-i legă părul lui Angus cu ea.

Când termină se aşeză în faţa lui ca să-şi admire opera. Acum putea să-i vadă frumtea înaltă şi bine conturată. Îşi trecu un deget peste obrazul lui, dar se potoli atunci când el se mişcă, gata să se trezească.

Acum trebuia să scape de barba aceea hidoasă. Era sigură că o Să se trezească auzind foarfeca, dar Angus îşi văzu mai departe de somn. Însă era sigură că dacă ar fi armat vreun pistol, omul acela mare s-ar fi trezit instantaneu. Într-un fel se simţea măgulită că avusese

atâta încredere în ea ca s-o lase să-i aranjeze barba.

Dură ceva până când scurtă toată barba cât să poată fi rasă pe urmă. Adună tot părul de pe jos şi de pe el şi-l aruncă pe geam. Aruncă o privire spre cer. Dimineaţa se apropia grăbită. Nu mai aveau mult până când vor urca pe vas.

Edilean se întoarse şi aproape că înţepeni de uluire. Angus dormea cu capul sprijinit de speteaza scaunului şi acum putea să-l vadă bine. Cu părul strâns îngrijit la spate şi cu barba dispărută aproape cu totul, era extraordinar de chipeş. Nu, nu doar chipeş, ci frumos. De mii de ori mai frumos decât James, dar brunet.

Edilean îşi văzuse deseori tatăl când se bărbierea, iar acum nu putea decât să spere că-şi va aminti precis ce era de făcut. Nu avea apă caldă, aşa că trebuia să se descurce cu apă rece şi cu săpunul parfumat de la James.

Câtă vreme îi întinse pe faţă spuma rece, Angus nici nu clipi, însă atunci când se apropie de el cu lama lungă a briciului, acesta o prinse de încheietură şi deschise ochii.

— Dacă nu vrei să te tai, mai bine mi-ai da drumul, rosti ea.

— Da, murmură el, vrei să mă ucizi în somn. Iartă-mă, aproape că am uitat de planul nostru, mai zise el,

eliberându-i mâna.

Edilean nu putea să înţeleagă cum de mai putea să doarmă şi să glumească în situaţia în care erau. Angus rămase perfect nemişcat cât dură bărbieritul. Când termină, Edilean se dădu în spate ca să-l admire. Angus avea sprâncene negre, gene dese, un nas drept, de o formă perfectă şi nişte buze... Nu credea că mai văzuse vreodată asemenea buze frumoase la un bărbat. Moi şi pline şi de o formă minunată. Alături de el, James săracul părea bolnav de răpciugă.

Sigur ştia cât de bine arăta, cugetă Edilean. Nu se poate ca un om aşa de frumos să nu fie conştient de treaba asta. Oare îşi lăsase barba aceea enormă doar ca să-şi ascundă faţa?

— Domnule Metern, rosti ea încetişor, e timpul să te trezeşti. Trebuie să te îmbraci. În curând trebuie să ne îmbarcăm.

El nu dădu niciun semn de trezire.

— Angus! rosti ea răspicat. Scularea!

Angus deschise încet ochii şi-i zâmbi. Când întoarse capul într-o parte şi-l simţi uşor, mult prea uşor, aşa că-şi duse mâinile la faţă.

— Ce mi-ai făcut?

— Ceea ce ar fi trebuit făcut cu multă vreme în urmă, răspunse ea. Gata cu somnul, hai să ne pregătim de plecare. Trebuie să scoatem hainele de pe James şi trebuie să mă îmbrac şi eu. Îmi pare rău, însă va trebui să mă ajuţi cu corsetul.

— Cu ce?!

Când Edilean se uită mai bine la el observă ce tare i se aprinseseră obrajii.

— Vai de mine, domnule Metern, ai roşit?

— Nici vorbă, negă el, întorcându-se cu spatele la ea. Va trebui să-mi arăţi cum să te ajut cu ce ai tu nevoie.

— Asta să fie problema, rosti ea, ascunzându-şi zâmbetul.

Îşi scoase hainele din şifonier şi le aşeză pe pat, urmărindu-l pe Angus în acelaşi timp. Se întreba de ce nu căuta să se admire în oglindă, că doar trecuse atâta vreme de când nu se mai văzuse fără barbă, însă el nu părea să dea semne că l-ar fi interesat în vreun fel.

Îl privi apoi cum îl ridică pe James şi-l aşază uşor pe pat. Pentru un moment rămase nemişcat privind la omul care dormea liniştit şi cu un zâmbet pe buze.

— Nu-mi place deloc treaba asta, oftă Angus. Nu e corect să furi aşa hainele din spinarea omului.

Edilean îşi pierdu răbdarea aşa că se duse glonţ la James şi începu să-i desfacă legătura de la gât.

— Foarte bine, atunci o să-l dezbrac eu.

— Nici vorbă, o opri Angus. Mă ocup eu de el. Tu mergi de te aranjează.

Edilean aruncă o privire pe fereastră. Rozul zorilor de zi devenea tot mai aprins.

— Cred că ar fi bine ca după ce ne îmbrăcăm să mergem la nevastă-sa în cameră. Sunt convinsă că James a pus pe cineva să vină după el ca să-l ia şi să-l ducă la navă în timp util. Îi cam place să stea noaptea până târziu şi urăşte să se trezească devreme.

— Da, asta-i o idee bună, răspunse Angus.

Era de cealaltă a patului cu baldachin şi perdelele o opreau să vadă ce anume făcea acolo, dar auzea foşnitul hainelor, ceea ce însemna că se îmbrăca. Pe Edilean începură s-o scuture fiorii. În aceeaşi cameră cu ea se afla un bărbat doar în lenjeria intimă. Şi nu orice bărbat, ci singurul care fusese bun cu ea. Nu chiar tot timpul, dar în cele din urmă avusese grijă de ea. Dacă n-ar fi fost el, acum ar fi dormit liniştită, în timp ce James împreună cu soţia ar fi plecat peste ocean cu tot cu averea ei.

— Am nevoie de ajutor cu şireturile de la corset, zise ea

încet. Îşi pusese corsetul peste cămaşa de noapte, însă se lega la spate. Vrei să vin eu acolo?

Angus ieşi de după pat şi Edilean rămase cu gura căscată de uimire. Avea pe el pantalonii mulaţi ai lui James şi cămaşa cu mâneci lungi, nimic altceva. O viaţă întreagă petrecută în aer liber, cocoţându-se pe munţi şi îngrijind caii, îşi spusese cuvântul. Avea nişte coapse perfecte, numai muşchi care se reliefau superb pe sub pânza pantalonului.

Angus îi zâmbea ca şi cum ar fi ştiut la ce se gândea ea în clipele acelea.

Edilean nu intenţiona să-i spună că o lăsase fără suflare cu felul în care arăta. Se întoarse cu spatele făcându-i semn spre şireturile ce trebuiau strânse.

— Când ajungem la navă ar fi mai bine să nu vorbeşti, îl povăţui ea.

— Niciun cuvânt? o întrebă el, apucând bine şireturile.

— Accentul şi frazarea o să te dea de gol. Nu, mai bine mă laşi doar pe mine să vorbesc.

Angus trase de şireturi atât de tare încât aproape că-i frânse coastele.

— Vrei să mă tai în două?

— Credeam că vrei o talie la fel de subţire ca a celeilalte

femei. Te rog să mă ierţi, o să mai slăbesc acum şireturile.

Edilean strânse din dinţi şi rosti cu greu.

— Nu, poţi să le mai strângi un pic.

— Deci vrei o talie medie, am înţeles.

— Eu... începu ea, dar se opri pentru că ştia că era doar vina ei. Se prinse de stâlpul patului în timp ce el strângea şi mai tare şireturile.

— Gata, acum arăţi bine. Şi n-ai decât să vorbeşti cât vrei, ce-mi pasă mie? N-ai decât să te înverzeşti la faţă vorbind!

După ce termină de legat şireturile, Edilean se întoarse să-l privească şi-i percepu licărirea aceea veselă din ochi.

— Eşti un om infernal!

Angus se întoarse la partea lui de pat şi-şi puse vesta de mătase în timp ce ea se chinuia să se îmbrace mai departe. Cu o seară înainte încercase să-şi scuture rochia cât mai bine, dar încă mai avea urme de rumeguş pe ea. Spera numai ca la bordul vasului să aibă mai multe rochii pe care să le modifice numai la piept.

Când termină cu îmbrăcatul şi pieptănatul se duse la Angus. Era sprijinit de stâlpul patului, cu ochii închişi şi vesta încheiată alandala.

— Haide, trezeşte-te, rosti ea, în timp ce-i încheia vesta

cum trebuia.

— Am visat şi erai şi tu acolo, rosti el, privind-o cu drag.

— Şi măcar în vis ne era bine? îl întrebă în timp ce-l ajuta să-şi pună haina.

— Foarte bine. Eram amândoi pe un câmp. Puteam să văd în jur foarte bine. Nu era în Scoţia, ci într-un loc pe care nu l-am mai văzut până acum.

— Poate că era în America.

— Se poate, rosti el, întinzând mâna ca să-i atingă părul. Rămaseră un moment nemişcaţi, privindu-se în ochi. Edilean se înclină spre el, ca şi cum ar fi vrut să-i fure un sărut

— Când ajungem acolo o să-ţi dau aur ca să poţi să... Se întrerupse din cauza privirii lui aspre.

— Dacă mai spui o singură dată aşa ceva, fetiţo, n-o să mai vreau să am de-a face cu tine!

Edilean îşi dădu seama că nu erau vorbe rostite în van. Ar fi vrut să se scuze, dar primele raze de soare îşi făcură apariţia pe fereastră şi pierdu ocazia.

— Trebuie să mergem! o grăbi Angus.

Luă într-o mână ghetele lui James, şi cu cealaltă o prinse pe ea de braţ, în timp ce Edilean aduna trusa de bărbierit şi pe cea de cusut

O luară la fugă în jos pe scări, Edilean ţinându-se bine de mâna lui. Când ajunseră în cameră, nici n-apucară bine să-şi tragă răsuflarea, că hangiul veni să bată la uşă.

— Trăsura ei aici şi vă aşteaptă, strigă el, fără să-i pese de ceilalţi oaspeţi.

Angus deschise uşa, iar Edilean îl văzu pe vizitiu că-i aştepta chiar acolo, aşa că fugi şi trase perdelele în jurul patului, apoi îl pofti înăuntru.

— Ia cufărul acela din colţ şi ai grijă să n-o trezeşti pe sora mea, îi zise ea încet. Nu voia ca Angus s-o audă, ştia că n-ar fi fost pe placul lui să ştie că fura hainele femeii, însă ea n-avea alte schimburi şi nu ştia ce anume se afla pe vas.

Afară îi aştepta o trăsură de piaţă cu patru cai focoşi.

— James ştie cum să aibă grijă de el, nu? oftă Edilean.

— Crezi că am putea îmbuca ceva înainte de plecare? întrebă Angus jenat de mânecile strâmte ale hainei.

— Te mai gândeşti şi la altceva în afară de mâncare şi somn? izbucni Edilean.

— Sigur că da, răspunse calm Angus, dar nu atunci când am alături o femeie prost dispusă ca tine. Am strâns prea tare şireturile alea?

Edilean se instală în trăsură, apoi oftă.

— Sunt doar speriată. Ştiu că unchiul meu ştie cine este James, din scrisoarea pe care a confiscat-o şi...

— Lui Harcourt i-ai spus chestia asta?

— Da, răspunse ea. Când i-am scris a doua oară, i-am spus tot, însă nu e imposibil ca unchiul meu să fi aflat deja că James plănuieşte să plece şi atunci...

Se întrerupsese pentru că trăsura se oprise şi de afară se auzeau strigăte.

— Să nu spui nimic, o povăţui Angus. Lasă-mă pe mine să rezolv treaba asta.

— Tu? Bine, dar...

Uşa de la trăsură se deschise şi doi indivizi cu feţe nu tocmai amabile cercetau deja interiorul. Angus nu se clinti, stătea sprijinit comod de perne şi-şi culegea o scamă imaginară de pe reverul hainei.

— L-aţi văzut cumva pe omul ăsta? întrebă unul dintre indivizi, ridicând la vedere afişul cu faţa lui Angus.

— În mod sigur nu, răspunse Angus fără să se uite la afiş. Aş fi urlat imediat după ajutor dacă aş fi văzut un asemenea individ.

Edilean rămăsese cu gura căscată. Accentul scoţian dispăruse cu totul, iar el vorbea ca şi cum ar fi fost născut la Londra şi toată viaţa frecventase doar cele mai selecte

saloane.

— Vrei să fii aşa de amabil să închizi uşa? se văită Angus ducând la nas o batistă de dantelă. Praful ăsta nu-mi face deloc bine.

Unul dintre cei doi, cu dinţi lipsă în faţă, se uită la un alt afiş apoi arătă spre Edilean.

— Ea seamănă cu domnişoara care a fugit de la unchiul ei, cine o duce înapoi primeşte o recompensă.

— Zici că soţia mea seamănă cu nepoata cuiva? Şi acela are bani? Ia spune-mi, bătrâne, unde anume locuieşte domnul cu pricina? Am putea să-i facem o vizită şi să-i spunem că asta-i nepoata pierdută. Oare o să ne creadă?

— Filfizoni afurisiţi, rosti omul dezgustat, trântind uşa. Dă-i drumu de aici, mai strigă el spre vizitiu.

Angus vârî la loc în buzunar batista şi se uită spre Edilean care rămăsese în continuare nemişcată.

— Ai ceva de comentat?

— Nu, nimic, clipi ea repede. Dar de unde ai învăţat să vorbeşti aşa?

— Am ascultat Nu e chiar aşa de greu, răspunse el vorbind cu accentul său obişnuit. Ai vrea să vorbesc precum Harcourt tot timpul?

— Nu, răspunse ea repede. Chiar deloc.

Zâmbind, Angus se întoarse să se uite pe geam, iar după câteva clipe rosti:

— Pot să văd deja vasul. Aproape c-am ajuns!

CAPITOLUL 10

Edilean era extrem de nervoasă şi se tot uita la Angus în timp ce urcau pe scându-ra ce lega vasul de mai.

— Potoleşte-te, rosti Angus încet. Tremuri aşa de tare c-o să cazi în apă.

— Dar dacă cumva căpitanul îl ştie pe James şi ne acuză de răpire?

— De unde naiba să ştie el aşa ceva? se minună Angus. Vrei să vorbesc eu? o întrebă întinzându-i galant braţul, pe care ea-l acceptă cu recunoştinţă.

Ştia că el acum se răzbuna pentru ceea ce-i spusese mai devreme, dar era mult prea nervoasă ca să-i mai pese.

— Domnul şi doamna Harcourt, rosti căpitanul Inges imediat ce urcară la bord. În fine ne întâlnim, le zise întinzându-le mâna. Era un bărbat trecut de prima tinereţe, foarte înalt şi cu un zâmbet plăcut, care-o sorbea pe Edilean din priviri. N-am ştiut că sunteţi atât de fermecătoare. Auzisem... altceva.

Angus o strânse uşor de mână şi-i zâmbi cald.

— Draga mea, oare fratele tău cel neastâmpărat iar a înşirat bazaconii despre tine? Se uită spre căpitan. Vi s-a spus că e înaltă, grasă şi greu de privit?

Căpitanul zâmbi înţelegător.

— Da, cred că aşa a fost descrisă doamna, dar mă bucur nespus să constat că a fost numai o glumă. Cred că vreţi să vă instalaţi, aşa c-o să-l rog pe secund să vă conducă la cabină. Sper că veţi lua cina cu mine în seara asta. Iar acum, doriţi să vă fie trimis micul dejun în cameră?

— Da, răspunse repede Edilean, încă sprijinită de braţul lui Angus. Soţul meu e înfometat şi ne-ar plăcea să gustăm ceva chiar acum.

— Pe aici, vă rog.

Înainte să apuce să se mişte, un ofiţer veni în fugă şi-i şopti ceva căpitanului la ureche, făcându-l să se încrunte. Acesta se uită apoi la Angus şi Edilean.

— Mi-e teamă că am veşti proaste. După cum bine ştiţi, nu suntem o navă de pasageri, dar din când în când accept să iau câţiva la bord. Din nefericire, acum voi avea neplăcerea de a transporta nouă deţinute ce trebuie să ajungă în America.

Edilean se întoarse şi văzu câteva femei cu lanţuri la picioare care aşteptau pe doc. Se strânse mai aproape de Angus.

— Îmi cer mii de scuze şi vă înţeleg dacă vreţi să amânaţi călătoria.

— Nu! răspunseră la unison atât Angus cât şi Edilean. O să fie în regulă. Nu suntem chiar aşa de snobi încât să lăsăm aşa ceva să ne strice planurile, nu-i aşa, scumpa mea?

Când fata nu-i răspunse, observă că se uita la femeile care urcau deja scându-ra spre navă. Marea majoritate erau murdare şi obosite şi resemnate, dar una dintre ele zâmbea cu insolenţă, ca şi cum totul nu era decât o glumă. Era înaltă, cu un cap mai înaltă decât Edilean, avea bustul mare şi obrajii rumeni.

Atunci când femeia ridică privirea spre Angus, ochii i se măriră pentru o secundă, înainte de a fi acoperiţi de pleoapele cu gene dese.

Edilean îl prinse şi mai bine de braţ, iar Angus îi zâmbi, crezând că se temea de femeile acelea. Se dădu deoparte din drumul lor, încercând să rămână serios atunci când acestea începură să-i facă ochi dulci.

— Cor, ia uită-te la mândreţea asta de bărbat, rosti una din ele.

După ce trecură femeile şi paznicii lor, căpitanul se scuză iarăşi.

— Îmi pare tare rău. O să facem tot posibilul să le ţinem cât mai departe de voi.

— Dar ce-au făcut? întrebă Edilean, privind în urma lor.

— Cam de toate, mai puţin crimă. Mai mult au furat. Nu meritau spânzurătoarea, aşa că au fost exilate în America, în Anglia nu se mai pot întoarce niciodată.

— Asta e pedeapsa pentru ele?

— Aşa crede judecătorul, mie personal îmi place tare mult această ţară, mai ales Virginia.

Ochii lui Edilean se luminară.

— Trebuie să ne povestiţi absolut tot ce ştiţi, rosti uitându-se la Angus. Nu-i aşa, dragul meu? Acesta însă se uita spre locul unde fuseseră duse femeile şi se încrunta. Aşa că-l ciupi de braţ.

— Singur că da, rosti el, revenind la realitate.

— Căpitanul ne-a invitat să luăm cina cu el, iar nouă ne face mare plăcere, aşa-i?

— Aşa-i, răspunse el, apoi îşi dădu seama că reluase accentul său greoi şi reveni: ne va face mare plăcere, răspunse elegant.

— Atunci o să-l las pe domnul Jones să vă conducă la cabină.

Angus şi Edilean se lăsară conduşi sub punte, iar când uşa se deschise, Edilean zâmbi fericită. Aproape un capăt întreg al cabinei era un geam.

— Este minunat, îi zise ea tânărului ofiţer.

— Aceasta este de fapt cabina căpitanului, dar v-a cedat-o vouă pentru acest voiaj, probabil că v-a simpatizat.

— O să am nevoie de un hamac, îi întrerupse Angus.

— Un hamac? se miră ofiţerul.

— Da, zise Angus, marinarii dorm în hamace, nu? Patul e un pic cam mic pentru mine.

— Dar căpitanul l-a comandat în mod special pentru el şi...

— Soţul meu vrea să fie delicat. E din cauza mea, zise Edilean. Sunt... ei bine, sunt însărcinată, iar soţul meu vrea să mă menajeze, de aceea întreabă de hamac.

— Am înţeles, rosti tânărul cu un zâmbet. Să văd ce pot să fac. Şi aveţi aici şi micul dejun. Savuraţi fructele cât se mai poate.

Marinarul care adusese tava cu micul dejun compus din ouă fierte, brânzeturi şi fructe, plus două halbe mari de bere, ieşi laolaltă cu ofiţerul, lăsându-i singuri.

Atât Angus cât şi Edilean se repeziră la mâncare.

— Însărcinată? râse Angus. Ai fost genială.

— Ce-a fost cu tine şi cu deţinutele alea? se interesă ea în timp ce curăţa un ou. Ce naiba te-a făcut să stai să te

holbezi în halul ăla la ele?

— Mă gândeam că poate asta ar fi fost şi soarta mea.

— Da, dar n-ai fi stat cu ele, răspunse Edilean.

— Nu, nu cu ele, zâmbi el. Deci ce-o să facem cât o să dureze călătoria asta? Şi o să dureze cel puţin trei săptămâni, iar dacă vremea e rea, chiar şase. Aşadar, cu ce anume o să te preocupi?

— Bănuiesc că o să citesc. Mă întreb dacă minunatul nostru căpitan nu are şi niscaiva cărţi pe care să le împrumutăm. Cine ştie, poate o să stai să-mi citeşti.

El o privi întunecat în timp ce accepta oul cojit de ea.

— Şi căutătura asta ce vrea să însemne?

— Când crezi tu că am avut eu vreme să merg la şcoală ca să învăţ să scriu şi să citesc?

Edilean rămase o clipă locului, cu o cireaşă în gură. După ce scuipă sâmburele, îi zise veselă:

— Atunci o să fiu eu profesoara ta.

— N-am nevoie de o profesoară, se îmbufnă el cu totul.

— Nu e interesant cum tot umorul tău dispare în secunda în care nu mai eşti tu la comandă? De ce naiba te înfurie gândul că eu, o neputincioasă şi-o nefolositoare şi-o durere în coastă, aş putea să te învăţ ceva pe tine, magnificul, gloriosul scoţian?

Angus lăsă nasul în farfurie, dar Edilean observă că nu se mai încrunta.

— Glorios?

— Aşa se pare că te vezi tu, răspunse ea. Stai! Nu poţi să iei ultimele fructe!

— De ce nu? se întoarse el cu spatele, ţinând în pumn ultimele cireşe din farfurie.

— Porcule! Edilean se ridică şi veni în fugă spre el, încercând să mai prindă şi ea câteva.

Angus ţinea mâna în sus, în timp ce ea rămăsese agăţată de încheietura lui.

— Scoţian... egoist! izbucni ea

El începu să râdă cu poftă.

— Aşa te-ai gândit tu să mă insulţi? La şcoala aia de bogătani n-ai învăţat nimic mai de soi?

— Nu insulte pe care să le adresez unui bărbat! răspunse ea sărind şi lipindu-se de el.

Faţa lui era la numai un centimetru de faţa ei şi-i putea simţi aroma lăsată de parfumul săpunului şi încă ceva. Mirosul de bărbat!

— Nu cumva ceri mai mult decât poţi duce? rosti el încet, plecând uşor capul ca pentru un sărut

Edilean ridică buzele spre el, însă în clipa următoare

puse stăpânire pe cireşe şi se îndepărtă.

— Astea sunt cele mai dulci, rosti ea, băgând o cireaşă în gură.

— Cum poţi să ai habar cum e un fruct înainte să-l fi gustat?

— Am o imaginaţie bogată, răspunse ea. Sunt delicioase!

Angus dădu s-o pornească spre ea, dar se opri deodată. Preferă să rămână nemişcat şi s-o privească foarte serios.

— Sunt aşa de fericită că am scăpat încât... aproape că-mi vine să zbor! rosti ea, învârtindu-se prin încăpere cu braţele întinse. Nu m-am măritat cu niciunul dintre bărbaţii aceia scârboşi şi merg spre o altă ţară. Se opri şi-l privi.

— Nu, rosti el încet, nu se poate!

Edilean se aşează pe un scaun în faţa lui.

— Ce anume nu se poate?

— Asta, răspunse el. Toate astea, înţepăturile şi şaga şi atingerile şi tot!

— Nu-ţi place? îl întrebă ea, zâmbindu-i printre gene.

— Ba-mi place mult prea mult

— Şi atunci care-i problema?

— Încetează!

— Ce să încetez?

— Eu nu-s unul dintre pomădaţii ăia cu care flirtai în voie. Chiar dacă m-ai îmbrăcat ca un canar, eu am rămas Angus Metem, omul care a stat mai mult timp pe afară decât în casă. Eu n-am petrecut nicio secundă în saloanele elegante care-ţi plac ţie.

— Acum sunt şi snoabă? se răsti ea. Să punem şi neajunsul ăsta pe lista mea de defecte? După capul tău, nu sunt în stare să fac nimic, n-am niciun talent care să fie cuiva de vreun folos, iar acum pe lângă toate astea sunt şi snoabă!

— Nu te preface că n-ai înţeles ce-am vrut să spun, rosti el serios, aplecându-se spre ea. A fost ideea ta să călătoresc dându-mă drept soţul tău, iar eu am fost de acord, pentru că nu mai aveam timp de altceva.

— Şi trebuia neapărat să pleci din Scoţia.

— Exact, trebuia să fug, dar dacă aş fi plecat singur, atunci aş fi stat cu marinarii, nu într-o cabină ca asta.

Edilean oftă şi se lăsă să cadă pe spătarul scaunului.

— Ce anume încerci să-mi spui?

— Că eu nu fac parte din lumea ta şi nu înţeleg jocurile astea ale voastre.

— Ce vrei să spui cu lumea mea. Cu ce sunt eu diferită faţă de tine?

El nu-i răspunse imediat, ci o studie câteva momente.

— O să stau cu tine, aici, numai cu o singură condiţie, să nu mă mai ispiteşti.

— Ce să fac? întrebă ea supărată deja de spusele lui.

— Să nu mă mai tentezi, să nu mă vrăjeşti să fac ceva ce n-ar trebui. Eşti ca Eva cu mărul, care l-a făcut pe Adam să păcătuiască.

— Auzi... începu ea, apoi se opri şi-şi strânse braţele în jurul pieptului. Te rog să mă scuzi că am fost cât pe ce să te fac să păcătuieşti. Spune-mi, domnule Metem, cum pot să te păstrez pur şi fără de păcat?

— Pe tine încerc să te păstrez pură, rosti el foarte încet. Eşti foarte frumoasă şi poţi să scoţi un bărbat din minţi din cauza dorinţei. Nu ştiu cum am să reuşesc să petrec zi după zi alături de tine fără să te dezbrac. Cu alte cuvinte, dacă o să fim atât de apropiaţi, vreau să mă tratezi ca pe un... ca pe un frate. Şi eu o să încerc să te consider ca şi sora mea, deşi e aproape imposibil. M-am făcut înţeles?

— Eu... începu ea, apoi se opri. Se pricepea de minune la flirt, o activitate îndrăgită în casele prietenelor ei unde fusese oaspete. De fapt, la şcoală, chiar le dăduse lecţii de flirt colegelor mai puţin înzestrate ca ea. Nu se putea supăra pe el pentru că spusese adevărul. Chiar flirtase cu

el. În afară de asta, nu vedea cum s-ar fi putut supăra pe un om care-i spusese că frumuseţea ei îl făcea să nu se mai poată controla.

— Dacă nu-mi promiţi că mă asculţi, mă duc şi dorm cu marinarii, e limpede?

— Da, răspunse ea. Dacă în locul lui ar fi fost oricare alt bărbat din clasa ei, ar fi clipit şi l-ar fi întrebat dacă asta însemna că n-o va săruta, numai că în faţa lui Angus nu îndrăznea. Se gândi că acum avea de-a face cu un bărbat adevărat, nu cu un filfizon. O să încerc să-ţi uşurez cât mai mult situaţia, continuă ea. O să fiu cuminte. Nu râsete, şagă, cum zici tu, fără să ne mai luptăm. Asta e ceea ce vrei să auzi?

— Vreau să-mi spui... începu el şi se opri. Îi părea rău că-i ştersese din suflet bucuria că era în fine liberă. Îmi pare rău că sunt necioplit, scumpa mea, dar sunt bărbat şi mi-e tare greu să te ştiu aşa de aproape de mine.

— Înţeleg, rosti ea, privind spre mâini şi apoi din nou în ochii lui. Dar dacă ne îndrăgostim?

O clipă, Angus păru şocat, dar după aceea îi zâmbi aproape părinteşte.

— Nu m-ai iubit atunci când purtam ceea ce tu considerai a fi o fustă. Şi nu cu mult timp în urmă mi-ai

spus verde în faţă că mă urăşti. Ştii cam ce greu mi-a fost să cobor din turn după ce m-ai încuiat pe dinafară?

— Nu, răspunse ea, eram prea ocupată să nu îngheţ în hainele ude după ce m-ai aruncat în adăpătoare!

— Nu-i o faptă cu care să mă mândresc, rosti el, însă, scumpa mea, trebuie să asculţi bine la ce-ţi spun. Tu te uiţi la mine aşa cum sunt împopoţonat cu hainele astea, cu părul legat la spate şi bine bărbierit şi râzi şi flirtezi cu mine, iar acum vorbeşti şi de dragoste, însă tu admiri cârpele, nu omul de sub ele. Pe sub mătase am rămas acelaşi scoţian pârlit, care te-ar face de râs în faţa prietenilor tăi.

— Bine, dar tu eşti cel care...

— Sunt salvatorul tău, încheie Angus în locul ei. Crezi că sunt omul care te-a salvat de la o soartă mai rea decât moartea. Ştiu toate astea, fătucă dragă, dar uiţi că de fapt n-am făcut aşa ceva. Eu voiam să îmbăt preotul şi poate să-ţi scap pielea pentru o noapte. A fost o simplă coincidenţă că m-am urcat în căruţă şi te-am găsit în sicriu.

— Groaznic obiect, murmură Edilean. Era plin de rumeguş şi când m-am vârât în el, s-a ridicat ca un nor şi era gata-gata să mă sufoce. Dar atunci luasem

laudanumul lui James şi de abia am mai avut putere să trag capacul deasupra.

— Doamne ce sperietură am tras când te-ai ridicat de acolo! râse Angus. Aproape că mi-a stat inima în loc.

— Ştiai cine sunt, ştiai că n-am murit.

— M-am gândit că poate unchiul tău ţi-a făcut de petrecanie ca să pună mâna pe avere.

— Ai crezut că sunt fantomă?

— Da, până când ai început să te plângi de rumeguş şi că iar am făcut ceva ce nu-ţi era pe plac.

— Aşa am făcut, nu? râse şi Edilean. Cred că m-am trezit din cauza rumeguşului care mă sufoca şi am auzit urlete ca să nu-ţi mai spus ce tare mă durea capul. Apoi când te-am văzut pe tine acolo şi nu pe Shamus...

— Nici că puteai să alegi pe cineva mai nepotrivit ca el să te ajute. Nici dacă cercetai prin toată Scoţia, nu găseai pe cineva mai puţin înclinat către eroism ca el.

— Da, dar tu m-ai salvat, mai cu îndoieli, dar m-ai salvat, iar acum îmi spui să fiu atentă şi nu care cumva să te ating.

Angus îşi dădu seama după tonul ei că bucuria îi revenise.

— Spun că pentru a-mi păstra mintea întreagă, e mai

bine să nu mă ispiteşti mai mult decât pot să îndur.

— O să fac tot ce pot, promise ea cu un zâmbet, deşi cred că azi-dimineaţă ai rămas cu ochii la femeile alea din cauza ăleia drăguţe cu piept mare.

— Cea cu...? râse el. Da, îmi plac pieptoasele. Mai mult de îndesat în corsetele alea de le purtaţi voi, mai zise, privind cu înţeles spre pieptul ei, care deşi nu era prea mare, nu era nici mititel.

— Acum cine flirtează şi tentează?

— Poate, dar tu nu eşti ispitită de mine, răspunse Angus. Aici e marea diferenţă. Se auzi o bătaie în uşă, iar el se ridică să deschidă.

În timp ce se deplasa prin cameră, aproape doi metri de bărbăţie plină de muşchi, ea se întreba cum naiba să nu fie ispitită de aşa ceva. Era scrântit la minte?

— Căpitanul ne-a spus să vă aducem cuferele, explică secundul. S-a gândit că s-ar putea să aveţi nevoie de ele.

În spatele lui erau doi marinari care le cărau.

— Puneţi-le în colţul acela, rosti Edilean din spatele lui Angus. Şi mulţumesc mult pentru că le-aţi adus.

Marinarii o priveau pe Edilean de parcă n-ar mai fi văzut în viaţa lor o femeie până atunci, şi ieşiră din cabină cu spatele şi cu beretele în mâini.

— Dacă ai fi marinar, te-ai purta şi tu ca ei, nu? îl întrebă ea pe Angus în timp ce se îndrepta spre cufere.

— Dacă aş fi în locul lor şi cu o femeie aşa frumoasă la bord, atunci aş face pe dracu-n patru ca să mă observe.

— Dar nu pe mine, nu? rosti Edilean.

Angus o privi cu tristeţe.

— Din păcate am ajuns să te cunosc. Am pierdut orice avantaj ştiind ce viaţă ai dus şi cum ai fost trădată.

Edilean începu să râdă.

— De parcă ţi-ar păsa! Vrei să vedem ce-a mai furat James pentru noi? Simţi în acel moment vasul care se puse în mişcare şi aproape căzu, însă Angus o prinse prevenitor de braţ.

— Ai rău de mare? o întrebă el.

— Nu ştiu. Am fost doar cu bărcuţa pe lac, pe o apă lină. Tu?

— Nici eu nu ştiu, mărturisi el.

Zâmbindu-şi, desfăcură curioşi cuferele. Cel pe care-l deschisese ea fusese în camera soţiei lui James.

Edilean gemu când văzu câte rochii minunate erau strânse acolo, una mai elegantă şi mai frumoasă ca alta.

Angus o privea cu teamă cum admira rochiile pe care le scosese, preţuind în gura mare broderiile şi calitatea

mătăsii în culori frumoase, aurii.

— Asta sunt divine, rosti ea. Chiar sunt foarte frumoase. N-am mai văzut rochii aşa de minunate ca astea. Sunt... Se întrerupse atunci când luă de pe fundul cufărului nişte hârtii împăturite cu grijă. Le citi cu atenţie apoi se înfurie deodată.

— Ce mai e acum?

— Ia uită-te un pic, îi flutură ea hârtiile pe sub nas.

— Pot să citesc numere, dar n-aş putea să-ţi spun ce scrie acolo, rosti el înţepat

— Las că-ţi spun eu ce sunt. Nenorocitul ăla, de l-aş vedea putrezind în iad, a pus în contul meu toate rochiile soţiei! Pe facturile alea e trecut numele meu.

El însă îi zâmbi vesel.

— A crezut că tu o să plăteşti pentru nişte rochii pe care nu le-ai primit, acum însă va trebui să plătească chiar el pentru nişte bunuri pe care nu le mai are.

Edilean îl privi o clipă uimită, apoi începu să râdă cu poftă.

— Asta-i bună, rosti ea. Croitoreasa mea de la Londra mi-a spus odată că s-a săturat de oamenii care vin şi comandă şi apoi nu mai plătesc, aşa că şi-a angajat nişte gealaţi cu bâte ca să-i recupereze banii. Te pot asigura că

eu i-am plătit întotdeauna la timp.

Angus desfăcu cel de-al doilea cufăr şi constată că înăuntru erau hainele lui James. Căutând la fund, descoperi un alt set de hârtii pe care i le întinse.

Edilean zâmbi satisfăcută.

— Şi hainele lui tot pe spezele mele. Pe numele lui dar şi eu sunt trecută acolo ca girant.

Râseră din nou apoi se întoarseră să vadă ce mai puteau descoperi prin cufere.

— Doamne, suflă ea, când desfăcu o cutie mare, albastră, căptuşită cu satin. Ia uită-te puţin. E o parură.

— O pa... cum? se minună el, nereuşind să pronunţe cuvântul. Ce-i aia? întrebă, luându-i cutia din mână şi examinând conţinutul, înăuntru, aranjat frumos pe satin era un set de bijuterii cu diamante. Un colier cu două şiruri, trei brăţări, cercei lungi cu diamante mari în capăt şi o broşă mare cu un diamant cât unghia degetului său mare. E limpede că sunt bijuterii, dar au vreo valoare?

— Soţia lui James este fiică de duce, nu? Cred că bijuteriile astea i-au aparţinut mamei ei, şi bunicii înainte şi tot aşa, şi mai cred că James nu a avut habar de ele. Dacă ar fi ştiut, mai mult ca sigur le-ar fi amanetat. Lasă-mă să văd mai bine setul, rosti, luându-i cutia din mână.

Din ea scoase un cercel, îl cercetă cu atenţie, apoi zgândări cu unghia o încuietoare delicată de la mijlocul lui. Vezi? Pot fi purtaţi ca picătură de diamant sau ca un roi de diamante, depinde cum optezi, pentru unul sau mai multe, oftă ea, punând cercelul la loc. Bănuiesc că tot setul e aşa, broşa poate fi purtată ca atare, sau se desface în două bucăţi sau se poate transforma în ceva mai mic. La fel şi colierul, care poate avea un singur şirag sau două. Bijutierii sunt foarte ingenioşi, mai zise ea, înapoindu-i lui Angus cutia.

— Şi eu ce să fac cu toate astea. De ce nu porţi ceva diseară, la cină?

Ea privea preocupată conţinutul cufărului.

— Mai bine mă rad în cap decât să port ceva de acolo!

Angus puse cu grijă cutia pe podeaua cabinei, alături de ea.

— Mai bine le-ai păstra, rosti ea.

— Eu? Ce naiba să fac eu cu ele?

Ea îl privi consternată.

— Nu ştiai că ultima modă de la Londra pentru bărbaţi spune că cerceii cu diamante nu trebuie să lipsească? Sunt convinsă că şi căpitanul va purta la cină cercei cu diamante.

Angus clipi nedumerit de câteva ori, apoi începu să râdă.

— Scumpa mea, aproape că m-ai păcălit de data asta. Chestiile astea sunt de femeie, aşa că le poţi purta tu.

Edilean se aşeză direct pe podea.

— Numai că n-o să port nimic din ce e aici. Bijuteriile astea aparţin unei alte femei şi nu vreau să mă ating de ele.

Angus se gândi o clipă, apoi dădu să pună cutia la loc în cufăr.

— Atunci o să le trimitem înapoi.

— Nu-i aparţin chiar aşa de mult! izbucni Edilean. De unde ştiu eu că ea şi cu James n-au pus totul la cale împreună? Vreau să iei tu bijuteriile alea. Dacă nu vrei să-ţi dau eu aur, atunci ia bijuteriile. Fă ce vrei cu ele. Vinde-le şi cumpără-ţi pământ, vaci, porci, ce vrei tu.

— Pot să le dăruiesc soţiei mele?

— Părerea mea e că femeile care-ţi plac ţie, sunt prea umflate ca să poată purta aşa ceva la gât, rosti Edilean cu un zâmbet prefăcut.

Angus începu să râdă.

— Nu cred că...

— Să nu care cumva să îndrăzneşti să-mi spui că nu le

poţi păstra! Ai făcut multe şi ai riscat totul. Nu pot să cred că eşti aşa de mândru încât eşti gata să ajungi într-o ţară străină fără o leţcaie în buzunar. Ce-o să faci? Te vinzi, ca un deţinut? Ar dura şapte ani ca să te eliberezi. Poate c-o să ai parte de un stăpân bun, care să nu te bată prea des, iar la final să-ţi dea şi câteva lire că l-ai servit cu credinţă.

— Ai o limbă tare ascuţită.

— S-a ascuţit din cauza unor bărbaţi care atunci când m-au privit, n-au văzut în faţa ochilor decât aurul tatii!

Angus amuţi. O privea cu ochi blânzi, minunându-se de frumuseţea ei. Părul răvăşit îi căzuse în jurul feţei şi nu se putu abţine să nu prindă o şuviţă între degete ca s-o dea la o parte pe după ureche.

— Şi eu văd aur, dar nu din acela dintr-o bancă. Asta valorează mai mult decât aurul.

— Dignitas praeter aurum, rosti ea în latină, ceea ce spusese el mai înainte. O clipă se priviră în tăcere, apoi Edilean îşi aduse aminte de ceea ce-i ceruse mai devreme, şi anume să păstreze distanţa. Ridică rochia pe care o ţinea în poală şi se încruntă. Femeia asta e la fel de mare ca tine. Cum naiba s-o fac să mi se potrivească?

Angus o prinse de braţ şi-o făcu să dea rochia la o parte.

— Mulţumesc, rosti el. O să iau bijuteriile. E un cadou

mai mult decât generos.

Ca să-şi ascundă roşeaţa din obraji, Edilean se vârî aproape cu totul în cufăr.

— Tu ai renunţat la viaţa ta pentru mine, o viaţă care valorează infinit mai mult decât un set de bijuterii vechi.

— Deci asta era? Nu mai sunt la modă?

— S-au demodat demult. Bunica mea, dacă ar fi avut una, ar fi purtat aşa ceva. Între ei se reinstaurase veselia, iar ea se simţea uşurată. Scoase şi ultima rochie din cufăr şi-l întrebă: deci, ce-o să faci când ajungi în America?

— Încă nu m-am gândit, rosti el ridicându-se şi întinzându-şi spinarea amorţită. Cred că mi-ar plăcea să-mi cumpăr o bucată de teren. Se opri o clipă privind spre cutia cu bijuterii. Şi m-am gândit să o chem şi pe sora mea în America, să vină şi să stea cu mine.

— Şi pe Tam, rosti Edilean.

— Tam? se miră Angus. Băiatul care se îndrăgostise de tine?

— Toţi scoţienii mă plăceau, răspunse ea Mai puţin tu.

Angus zâmbi aducerii aminte.

— Da, toţi te iubeau, rosti el. Până şi unchiul Malcolm te adora.

Edilean întinse o mână, iar el o ajută să se ridice în

picioare şi pentru o secundă se treziră privindu-se iar în ochi.

— Ce-ai zice dacă am ieşi pe punte ca să privim cum bate vântul în pânze?

— Mi-ar plăcea tare mult.

— Dar trebuie să te ţin în siguranţă, ca să nu zbori peste bord, rosti el, luând cutia cu bijuteriile de jos şi căutând un loc care să fie sigur. Găsi un dulăpior chiar sub fereastra mare, unde aşeză cu grijă cutia.

— Şi de ce este atât de importantă siguranţa mea? îl întrebă ea în timp ce se îndreptau spre uşă.

— Cum de ce? Nu trebuie să-mi apăr primul copilaş? râse el încântat.

CAPITOLUL 11

Căpitanul Inges urmări cuplul de însurăţei cum se plimbau pe punte şi oftă. Şi el cu nevastă-sa fuseseră la fel odată. Vedea cum Harcourt se apleca îndatoritor către soţia sa cea minionă, cum nu avea ochi şi urechi decât pentru ea. Cât despre ea, îl privea ca şi cum n-ar mai fi existat un alt bărbat pe lume.

— Frumoşi admândoi.

Căpitanul se întoarse şi dădu peste secundul său, domnul Jones şi încuviinţă din cap. Acela era al treilea voiaj pe care-l făceau împreună şi se simţea încântat de tânărul său secund.

— Da, le stă tare bine împreună. Mi-am amintit cum eram şi eu cu nevastă-mea la vârsta lor.

— Mi-ar plăcea să găsesc o femeie care să se uite aşa la mine, oftă domnul Jones.

— Asta sau mai degrabă o femeie care să arate ca ea?

— Ambele, zâmbi secundul. Credeţi că sunt căsătoriţi de multă vreme?

— Cred că de numai câteva ore, dar la fel de bine ar putea să fi trecut şi nişte ani. Cine poate să spună?

Împreună cu secundul rămase să privească mai departe

la cei doi care se plimbau, şi se uitau încântaţi la apele înspumate. Vântul bătea tare şi constant şi prinseseră deja o viteză bună. Dacă se ţinea tot aşa, în trei săptămâni erau deja la Boston!

Când doamna Harcourt se ridică pe vârful picioarelor ca să privească peste copastie, atât el cât şi secundul îşi ţinură respiraţia. Era aşa de micuţă şi se apleca deja primejdios de mult. Probabil că acelaşi lucru îl îngrijorase şi pe soţul ei care o prinse bine de talie. Ea se întoarse atunci şi-i zise ceva ce-l făcu să scuture cu putere din cap. Când ea se încruntă la el, acestuia parcă i se înecară corăbiile, ca după aceea, cu un oftat, s-o ridice în braţe cât mai sus ca ea să poată privi în larg, cu braţele larg deschise şi cu vântul în faţă.

Când Harcourt o puse la loc pe punte, atât secundul cât şi căpitanul respirară uşuraţi.

— Cred că obţine mereu ce vrea, nu? rosti secundul.

— Cred că bărbatu-său ar face orice pentru ea. Ar merge pe cărbuni aprinşi, s-ar arunca în faţa tunului, orice ar vrea ea, el ar face.

— Şi eu la fel, suspină domnul jones. Dacă aş avea o soţie care să arate ca ea, atunci...

— Domnule Jones, rosti încet căpitanul, eu nu vorbesc

aici de cum arată, ci de dragoste.

— Da, domnule, rosti repede secundul. Îmi cer scuze, domnule.

Căpitanul părăsi puntea, lăsându-i lui comanda.

— Soţia mea mi-a spus că poate să cânte, însă eu n-am auzit-o niciodată, îi mărturisi Angus căpitanului la cina la care participa şi domnul Jones.

— Nu ţi-ai ascultat niciodată soţia cântând, se minună secundul, privind spre căpitan.

— Ne-am căsătorit destul de repede, explică Angus.

— Da, continuă Edilean ideea lui. Prima noastră întâlnire a fost memorabilă, iar ce-a de-a doua de-a dreptul explozivă. De atunci n-am mai stat departe unul de altul.

Angus îşi acoperi zâmbetul cu şervetul, iar ochii prinseră să-i strălucească. În pofida emoţiilor cumplite pe care le avusese şi despre care nu-i pomenise nimic ei, se descurcase destul de bine în seara aceea. La masă nu fuseseră decât patru, bunul căpitan, secundul, Edilean şi cu el. Singura lui preocupare fusese să-şi păstreze accentul englezesc câttimp conversase. Uneori se mai pomenise revenind la graiul lui, dar doar uneori.

Însă nu trebuia să-şi facă probleme, Edilean avea mereu grijă ca discuţia să nu lâncezească. Era în stare să facă

oamenii să se deschidă în faţa ei. El crezuse până nu demult că fetele frumoase nu trebuiau să facă nimic altceva decât să se lase admirate. Cum nu călătorise foarte mult, nu prea avusese ocazia să vadă doamnele din lumea bună făcând-o pe gazdele.

Continua s-o privească cum îl făcea pe secund să-şi povestească viaţa, invitându-l şi pe căpitan să intervină în discuţie. Angus era sigur că până la finalul mesei cei doi bărbaţi aveau să afle mai multe unul despre altul cât izbutiseră s-o facă în trei voiaje.

Edilean nu-l uita nici pe el. Nu reuşea să spună trei fraze la rând, fără să-l amintească pe „soţul ei”. „Soţul meu se pricepe la cai”, sau „Soţul meu a petrecut mult timp în Scoţia”, ori „Soţul meu e foarte bun la treaba asta”...

Angus nu se putea abţine să nu zâmbească de câte ori o auzea vorbind despre el.

La finalul mesei, care fusese excelentă, Edilean se apucă să discute despre planurile lor.

— Vrem să cumpărăm teren şi să ne construim o casă, le zise ea gazdelor.

— Atunci mergeţi în locul potrivit Solul este bogat şi foarte fiertil, le răspunse căpitanul. Pune ceva în pământ şi în două săptămâni să vezi ce rod prinde.

— Asta e ceea ce ne doream să auzim, se bucură Angus, făcându-i lui Edilean cu ochiul. Soţia mea e grădinarul, nu eu. Nu fac deosebirea între o buruiană şi grâu. Oare creştea grâu acolo, se întrebă el într-o doară.

— Asta aşa e, răspunse Edilean. Tatăl meu a murit când eram mică, aşa că am fost la mila colegelor de şcoală. Dacă nu mă invitau la ele în vacanţe, atunci trebuia să rămân la şcoală cu profesoara pe care pica nenorocul să fie obligată să stea cu mine. Am trecut cu greu peste o astfel de vacanţă, aşa că după aceea m-am învăţat cum să-mi fac prieteni.

Secundul şi căpitanul râseră cu poftă auzind-o, dar Angus doar o privea. Deci ăsta era motivul pentru care, deşi foarte frumoasă, ştia să facă un efort ca oamenii s-o placă.

— Cred că aveai multe invitaţii, răspunse căpitanul. Nu-mi pot imagina să fi fost lăsată în urmă.

— Nu şi după ce am păţit-o prima dată. Nimeni nu e mai îmbufnat ca o profesoară care a trebuit să renunţe la vacanţă ca să stea cu singura fată din şcoală care n-avea unde să se ducă. Însă după ce am învăţat cum să-mi fac prieteni, am vizitat cele mai bune case şi conace din Anglia. Îmi plăceau tare mult grădinile şi le desenam

adesea, visând la ziua în care voi putea să-mi proiectez singură propria-mi grădină.

— O să-i oferi o grădină? îl întrebă căpitanul pe Angus.

— Da, răspunse acesta repede. Am de gând să-i ofer un oraş întreg de proiectat. Zâmbi vesel, dar după o clipă plecă privirea. Ce putea el să-i ofere lui Edilean? Dacă nu i-ar fi dat bijuteriile acelea, n-ar fi putut nici măcar să-şi cumpere o bucată de teren.

— Şi casa voastră? continuă căpitanul.

— Tot eu vreau s-o proiectez, răspunse ea. Ştiu exact ce vreau. Spune-mi, căpitane, ai văzut multe locuri din America?

Angus observă că nu lăsa niciodată ca discuţia să se concentreze asupra ei, pentru că imediat se apuca să pună întrebări despre ceilalţi, interesându-se de viaţa lor şi făcându-i să se simtă cât mai confortabil. Angus ascultă cu interes cum căpitanul le povesti despre propria lui viaţă, cum el şi soţia plecau adesea împreună în curse.

— După ce au apărut copiii, ea a rămas acasă cu ei. Dar la anul cred că o să începem să voiajăm iar împreună.

— Cât de minunat! se entuziasmă Edilean. Cred că vă e tare dor de ea!

— Sigur că da. Şi când v-am văzut pe voi doi împreună,

mi s-a făcut şi mai dor de ea.

Edilean îl luase atunci pe Angus de mână.

— Şi noi doi ne dorim să putem să ne petrecem cât mai mult timp împreună, nu-i aşa, dragul meu?

În acel moment Angus aduse iar vorba de cântat

— Acum chiar că ai făcut-o, rosti secundul. Căpitanului îi place să cânte la mandolină, iar eu nu sunt în stare să deosebesc o notă de alta.

— Ce fel de muzică vă place, îl întrebă Edilean pe căpitan, iar privirile ei parcă spuneau că nu mai auzise ceva atât de fascinant precum interesul lui pentru mandolină.

— Mi-e teamă că nu sunt cine ştie ce interpret, rosti el roşind, mai ciupesc şi eu notele din când în când ca să mă distrez.

— E foarte modest, declară secundul. Uneori ia mandolina şi cântă, iar noi dansăm.

— Iar în acest moment aveţi şi femei la bord cu care să dansaţi, rosti Edilean, în timp ce bărbaţii o priveau fără să înţeleagă. Cele din cală.

— Aha, murmură secundul, coborându-şi nasul în farfurie.

Căpitanul îşi drese glasul.

— Acum e prima dată când avem puşcăriaşi la bord. Nici nu prea ştiu ce să fac cu ele.

— Lăsaţi-le să ia măcar aer curat, zise Angus imediat. Nu puteţi să le ţineţi în cală tot drumul.

— Când o să-şi revină, răspunse căpitanul. Acum doar două se simt bine, restul sunt ca vai de ele.

— Au rău de mare, le explică secundul.

— Se pare că dumneata ai picioare de marinar, îi zise căpitanul lui Edilean. Voi doi n-aveţi nimic, nu?

— Suntem prea fericiţi că în fine am scăpat, ca să ne mai fie rău, rosti ea, dar văzându-i pe toţi cum o priveau nedumeriţi, continuă: suntem bucuroşi că am scăpat de toţi prietenii şi rudele, care veneau necontenit la noi acasă să ne felicite.

— Am înţeles, râse căpitanul. Să înţeleg că ăsta e voiajul de nuntă?

— Da, răspunse Edilean, pe care l-am tot amânat, mai zise ea, prinzându-l pe Angus de mână.

— Ce-aţi spune, doamnă dacă ne-aţi cânta ceva? Eu o să încerc să vă acompaniez la mandolină.

— Cu mare plăcere, răspunse ea, în timp ce un steward strângea masa. Ce v-ar plăcea? Psalmi? Un pic de operă? Sau mai degrabă un cântec popular?

— Ce-aţi zice de o veche baladă scoţiană? interveni Angus. Ceva ce sigur ştim cu toţii.

— Nu cred că ştiu vreo baladă scoţiană, rosti Edilean nesigură, întorcându-se apoi spre căpitan. Soţul meu are un unchi care locuieşte în Scoţia. Acolo şi-a petrecut multe veri într-un conac vechi cocoţat pe un deal, de aceea ştie atât de multe lucruri despre obiceiurile scoţiene.

— Mi s-a părut mie că am simţit un pic de accent, se dumiri căpitanul. Mai bine că nu mai sunteţi în Scoţia, se pare că e un criminal în libertate. Sigur aţi văzut afişele cu portretul lui cât aţi stat la Glasgow.

— Sigur că da, răspunse Edilean. Părea destul de periculos, deşi mi s-a părut că am văzut şi bunătate în ochii lui. Sau poate a intervenit mâna artistului care l-a desenat

Angus o privea zăpăcit, nici nu mai ştia dacă să râdă sau să se strâmbe.

— Mie mi s-a părut că desenul nu era de mare calitate, comentă secundul. Şi parcă nici prea bine proporţionat, ca să nu mai discutăm că ticălosul părea destul de arătos. Eu cred că ceea ce suntem ni se vede pe faţă, iar un om aşa de rău cu siguranţă ar trebui să fie urât ca păcatul.

— Sunt de acord cu dumneata, îi zâmbi Angus.

Era evident că bunul căpitan oricum intenţionase să cânte ceva după cină, căci mandolina era alături, iar el o ridică plin de încântare.

— Ia să vedem, ce vreţi să cântăm?

Înainte ca Edilean să poată spune ceva, Angus interveni:

— Cunoaşteţi „Mânecile verzi”?

— Sigur că da, răspunse el plăcut impresionat.

Începu să cânte cu măiestrie, iar acordurile melodiei umplură întreaga încăpere. Edilean cunoştea foarte bine balada aceea veche, despre care se spunea că fusese compusă chiar de regele Henry al optulea, dar chiar atunci când deschise gura pentru prima notă, începu Angus să cânte, luând-o cu totul prin surprindere. Avea un glas uluitor, baritonal, profund muzical. Edilean rămase nemişcată ascultându-l.

Angus cânta despre un tânăr prinţ pe care tatăl îl trimisese la studii în grija unui servitor care, imediat ce se îndepărtase de castel, îl trimisese pe prinţ singur în lume, fără un ban şi în haine zdrenţuite, ca el să-i ia apoi locul la şcoală, unde întâlnise o prea frumoasă prinţesă.

Când Angus ajunse aici, se întoarse s-o privească pe Edilean. De acum cânta mai mult pentru ea. Tatăl prinţesei voia s-o oblige să se mărite cu prinţul cel fals, însă ea-l

implorase să mai aştepte, pentru că era îndrăgostită de un simplu grăjdar, de fapt adevăratul prinţ.

Aici, Angus o prinse pe Edilean de mână. Băiatul nu voia să spună adevărata lui poveste, de teamă ca servitorul cel perfid să nu-i ucidă părinţii, însă prinţesa cea deşteaptă l-a sfătuit să spună povestea cailor.

Edilean începu să râdă. Un prinţ în haine de muncitor şi un cal, povestea vieţii lor.

După ce prinţesa auzise povestea băiatului, îi scrisese regelui şi-i povestise tot ce se întâmplase cu fiul lui, aşa că acesta veni cu oşteni după el şi-l pedepsi pe servitorul cel perfid. În final tânărul prinţ se căsători cu aleasa inimii sale.

Când Angus termină, căpitanul încheie şi el melodia cu o înfloritură, după care aplaudară cu toţii mulţumiţi.

— A fost foarte frumos, îi lăudă secundul. O poveste şi un cântec deodată. Ce-aţi spune dacă am mai cânta ceva?

Angus dădu să spună ceva, dar Edilean îşi acoperi cu mâna un căscat.

— Mi-e teamă că nu, zise el, oferindu-i fetei braţul. Cred că soţia mea a ajuns la capătul puterilor, aşa că o să vă rog să ne scuzaţi.

După ce plecară de acolo, ea continuă să-l ţină de braţ.

— A fost superb. Chiar superb. Ai o voce excelentă, ai fi putut face carieră pe scenă.

— Ar fi fost mai bine decât să alerg după vitele furate.

— Sau mai bine decât cultivatul pământului.

Când ajunseră în cabină, constatară că aveau un hamac şi cuferele fuseseră împachetate la loc. Edilean îl urmări pe Angus cu un zâmbet când acesta se duse să vadă dacă bijuteriile erau la locul lor, oftând uşurat atunci când le găsi.

Câteva momente mai târziu, când ea îi ceru să-i desfacă şireturile de la corset, el gemu în semn de protest.

— Tu ai făcut regulile, tu ai zis că eu nu pot să te ating. Eu n-am spus că tu n-ai voie să mă atingi pe mine.

— Retrage ce-ai spus sau te las să dormi toată noaptea cu colivia aia pe tine!

Zâmbind răutăcioasă, Edilean îi răspunse:

— Atunci o să mă văd nevoită să apelez la bunătatea domnului Jones.

— Eşti o afurisită şi jumătate! se supără Angus, desfăcându-i şireturile la repezeală şi apoi retrăgându-se în cealaltă parte a încăperii.

Edilean se dezbrăcă încet, gândindu-se la cum decursese seara şi cât de bine se simţise că măcar pe

moment aparţinuse cuiva. De când murise tatăl ei, ea fusese mereu oaspetele cuiva. Întotdeauna fusese nevoită „să cânte pentru a-şi asigura cina” după cum i se păruse ei mereu. Fusese obligată să se plimbe, chiar dacă n-avusese chef, să vorbească atunci când ar fi preferat tăcerea. Mereu oaspete şi niciodată gazdă, dar cel mai rău fusese acasă la unchiul ei, unde nu fusese oaspete, ci prizonieră.

Dar acum ce plăcut era să simtă că avea soţul ei cu care mergea în Lumea Nouă, unde aveau să-şi construiască propria casă. Chiar dacă ştia că totul reprezenta o minciună, tot era foarte plăcut să se gândească la cum ar fi.

Câteva momente mai târziu, după ce se vârâse în pat, îl văzu pe Angus cum se chinuia cu hamacul. Se tot sucea de pe-o parte pe alta şi la un moment dat aproape căzu.

— Vreau să te aud cum îmi spui numele, murmură ea.

— Ce zici?

— M-ai auzit foarte bine, îi răspunse ea. Nu mi-ai spus niciodată pe nume şi uneori chiar mă întreb dacă îl ştii.

Îl auzi apoi rostind încet:

— Edilean. Edilean... Harcourt.

— Da, ai dreptate. Dacă toţi au văzut afişele cu tine, atunci sigur au aflat şi despre domnişoara Talbot cea

dispărută. Bine că acum eşti Angus Harcourt

— Aşa e, cel puţin deocamdată. Poate atunci când o să ajung în Virginia, o să-mi numesc proprietatea Conacul Metem.

— Vrei să ajungi în Virginia? îl întrebă ea încet. De afară se auzea oceanul, iar înăuntru îl simţea pe Angus cum respira.

— Nu sunt sigur, dar cred că Virginia e destul de departe de locul în care o să acostăm, de Boston. Îmi place cum sună, Virginia...

— Da, şi mie îmi place, murmură Edilean pe jumătate adormită. Nu dormise deloc cu o noapte înainte, noaptea de dinainte călătoriseră, iar toată ziua avusese parte numai de emoţii care o epuizaseră. Adormi atât de adânc încât nu-l auzi pe Angus căzând cu o bufnitură răsunătoare din hamac, aşa cum nu se trezi atunci când el o înveli cu grijă, rămânând locului s-o privească drăgăstos.

În cele din urmă Angus consideră că hamacul era deja o luptă pierdută, aşa că luă păturile şi-şi făcu culcuş în cealaltă parte a odăii, înainte să adoarmă se gândi cum spusese că i-ar fi plăcut să-i ofere lui Edilean un întreg oraş.

— Edilean, Virginia, murmură el, înainte să adoarmă de-

a binelea.

CAPITOLUL 12

— Nu, nu, nu! ţipă Angus ridicându-se de pe scaun. M-am săturat de toate astea. O să înnebunesc, mă auzi? O iau razna!

Edilean îl privea consternată. Ploua de patru zile, aşa că petrecuseră timpul în cabină, iar ea încercase să-l înveţe să citească. Totul ar fi fost mai uşor dacă s-ar fi străduit şi el puţin, numai că Angus mai mult privea pe geam la apele înspumate. La un moment dat când îl întrebase la ce se gândea, îi răspunsese că se gândea la Scoţia şi la ai lui.

Edilean se retrăsese ca să-l lase în pace cu gândurile lui. Era bucuroasă că ea nu lăsase pe nimeni îndrăgit în urmă. Avea câteva prietene de la şcoală cu care putea coresponda, dar sigur nu-i va fi dor de nimeni.

Uneori se mai gândea la James şi se întreba cum îi plăcea viaţa cu noua lui soţie. Pe undeva se bucura că acum, fiind însurat nu mai putea păcăli o altă fată credulă.

Dar de el nu-i era dor deloc. De fapt, acum că ajunsese să-l cunoască pe Angus, aflase ce-i plăcea să mănânce, mai mult carne decât legume, şi ce nu suporta să bage în gură, fructele de mare, sau ceea ce el spunea că arăta dubios. Ştia cât de uşor se jena şi mai ştia că avea un simţ

al umorului ascuţit când se simţea frustrat, încerca să glumească cu el ca să-şi revină.

Avusese grijă să nu flirteze cu el şi încercase pe cât posibil să-i fie ca o soră, însă nu fusese deloc uşor. Aplecată peste umărul lui ca să-l ajute, de multe ori inspirase aroma părului său, iar apropierea fizică aproape că o copleşise.

După atâtea zile petrecute închişi laolaltă într-o odaie, ajunseseră să aibă tabieturi. Dimineaţa ea îi pregătea hainele în timp ce el se bărbierea, apoi îi lega cravata cu care nu reuşea să se descurce. Iar el o ajuta cu corsetul şi dimineaţa şi seara, obişnuindu-se într-atât cu el încât căsca de fiecare dată când o făcea.

Pentru Edilean acele zile fuseseră minunate. Erau aşa de apropiaţi, încât era prima dată după moartea tatălui ei când simţea că avea un cămin şi o familie, iar acum Angus spunea că înnebunea din cauza acelor zile petrecute doar în compania ei.

— De ce încerci să mă transformi în el? o întrebă încruntat

— În cine?

— În Harcourt. Vrei să mă transformi în păunul ăla de care erai tu îndrăgostită.

— Nici vorbă de aşa ceva, se apără ea. N-am încercat nicio clipă să te transform într-un fel de James.

— Da? Şi atunci asta ce e? rosti el, scoţându-şi haina şi aruncând-o neglijent pe un scaun. Dar asta? îi zise scoţându-şi legătura de la gât.

— Ai de gând să continui să te dezbraci? întrebă ea pe un ton de gheaţă. Pentru că dacă aşa ai de gând, vreau să mă aşez mai confortabil ca să pot să te admir.

— Nu scapi aşa de uşor, rosti el serios, ignorându-i gluma. Eu sunt Angus Metern, nu vreun filfizon de-al tău de prin saloane.

Edilean se aşează pe un scaun şi-şi ridică privirea spre el.

— Aşadar ai ajuns la concluzia că e numai vina mea, nu? rosti încetişor.

— Păi a cui altcuiva să fie vina? Dacă n-ai fi apărut tu în viaţa mea, acum aş fi fost bine mersi acasă. În clipa asta aş fi fost pe dealuri, iar seara l-aş fi văzut pe Malcolm şi m-aş fi jucat cu nepoţeii mei şi... îşi pierdu glasul pentru o clipă. În loc să fiu la mine acasă, plutesc în mijlocul oceanului, spre o ţară străină, unde nu am nici prieteni şi nici familie. Iar tu încerci să mă transformi în ceva ce n-o să fiu niciodată. Ce anume doreşti? Să modelezi un bărbat pe care apoi să-l arăţi prietenilor tăi cu mândrie? se înfurie

el şi mai tare. Vrei să devin un soi de maimuţă dresată pe care o împopoţonezi şi apoi te făleşti cu ea? ia uitaţi-vă la mine ce am reuşit, am transformat un ţărănoi necioplit într-un gentleman. Oare prietenii tăi snobi o să te aplaude?

Edilean aproape că nici nu mai putea să vorbească sub forţa atacului lui.

— Ce prieteni am eu în Lumea Nouă? Am încercat să te învăţ să citeşti pentru că am crezut că te interesează. Iartă-mă!

— La ce-mi foloseşte mie cititul? Cu ce m-ar ajuta? O să cumpăr un teren şi apoi o să lucrez pământul. Gata cu dealurile şi cu fânul proaspăt. Şi cu toate astea tu tot încerci să... se întrerupse, după care ieşi cu paşi apăsaţi din cabină.

N-o să plâng, îşi zise ea, n-o să plâng, dar lacrimile deja îi şiroiau pe obraji. Renunţă la orice demnitate şi se aruncă pe pat ca să poată hohoti în voie. Nu se simţise aşa de rău nici măcar atunci când unchiul ei o luase de la şcoală şi apoi o informase că nu-l interesau decât banii ei.

Din nefericire, ştia că Angus avea dreptate. Când îşi aminti cum era atunci când îl cunoscuse şi cum arăta acum, numai din cauza ei, îşi dori să-i ceară iertare. Nu încercase în mod conştient să-l transforme în aşa fel încât

să semene cu James. Angus era mult mai frumos ca James, vorbea la fel de bine ca el. Ba mai mult, avea o voce frumoasă şi toată lumea îl plăcea. În ziua în care ploaia încetase pentru o jumătate de oră şi ei ieşiseră pe punte, o parâmă se înţepenise, iar Angus îi ajutase pe marinari s-o pună la loc. De atunci devenise favoritul marinarilor, nu doar al ofiţerilor. Seara, atât căpitanul cât şi secundul îl rugau să le cânte balade scoţiene. Preferau să-l asculte pe el, decât s-o asculte pe ea cântând arii din opere.

Dar eu nu m-am schimbat deloc, se gândi ea deodată, ridicându-se din pat şi ştergându-şi ochii. Era aceeaşi persoană care fusese şi atunci când îl întâlnise pe Angus prima dată. Trebuia să înţeleagă odată pentru totdeauna că el n-o plăcea. N-o plăcuse niciodată şi probabil că n-avea s-o agreeze niciodată. Lui nu-i plăcea lumea în care se născuse ea şi-o considera cu totul inutilă, lucru pe care i-l spusese de altfel de nenumărate ori.

Edilean ridică privirea spre fereastră şi observă că ploaia se oprise. Căpitanul îi spusese că în curând vor ieşi din zona ploioasă şi avusese dreptate. Edilean îşi netezi rochia, singura pe care reuşise s-o transforme şi decise să iasă şi ea la aer. Poate dacă se scuza, Angus avea s-o ierte. Nu-i plăcea deloc când era aşa furios.

Imediat ce Angus ieşise din cabină, regretase fiecare vorbă pe care i-o spusese. Pentru el era deja prea mult să fie atât de aproape de ea în fiecare zi. Bunătatea ei, dorinţa de a-l servi, felul în care se îngrijea de el şi observa absolut tot ce-i plăcea sau nu, erau deja mai mult decât putea îndura.

De ce nu era o snoabă arogantă cum o considerase la început? De ce nu-i cerea s-o slujească, doar nu era decât umil ţăran? îşi aminti ce bine se simţise după ce-o aruncase în jgheabul cailor. Dar Angus ştia că o judecase doar pe baza a ceea ce crezuse că era. Nu-i ascultase pe ceilalţi care-i spuseseră cât de drăguţă şi amabilă era nepoata lui Lawler. Până şi de Malcolm râsese fiindcă o plăcea.

Gândul la Malcolm îl făcu să urce pe punte. Avea nevoie de puţin aer curat care să-l împiedice s-o ia razna. Cu doar câteva săptămâni în urmă, viaţa sa fusese atât de ordonată. Ştiuse precis ce îndatoriri avea şi care era locul lui. Însă în acel moment viitorul lui era cât se poate de confuz. Iar sufletul lui era încetul cu încetul sfâşiat de o fată frumoasă care-l făcea să uite cine era. O femeie pe care n-ar fi putut s-o aibă niciodată, dar pe care o dorea nespus de mult

Pentru prima dată de când plecaseră, cele şase femei prizoniere se aflau şi ele pe punte. Angus se bucură să vadă că nu mai aveau picioarele înlănţuite, deşi două dintre ele nu se simţeau prea bine încă. Şi avea senzaţia că majoritatea marinarilor se aflau pe punte, făcând treburi total inutile, doar ca să arunce priviri pe furiş spre femeile adunate acolo.

În mod normal toată scena l-ar fi amuzat, dar nu şi în acel moment. Angus se duse spre prova, ca să se uite în linişte la valuri.

— Te-ai certat cu micuţa doamnă? se auzi un glas de femeie, iar când se întoarse o văzu pe femeia frumuşică, cea care se uitase la el când urcase pe vas. Eu sunt Tabitha.

— Angus Me... ezită el, Harcourt.

— Îmi pare bine să te cunosc, Angus Me... Harcourt, rosti ea zâmbind.

Când el rămase tăcut, se sprijini cu coatele de balustradă şi privind spre celelalte deţinute, continuă:

— Ne-a fost tare greu pe navă, zile în şir marea majoritate şi-au vărsat şi maţele din ele.

— Şi tu nu? întrebă Angus, fără s-o privească.

— Nu, marea nu mă deranjează. Se întoarse iar spre el.

Deci, v-aţi certat?

Angus îi aruncă o privire prin care-i spunea dar că viaţa lui personală nu privea pe nimeni, însă ea-i râse în nas.

— Înainte am lucrat pentru una ca ea. Numai maniere elegante. Totul trebuia să fie perfect pus la punct, nu izbuteam s-o mulţumesc nicicum.

— Aşa că ai furat de la ea? râse Angus. De fapt puţin îi păsa ce făcuse. Mintea lui răsucea pe toate părţile cearta cu Edilean. Dar ce fel de ceartă fusese aia, în care el zbierase ca un apucat, iar ea nu spusese niciun cuvânt în apărarea ei?

— Nu, rosti Tabitha. Soţul ei a furat de la mine singurul lucru care era cu adevărat al meu.

La început el nu înţelese ce anume voise ea să spună, pe urmă îşi dădu seama că vorbea despre virginitatea ei.

— Nevastă-sa m-a dat afară atunci când s-a prins că-i purtam copilul în pântec. Fără bani sau referinţe. Am plecat cu hainele de pe mine şi cu copilul în burtă. Am furat o pâine pentru că muream de foame şi am fost prinsă. Atunci eram deja prea obosită de alergat şi închisoarea mi se părea chiar îmbietoare.

Femeia îi abătea puţin gândurile de la propriile-i probleme şi în plus îi plăcea accentul ei scoţian. Aruncă o

privire spre abdomenul plat.

— S-a născut mort, răspunse ea la întrebarea lui nerostită. Micuţul de el n-a vrut să aibă nimic de-a face cu lumea asta şi nu pot să spun că-l condamn, judecătorul m-a tratat cu blândeţe, m-a exilat numai în America. Oricum n-am plecat dintr-o ţară în care să-mi fi fost vreo clipă mai uşor. Tu de ce ai plecat?

— Ca să-mi construiesc o viaţă nouă, îi răspunse el fără să gândească. Eu şi soţia mea ne-am gândit să ne cumpărăm teren şi pe urmă să... se opri incapabil să continue cu minciuna.

Tabitha îi zâmbi cu compasiune. Văzuse ce faţă avusese atunci când urcase pe punte. Numai o persoană foarte apropiată avea darul să rănească atât de rău.

— Aşadar, din ce cauză v-aţi certat?

— Pentru că eu şi cu ea... se opri deodată sătul de atâtea minciuni. Eu vreau mai mult, iar ea nu, de ce altceva s-ar mai certa bărbaţii cu femeile?

Tabitha începu să râdă atât de tare încât atrase atenţia tuturor.

— Dar tu ce-o să faci după ce ajungem? o întrebă el, schimbând subiectul.

— Am auzit că vasul o să fie întâmpinat de o sută de

oameni. O să trebuiască să trecem pe la judecătorie să ne înregistreze, după care fiecare e pe cont propriu. Putem să ne angajăm la cei care aşteaptă vasul. Sau... îl privi ea lung, poate reuşesc să-mi găsesc un american solid cu care să mă mărit. Se întoarse şi coborî glasul. Eu îmi doresc să am propria mea casă. E ceva ce n-am avut niciodată. Am plâns săptămâni în şir după bebeluş, chiar dacă din cauza lui am pierdut tot

— De ce-mi spui mie toate astea? o iscodi el.

— Fără niciun motiv, dar ştiu să judec un om, iar ceva nu e în regulă cu tine, rosti privindu-l de jos şi până sus. Ţoale, nevastă... ceva nu se potriveşte. Mi-am dat seama de cum te-am văzut în prima zi. Şi faptul că stai la discuţii cu una ca mine spune foarte multe. Cred că noi doi semănăm, în pofida hainelor de pe tine. Se uită la pantalonii mulaţi pe coapsele musculoase şi la cămaşa ce atârna deschisă în vânt. Nu cred că eşti de aceeaşi teapă cu ea.

Unul dintre marinari venise pe punte cu o armonică şi începuse deja să cânte ceva săltăreţ.

— Haide! îl îndemnă Tabitha. Dansează cu mine.

— Nu cred că... începu Angus, dar apoi dădu din umeri a nepăsare. Până la urmă, de ce nu? Se duse spre mijlocul

punţii. Un alt marinar venise cu un flaut, şi până să-şi dea seama ce se petrecea, se pomeni dansând cu toate femeile de acolo. Dintre toate numai o singură femeie nu era din Scoţia, iar celelalte ştiau toate dansurile care-i aminteau de cei de acasă.

La dans mai apăru un marinar şi curând totul deveni o frenezie. Angus fericit că se putea mişca prinse o femeie de talie şi-o ridică în aer. Alături mai era una mult mai plinuţă, care oftă şi-i zise:

— Pe mine nu cred că mă poţi ridica.

Angus o prinse de mijloc şi-o ridică de parcă ar fi fost o fetişcană, făcând-o să exclame de bucurie:

— Însoară-te cu mine, frumosule!

Toţi cei de faţă izbucniră în râs. Cămaşa lui Angus se desfăcuse până la brâu lăsând să se vadă pieptul puternic, acoperit de sudoare, în timp ce el se pierduse cu totul în ritmul muzicii, neobservând-o pe Edilean venită pe punte şi rămasă în umbră.

Însă Tabitha o văzu şi se apropie de ea.

Edilean se uită la ea şi-şi reprimă impuslul de a-şi trage fusta deoparte ca să n-o atingă. Ştia doar privind la ea ce fel de om era, genul care plăcea la bărbaţi şi pe care orice femeie cu bun simţ o ura.

— Dacă aş avea un asemenea bărbat în pat, nu l-aş lăsa singur nicio clipă, îi zise Tabitha în bătaie de joc.

— Dacă te-ai mai şi da jos din pat, atunci poate că ai avea şi tu un bărbat, îi răspunse Edilean peste umăr.

Femeia începu să râdă atât de tare, încât atrase atenţia lui Angus, care, când o văzu pe Edilean acolo, redeveni serios.

Când Tabitha văzu expresia lui Angus, începu să râdă şi mai abitir. Înainte să plece, îi mai zise lui Edilean:

— Ai grijă să nu ţi-l ia alta. Iar numele meu este Tabitha, mai spuse înainte să se întoarcă la dans. Atunci când Angus o prinse în braţe, continua să se uite maliţioasă la Edilean, care întoarse capul nefericită şi coborî în cabină.

Angus reveni în cabină câteva ore mai târziu. Edilean era acolo, cosea la o rochie.

— Te simţi mai bine?

— Mult mai bine, îi răspunse el zâmbind. Era transpirat, cu cămaşa desfăcută până la brâu, lăsând la iveală pieptul mare şi musculos. Părul negru ca pana corbului se încreţise pe lângă tâmple.

Edilean şi feri privirea, pentru că frumuseţea lui masculină ar fi putut s-o facă mai slabă.

— Foarte bine atunci, rosti ea, lăsând acul. Vreau să te

rog ceva. După cum mi-ai spus de nenumărate ori până acum, tu nu-mi eşti dator cu nimic, în timp ce eu îţi sunt datoare chiar cu viaţa mea, însă vreau să te rog ca pe parcursul călătoriei să nu mă umileşti.

— Nu am vrut să...

— Ştiu, răspunse ea. Deţinuta aceea e tare frumuşică şi e limpede că te place. Ai tot dreptul să te ţii după fusta ei.

— Nu mă ţineam deloc după fusta ei, se bosumflă el. Am dansat cu toate femeile.

— Da, sigur că da. Încă o dată, îmi cer mii de scuze pentru că ţi-am nenorocit viaţa. Ai avut dreptate atunci când mi-ai spus că dacă nu eram eu, acum ai fi fost foarte fericit acasă, alături de ai tăi.

Angus îşi şterse chipul transpirat cu prosopul aşezat lângă ligheanul cu apă.

— Scumpa mea, rosti el, când un bărbat e furios, spune multe lucruri pe care nu le crede de fapt, Statul cu nasul în cărţi zile în şir, lupta asta cu literele, aproape că m-a scos din minţi.

— Da, mi-ai spus şi asta, rosti ea, luând iar rochia în poală. Încă o dată, îmi pare nespus de rău că ţi-am nenorocit viaţa, că ţi-am distrus şansa de a mai fi fericit.

— Nu, scumpa mea, n-ai făcut aşa ceva.

Edilean lăsă rochia să cadă pe jos atunci când se ridică.

— Te rog frumos, nu-mi mai vorbi ca unui copil. Poate că tu aşa mă vezi, dar te asigur că ceilalţi bărbaţi mă văd drept ceea ce sunt. Încerc să mă scuz cumva. Mi-aş fi dorit să mă fi gândit din timp să-i fi spus căpitanului că suntem fraţi, numai că nu mi-a dat prin minte, aşa că va trebui să rămânem împreună pentru tot restul călătoriei. Am făcut o greşeală crezând că mă pot răscumpăra cumva faţă de tine, încercând să te învăţ să citeşti. Proastă ce sunt, am crezut că vrei să fii mai altfel de cum erai înainte. M-am înşelat, tu te consideri perfect aşa cum eşti şi nu vezi vreun motiv pentru care ai vrea să te schimbi.

— Nu cred că e tocmai adevărat, rosti Angus. Poate că nu mi-ar strica deloc să ştiu să citesc. De fapt... Cu un zâmbet se duse la cartea pe care o folosiseră la predat. Edilean găsise în cufăr câteva romane, hârtie de scris, pene şi cerneală şi se folosise de ele pentru a-l învăţa să scrie şi să citească. El deja ştia bine numerele şi era în stare să facă adunări şi scăderi în minte, însă nu fusese obişnuit să le scrie. Cred că sunt gata pentru o altă lecţie, rosti Angus. Dansul şi mişcarea mi-au făcut bine.

Edilean îi zâmbi.

— Mă bucur pentru tine.

Angus se aşeză la masă, luă o pană şi o înmuie în cerneală, după care îşi scrise numele. Îi trebuiră câteva minute, dar în fine reuşi.

— Ia uite! Ce părere ai?

Edilean nu-şi ridică ochii de la cusătura ei.

— Domnule Metern, nu am de gând să-ţi mai fiu profesoară sau valet. Poţi să faci absolut tot ce doreşti, pentru că eu nu mă mai bag.

— Înţeleg, rosti Angus încet, punând hârtia pe masă. E din cauza acestei femei, Tabitha, nu? Dar nu trebuie s-o judeci prea aspru. A avut parte de mult ghinion în viaţă. Mi-a spus povestea ei şi e groaznic ce-a păţit. A fost nedreptăţită atât de oameni cât şi de lege.

— Biata de ea! rosti Edilean cu răceală.

— Unde ţi-e mila creştinească? Ea n-a avut viaţa ta blândă.

— Viaţa mea blândă? Da, domnule Metern, ai dreptate. Viaţa mea a fost tare uşoară. Mama a murit la naştere şi pe mine m-a crescut tata. Din păcate era ofiţer în armată, aşa că îl vedeam doar din când în când, aşa că mi-am petrecut viaţa prin internatul şcolilor. Când tata a venit să mă vadă la un moment dat, nici măcar nu ştia care eram eu dintre toate fetele de acolo. A murit când eu aveam

doisprezece ani, vârstă la care m-am trezit fără casă sau familie. La şcoală m-am prefăcut că îmi plăceau fete pe care le dispreţuiam, numai ca să am unde să plec de Crăciun sau în vacanţe. Apoi, la şaptesprezece ani, am fost luată de la şcoală de unchiul meu, căruia nu-i păsa decât de aurul pe care-l moştenisem de la tata. De atunci, am luptat din răsputeri ca viitorul să nu fie la fel de negru precum trecutul.

— Nu am vrut să... începu Angus, dar ea-l opri scurt.

— Din nefericire, în ultimele săptămâni ai fost şi dumneata implicat în viaţa mea, deşi nu asta intenţionasem. Prima dată când ţi-am cerut ajutorul, nu numai că n-ai făcut nimic, mi-ai râs în nas, ceea ce mi-a atras atenţia că ar fi preferabil să nu mai apelez la tine.

— Îmi cer scuze, n-am vrut să...

— N-ai vrut? strigă ea. Mi-ai produs multă durere şi chin, deşi nu asta a fost intenţia dumitale, nu, domnule Metern?

— Da, aşa e, răspunse el ţeapăn.

— Numai că, în cele din urmă, chiar m-ai salvat Datorită dumitale n-am dormit toată ziua în timp ce James ar fi plecat pe mare cu tot cu averea mea. Nu există nimic pe lumea asta ce n-aş face sau nu ţi-aş oferi pentru asta, pentru că încă mai am un viitor.

— Scumpa mea, eu...

— Am un nume! urlă Edilean la el.

Angus îşi îndreptă spinarea.

— Care ar fi acela, domnişoara Talbot sau doamna Harcourt?

— Doamna... Edilean oftă, simţind cum o părăsea furia. Îmi pare sincer rău pentru tot. Ai dreptate, nu trebuia s-o fac pe stăpâna cu tine. Cum mi-ai zis? Că nu eşti maimuţa mea dresată? Că am încercat să te transform în ceea ce am sperat să fie James?

Angus nu se prea grăbea să răspundă.

— Da, rosti el încruntat, am spus toate astea într-un moment în care îmi era dor de casă. N-au fost altceva decât nişte vorbe aruncate la mânie.

— Însă pe mine m-au rănit, răspunse ea. Şi tot ce ai spus e adevărat. Domnule Metern, îţi jur de pe acum că n-o să mă mai bag niciodată în viaţa dumitale. Poţi să porţi ce vrei, să vorbeşti cum vrei, să dansezi cu oricine vrei. Nu te rog decât să nu mă umileşti în restul călătoriei. Toată lumea crede că suntem căsătoriţi, aşa că o să te rog să nu... să fii cât mai discret cu pasiunea dumitale pentru deţinuta aceea, astfel încât ceilalţi oameni să nu ajungă să se uite cu milă la mine. Până acum am reuşit să evit acest

lucru şi aş prefera să reuşesc s-o fac şi pe mai departe. Avem o înţelegere?

Angus stătea foarte drept în scaun şi clipea nedumerit. Se mai certase cu femei, dar în cele din urmă ajungeau în braţele sale pentru a fi consolate. Însă Edilean nu era la fel ca celelalte. În acel moment şi-ar fi dorit tare mult s-o strângă în braţe, s-o mângâie şi să glumească cu ea şi să-i aducă iar zâmbetul pe buze, dar aşa cum se uita la el în clipa aceea, nu era în stare nici măcar să mai glumească.

— Avem o înţelegere?

Înainte ca Angus să poată spune ceva, se auzi o bătaie în uşă.

Edilean se duse să deschidă, dar se opri cu mâna pe clanţă.

— Poţi să-mi dai un răspuns?

— Da, sunt de acord să nu te fac de râs, răspunse el.

Edilean deschise uşa, iar în prag apăru una dintre deţinute, cea grasă, pe care Angus o ridicase în braţe la dans, cu numai un ceas în urmă.

— Ea este Margaret, o prezentă Edilean, dar cred că deja v-aţi cunoscut.

— Da, ne cunoaştem deja, rosti Margaret, zâmbind larg şi dând la iveală lipsa mai multor dinţi. Cred că a fost de

acord să se însoare cu mine, mai zise, apoi realiză cu cine stătea de vorbă, aşa că spuse repede: îmi cer scuze, domniţă.

— Nicio problemă, rosti Edilean. Se... domnul Harcourt e un om independent, face ce pofteşte, iar eu nu mă bag în viaţa lui. O să vă rog să mă scuzaţi o clipă, mai rosti, ieşind din cabină.

— Ce mama naibii! rosti Margaret, aşezându-se la masă în faţa lui Angus. Ce i-ai făcut? S-a supărat că i-ai făcut ochi dulci Tabithei?

Angus se încruntă. Ştia că nu era în regulă să simtă aşa ceva, dar nu-i plăcea deloc felul familiar în care i se adresase. Tot aşa cum nu-i plăcea felul în care se poftise singură pe scaun, de parcă ar fi fost cabina ei. În următorul moment îşi spuse că era absurd. El şi această femeie erau egali, doar nu devenise între timp un snob, dar cu toate astea...

— Ce cauţi aici? o întrebă el.

— Nu ţi-a spus? L-a întrebat pe căpitan dacă vreuna din noi se pricepe la croitorie. Mi-a promis că-mi dă bani dacă-i modific rochiile. Credeam că o nevastă îi spune bărbatului ei ce are de gând să facă. Să invite o criminală în cabina ei elegantă... Privi în jur. Ai putea să trăieşti aici foarte bine.

Unde stăm noi, pute mai rău decât în orice puşcărie.

Angus simţi cum ia foc. Da, Edilean ar fi trebuit să-i spună că angajase o femeie care numai ea ştia ce crimă înfăptuise, de ajunsese să fie aruncată afară de propria ţară. Nu fusese deloc înţelept. Dacă în jur n-ar fi fost atâtea obiecte de valoare s-ar fi dus după Edilean ca să-i spună ce părere avea despre ceea ce făcuse.

— Margaret, rosti el într-un final, soţia mea nu se simte prea bine, poate că n-ar fi rău dacă ai veni mai târziu. Te chemăm noi, mai zise, mergând la uşă şi deschizând-o la timp ca Edilean să intre în cabină.

Se duse la cufăr şi scoase din el rochiile care trebuiau modificate.

— E aşa de rece aici că şi iadul ar îngheţa, murmură Margaret spre Angus.

— Poftim? rosti Edilean, privind-o pe femeie cu răceală.

— Îmi cer scuze, doamnă, zise Margaret cu o mică reverenţă. Ce anume doriţi să modificăm?

Edilean stătea la masă şi privea spre ocean. Trecuse o săptămână de când îi spusese lui Angus cam ce părere avea despre felul în care se comportase, iar de atunci totul se schimbase. Nu trecea o zi fără să se admonesteze singură pentru gândurile copilăreşti de dinainte. Era

adevărat că încercase să-l transforme în altceva decât ceea ce era, dar de atunci nu se mai băgase deloc în viaţa lui. De fapt, aproape că nu mai vorbise cu el. Şi mesele de seară, împreună cu căpitanul şi secundul deveniseră aproape imposibile, în prima seară după ceartă Angus se scuzase, spunând că Edilean nu se simţea bine, aşa că plecaseră imediat după ce mâncaseră. Edilean stătuse aproape toată săptămâna în cabină, citind tot ce-i pica în mână, Angus petrecuse timpul pe punte, iar dacă fusese în compania deţinutelor, Edilean nici măcar nu voia să ştie.

Când se deschise uşa, Edilean îşi reluă lectura, refuzând să-l privească pe Angus. De acum nu-i mai pregătea hainele, iar el învăţase cum să-şi lege singur legătura de la gât Ba chiar aranjase cu Margaret să vină la ea de două ori pe zi ca s-o ajute cu corsetul.

— O să am nevoie de o slujbă, atunci când om ajunge, iar dumneata ai nevoie de o servitoare, îi spusese Margaret, chiar a doua zi când venise la ea.

Edilean însă îi zâmbise rece şi-i spusese c-o să se gândească. Adevărul era că n-ar fi angajat niciodată o femeie ca Margaret

— Scumpa mea, ar trebui să mai ieşi şi tu de aici, îi zise Angus.

— Am multă treabă de făcut până să ajungem, răspunse ea.

— Şi cam ce treabă e asta? se interesă el.

— O casă, răspunse ea fără să se gândească. O casă pe care s-o construiesc după specificaţiile mele.

— Şi care ar fi acelea?

Edilean nu-i răspunse pentru că nu se gândise la o casă sau la viitorul ei. De fapt, de câte ori se gândea la ţara cea nouă şi la faptul că era singură, aproape că îngheţa de frică. În toată viaţa ei cineva îi spusese ce avea de făcut, iar acum era cu totul liberă şi trebuia să se descurce singură, lucru care o îngrozea.

— Ce-i cu faţa asta lungă?

— Nimic, răspunse ea. Te-ai distrat azi la dans?

— Dar tu te-ai simţit bine aici îmbufnată?

Edilean nu-i răspunse, pentru că ajunseseră să se certe din orice nimic.

Angus se aşează la masă, înmuie o pană în cerneală şi luă o foaie de hârtie.

— Cam acum un an, unchiul tău m-a trimis la Londra cu o treabă. Trase câteva linii pe hârtie, apoi o privi. Acum dacă stau şi mă gândesc mai bine, cred că treaba respectivă era legată de tine. Trebuia să mă văd cu un

individ în faţa unei bănci, care avea o scrisoare pentru unchiul tău Neville. În clipa aceea chiar m-am întrebat de ce n-a pus-o la poştă, dar acum cred că era vorba de aur şi că unchiul tău n-ar fi trebuit să ştie acele informaţii.

Angus în timp ce vorbea continua să schiţeze ceva pe hârtie, însă Edilean nu putea vedea nimic din cauza teancului de cărţi pe care le împrumutase de la căpitan.

— În fine, continuă Angus, în timp ce mergeam, am văzut o casă care fusese ridicată de abia cu un an înainte. Era destul de simplă, însă mi s-a părut cea mai frumoasă casă pe care am văzut-o vreodată.

Întinse hârtia spre ea, iar Edilean observă că schiţase o casă cu adevărat frumoasă. Aşa cum îi spusese, era foarte simplă, cu cinci ferestre la etaj, patru ferestre şi o uşă la parter.

— E într-adevăr frumoasă, rosti ea. Iar schiţa ta e excelentă. Cum ai aranja interiorul?

— Habar n-am. Îţi dai seama că n-am fost poftit înăuntru pentru ceai. Poate dacă aş fi apărut la uşa lor dichisit ca acum m-ar fi invitat, dar la cum arătam atunci...

Edilean era sincer uimită de schiţa lui. Vădea un ochi bun pentru proporţii, chiar dacă el încă ţinea peniţa în mână de parcă ar fi fost cine ştie ce obiect străin. Edilean

încercă să-şi ascundă zâmbetul, dar degeaba.

— De ce zâmbeşti?

— Nu zâmbesc, încercă ea să-i taie avântul.

— Ai fost supărată pe mine toată săptămâna. Chiar nu poţi să ierţi un om că a ţipat la tine pentru că îi era dor de casă?

— Ai dat vina pe mine pentru toate nenorocirile.

— Pentru că tu ai cauzat toate astea, răspunse el, făcând-o să privească iar pe geam. Dar am stat şi am discutat cu mulţi despre America şi sunt convins că o să-mi placă.

— Cum ar putea să-ţi placă dacă familia ta a rămas în Scoţia?

— Vezi tu, scumpo, viaţa mea n-a fost chiar aşa de grozavă pe cât am lăsat să se înţeleagă.

— Eu am crezut că acolo era Raiul pe pământ.

— Ţi-am spus că tata mi-a lăsat moştenire o colibă?

— Nu, răspunse ea. De fapt nu mi-ai spus mare lucru despre tine, decât că erai în culmea fericirii, iar eu am distrus totul.

— Cred că e puţin exagerat.

Pentru o clipă, Edilean se gândi să-şi ia cartea şi să plece de lângă el, numai că-i fusese aşa de dor să stea iar

împreună.

— Aşadar erai mândrul proprietar al unei colibe.

— O căsuţă mică, cu acoperiş înalt şi ferestre adânci. Mama creştea trandafiri pe o parte a casei, iar dimineaţa când mă trezeam mirosul lor mă îmbăta.

— N-ai menţionat-o niciodată pe mama ta, rosti Edilean. Şi nici de tatăl tău n-ai amintit vreodată.

— Au murit cu multă vreme în urmă, explică Angus, dar pe un ton care-i spunea că mai mult de atât n-avea să afle. Nu mai eram decât eu şi cu sora mea, iar ea... Se opri şi scutură un pic din cap. Sora mea s-a îndrăgostit de un bărbat foarte leneş, singura lui preocupare era să-i vorbească de rău pe ceilalţi, iar pe mine în mod special.

— Mai rău decât Shamus?

— Altfel. Să zicem că ai un bănuţ în mână, Shamus o să-ţi rupă mâna ca să-l obţină, pe când Gavin, ăsta-i cumnatul meu, te va convinge să renunţi la banul tău făcându-te să te simţi vinovată că tu ai ceva şi el nu.

— Cât de tare te-ai îmbătat la nunta lor?

Întrebarea ei îl luă pe nepregătite, făcându-l să râdă cu poftă.

— Doamne, ce dor mi-a fost de limba ta ascuţită. Dar ai dreptate, am băut aşa de mult, încât m-a durut capul o

săptămână după aia. Sora mea şi soţul ei trebuiau să stea acasă la Gavin, cu mama lui, dar Kenna, aşa o cheamă pe soră-mea, a rezistat numai cinci luni. Mama lui Gavin nu numai că e la fel ca fiu-său, dar o folosea pe Kenna pe post de servitoare.

— Aşa că în cele din urmă s-au mutat cu tine.

— Da, răspunse Angus. Şi trei luni mai târziu au avut primul copilaş.

— Trei luni? Nu durează ceva mai mult de obicei? Sau Scoţia e mai preusus de toţi în acest aspect?

— A rămas grea din prima noapte. Se pare că Gavin nu e leneş când vine vorba de asta. Soră-mea a făcut trei copii în doi ani şi ceva de căsnicie.

Edilean nu se putea abţine să nu zâmbească. Fusese o săptămână tare lungă şi plictisitoare.

— În legătură cu săptămâna asta care-a trecut, continuă Angus, să ştii că nu mi-a fost deloc uşor.

— Nici mie, recunoscu ea.

— Dar am avut ocazia să stau şi să mă gândesc, zise el. La ce mi s-ar fi putut întâmpla dacă rămâneam în Scoţia. Mulţumită ţie am ocazia să încep o viaţă nouă.

— Şi ţi-a trebuit o săptămână ca să te gândeşti?

— Trei zile, răspunse el zâmbind. De atunci am vorbit cu

toţi cei care au fost acolo şi am pus o mulţime de întrebări. Cred că un om poate realiza multe în ţara asta.

— Cum ar fi? se interesă ea.

Văzu pe chipul lui Angus dorinţa de a-i răspunde aspru, însă se răzgândi şi-i zise simplu:

— O casă. Vreau să am caii mei. Să am... mă rog, să fie totul al meu. Nu mai vreau să petrec zile întregi în frig şi umezeală, păzind nişte vite care nu sunt ale mele.

— Dar am crezut că-ţi plăcea clima din Scoţia, că urăşti hainele pe care le porţi acum, ori aşa ceva ar purta un proprietar de pământuri.

— Poate că o să mă obişnuiesc şi cu bărbieritul ăsta zi de zi, rosti el cu un hohot de râs.

Edilean îşi întoarse atenţia asupra schiţei.

— Dacă asta ar fi casa mea, aş ştii precis cum să aranjez interiorul.

— Cum l-ai aranja?

Ea luă peniţa ca pentru a mai adăuga ceva la desen, dar se răzgândi.

— Câteva camere, nu multe. Tavanul va trebui să fie înalt. Am auzit că în Virginia e cald, aşa că aerul cald trebuie să aibă loc să se ridice. Şi un hol mare central pentru ambele etaje, ca să poţi deschide uşile şi să se facă

un pic de curent.

— Ţi-a plăcut ce ai auzit vorbindu-se despre Virginia? Angus luă pana şi începu să schiţeze ceea ce tocmai spusese ea.

— Căpitanul Ingés mi-a spus că e un loc minunat. Mi-a mai zis că atunci când o să se pensioneze vrea să se retragă acolo, pentru că iernile la Boston sunt groaznice. Îl privea cum desena, bucuroasă că n-o mai acuza că-i distrusese viaţa. Era o povară prea mare ca s-o poată suporta. Tu ce vrei să faci când o să ajungem? continuă ea.

El însă părea concentrat la ceea ce desena.

— Cred că o să mă duc la Wiliamsburg de care mi-a tot vorbit domnul Jones. Se pare că e chiar în mijlocul a tot ce urmează să se petreacă.

— Ce vrei să spui? întrebă ea repede. Ce urmează să se întâmple?

— Americanii vor să devină independenţi, să nu mai aibă de-a face cu Anglia.

— Dar e absurd! Cum să devină independenţi? Cum să se descurce fără un rege?

— Al naibii de bine, dacă mă întrebi pe mine.

— Cum poţi să spui aşa ceva? Un rege e acel cineva

care s-a născut pentru a conduce. E un drept divin. Regele...

— Vrei neapărat să ne certăm iar?

— Nu, se potoli ea.

— Scumpa mea... vreau să spun doamnă Harcourt, am avut mult timp la dispoziţie această săptămână şi m-am gândit la cât de diferiţi suntem. Crezi că există vreun subiect pe lumea asta asupra căruia să cădem de acord?

— Nu, probabil că nu. Ar fi vrut să-i spună cât de speriată era la gândul de a se şti singură într-o lume nouă, dar era limpede că lui nu-i era teamă câtuşi de puţin. Era un bărbat tânăr pornit într-o aventură fabuloasă, iar datorită bijuteriilor pe care le primise, acum avea şi bani. O clipă se gândi să-i spună că voia bijuteriile înapoi. Poate dacă era sărac lipit n-avea s-o mai părăsească în clipa în care vasul urma să ancoreze.

— Ce-i cu faţa asta abătută? o îmboldi el.

— De abia aşteptţi să ajungem, nu?

El o privi o clipă, înainte să se întoarcă la desenul său.

— Te-ai gândit o clipă că poate Harcourt a aranjat ceva pentru el şi nevastă-sa?

— Nu, răspunse ea încet, nu m-am gândit. Ideea aceea o mai bine dispuse un pic. Crezi că a aranjat unde să

locuiască? Gândul că poate avea unde să meargă era liniştitor. Nu mai stătuse niciodată la un hotel şi-i era groază de lucrul acesta.

— Cred că avea planurile făcute cu mult înainte. Ştiai că a cumpărat bilete pentru voiajul ăsta acum şapte luni?

— Dar cum ar fi putut? Nu avea de unde să ştie ce urmărea unchiul meu.

— Eşti convinsă? Lawler ştia să-şi ţină gura, dar prietenii ăia ai lui erau destul de slobozi cu informaţiile. Cred că Harcourt a plănuit totul în jurul aniversării tale. Mă îndoiesc că a fugit cu fiica ducelui, ca atare vă curta pe amândouă în acelaşi timp. Părerea mea e că intenţiona să facă un soi de ceremonie falsă cu tine, ca apoi să-ţi ia averea, rosti Angus ridicând din umeri.

Edilean se gândi la spusele lui. N-o interesa modul în care plănuise James s-o trădeze, dar dacă ar avea o casă la dispoziţie, ar fi cu totul altceva.

— Deci tu crezi că în America există o casă sau ceva de genul ăsta, în care să pot sta? Nu că aş putea să merg acolo, însă...

— De ce nu? O să dureze cel puţin o lună ca să ajungă o scrisoare de la Harcourt aici, între timp toată lumea te va cunoaşte drept doamna James Harcourt.

— Şi pe tine ca soţ al meu, răspunse Edilean.

Angus zâmbi.

— Eu o să dispar discret din clipa în care vasul a acostat, aşa că vei fi liberă să te dai drept cine vrei. Poate chiar văduvă.

— Şi ce-o să mă fac atunci când o să apară James?

— Arată-i certificatul de căsătorie cu fata ducelui, iar dacă există vreo casă, mă îndoiesc că a fost plătită de vreme ce aştepta aurul tău.

— Bine, dar... începu Edilean şi se opri. Cred că ai o minte de criminal.

— Mulţumesc, rosti el, întinzându-i iar desenul. Asta-i cam ce voiai? îi arătă planul unui etaj, perfect proporţionat. La parter se vedea clar un hol mare şi o scară largă, flancat de patru uşi care se deschideau către camere spaţioase. Etajul era aproape la fel, dar una dintre camere era mult mai mare decât celelalte. Încăperea cea mare e pentru cărţile tale, continuă el. Poţi să pui rafturi până-n tavan pe trei laturi şi să le umpli cu cărţi.

Numai pentru că se gândise la ea cât desenase aproape c-o făcu să lăcrimeze.

— Unde ai învăţat să desenezi aşa?

El dădu din umeri a nepăsare.

— Nu toţi cei care au venit în vizită la unchiul tău erau nişte nemernici. Când eram doar un băietan, mai mic chiar decât Tam, a venit acolo în vizită un tânăr bogat care dorea să schiţeze vechile castele din Scoţia. M-a plătit ca să-l însoţesc prin munţi în timp ce desena. L-am privit şi am învăţat.

Când Edilean nu răspunse, deveni deodată atent la ea.

— De ce te uiţi aşa la mine?

— Reuşeşti să mă surprinzi mereu.

— Pentru că nu sunt un scoţian ignorant aşa cum credeai tu?

Edilean rămase neclintită, fără să zâmbească.

— Te-am considerat multe lucruri, dar niciodată un... ignorant.

Angus se încruntă şi începu să deseneze altceva pe o altă foaie.

— Ai făcut ceea ce spuneai că e posibil şi te-ai îndrăgostit de Mine?

— Când am spus eu aşa ceva?

— În primele zile, când te uitai la mine cu ochii plini de adoraţie.

— Poftim?! Te asigur că nu te-am adorat niciodată!

— După ce te-am salvat de Harcourt...

— Iar eu te-am salvat de puşcărie.

— După ce te-am luat din sicriu.

Ea începu să râdă.

— N-o să uit niciodată ce faţă aveai atunci. Erai mai alb ca mine, şi eu eram acoperită de rumeguş!

— Dar tot erai cea mai frumoasă... se opri şi lăsă pana. Trebuie să ies, mai rosti el dispărând pe uşă şi lăsând-o pe ea mută de uimire.

— Acum ce-am mai făcut? se miră ea uitându-se pe noul desen. Ar putea deveni arhitect, zise cu voce tare.

Începu să viseze la cum ar fi fost dacă ar fi locuit împreună într-o casă concepută de el. El ar fi putut să lucreze la etaj, înconjurat de suluri mari de schiţe. Şi i-ar putea cere părerea despre fiecare clădire în parte, i-ar spune că se pricepea mai bine la interioare decât el şi ar consulta-o în privinţa culorilor.

Edilean se putea vedea îmbrăcată cu o rochie albastră de mătase, cu părul zulufi în jurul feţei, cu un bebeluş în braţe şi un copilaş agăţat de fuste. Viziunea era atât de limpede încât putea să vadă chipurile copiilor. Cel mare era băiat şi semăna cu Angus, iar bebeluşul din braţe era o fetiţă aidoma ei.

Se ridică şi se apropie de geam, încercând să scape de

acea viziune, dar nu izbuti. Poate din cauza desenului lui, dar totul era atât de limpede încât avea senzaţia că priveşte într-un bol de cristal la viitorul lor.

Era ridicol! Angus Metern îi spusese foarte clar că nu mai voia să aibă nimic de-a face cu ea imediat ce ajungeau. Din acel moment rămânea singură.

Se întoarse şi luă de pe masă o carte, hotărâtă să-şi abată gândurile de la viitor.

Angus stătea sprijinit de balustradă şi privea în zare. O parte din el îşi dorea ca vasul să încetinească, pe când cealaltă parte îşi dorea ca acea călătorie să se încheie mai repede ca să-şi poată lua rămas bun de la toţi şi să-şi vadă mai departe de viaţă. Căpitanul le spusese că dacă vremea bună ţinea, urmau să acosteze în port la Boston într-o săptămână.

Iar acela urma să fie finalul, cugetă el. Va fi ultima dată când o va mai vedea pe Edilean.

Ultimele zile, pline de răceală, fuseseră tare grele, dar pe undeva se bucurase de furia ei. Ştia că dacă ar fi continuat la fel, ar fi înnebunit de dorinţă. Nu doar dorinţa de a o poseda, ci şi de a o face să zâmbească, să râdă, s-o ia în braţe ca să-i liniştească temerile.

Numai că nu putea să facă aşa ceva. Ştia că ea credea

că se îndrăgostise de el, dar asta se mai întâmplase şi cu alte fete. Diferit acum era ceea ce simţea el pentru ea. Nicio altă femeie nu-l mai făcuse să se simtă aşa, de parcă ar fi fost capabil de orice. Nu l-ar fi mirat dacă ea i-ar fi spus că e în stare să zboare, mai ales atunci când se uita la el cu asemenea ochi minunaţi.

Nu, nu putea să se lase prins în asemenea mreje. Nu era decât o fătucă, de abia împlinise optsprezece ani, în timp ce el la cei douăzeci şi cinci de ani ai săi, avea senzaţia că trăise deja o mie de vieţi. Ei nu-i spusese, dar Lawler îl trimisese cu multe misiuni, treburi mai puţin nobile decât protejarea unui englez fandosit care schiţa castele.

Angus ştia că Edilean considera că dusese o viaţă grea din cauză că nu avusese o mamă şi-un tată care s-o învelească seara la culcare, dar fusese tot timpul protejată de banii părintelui ei. Da, petrecuse vacanţele alături de persoane pe care nu le plăcea, dar nu fusese o mare nenorocire.

Ea nu-l văzuse pe tatăl ei murindu-i în braţe, aşa cum i se întâmplase lui. N-o văzuse pe maică-sa stingându-se de prea multă muncă şi singurătate. Iar ei nu-i spusese nimeni pe când era abia un copil că este responsabilă de sănătatea şi bunăstarea unui clan întreg. De câte ori îi

spusese Malcolm că era treaba lui să aibă grijă de soarta clanului şi să îndrepte răul făcut de bunicul lui?

Toată viaţa ascultase poveşti despre faptele criminale ale bunicului său, cum furase vitele şi averile tuturor vecinilor pe o rază de o sută de mile. Fusese prins şi reuşise să scape ca prin minune de moarte. Când avea vreo treizeci de ani, una dintre amantele lui izbutise să-l scoată din puşcărie, iar trei zile după aceea soţia sa dăduse naştere tatălui lui Angus, iertându-l că o înşelase. Toate femeile se pare că-l iertaseră fără probleme.

Poate că nevasta îi iertase păcatele, însă cei trei fii ai săi nu. Cel mai mare dintre ei, ajunsese la maturitate ca să fie ucis pe când fiul său, Angus, avea numai cinci anişori. Al doilea fiu încercase să calce pe urmele tatălui şi să fie la fel de „dur” ca şi el, numai că nu fusese în stare. Murise în timpul unui raid prin vecini, iar o lună după aceea soţia sa îi dăduse naştere lui Tam. Numai Malcolm supravieţuise dintre toţi trei.

Tatăl lui Angus făcuse tot ce-i stătuse în putere ca să ţină clanul unit, însă se adunase prea multă ură, iar într-o noapte fusese înjunghiat în burtă de un ins ascuns în tufişuri. Trăise suficient cât să ajungă acasă, unde murise în prezenţa soţiei şi a fiului său. Ultimele sale cuvinte

fuseseră adresate lui Angus, prin care-i ceruse să aibă mare grijă de clan.

— Să nu cumva să le faci ce le-a făcut bunicul tău, spusese el. Mă bucur că n-o să-l văd pe nemernicul ăla, pentru că ştiu sigur că s-a dus în iad, atât mai spusese, apoi le zâmbise şi murise.

Se zicea că în noaptea în care bunicul lui Angus jucase totul peo carte, afară fusese lună plină, iar lupii urlaseră a pustiu. Nimeni nu ştia ce se alesese de el după aceea. Nu ţinuse seama de furtişagurile şi morţile pe care le provocase, dar pierderea trecutului şi a viitorului clanului fusese prea mult chiar şi pentru un nemernic ca el. Trei săptămâni după noaptea fatidică, fusese găsit la Edinburgh, mort pe un scaun într-o cârciumă.

Mama lui Angus murise la câţiva ani după aceea, lăsându-i singuri pe cei doi copii.

— De ce eşti aşa de trist?

Se întoarse şi dădu peste Tabitha care se furişase lângă el. Dacă ar fi întâlnit-o cu un an în urmă, i-ar fi plăcut tare mult de ea.

— Iar te-ai certat cu doamna?

Când el o privi aproape cu reproş pentru că se vâra acolo unde nu-i fierbea oala, ea izbucni în râs.

— Tot o să aflu eu care-i adevărul cu voi doi, îl preveni ea.

— Nu e nimic de ascuns în privinţa noastră, răspunse Angus. Suntem ceea ce vezi.

Tabitha îl privea cu neîncredere.

— Vreţi să vă faceţi o casă în America?

— Da, rosti el printre dinţi. Femeia aceea începuse să-l calce pe bătături. Se văzuse cu ea de trei ori şi de fiecare dată se băgase în viaţa lui, observând ceea ce alţii nu erau în stare. Dacă eşti aşa de isteaţă, cum de te-ai lăsat păcălită de un bărbat?

— Dragostea bat-o vina, răspunse ea repede. N-ai ce face atunci când te loveşte, nu?

El nu se mai obosi să-i răspundă. În spate auzi un marinar ţipând că femeile trebuiau să coboare în cală.

— Le e teamă să nu le corupem oamenii, îi explică Tabitha.

— Şi n-au dreptate?

— Orice am corupt până acum a fost reciproc, ca să zic aşa, mai spuse ea, ducându-se spre femeile care se adunaseră şi protestau în gura mare.

Angus îşi întoarse privirea înapoi spre valuri, gândind cât de geloasă era Edilean pe Tabitha. De câte ori venea

vorba de ea, Edilean fulgera cu privirea şi părea gata să atace pe oricine.

Dragostea, cugetă Angus. Tabitha îi spusese că se încurcase cu stăpânul ei pentru că îl iubise, iar Angus ştia că Edilean credea că se îndrăgostise de el. Numai că sigur nu era aşa. Se temea numai să nu rămână singură într-o lume străină. Din păcate, aşa trebuia să fie. Sau cel puţin separată de el.

Era aşa de tentant, să-i facă mici avansuri, s-o privească lung, s-o atingă din întâmplare, ar fi fost suficient ca ea să-i cadă în braţe. Dar după aceea? cugetă mai departe Angus. Închise ochii imaginându-şi săptămânile, ba poate chiar lunile delicioase de iubire. Ar fi luat cine potolite pe care nu le-ar mai fi terminat pentru că ar fi fost mai înfometaţi de dragoste. Dar din păcate adevărata lor personalitate ar fi ieşit în cele din urmă la iveală. Edilean îşi petrecuse întreaga viaţă prin şcoli, pe când Angus nu era în stare să citească. Ei îi plăceau rochiile de mătase şi ceaiurile de după-masă, lui în schimb îi plăcea să doarmă pe afară.

Nu aveau absolut nimic în comun. Aici pe vas, cu Angus îmbrăcat cu hainele altcuiva şi cu un accent fals, păreau aproape egali, doar o văzuse cum i se aprindeau ochii

atunci când demonstra alte şi alte aptitudini intelectuale.

Dar acela nu era el şi nu-şi putea petrece viaţa întreagă încercând să fie altcineva. Nu ar fi durat prea mult şi oamenii l-ar fi văzut aşa cum era de fapt Chiar şi Tabitha, o femeie care trăise la marginea societăţii, putuse vedea limpede prin el. Ştiuse de la bun început că era doar un impostor.

Angus o şi vedea pe Edilean discutând cu un bărbat cu diplomă de la universitate despre mai ştiu eu ce poet francez, ca după aceea să-l privească cu dispreţ, scârbită de toată ignoranţa lui.

Dacă se căsătoreau? O şi vedea spunându-le copiilor să nu se chinuie să-l întrebe ceva, pentru că oricum nu ştia mai nimic. Sau nu le-ar spune nimic, însă cei mici ar ştii. Ar fi în mijlocul unei familii care ar râde, ar citi poezii sau cărţi în greacă, iar el ar fi lăsat cu totul pe dinafară.

Doamne, ce furie şi amărăciune s-ar aduna atunci în sufletul lui! Şi ce-ar face? S-ar cupla cu femei ca Tabitha, în timp ce copiii şi nevasta ar aştepta cuminţi în paturile pure de acasă? Ar avea nevoie de acele târfe ca să se simtă bărbat? Probabil că da.

Angus îşi trecu mâna peste faţă pentru a alunga acele gânduri rele. Tot ce ştia cu siguranţă era că trebuia să-şi ia

adio de la ea atunci când se sfârşea călătoria. Era convins că atunci când vasul va arunca ancora, îl va implora din priviri s-o salveze din nou, cu ochii înlăcrimaţi şi atât de frumoasă încât l-ar face să apuce o sabie şi să omoare pentru ea pe oricine, sau chiar să pornească un război. Însă era imperios necesar să-i reziste!

Ceea ce ştia sigur era că, dacă ar rămâne împreună, căsătoriţi sau nu, ar ajunge în cele din urmă să se urască. Ea l-ar un, sau mai rău l-ar dispreţui, ştiind că pe sub hainele acelea elegante nu era deloc un gentleman. Iar el ar urî-o tocmai pentru că nu ar putea să devină ceea ce-şi dorea ea.

Respiră adânc, ştiind că n-avea de ales, aceea era calea de urmat. Indiferent de cât de mult l-ar ruga din priviri, mândria sigur nu ar lăsa-o să spună în vorbe ceva, el trebuia să se ţină tare şi să nu cedeze. Pentru că orice ar zice ea, nu era încă o femeie matură, ci doar o copilă.

Când aveau să ajungă la Boston se va îngriji să o instaleze în societatea de care aparţinea, ca după aceea să-şi vadă de drum. Orice ar fi spus ea despre Virginia, el nu o vedea locuind decât într-un oraş, iar Bostonul părea să fie locul nimerit, pentru că semăna mult cu Londra.

Angus se îndepărtă de balustradă, ştiind că acum avea

nevoie să fie foarte tare, cum nu mai fusese niciodată în viaţa sa.

CAPITOLUL 13

În ziua în care trebuiau să acosteze în Boston, Edilean se trezi foarte calmă. Trei nopţi nu dormise, frământându-se din cauza viitorului, dar noaptea trecută fusese altfel. Era ca şi cum soarta îi fusese pecetluită şi nemaiavând ce face, se resemnase.

Însă nu putea spune acelaşi lucru şi despre Angus. Din câte îşi dădea seama era groaznic de agitat. Numai cu o zi înainte, în timp ce împacheta, stătuse pe lângă ea, întrebând-o dacă avea nevoie de ceva şi amintindu-i la fiecare două minute să verifice cabina ca să nu lase ceva pe acolo.

— Căpitanul mi-a zis că rămâne în Boston câteva săptămâni, aşa că dacă-mi uit vreo agrafă pe aici, pot oricând să vin s-o recuperez, răspunsese ea cu răbdare. De ce nu stai jos ca să mai schiţezi ceva? Sau mergi pe punte ca să dansezi!

— Acum mă trimiţi la Tabitha? Sau şi mai bine să mă duc direct la ea în cală?

— Nu cred că o să poţi să mă faci geloasă. Imediat cum ajungem în America o să fii un om liber. N-ai decât să te duci s-o şi cumperi pe Tabitha dacă asta e ceea ce doreşti.

— S-o cumpăr? Am înţeles, te referi să-i cumpăr contractul de deţinută. Da, aş putea s-o fac şi pe asta, rostise el, privind în jur în timp ce se învârtea de colo-colo. Poate mă şi însor cu ea, ar fi o nevastă bună. Când nu primise niciun răspuns de la ea, Angus continuase: am deja confirmarea că e fiertilă.

— Serios? rostise ea. Ce frumos! Să înţeleg că tatăl a păstrat copilul?

— S-a născut mort.

— Dacă a existat vreodată vreun copil.

— Ce vrei să spui?

Edilean se dusese să ia cartea de pe masă, cu Angus pe urmele ei.

— Vorbeşti ca şi cum n-ai crede că a născut!

Edilean pusese cartea în cufăr.

— Sunt convinsă că a făcut tot ceea ce era necesar ca să conceapă un copil.

— Iar tu nu crezi o iotă din ce mi-a spus, rostise Angus privind-o încruntat.

— Ia du-te tu pe punte şi mai chinuie şi pe altcineva cu întrebările, îi răspunsese ea iritată. Ai putea să întrebi fiecare deţinută ce parte a vieţii a fost mai dificilă ca apoi să compari ceea ce auzi cu ceea ce ştii despre mine şi să-ţi

spui după aceea ce trai dulce am avut eu în comparaţie cu ele.

— N-am vrut să... Nu cred că...

— Du-te, îi mai spusese ea, împingându-l afară din cabină. Fugi de aici, ca să pot să termin şi eu cu treaba, fără să-mi mai cauţi nod în papură.

— Dar n-am făcut aşa ceva, se apărase el, plecând în cele din urmă.

Ea rămăsese în cabină zâmbind. Îi plăcea că era aşa de agitat şi de nervos, pentru că aşa se simţea şi ea. Gândul că ajungeau într-un loc necunoscut o seca la suflet. Dar cel mai tare o speria viitorul. Se resemnase cu gândul că urma să se despartă de el, numai că lui avea să-i fie mult mai uşor. Angus dovedise că putea să fie oricine dorea. Dacă-şi punea haine de muncitor se putea angaja oriunde şi-şi putea lua de nevastă o femeie solidă care ziua să frece podelele şi noaptea să-l încânte fără probleme. Sau putea să păstreze hainele lui James şi să-şi ia o nevastă capabilă să-l citească pe Cicero în original. El ar fi putut avea orice şi-ar fi dorit.

Din păcate, pentru ea lucrurile nu era la fel de simple. După cum fusese educată, nu se putea asocia decât cu bărbaţi din clasa ei socială, aşa cum fusese James. Dar

Angus o făcuse să vadă cât de superficiali erau cei ca James, preocupaţi doar de haine şi de aparenţe, dar altfel total nefolositori.

Din păcate nu mai prea avea de ales de acum. Din cauza cuferelor cu aur, pe care Angus le verificase de nenumărate ori, viaţa ei părea deja hotărâtă de dinainte. Ajunsese până acolo pentru că aşa alesese, dar numai din cauza aurului.

Când Angus revenise în cabină câteva ore mai târziu asudat tot, măcar dispoziţia i se schimbase.

— Ai dansat iarăşi?

— Nu, s-au făcut pariuri pe căţăratul pe frânghie, rostise el. Şi am câştigat!

Zâmbise, dorindu-şi să-l fi văzut Fără îndoială că fusese o mare surpriză pentru marinarii care-l considerau un fel de James.

— Marinarii au avut surpriza vieţii lor, nu?

— Cam aşa ceva, râsese el, după care se aşezase la masă şi începuse să deseneze ceva. De când îi schiţase casa, ea îl tot îmboldise să mai deseneze şi altceva decât clădiri, ba chiar îi şi pozase, însă el nu vădise nici cel mai mic talent la desenul artistic, aşa că rămăsese mai departe la cel tehnic.

În momentul acela gândul că avea să-l piardă pe Angus o îndurerase cumplit, aducându-i lacrimi în ochi.

Acum, de abia trezită din somn, se simţea mult mai calmă. După ce o săptămână căzuse din hamac, în cele din urmă se obişnuise, iar acum, când se uită spre el, constată că o privea cu ochi roşii, de parcă n-ar fi dormit toată noaptea.

— Te simţi bine, scumpa mea? o întrebă el.

— Sunt bine, răspunse ea zâmbind. Şi chiar era bine. Ba chiar se simţea puţin surescitată la gândul aventurii care o aştepta. În câteva ceasuri urmau să tragă la ţărmul Lumii Noi.

Angus era groaznic de nervos.

— Dar dacă nu e pregătită nicio casă pentru tine? o întrebase cu o zi înainte. Dacă Harcourt n-a aranjat de fapt nimic?

— Tu mi-ai spus că mai mult ca sigur a aranjat ceva pentru el, iar eu o să mă folosesc de ceea ce e gata pregătit cât de mult o să pot. Încetează să te mai agiţi aşa de mult.

— Nu m-am agitat niciodată în viaţa mea, răspunsese el ţeapăn.

Câteva ceasuri mai târziu, când vasul ancoră în port,

Edilean era convinsă că nu mai văzuse atâta aglomeraţie şi agitaţie în viaţa ei. Mare parte din viaţă şi-o petrecuse la Londra, dar aici totul era diferit. Era mult mai zgomotos, mai murdar şi mai mare. Putea vedea străzile pline de oameni, căruţe şi animale. Dar cu tot zgomotul şi murdăria, se simţea pulsul nebun al unui oraş aflat încă în plină dezvoltare, ori aşa ceva nu găseai în bătrâna Londră.

— E minunat, îi mărturisi lui Angus care stătea aproape de ea.

— Miroase rău, fu răspunsul lui, prinzând-o de mână.

— Nu mai rău ca la Londra.

— Asta am spus şi eu. Pute!

Edilean râse şi se îndepărtă de el.

— Haide, trebuie să vorbim să ne aducă toate cuferele sus. Vreau să le număr să fiu sigură că nu pleacă nimeni cu vreunul din ele.

— Sunt prea grele, rosti Angus morocănos, dar o porni pe urmele ei.

Câteva minute mai târziu se întoarseră în cabină, iar Edilean verifică pentru ultima oară să nu fi rămas nimic neîmpachetat.

— Gata, cred că am luat tot, rosti ea, pornind spre uşă, însă Angus o prinse de braţ şi o trase aproape de el.

— Scumpa mea, îi zise privind-o în ochi, dacă o să ai vreodată nevoie de ceva, de orice, ştii bine că o să vin. O să te ajut.

Edilean îşi aşează mâinile pe pieptul lui şi-i zâmbi cu drag.

— Da, ştiu, dar şi tu dacă o să ai vreodată nevoie de ceva, o să fiu alături de tine şi o să te ajut.

— Pe mine? De ce aş putea avea eu nevoie? o întrebă el amuzat.

— Dacă o să te însori cu Tabitha, o să ai nevoie de foarte multe. Ai grijă însă să nu te fure.

— Nu cred c-o să se întâmple aşa ceva, rosti el zâmbind şi strângând-o mai bine în braţe.

— Lasă-mă, încercă ea să se elibereze. Căpitanul o să vrea să-şi ia rămas bun de la noi, iar eu trebuie să mă interesez dacă mă aşteaptă cineva. Oare o fi vreun bărbat?

— Un bărbat?

— Da, rosti ea, netezindu-şi poala rochiei. Un bărbat Ai auzit de specia asta, nu? Oricum o să am nevoie de un soţ. Nu-mi place să stau singură.

— Un bărbat, repetă Angus posomorât

— Vrei să încetezi? Tu ce credeai c-o să fac odată ajunsă

aici? Că o să stau frumos în salon şi-o să brodez suspinând după tine, în timp ce tu te distrezi cu Tabitha, sau cu alta de teapa ei?

— Cred că ar trebui să discut mai întâi cu bărbatul cu care o să vrei să te măriţi, rosti el cu ciudă.

— Nu cred că e nevoie, răspunse Edilean. Am petrecut trei săptămâni în care mi-ai explicat ce înseamnă valoarea unui om. N-o să mai pic de fraieră în faţa unui chip frumos şi în mod sigur îi voi evita pe toţi cei care aleargă doar după bani. O să aştept un bărbat care mă place pe mine, care nu mă vede ca pe un copil neastâmpărat, aşa cum mă consideri tu.

— Ai fost o companie tare plăcută, rosti el privind-o de parcă ar fi vrut să-şi imprime în memorie fiecare trăsătură delicată a feţei ei.

— Şi tu ai fost., rosti ea ezitând un pic. Când nu te gândeai la bustul generos al Tabithei, erai o companie la fel de plăcută.

— Bustul generos? se minună el.

— Mergem? întrebă ea, privind spre uşă şi aşteptând să i-o deschidă.

— Da, răspunse Angus îndreptându-se spre uşă.

Edilean oftă din greu imediat ce acesta se întoarse cu

spatele la ea. Se felicită în sinea ei că fusese în stare să joace teatru aşa de bine, pentru că ura gândul că nu avea să-l mai vadă. Deşi se bucura că începea o viaţă nouă, sufletul ei era sfâşiat de iminenta despărţire de el. I-ar fi plăcut tare mult să-l prindă în braţe şi să-l implore să n-o părăsească. Însă ştia prea bine că el îi va spune că nu fac parte din aceeaşi clasă socială, ca n-au aceeaşi educaţie, apoi va lua masca de erou şi va face ce va crede el că e nobil, adică o va părăsi. Cum nu avea nici cea mai mică şansă să-l facă să se răzgândească, era mai bine dacă-şi salva măcar mândria, fără a-l lăsa să vadă ce simţea pentru el.

— Doamnă Harcourt, rosti căpitanul Inges imediat ce-i văzu pe punte. A fost o plăcere să vă avem la bord. Sper să ne mai întâlnim.

— Sigur că da, răspunse Edilean, sper să ne vedem aici, în oraş sau în Virginia. Poate că... se opri atunci când căpitanul se întoarse să privească cu atenţie spre doc.

— Iat-o! rosti el. Începusem să mă întreb dacă aranjamentele soţului tău nu s-au stricat.

— Aranjamente? se miră ea.

— Când a cumpărat biletele de voiaj. Sunt convins că ţi-a spus.

— Desigur, rosti Edilean, dar cred că mi-a zburat cu totul din minte.

— O femeie care se află în condiţia ta e normal să mai aibă astfel de scăpări, îi zise el cu grijă de bunic.

Edilean aproape că uitase că le spusese că era însărcinată. Toate aceste lucruri parcă se petrecuseră cu foarte multă vreme în urmă. În acel moment Angus se afla în măruntaiele navei, supraveghea cuferele cu aur şi orice altceva dorise James să mai ia cu el.

— Şi ce anume cuprindea aranjamentul la care vă refereaţi? întrebă ea.

— Trăsura verde. Iat-o! Căpitanul se întoarse s-o privească şi constată că tot nu înţelegea. Privi în jur, căutându-l probabil pe Angus. Sper din suflet să nu fi stricat vreo surpriză. Sora soţului tău trebuie să vă întâmpine şi mi s-a spus că o să vină cu o trăsură verde cu emblema unui duce pe ea. Nu văd ce emblemă e pe ea, dar cred că asta-i trăsura cu pricina, nu? Sunt convins c-o s-o recunoşti pe cumnata dumitale.

— Nu, răspunse Edilean. N-am cunoscut-o încă.

— Doamne, acum chiar că am stricat toată surpriza, îmi cer scuze.

Edilean privea neajutorată spre trăsura aceea. Acum ce

se făcea? încă nu se pusese platforma pe care pasagerii să poată coborî, ca atare nu putea să fugă. Sora lui James? Nu ştiuse că James avea o soră. O soră ştia totul despre fratele ei, despre soţia sa, poate chiar şi despre aur, sau cum îl drogaseră şi-l lăsaseră în camera aceea de la han. Sau mai rău, poate că ştia că Angus era căutat pentru răpire.

Simţi o mână mare şi caldă pe umăr, iar Edilean ştiu că Angus era acolo şi că era conştient de toate cele petrecute.

— Stai calmă, îi şopti el. O să aranjăm noi şi treaba asta, n-o să avem probleme.

Edilean ridică ochii spre el.

— Cred că ar fi mai bine să pleci, îi zise ea. Ia bijuteriile alea şi dispari în mulţime. Eu n-am făcut nimic rău. Eu am luat doar ce-mi aparţinea, dar tu ai fost acuzat de răpire şi nu ştiu dacă judecătorii de aici o să mă creadă pe cuvânt că am plecat cu tine de bunăvoie. Fugi!

Angus nu se mişcă din loc, continuă să-i stea alături, cu mâna pe umărul ei, privind concentrat spre trăsura cea verde. Părea aşa de somptuoasă, probabil că era cea mai de soi din tot oraşul. Mai văzuse asemenea trăsuri şi era convins că cea din faţa lui fusese făcută în Anglia.

— Nu plec de lângă tine, rosti Angus, strângând-o de umăr atunci când portiera trăsurii se deschise.

Din trăsură coborî o femeie înaltă şi subţire. Părul cărunt o dădea de gol că era mult mai în vârstă decât fratele ei. Îşi ferea ochii de soare cu o mână şi privea cu atenţie la cei adunaţi pe puntea vasului. Angus şi Edilean se ascunseră instinctiv în mulţimea de marinari de pe punte.

— Nu poţi să vii cu mine, rosti Edilean, cu mâinile pe pieptul lui. Nu te poţi lăsa văzut de ea. Dacă o apucă strechea şi cheamă autorităţile, o să ajungi la închisoare.

Angus ştia că ea avea dreptate şi că cel mai bine ar fi fost să adune tot ce putea căra ca apoi să se strecoare nevăzut pe chei. Dar chiar şi aşa, n-o putea lăsa pe Edilean neprotejată.

— Poate că nu e chiar aşa de rău cum crezi, îi zise el, aşa că o să stau cu tine până când o să ştii sigur ce se petrece.

— Nu vrei mai bine să închiriezi o căruţă mare ca apoi să mergem amândoi în Virginia? încercă ea să-l convingă.

— Nu, răspunse el încet, sărutându-i o mână. Dar o să-mi fie tare dor de tine.

— Angus... începu ea din nou, dar el n-o lăsă să termine ce avea de spus.

— O să coborâm amândoi de pe vas, dar fără să ne atingem. Poţi să-i spui că pe timpul călătoriei am vegheat asupra ta.

— Şi ce naiba-i spun atunci când o vedea că frate-său nu e pe vas?

— Spune-i că a fost reţinut Dacă-l cunoaşte cât de cât o să bănuiască eventual că a fugit cu amicii de pahar şi n-a mai vrut să aibă de-a face cu tine.

— M-ar fi lăsat să plec singură, asta-i clar, dar nu şi cu aurul.

Angus zâmbi.

— Aici ai dreptate, dar poate că ea n-are de unde să ştie. Sora mea nu crede niciodată nimic rău despre mine, poate că aşa crede şi ea despre fratele ei.

— Numai că tu nu faci nimic rău, rosti ea, aşa că sora ta ştie ea ce ştie.

Angus clătină un pic din cap.

— O să-mi fie dor de tine în fiecare zi. Dar cel mai dor o să-mi fie de felul în care te uiţi la mine. Haide acum, ar fi mai bine să te întâlneşti cu ea înainte să apuce să stea de vorbă cu căpitanul. Vezi cum o îmbrobodeşti să creadă că asta a fost ideea lui James.

Edilean se agăţă mai bine de braţul lui Angus, nedorind

să-i dea drumul vreodată. Poate că el se gândise că ea glumise când îi spusese să plece împreună, numai că nu fusese deloc o glumă.

— Haide, o îmboldi iar Angus. Poţi s-o faci. Nu uita că ai fugit ascunsă într-un sicriu. Acum e floare la ureche.

— Eram sub influenţa medicamentului ăla, răspunse ea. Mai ai vreun strop de laudanum? Aş putea să iau acum şi să te duci după aia la ea să-i spui că am murit pe drum. Ca în „Romeo şi Julieta”. Stai, tu probabil nu ştii despre ce vorbesc eu aici. Nu vrei să ne întoarcem în cabină să-ţi spun toată povestea?

Cât timp vorbise ea, el o condusese cu binişorul spre pasarelă, iar când ajunseră în dreptul trăsurii, se îndepărtă de ea.

— Ţine spatele drept, îi şopti el. Margaret nu se pricepe la fel de bine ca mine la legatul corsetului. Mai bine m-ai fi lăsat pe mine să mă ocup de treaba asta.

— Margaret îmi mai lăsa şi un pic de loc ca să respir, iar ţie ajunsese să-ţi placă mult prea mult

Chicotind, Angus o mai împinse odată spre pasarelă. Se afla la câţiva paşi în spate şi se prefăcea că de abia o cunoştea.

Femeia stătea chiar în faţa lor, privind-o încruntată pe

Edilean.

— Nu eşti fiica ducelui, o întâmpină ea, privind cu interes la cuferele ce erau aduse de marinari chiar în spatele ei. Semeni mai mult cu cealaltă.

— Eu sunt cealaltă, rosti Edilean oftând. Mare parte din viaţă şi-o petrecuse alături de femei, aşa că ştia cum să le judece dintr-o privire. Eu sunt cea drăguţă şi cu avere.

Edilean auzi un geamăt de groază dinspre Angus, care se afla tot în spatele ei.

Femeia cea înaltă îi zâmbi încântată.

— Şi cum ai reuşit să scoţi aurul din mâinile fratelui meu?

— Întotdeauna se găseşte un bărbat care să salveze o fată drăguţă care pe deasupra e şi bogată.

— Cum e cel care adastă pe lângă tine şi acum? Hei! Tu! strigă ea, atunci când Angus se întoarse s-o privească. Acum poţi să pleci liniştit N-am de gând să-i fac vreun rău.

— Dar ea...

— E aici şi intenţionez să am grijă de ea. Se uită, în spate spre Edilean. Ai adus şi aurul cu tine?

— Da.

— Bine. Am o căruţă cu care să ducem aurul la bancă, în seif. Totul e aranjat. O porni spre trăsură şi aşteptă ca

vizitiul să-i deschidă portiera. Haide, drăguţă, că n-avem toată ziua de pierdut. Sunt oameni care ne aşteaptă.

— Cred că aici s-a strecurat o greşeală, rosti Edilean, apropiindu-se de femeie ca să nu fie nevoită să ţipe. Nu m-am măritat cu fratele dumitale, spuse încet. El s-a însurat cu altcineva. Ea...

— Da, rosti femeia nerăbdătoare. Ştiu foarte bine ce anume a pus la cale. S-a însurat cu o femeie pentru titlu şi a sedus o alta pentru avere. Planul lui era să fure averea şi să păstreze titlul. Am greşit cu ceva?

— Nu, răspunse Edilean. Numai că lucrurile nu s-au petrecut aşa. James chiar s-a însurat cu fiica ducelui, numai că am aflat, mă rog, mi s-a spus, eu aveam încredere în el.

— Foarte rău, răspunse femeia. James n-a făcut niciun lucru cinstit în viaţa lui, oricât de mărunt. Primele cuvinte pe care le-a spus, când era mic, au fost minciuni.

— Înţeleg, rosti Edilean. Numai că nu văd niciun motiv pentru care noi două să... să ne cunoaştem mai bine.

Femeia se întoarse ca s-o privească pe Edilean cu luare aminte.

— Sunt încântată să cunosc orice femeie care a reuşit să-l păcălească pe nemernicul ăla de frate-meu. În plus,

bănuiesc că ai plecat în mare grabă, ca atare, ai unde să stai, aici în Boston?

— Nu, răspunse Edilean. Începuse s-o placă pe femeia aceea care nu se ascundea pe după deget.

— Am o casă aici. Nu e achitată, evident, ţinând cont că şi-a băgat şi fratele meu coada, dar cred că tu poţi remedia acest neajuns. Ai putea să mergi cu omul ăsta la un hotel, dar e bine să ştii că în acest caz vei fi asediată de tot felul de indivizi cu interese care mai de care mai dubioase. Ai putea să te laşi iar păcălită de un chip frumos, rosti ea, privind spre Angus de parcă acesta o ajutase pe Edilean doar de dragul averii.

Edilean nu prea era sigură de ce să spună. Întotdeauna avusese timp suficient la dispoziţie ca să ia o decizie. De Crăciun la un moment dat, primise trei invitaţii şi avusese nevoie de patru săptămâni ca să aleagă unde să meargă. Însă de când o luase unchiul ei de la şcoală, fusese obligată să ia hotărâri cu viteza luminii.

Femeia aştepta ca Edilean să se decidă dacă mergea cu ea sau nu. Când fata nu scoase niciun cuvânt, femeia oftă şi începu:

— Numele meu e Harriet Harcourt. Am patruzeci şi doi de ani, deci sunt o fată bătrână în principiu pentru că

familia mea a alungat toţi peţitorii. Nu am niciun venit şi nicio speranţă să am vreodată aşa ceva. Am participat la ultima şmecherie a fratelui meu pentru că n-am avut de ales, ori mă băgam cu el, ori mergeam să locuiesc cu o verişoară care mă urăşte şi care m-ar fi muncit până m-ar fi omorât. james m-a trimis acum câteva luni aici ca să fac rost de o casă care să fie pregătită în vederea sosirii lui cu o nevastă, oricare ar fi fost aceea. Casa am luat-o cu puţinii bani pe care mi i-a dat şi dacă până săptămâna următoare n-o achit, o să fiu aruncată în stradă.

Se uită cu atenţie la Edilean.

— Ţi-am răspuns la toate întrebările legate de persoana mea?

— Cred că da, răspunse Edilean nesigură. Angus era cu spatele, însă ea aştepta din partea lui un semn. Spera să se întoarcă, s-o ia în braţe şi să-i spună că o va lua cu el în Virginia. În loc de asta, el dădu aprobator din cap şi atât. Deci voia ca ea să plece cu femeia aceea.

Apoi dădu uşor din cap şi spre cuferele cu aur, lăsând-o să înţeleagă că urma să aibă el grijă să ajungă cu bine la bancă.

Câteva minute mai târziu, Edilean era deja instalată în trăsură, faţă-n faţă cu domnişoara Harcourt.

— Crezi că James va veni în curând la Boston? o întrebă ea.

— Cum ar putea? N-au nicio leţcaie, nici el şi nici nevastă-sa. Zâmbi ironic. Nu ar fi de-a dreptul tragic dacă ar fi nevoit să meargă şi să muncească pe undeva?

Edilean văzu zâmbetul luminos al femeii şi izbucni în râs. În pofida tuturor măgăriilor pe care le făcuse ambelor femei, cel ce pierduse în cele din urmă fusese tot el.

Se opriră în faţa unei clădiri înalte şi înguste, de pe o stradă frumoasă, cu mulţi copaci pe margini.

Când Edilean se opri pe scări ca să privească în jur, Harriet o întrebă îngrijorată:

— S-a întâmplat ceva?

— Nimic, doar că... începu ea şi se opri. Ar fi putut jura că îl văzuse pe Angus, dar mai mult ca sigur că i se păruse numai. Acum probabil că deja vindea bijuteriile, ca pe urmă să fugă în Virginia, cât de mai departe de femeia care-i provocase atâtea neplăceri.

— Hai să intrăm atunci şi să discutăm despre afacerile noastre.

— Afaceri? întrebă Edilean.

— Sigur că da. Cât o să mă plăteşti ca să-ţi fiu menajeră, să am grijă de tine şi de casa asta pe care o s-o cumperi.

— Am înţeles, răspunse Edilean privind în sus la clădirea de patru etaje. Oftă, apoi intră în casă. Interiorul fusese mobilat modest şi destul de sumbru, pentru gustul ei.

— După cum bine vezi, zise Harriet, n-am cumpărat cine ştie ce mobilă. Pe de-o parte pentru că n-aveam bani, pe de altă parte pentru că n-aveam idee ce gusturi are fiica ducelui. Sper că nu vrei mai ştiu eu ce oglinzi măreţe sau scaune cu margini aurite.

— Nu, răspunse Edilean. Mie-mi place Chippendale, i-am văzut mobilele pe la alţii şi mi-a rămas gândul la ele.

— Atunci sper că poţi să desenezi ce ai văzut ca să putem da comandă la un atelier de aici. Acum, în privinţa găsirii unui soţ, n-am avut vreme să mă gândesc la asta, dar cunosc câţiva bărbaţi potriviţi pentru tine.

— Soţ, murmură Edilean de parcă n-ar fi ştiut ce însemna acel cuvânt.

— Da. Nu asta-i ceea ce-ţi doreşti? Nu de asta te-ai cuplat cu fratele meu?

— Am crezut că-l iubeam, răspunse Edilean intrând în salon. În încăpere erau doar două fotolii mari acoperite de un fel de pânză roşie şi o măsuţă mică de ceai.

— Desigur, chipul fratelui meu e uşor de îndrăgit. Devine de nesuportat însă atunci când ajungi să-l cunoşti.

Ţi-e foame? Putem lua ceaiul chiar aici.

— Un ceai ar fi minunat, răspunse Edilean, aşezându-se pe un fotoliu şi privind în jur. Ferestrele n-aveau draperii şi constată că mulţi trecători se uitau curioşi pe geam la ele.

Când Harriet părăsi camera, Edilean se ghemui pe fotoliu cât mai comod. Draperii, Harriet, eventuali soţi, toate începură să se învârtă în mintea ei.

Atunci când Harriet reveni cu o tavă mare pe care se afla serviciul de ceai şi o farfurie cu fursecuri pregătite chiar de ea, Edilean dormea dusă. Harriet puse tava pe masă şi se aşeză pe celălalt fotoliu. Luă o prăjiturică şi începu să ronţăie din ea în timp ce privea la fată.

Adevărul era că Harriet se bucura nespus că nu venise fratele ei împreună cu fiica ducelui. De fapt se bucura nespus că fratele ei nu mai venise deloc. Se decise să-i scrie în seara aceea că îl aşteptase la navă, el nu apăruse, iar ea fusese nevoită să renunţe la casă şi să se angajeze damă de companie pentru o bătrână năzuroasă. Nu, mai bine-i scria că lucra ca menajeră la un văduv cu şase copii. Era în stare să spună orice numai ca James să nu vină vreodată în America şi să o lase fără un post care putea deveni extrem de călduţ şi profitabil.

Când Edilean se foi în somn, Harriet zâmbi. Era o fată

aşa de drăguţă, iar ochii ei mari priveau lumea încă miraţi. Se furişă în micul birou de lângă bucătărie şi reveni de acolo cu o pătură pe care o aşeză cu grijă peste Edilean. Biata de ea, era probabil cumplit de obosită.

Pentru o clipă Harriet o privi, apoi îi aşeză o şuviţă pe după ureche. Dacă ar fi avut o fiică, i-ar fi plăcut să fie exact aşa.

— O să ne descurcăm de minune, şopti ea. O să ne facem împreună o viaţă cât mai frumoasă. Zâmbind, se duse la bucătărie ca să pregătească ceva pentru cină. Poate că acum dacă tot aveau bani, îşi permiteau să angajeze o bucătăreasă.

CAPITOLUL 14

Edilean dormea în patul cel nou luat de la atelierul din josul străzii şi în aşternuturile cumpărate direct de pe o navă proaspăt sosită din Franţa. Pe măsuţă avea nişte farfurii şi o lampă cumpărate de ocazie. Dulapul mare îl luase de la un domn care se întorcea în Anglia. Pentru perdelele de la baldachin se dusese tocmai în afara oraşului pe drumuri infernale, până la o fermă de unde le luase pe o nimica toată.

Când Edilean auzi zgomotul de la fereastră, fu incapabilă să se trezească, gemu doar uşor şi continuă să doarmă. Nu se trezi nici când cineva aprinse o lumânare. Dar atunci când cineva îi astupă gura, se dezmetici imediat şi dădu să ţipe.

— Eu sunt, scumpa mea.

Recunoscu imediat mâna caldă ce-i acoperea gura, iar atunci când simţi şi trupul mare al lui Angus aşezat alături de ea în pat, se repezi să-l cuprindă cu braţele pe după gât. Lacrimile îi umplură ochii şi începu să se suspine cu faţa sprijinită de pieptul lui. Îi simţea aşa de bine bătăile inimii.

— Am crezut că ai plecat în Virginia şi că n-o să te mai

văd niciodată. Ne-am despărţit cu atât de mult timp în urmă şi...

— Gata, fată, taci, îi şopti el mângâindu-i părul. N-au trecut decât şase săptămâni. Nu cred că viaţa ta a fost aşa de rea încât să ai impresia că au trecut luni de zile.

— Ba da, suspină ea. Adică nu, nu a fost aşa de rea, dar eram obişnuită să te văd în fiecare zi. Se agăţase de el cu toată forţa, el însă n-o luase în braţe. Cu o mână se sprijinea de pat şi cealaltă era în părul ei.

Ea lăsă capul pe spate ca să-l poată privi mai bine. Nu se mai bărbierise de mult, iar ochii îi erau obosiţi şi plini de griji.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, răspunse el, mutându-se la marginea patului. Am venit să văd ce faci? Cum se poartă cu tine femeia aia?

— Harriet?

— Da, parcă aşa o chema, fata bătrână.

— Nu-i mai spune aşa. E o femeie de treabă. A fost foarte drăguţă cu mine şi am petrecut mult timp împreună.

— O placi?

— Foarte mult. Când Edilean îi întinse mâinile, el le luă şi le privi în lumina slabă a lumânării. Ceva nu era în regulă.

De ce eşti încă aici? De ce n-ai plecat imediat în Virginia?

— Îmi place aici, asta-i tot, răspunse el, încă privindu-i mâinile. Aproape că am uitat că există asemenea mâini mici şi fine ca ale tale.

Încă mai purta hainele lui James, dar ea ştia bine că ceva nu era în regulă.

— Vreau să ştiu ce ai păţit.

— Nimic, răspunse el tare, după care privi speriat spre uşă. Unde

e?

— Nicio grijă, Harriet doarme profund. Nu ne-ar auzi nici dacă ne-am apuca să facem dragoste.

Angus îi eliberă mâinile.

— Vorbeşti de parcă ai şti ce-i aia.

— Am auzit destule ca să-mi dau seama şi singură, rosti ea.

— Şi asta ce vrea să însemne?

— Cum aşa? Ştii bine că fiecare bărbat din zonă vrea să se însoare cu mine. Am avut parte de bărbaţi bătrâni, tineri, slabi, scunzi, graşi, niciodată căsătoriţi sau văduvi, toţi au venit în vizită şi m-au curtat, unii lăudându-se cu măiestria lor în a face dragoste cu o femeie.

Angus se instală mai bine în pat.

— Şi pe care dintre ei ai pus ochii?

— Pe niciunul, răspunse ea, dar când îi văzu zâmbetul se gândi că nu merita să spună adevărul. Dar au fost câţiva care mi-au stârnit un pic interesul. Unii sunt chiar foarte manieraţi şi eleganţi.

— Dar nu l-ai acceptat pe niciunul dintre ei, nu?

— Ce vrei de fapt? Mă ceri cumva de nevastă?

Zâmbind, Angus se ridică din pat şi se duse în celălalt capăt al odăii.

— N-am plecat din Boston, aşa că am auzit destule despre tine. Ai produs multă agitaţie printre bărbaţii de aici. O tânără frumoasă şi bogată, care are pe deasupra şi o casă frumoasă. Da, i-ai pus pe toţi pe jeratic.

— Cum adică n-ai plecat din Boston?

Angus se aşeză pe scaunul de lângă pat

— N-am venit până aici ca să vorbim despre mine. Vreau să vorbim despre tine, despre ce-ai mai făcut, despre cum te înţelegi cu sora lui Harcourt.

— Ţi-am mai spus, e o femeie tare cumsecade. Acum Edilean îl studia cu mare atenţie. I se părea că slăbise destul de mult. Problema era că încă nu-şi dădea seama ce anume nu era în ordine.

— Ai mai slăbit? Pari mult mai subţire decât te ştiam.

— N-am avut nicio femeie care să aibă grijă de mine să mănânc, răspunse el cu un zâmbet. Edilean era în cămaşă de noapte iar el nu mai văzuse vreodată ceva atât de frumos.

— Angus, şopti ea, trăgând cuvertura la o parte de pe pat, ca pe o invitaţie.

— Eşti un diavol, se supără el. Gata, nu mă mai ispiti. O să plec mâine din oraş şi am vrut să-mi iau rămas bun şi să aud din gura ta că eşti bine.

— Da, sunt... Se opri şi-l privi foarte serioasă. Nu! N-am de gând să mint. M-am plictisit de moarte! Angus, toţi indivizii ăia... toţi sunt groaznic de plicticoşi. Uneori simt cum îmi pierd răbdarea cu ei. Încearcă să mă impresioneze fie cu educaţia lor, fie îmi împuie capul cu recoltele.

— Să înţeleg că ştiu să citească? o întrebă el zâmbind.

— Da, deşi de multe ori îmi doresc să nu fi ştiut. Mă curtează cu tot felul de poeme şi serenade. Îşi imaginează că dacă o să-mi citească în latină o să mă fulgere deodată dragostea.

— Şi nu s-a întâmplat?

— Deloc, flutură ea din mână. Te rog, mai spune-mi ceva. Mi-a fost aşa de dor de tine!

— Serios? o întrebă el. Şi eu... Se întrerupse pentru că nu voia să-i spună cum se gândise la ea în fiecare zi. Cum nu se putuse dezlipi de oraşul în care locuia ea. De fiecare dată când voise să plece în Virginia, ceva îl oprise. Rareori trecea vreo noapte în care să nu stea în faţa casei ei ca să-i privească geamul. Ştia când stingea lumânarea şi când se culca foarte târziu.

— Tabitha ce mai face? întrebă Edilean, aproape scuipând numele acelei femei.

— Bine. O să ne căsătorim mâine înainte să plecăm spre Virginia.

Edilean făcu ochii mari de tot.

— Scumpa mea! Şi mie mi-a fost tare dor de tine. N-am mai văzut-o pe Tabitha de când am debarcat. Ne-am luat rămas bun, continuă el, fără să-i spună cât de înfocat fusese acel rămas bun, apoi ea a dispărut Habar n-am, poate deja s-a măritat.

— Orice ar fi făcut, sigur nu e de bine.

— De ce o urăşti atât de mult? Pentru că am dansat cu ea?

— Nu are niciun pic de moralitate.

— Nu crezi că eşti cam aspră?

— Nu contează, oricum nu-mi pasă. Chiar pleci mâine

spre Virginia?

— Da, o să plec. Căruţa e gata încărcată şi am şi doi cai foarte buni.

— Şi ce-o să faci când o să ajungi acolo?

— Cumpăr teren şi-mi construiesc o casă.

— La Williamsburg?

— Ştii bine că nu prea suport oraşele. Boston-ul e prea zgomotos şi prea aglomerat. Prefer un loc în care să-l cunosc pe fiecare om.

— Ca în Scoţia, rosti ea încet.

El dădu din umeri.

— Aşa sunt eu obişnuit Dar tu? Ce anume vrei tu? în afară de un bărbat care să nu te plictisească.

— Nu ştiu. Edilean dădu deoparte cuvertura şi coborî din pat. Dădu să se întindă după halatul care era la picioarele patului, dar renunţă. Mai bine se plimba prin faţa lui doar în cămaşă de noapte. Când eram în Anglia ştiam exact ce voiam de la viaţă, însă aici e altceva. Nu ştiu ce anume, poate soarele, nu-mi dau seama.

— Poate căldura asta cumplită, răspunse el. De abia suport să stau îmbrăcat pe zăpuşeala asta.

— Am auzit c-o să fie şi mai cald de atât, rosti ea, apropiindu-se cu încă un pas de el. Era goală pe sub

cămaşa de noapte, care în lumina aceea, părea aproape transparentă. Iar în Virginia e şi mai cald ca aici.

— Bănuiesc c-o să mă obişnuiesc cu vremea.

Ea se mai apropie un pic de el.

— Ce joc faci acum? se încruntă el. Era mai bine dacă nu veneam.

— Angus, începu ea, vreau să vin...

— Nu, n-o spune! o întrerupse el. Nu-mi cere ceea ce nu pot să-ţi ofer.

— Te rog, îl imploră ea. Cu tine sunt vie şi plină de energie, gata să fac planuri pe care apoi să le pun în aplicare. Aici, în casa asta, viaţa mea e la fel ca aceea din Anglia.

— Şi ce, atunci nu-ţi era bine?

— Ba da, dar nici nu ştiam altceva. Nu aveam habar că viaţa îţi poate oferi aşa de multe, rosti ea, mai apropiindu-se cu un pas.

— Nici nu ai habar ce anume spui acum. Ai petrecut timpul prin internate alături de alte fete. Nu ştii cum e atunci când un bărbat şi o femeie trăiesc împreună.

— Atunci spune-mi tu, îl îmboldi ea. Sau şi mai bine, arată-mi!

El îşi aşează mâinile pe umerii ei, încercând s-o ţină la

distanţă.

— Scumpa mea, crede-mă când îţi spun că ceea ce crezi tu că vrei nu se poate. Tu vrei ca eu să fiu altcineva, ori asta nu pot.

Edilean scutură mâinile lui de pe umeri şi-i întoarse spatele.

— Deci ne-am întors la acelaşi lucru, nu? Tu ai dus o viaţă grea, în timp ce eu am crescut în puf.

— Mai mult sau mai puţin, răspunse el.

— Iar râzi de mine?

— Ca de obicei, nu?

— Da, ca de obicei, îi zâmbi ea. Mă faci să râd de mine. Se trânti cu năduf pe marginea patului. Of, Angus, ce o să mă fac de aici înainte?

— Mărită-te cu un om cumsecade şi fă o sută de copii, răspunse el, simţind cum i se punea nodul în gât. Aceia nu vor fi copilaşii lui. Aşa cum stătea ea pe marginea patului, n-ar fi trebuit decât s-o împingă uşor pe spate. Îşi frecă uşor bărbia. N-ar fi trebuit să vin aici în seara asta.

— Să-ţi trimit o invitaţie la nuntă? îl întrebă ea furioasă.

— Nu, nu cred că aş putea suporta, răspunse el încet.

Edilean se uită în sus spre el şi-i înţelese expresia de pe faţă, aşa că se apropie, se ridică pe vârfuri, şi

îmbrăţişându-l îi ceru:

— Strânge-mă în braţe. Strânge-mă ca şi cum n-aş fi doar un copil năzuros. Gândeşte-te că sunt Tabitha.

Angus îşi plimbă degetele prin părul ei bogat care atârna desfăcut pe spate, apoi ridică o şuviţă. Lucea precum aurul topit în lumina slabă. O duse la nas şi-i inspiră aroma.

— Ăsta e aurul pe care mi-l doresc, şopti el răguşit. Oamenii ăia sunt nişte proşti dacă nu sunt în stare să te facă să râzi şi nu te arunce pe calul lor ca să fugă cu tine.

— Nu vrei să faci tu asta? întrebă ea, cu ochii aţintiţi pe buzele lui.

— Nu pot, rosti el cu greutate.

— De ce? îl chestionă ea, lipindu-se cu coapsele de el. Uneori am senzaţia că toţi bărbaţii din oraşul ăsta mă plac, numai că pe mine nu mă interesează şi ştii de ce?

— Nu, răspunse el, lipindu-şi faţa de părul ei. De ce nu te-ai îndrăgostit de unul dintre băieţii ăştia eleganţi?

— Pentru că în comparaţie cu tine, nu fac doi bani.

— Cu mine? zâmbi el, mângâindu-i părul şi apoi şi obrazul. Sunt crescuţi la fel ca şi tine. Ce n-au ei şi am eu?

— Oare ce-ar face dacă s-ar trezi cu o femeie care iese dintr-un sicriu?

Angus izbucni în râs, iar ea profită de ocazie ca să-şi lipească sânii de pieptul lui.

— În primul rând nu cred că ar mâna ei caii de la o căruţă, ar plăti pe altcineva s-o facă.

— Exact! Angus, chiar nu poţi pricepe deloc că te iubesc?

— Nu, nu spune asta. Îşi îndepărtă mâna din părul ei. Nu vorbeşti serios.

— Ba vorbesc foarte serios. Şi să nu-mi spui că nu ştiu ce e dragostea. Oamenii se nasc ştiind ce este dragostea. Chiar şi cei care n-au avut parte de ea, tot ştiu ce le lipseşte.

— Eşti foarte tânără şi...

— Şi tu eşti la fel de tânăr. Cine te aude vorbind aşa ar zice că ai o sută de ani, numai că eşti foarte tânăr şi ai toată viaţa înainte. Vreau să vin cu tine, să fac parte din viaţa ta. Vreau să...

El îi desfăcu braţele din jurul gâtului şi o privi extrem de serios.

— Nici nu ştii ce spui. Tu te-ai îndrăgostit de ceea ce crezi că sunt. În mintea ta eu sunt un... un...

— Un erou scoţian romantic? îl ajută ea, încleştând pumnii. Tocmai îi spusese că îl iubea, iar el deja o

contrazicea spunându-i că de fapt i se părea. Crezi că te văd ca pe un personaj de poveste? Ca pe cineva perfect?

— Cred că...

Edilean nu-l lăsă să termine ce avea de spus.

— Ştiu foarte bine cum eşti. Te cunosc mai bine decât ai crede. Eşti groaznic de încăpăţânat. Chiar şi acum când o femeie bogată şi nu tocmai slută ţi-a spus că te iubeşte, tot nu vrei s-o accepţi, doar din încăpăţânare. Ca să nu mai vorbim de firea ta infernală, continuă ea. Te răzbuni pe cei din jur pentru ceva ce n-are legătură cu ei. Îţi place să-i tachinezi pe ceilalţi, dar Doamne fereşte să râdă cineva de tine, pentru că atunci mândria te face să devii aproape stană de piatră. Parcă îngheţi, iar ochii tăi spun foarte limpede că nu îţi e permis să îl iei în râs pe Metern din clanul Metern.

— Dacă tot sunt aşa de groaznic, nu înţeleg de ce ai vrea să stai alături de mine.

— Poftim! exclamă ea. Uită-te la tine! Vii în camera mea pe fereastră, stai cu mine în pat până când înnebunesc de dorinţă, apoi când îţi spun că te iubesc, îmi zici că-s prea copil ca să ştiu ce e aceea dragoste. Iar acum te mai şi superi pe mine! Nu eşti doar needucat, ci şi prost pe deasupra. Haide, pleacă de aici. Fugi în Virginia şi...

Edilean se întrerupse atunci când el o prinse în braţe şi-i astupă gura cu gura lui. Edilean crezuse că se putea lăuda că ştia să sărute, doar făcuse practică în vacanţe în vizită la prietenele ei, dar nimic n-o pregătise pentru Angus.

Sărutul lui nu era nici blând, nici uşor. Era plin de pasiunea stăpânită atâta amar de vreme. Angus o dorise încă din clipa în care o văzuse pentru prima dată, în curtea conacului din Scoţia. În timpul săptămânilor în care fuseseră amândoi în aceeaşi cabină aproape că-l scosese din minţi de dorinţă. Uneori şi cel mai simplu gest al ei îl trimisese direct pe punte la aer curat.

La început o sărută cast, cu buzele strânse, însă atunci când se înmuie toată în braţele sale, deschise gura. Când limba lui o atinse pe ea ei, iar ea gemu înăbuşit de plăcere, simţi că mai avea puţin şi exploda.

Când genunchii ei cedară, o luă în braţe şi o duse uşor spre pat. O văzuse de multe ori în pat şi de fiecare dată îşi dorise să se aşeze alături de ea, s-o strângă în braţe, s-o mângâie. Fuseseră atâtea nopţi în care stătuse treaz în hamacul lui şi doar o privise dormind. Ştia fiecare sunet pe care-l scotea în somn şi le iubea pe toate.

Adânci sărutul, iar trupul ei aproape că se mulă pe trupul lui. Edilean îşi ridică un picior peste coapsa lui, iar el

începu să-i mângâie pulpa, coapsa şi apoi fundul mic şi rotund.

— Edilean, şopti el, în timp ce-i săruta faţa şi gâtul.

— Da, răspunse ea. Fă cu mine ce vrei, dar nu te opri.

Angus gemu auzind-o. Nu crezuse că dorinţa putea să crească mai mult de atât. În timp ce cămaşa i se ridica tot mai mult, trupul ei se lipea şi mai tare de trupul lui.

— Fă dragoste cu mine, îi şopti ea. Te rog. Te doresc de atâta vreme.

— Şi eu pe tine, răspunse el, sărutându-i umărul dezgolit. O mână i se pierduse în părul ei auriu, iar cealaltă se plimba slobodă peste pielea ei catifelată.

Ea-i săruta faţa, pierdută în pasiune, iar el gemu încântat. Începu iar să-i sărute buzele, în timp ce mâinile ei cutreierau peste pieptul lui.

— Iubeşte-mă, îl îndemnă ea din nou. Iar mâine ne căsătorim şi plecăm spre Virginia.

— Da, şopti el, năucit de asaltul mâinilor ei mici asupra pieptului lui. Stătea cu capul pe spate şi totul plutea parcă în ceaţă, dar totuşi un cuvânt ajunse la el. Căsătorim? reuşi el să bâiguie.

— Da, să ne căsătorim, rosti ea, acoperindu-i iar gura.

— Nu! rosti el deodată şi-o împinse. Când o privi, gemu

din nou. Edilean stând într-un salon la ceai era o privelişte frumoasă, dar Edilean în cămaşă de noapte, ciufulită, cu umerii dezgoliţi şi ochii umbriţi de pasiune, era mai mult decât îndrăznise el să spere vreodată în cele mai nebuneşti vise.

Însă nu putea lăsa lucrurile să meargă până la capăt. Nu putea îndura să vadă cum dragostea ei se transforma în ură. Nu se putea îndura să-i ofere ceea ce dorea pentru moment, ca apoi să-i suporte dispreţul. Nu, mai bine purta în sufletul lui imaginea ei aşa cum era acum, decât să-i simtă mai târziu dezgustul.

— Nu pot, şopti el cu greu. Nu eşti pentru mine şi nu am de gând să te pângăresc.

În numai câteva secunde, Angus deja plecase, sărind pe geamul pe care intrase şi dispărând apoi în întuneric.

Lui Edilean îi trebuiră câteva momente bune ca să-şi revină din extaz şi să realizeze că omul pe care-l iubea dispăruse. Nu-i oferise doar trupul ei, ci şi dragostea şi viaţa, dar cu toate astea o părăsise! Refuzase tot ce-i oferise ea.

Înainte să realizeze bine tot ce se petrecuse, uşa de la dormitor se deschise şi în prag apăru Harriet, cu un halat peste cămaşa de noapte, boneţică pe cap şi o lumânare în

mână.

— A plecat, rosti Harriet, privind-o pe Edilean cum realiza încet ce se petrecuse şi cum în ochii ei pasiunea era înlocuită de altceva. Gata, a plecat, zise iar, aşezându-se pe pat lângă ea şi trăgându-i cămaşa de noapte peste coapsa dezgolită.

— M-a părăsit, şopti Edilean, cu neîncredere în ochi. I-am spus că-l iubesc, iar el a fugit.

— Ştiu, răspunse Harriet.

— Nu, nu ştii, nici n-ai avea cum.

— Ba da, răspunse Harriet. Când eram de vârsta ta m-am îndrăgostit şi eu, dar după ce a vorbit cu tata şi a aflat că n-am avere, m-a părăsit. Ştiu cum e să iubeşti şi să pierzi.

— Dar eu am bani, rosti Edilean cu stupoare. M-a părăsit pentru că... Ridică privirea spre Harriet. Nici nu ştiu măcar de ce m-a părăsit. Nu ştiu de ce nu mă iubeşte aşa cum îl iubesc eu, continuă ea cu ochii plini de lacrimi.

Harriet deschise larg braţele, iar Edilean se cuibări la pieptul ei ca să-şi plângă amarul.

— Îl iubesc, mărturisi ea printre suspine. Îl iubesc, dar el nu mă crede. Zice că nu-l cunosc, dar eu îl cunosc foarte bine.

Harriet nu-i putea spune lui Edilean că auzise absolut tot ce se petrecuse acolo. Nu putuse dormi, aşa că auzise foşnete afară. Se dăduse jos din pat ca să coboare la Edilean s-o prevină, dar apoi îi auzise vorbind şi-i recunoscuse glasul. Era bărbatul acela de pe vas. Când o întrebase de el, Edilean nu-i spusese aproape nimic, nu-i dăduse importanţă, însă Harriet nu se lăsase prostită, ştia că era îndrăgostită de el. De aceea toţi cei care veneau s-o curteze păreau plictisitori.

În seara aceea Harriet ascultase totul cu neruşinare. Îşi amintise de ea în tinereţe, când bărbatul iubit insistase să facă dragoste cu ea, iar ea-i spusese să aştepte noaptea nunţii. Apoi iubitul ei dispăruse când aflase că nu avea avere. După aceea Harriet şi-ar fi dorit să nu-l fi refuzat şi să fi petrecut împreună măcar o noapte de pasiune, chiar dacă după aceea ar fi făcut un copil şi ar fi fost trimisă departe de familie. Dar pe atunci nu ştiuse că nu va mai avea o a doua şansă în iubire.

Când Edilean şi tânărul de pe vas păruseră a fi gata să se iubească, Harriet se îndepărtase zâmbind, bucuroasă că în fine cei doi îşi găseau liniştea şi fericirea, dar imediat după aceea auzise o bufnitură şi când se uitase pe fereastra de pe hol, văzuse o umbră dispărând pe stradă. Îi

trebuiseră câteva momente înainte să intre în dormitor la Edilean.

Acum o ţinea în braţe şi o mângâia de parcă ar fi fost fiica ei.

— Gata, scumpa mea, rosti ea. Ştiu că acum nu mă crezi, dar o să treci şi peste asta.

— Nu, n-o să pot Nu înţelegi. Pare să mă iubească acum şi pe urmă nu mă mai iubeşte.

Harriet nu ştia cum să-i explice că Angus o iubea enorm de mult dacă izbutise să-şi înfrângă dorinţa şi să plece de acolo, numai pentru că era un om cum rar mai întâlneai, un om de onoare! Când ascultase la uşă, Harriet înţelesese care era problema lui, şi-i dădea dreptate. Chiar dacă Edilean se considera o persoană ca oricare alta, nu era deloc aşa. Fusese îngrijită şi răsfăţată întreaga viaţă. Nu ştia cum era să-ţi doreşti ceva, chiar şi o rochie nouă, şi să nu-ţi permiţi. Dacă se mărita acum cu Angus, Harriet era sigură că urma să ajungă să-l dispreţuiască.

— Gata, suspină Harriet. O să mă duc să-ţi aduc un lichior, ca după aia să dormi.

— Nu pot să dorm, răspunse Edilean. Nu vreau să dorm.

— Ştiu, răspunse Harriet Dar trebuie. Iar lucrurile vor părea mai simple mâine dimineaţă.

— Nu, n-o să-mi revin niciodată.

Harriet îi luă mâinile în ale ei şi-o privi în ochi.

— Poate că nu, dar prin viaţă o să treci prin multe, iar după unele de abia dacă o să poţi să supravieţuieşti. Aşa e viaţa pe pământul ăsta. Numai în ceruri o să ne găsim liniştea. Acum întinde-te şi stai cuminte până vin eu cu lichiorul, şi o să bei un pahar, poate chiar toată sticla, de ce nu? Ai înţeles?

— Da, rosti Edilean sfârşită, lăsându-se să cadă peste perne şi trăgând cuvertura până sub bărbie.

CAPITOLUL 15

— Te rog, uite mă pun şi în genunchi dacă vrei, dar te rog, gata cu suferinţa asta, rosti Harriet două zile mai târziu, în timp ce Edilean privea fără chef pe geam în faţa tăvii neatinse pe care se afla micul dejun.

— Nu sufăr, rosti ea după ce o privi pe Harriet, apoi oftă. Bine, poate că jelesc un pic, dar mai degrabă sunt foarte tristă. Am fost respinsă şi mă doare.

— Dar nu te-a respins, rosti Harriet poate pentru a suta oară. O făcuse pe Edilean să-i povestească totul de-a fir a păr, ca să nu-i mărturisească totuşi că ascultase la uşă. A avut motive întemeiate ca să plece aşa, continuă ea, fără să-i spună că Angus avea mare dreptate.

Din păcate, Edilean suferea cumplit, indiferent ce i-ar fi spus oricine. De două zile revedea într-una firul întâmplărilor încercând să înţeleagă ceva. Poate că Angus avea dreptate şi fusese toată viaţa răsfăţată. Poate că bărbaţii îi făcuseră pe voie. Edilean ştia bine că o plăceau, că le plăcea felul în care le zâmbea, dar că mai ales averea ei le făcea cu ochiul, pentru că ar fi putut trăi liniştiţi din ea până la sfârşitul vieţii.

Numai că, atunci când în fine se hotărâse ce bărbat îşi

dorea, acesta o respinsese.

— Şi cu Angus doi, şopti ea.

— Ai spus ceva, scumpo?

— Doi bărbaţi. Am ales doi bărbaţi şi amândoi m-au respins.

— Edilean, niciunul dintre ei nu te-a respins, rosti Harriet. Dacă vrei să auzi ce înseamnă respingerea stai să-ţi povestesc despre viaţa mea.

Edilean o măsură din priviri pe Harriet, care tria scrisorile de pe masă, punând deoparte invitaţiile. Dacă cineva în Boston dădea o petrecere, în mod sigur o invitaţie era trimisă şi domnişoarei Edilean Harcourt. Privi la silueta înaltă şi subţire a femeii, la părul grizonat şi gândindu-se cum fusese trimisă să stea când la o rudă când la alta, care o ţineau de milă, Edilean se cutremură toată. Oare avea să ajungă asemenea ei? Singură şi nedorită de nimeni? Sau avea să fie nevoită să se aşeze la casa ei alături de un bărbat care nu-i era pe plac?

Se ridică de la masă şi se duse la etaj, în dormitorul ei. Doi bărbaţi, ăsta era gândul care i se tot învârtea prin minte. La început James, care o trădase fără regret, iar dacă n-ar fi fost Angus acolo... Mai bine nu se gândea la ce ar fi fost viaţa ei dacă James ar fi reuşit să-şi ducă planul

până la capăt. Ar fi fost nevoită să se întoarcă la unchiul ei şi să trăiască din mila lui tot restul vieţii. Dacă bărbaţii de care se îndrăgostise n-o voiseră nici măcar cu atâta aur, cine s-ar mai fi uitat la ea dacă ar fi fost săracă?

Se uită spre pat, proaspăt înfăţat şi ademenitor, amintindu-i cum se aruncase în braţele lui Angus. Harriet îi spusese că fostul ei logodnic făcuse totul ca s-o bage în pat, dar că ea îl refuzase.

— Dar nu şi eu! rosti Edilean tare. Nu şi eu. M-am oferit la doi bărbaţi, dar niciunul dintre ei nu m-a vrut.

Edilean n-ar fi putut să spună cu exactitate ce anume s-a petrecut, dar într-o clipă se afla în pragul uşii, ca în cealaltă să atace cu furie întregul dormitor. Pe birou avea un briceag micuţ, cu care începu să sfâşie patul, cuvertura, cearşaful şi apoi salteaua. După care începu să răstoarne tot ce-i ieşea în cale. Când atacă şi şifonierul, cineva o prinse de la spate de talie. Se luptă să se elibereze, dar degeaba.

Îşi amintea vag că auzise glasul lui Harriet urlând, apoi cineva îi dusese o cană la buze şi-o obligase să bea ceva. Edilean se luptase din răsputeri cu cel care o ţinea, dar nişte degete puternice îi forţaseră maxilarul să se deschidă, iar o mână neîndurătoare îi turnase conţinutul

acelei ceşti pe gât. Continuase să se zbată, însă în cele din urmă ameţise, totul se întunecase în jur, ea se calmase ca prin minune şi apoi adormise.

Edilean se trezi încet, fără să ştie unde anume se afla. Încercă să se ridice, dar o durea tot corpul.

Se aprinse o lumină, iar Harriet se aplecă deasupra ei.

— Cum te simţi?

— Îngrozitor, răspunse Edilean privind în jur. De ce sunt la tine în cameră?

— Ai dormit mai bine de două zile şi mi-a fost mai uşor să te veghez de aici.

Edilean se trânti înapoi pe teancul de perne.

— De ce am dormit atât?

— Pentru că ţi-am dat un somnifer.

— Tu? se înfurie ea pe moment, dar era mult prea slăbită ca să poată face ceva. Ce s-a întâmplat?

— Nu-ţi aminteşti nimic?

Edilean se întoarse s-o privească rece.

— Nu ştiu ce-mi amintesc. Vreau să-mi spui adevărul. Ce anume s-a întâmplat?

Harriet oftă şi se aşeză pe scaunul de lângă pat

— Mai ţii minte când a venit Angus la tine în cameră?

Lui Edilean îi trebui un moment, dar apoi totul îi reveni

în minte, fiecare secundă din noaptea aceea, fiecare vorbă, fiecare atingere. Dar mai ales îşi amintea cum îl rugase să se însoare cu ea şi să plece împreună. Numai că el o refuzase. Cu sălbăticie chiar. O aruncase ca pe o zdreanţă fără valoare.

— Da, rosti în cele din urmă. Îmi amintesc de noaptea aceea. Dar de ce sunt... O privi deodată pe Harriet. Cred că mi-am distrus camera.

— Da, răspunse Harriet. Ai făcut patul franjuri, ai distrus toată mobila, mai puţin şifonierul cel mare, şi ţi-ai tăiat şi rochiile.

— Foarte bine, murmură Edilean. Oricum nu erau ale mele. Cine m-a adus aici?

— Cuddy.

Edilean o privi mirată.

— Cuthbert, care e şi vizitiu şi grădinar. Mi-e teamă că va trebui să-l concediez. I-a plăcut prea mult să se lupte cu tine.

— Nu-l concedia, mai bine dă-i o primă, îi zise Edilean. E plăcut să ştiu că măcar un singur bărbat se bucură când mă atinge. Bănuiesc că mi-ai dat laudanum. Fratele tău era maestru în a împărţi tuturor aşa ceva.

O clipă Harriet o privi pe Edilean tăcută.

— Te rog, nu lăsa tot ce s-a petrecut să te transforme într-o persoană plină de amărăciune.

— Şi cum ar trebui să fiu? Fericită că am scăpat de un bărbat care nu mă voia? Aş fi putut să mă mărit cu el şi să-mi petrec viaţa încercând să-i demonstrez că nu sunt un om chiar fără nicio valoare. Ştii ce mi-a spus? Că ar trebui să se însoare cu una ca Tabitha!

— Şi cine este această Tabitha?

— O hoaţă de pe vas, făcea parte din grupul de deţinute. I-a spus lui Angus o poveste siropoasă, cum că ar fi fost închisă pe nedrept pentru că se iubise cu stăpânul ei. Ba mai mult, i-a zis că ar fi născut copilul acestuia, dar care a murit în pântec. Şi că se apucase de furat tocmai pentru că era însărcinată. După capul ei, nici Sfânta Fecioară n-a fost atât de bună. Dar ştii care e adevărul?

— Care? întrebă Harriet încruntată. Furia fetei o îngrijora sincer.

— Margaret mi-a spus că Tabitha era una dintre cele mai bune hoaţe de buzunare din Londra.

— Margaret?

Edilean dădu a lehamite din mână.

— O altă deţinută de pe vas, care m-a ajutat să modific rochiile. Margaret mi-a spus că Tabitha a crescut la o

fermă, dar a fugit de acolo pentru că o atrăgea viaţa de la oraş, aşa a învăţat să fure din buzunare.

Edilean se opri o clipă şi apoi ridică pumnii spre tavan.

— Angus a crezut fiecare vorbuliţă pe care i-a spus-o femeie aia! I-a trântit o poveste lacrimogenă, iar el a înghiţit-o cu totul! Ca un peşte care a apucat momeala, aşa a fost! Cu toate astea pe mine nu m-a crezut niciodată! I-am spus că nici viaţa mea n-a fost tocmai o bucurie, dar el mi-a zis că m-am putut baza întotdeauna pe banii lăsaţi de tata.

Harriet îşi ascunse faţa cu o mână, nu voia ca Edilean să citească pe chipul ei că era de acord cu spusele lui. Poate că Angus greşise când crezuse vorbele unei hoaţe, dacă aşa se întâmplase, dar o citise foarte bine pe Edilean. Considerase că era perfect normal ca Harriet să se ocupe de toată casa şi de ea, fără să-şi pună problema dacă merită sau nu.

Edilean încercă din nou să se ridice, dar ameţeala o învinse.

— Încă mai ai laudanum în organism, îi spuse Harriet apropiindu-se de ea. N-ar strica dacă ai mai dormi un pic. Mâine o să ne gândim cum o să...

— Începem o nouă viaţă? o întrerupse Edilean. Încă una?

O viaţă nouă după ce a murit tata, o viaţă nouă când m-a luat unchiul la el, o altă viaţă la fel de nouă cu James, şi pe urmă încă una într-o altă ţară. Şi de mâine o luăm de la capăt. Oare ce-mi mai rezervă viaţa de data asta? Un neisprăvit cu care să mă mărit?

Harriet cedă nervos.

— Dacă nu vrei un neisprăvit, cum spui tu, atunci ar fi bine să încetezi s-o mai faci pe doamna delicată, strigă ea, ieşind din cameră şi trântind uşa în urma ei.

— Ce vrei să spui? ţipă Edilean după ea. Nu sunt deloc delicată! Sunt... încercă să se ridice, dar degeaba. Rămase întinsă în pat, însă fără să doarmă. O auzi pe Harriet cu mâncuie uşa de la intrare pentru noapte, apoi cum urca pe scări şi mergea în fostul ei dormitor. Nu o auzi spunându-i noapte bună, era încă supărată.

De ce oare toată lumea crede că nu sunt bună de nimic, cugetă ea pe întuneric. Angus îi spusese că ea aştepta mereu vreun bărbat care să vină s-o salveze, iar că aceştia se găseau destui să-i facă pe voie şi să-i rezolve problemele. Era adevărat că James o salvase de unchiul ei, iar Angus o scăpase de James, dar mai fuseseră momente în viaţă în care îşi rezolvase singură problemele. Ba chiar...

Oricât se gândi şi-şi răscoli amintirile, nu reuşi să

găsească un moment în care să fi izbutit să se descurce de una singură. Exact cum spusese Angus, aşteptase să vină cineva care să-i rezolve problema.

Cum dormise deja vreo două zile, Edilean nu vedea de ce ar mai pierde timpul degeaba. Era încă noapte atunci când izbuti să se dea jos din pat şi să coboare la parter, ca să se aşeze la biroul mic al lui Harriet.

În primul rând, trebuia să aibă grijă de Angus. Dacă se gândea bine la noaptea aceea în care venise la ea, şi reuşea să uite momentele de pasiune dintre ei, revedea în minte felul în care i se păruse că slăbise şi hainele care începuseră să se uzeze rău. Deci, Angus slăbise, asta era una la mână. Doi, hainele de pe el nu erau în cea mai bună condiţie. Diamantele ar fi fost suficiente ca să-şi facă o mulţime de haine noi, numai că nu se întâmplase aşa. De ce? Era prea zgârcit şi nu se îndurase să arunce banii pe haine? Din păcate, nu ştia cum se descurca el cu banii.

Petrecu următoarele ore desenând portretul lui şi gândindu-se la ce anume era în neregulă cu el. Când soarele răsări peste oraş, se duse la etaj ca să se schimbe. Bătu uşor la uşa dormitorului ei, însă Harriet era deja trează şi îmbrăcată.

— Mai eşti supărată pe mine?

— Nu-mi place când cineva distruge lucrurile din casă. Şi nu sufăr să văd pe cineva cum îşi plânge singur de milă.

— Da, cred că eu sunt de acum campioană la plânsul singur de milă, oftă Edilean.

Harriet nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Dar o să încetez, continuă Edilean. Din acest moment. N-am de gând să mai stau să aştept să vină cineva care să-mi rezolve problemele.

— Şi cum vrei să procedezi?

— Deocamdată n-am nici cea mai vagă idee, rosti ea veselă, Dar ştiu că nu vreau să ajung să fiu bătrână şi singură... Iartă-mă, adăugă repede.

— Nicio problemă. Nici eu nu mi-am dorit aşa ceva.

Edilean era roşie toată La faţă din cauza idioţeniei pe care o spusese.

— Când termin cu tot ce am plănuit, o să-ţi găsesc un soţ.

— Hai că asta-i bună, se înveseli Harriet şi cum o să faci minunea asta? îl scoţi dintr-o sticlă?

— Dacă o să fie nevoie, o să-l cumpăr.

Harriet o privi siderată.

— Şi o să aibă şi o fermă? întrebă în cele din urmă. Una mică şi care să aibă mulţi copaci. Mi-ar plăcea tare mult un

văduv cu copii.

Edilean rămase mută. Nu erau împreună de prea mult timp, dar niciodată nu se gândise că poate Harriet îşi dorea mai mult de la viaţă decât să stea să aibă grijă de ea şi s-o audă plângându-se toată ziua de cât de plictisitori erau curtezanii.

— Un văduv cu fermă şi copii, rosti ea. O s-o fac chiar dacă ar trebui să cumpăr întregul Boston.

— Credinţa ta că poţi să faci orice vrei şi că ţi se cuvine orice, e ceea ce-mi place cel mai mult la tine, şi ceea ce mă scoate din minţi în acelaşi timp. Harriet luă de pe scaun cearşafurile călcate şi ieşi din încăpere cu un zâmbet larg pe buze.

Edilean privi în jur şi văzu distrugerile pe care le făcuse. Măsuţa fusese luată şi dusă la reparat, dacă se mai putea repara ceva la ea, patul fusese reparat, dar pe lemn se vedeau semnele briceagului, ca şi pe lemnul de la şifonier.

Când îl deschise văzu că supravieţuiseră doar două rochii, pe celelalte le făcuse fâşii.

Îşi puse pe ea una dintre rochii, şi-şi notă să nu uite să se ducă la croitoreasă. Dar înainte de asta avea alte lucruri pe care trebuia să le facă.

O oră mai târziu îl chemă la ea pe vizitiu. Ea stătea pe

scaun, el în picioare în faţa ei. Era un tânăr de înălţime medie şi înfăţişare anostă, un om pe care îl uitai imediat, de aceea era potrivit pentru misiunea în care voia să-l trimită.

— Vă simţiţi mai bine acum, o întrebă el cu insolenţă, dar ea deja se obişnuise cu felul de-a fi al americanilor. Ei nu considerau că erau servitorii cuiva, ca atare cereau să fie trataţi ca nişte egali ai angajatorilor.

— Mă simt foarte bine, răspunse Edilean. Am o treabă pentru tine.

— Fac orice ca să vă ajut, răspunse el cu un zâmbet

— În primul rând, şterge-ţi zâmbetul ăla de pe buze, îi zise ea cu asprime. Dacă mai vrei să rămâi aici, atunci poartă-te cum trebuie.

— Da, doamnă, răspunse el imediat.

— Vreau să-l găseşti pe omul ăsta, îi zise ea, întinzându-i portretul lui Angus. Semăna bine cu el aşa cu arăta acum, fără barbă şi cu părul strâns la spate.

— Cum îl cheamă?

— Nu ştiu ce nume foloseşte acum.

Ochii omului se măriră de uimire.

— Este cumva acela care v-a atacat?

— Să mă atace? Cine ţi-a spus aşa ceva?

— Domnişoara Harriet a zis că...

— Nu, nici vorbă de aşa ceva, răspunse Edilean. Nu m-a atacat nimeni. Omul acela... Se opri şi oftă. M-am înfuriat şi am făcut o criză de nervi pentru că n-am obţinut ce-am vrut, şi cu asta basta. Cred însă că omul ăsta are probleme şi de aceea vreau ca tu să afli tot ce poţi despre el.

— E aici în Boston?

— Aşa cred. Cel puţin a fost în oraş înultimele şase săptămâni. Se poate să fi plecat spre Virginia, dar nu cred. Vreau să afli unde a fost în aceste săptămâni şi ce anume a făcut. Crezi că eşti în stare să te descurci?

— E căutat pentru vreo crimă?

— Nu! se supără Edilean. Cel puţin nu în ţara asta. Poftim, îi zise ea, întinzându-i o pungă de piele plină cu bani. Vreau să-mi dai socoteală de cum ai cheltuit banii. Dacă-l găseşti în trei zile, o să primeşti aceeaşi sumă pentru deranjul tău.

— Da, doamnă, răspunse imediat Cuddy, apoi plecă din salon cu portretul în mână.

La prânz, Harriet o întrebă pe Edilean de ce era aşa de nervoasă.

— Nu sunt, minţi ea. Am crezut numai că am auzit un zgomot

— Poate a mai venit cineva în vizită. Ar fi mai bine să nu te mai porţi aşa de amabil cu bărbaţii care vin aici, pentru că se gândesc că au o şansă.

— Sincer, unul dintre ei chiar mi-a plăcut, tânărul Thomas Jefferson. E foarte arătos.

— Atunci mărită-te cu el! izbucni Harriet la ce ţi se oferă, nu sta să aştepţi.

— Stai că omul nu mi-a cerut mâna, a venit numai în vizită împreună cu ceilalţi. Dar e La fel de înalt ca Angus şi aproape la fel de frumos, numai că-i lipseşte... se opri atunci când Harriet se aşeză pe scaun ca s-o privească mai bine.

— Te rog să nu faci aceeaşi greşeală pe care am făcut-o şi eu. Nu-i compara pe toţi cu un singur bărbat. După ce bărbatul pe care-l iubeam m-a părăsit, nimeni nu mi s-a mai părut de ispravă. Era unul care m-a cerut şi pe care l-am refuzat pentru că nu-mi plăcea ce sunet scotea atunci când strănuta.

— N-o să fac aşa ceva, promise Edilean. Jur că dacă Thomas Jefferson o să mă ceară în căsătorie, atunci o să accept. Te simţi mai bine acum?

— Nu, răspunse Harriet ridicându-se. Încă nu te cunosc destul de bine, dar cred că ai pus ceva la cale. Mi s-a părut

mie sau Cuddy a ieşit pe furiş din salon azi dimineaţă?

— Cred că o să mă duc să cumpăr un ziar, zise Edilean, ridicându-se şi ea de la masă.

Lui Cuddy îi trebuiră două zile să afle tot ce era nevoie despre Angus. Cum bănuia că Harriet nu era la curent cu treburile tinerei sale stăpâne, Cuddy preferă să-i iasă înainte lui Edilean atunci când aceasta se plimba singură prin oraş.

— Doamne, suflă ea, m-ai speriat de moarte!

— Am crezut că ce-am discutat e un secret ştiut doar de noi doi, răspunse el dând din umeri.

— Aşa e, zise ea, trăgându-l din drum pe o alee dintre două clădiri înalte. Ce anume ai aflat? A plecat spre Virginia?

— Nu, e tot aici. Conduce o tavernă şi un popas pentru trăsuri la nici zece mile spre sud. Nu e proprietarul, dar conduce totul în locul acestuia. Toată lumea care poposeşte acolo îl place şi nu e genul cu care să glumeşti. În plus e foarte îngrijit.

Edilean se uita la Cuddy, dar nu-l vedea.

— Deci Angus a ajuns să aibă grijă de-o tavernă?

— Numele lui e Harcourt, ca al dumitale. Sunteţi cumva fraţi?

— Nu, rosti ea cu asprime, în niciun caz nu e fratele meu. Ce anume ai văzut? Cu cine ai stat de vorbă?

— Poate că n-ar trebui să vă spun, dar a fost uşor de găsit. Am întrebat vizitiul unui poştalion, iar el mi-a spus unde e. M-amdus până acolo şi am dat de el. L-aţi desenat tare bine. Am băut şi am mâncat şi am privit ce se petrecea. După aceea m-am dus şi am vorbit cu grăjdarii. Cu toţii îl plac.

— Toate bune şi frumoase, dar ce caută acolo?

— Mi-au spus că proprietarul e un leneş şi jumătate, iar atunci când a venit Angus l-a luat la început la grajduri, numai că se pricepea aşa de bine la toate, că foarte curând l-a lăsat pe el să conducă întreaga afacere.

— Am înţeles că se pricepe la afacere, ce nu înţeleg eu e de ce naiba s-a angajat acolo? Vorbea mai degrabă pentru ea decât pentru el, iar atunci când ridică privirea spre Cuddy observă că el nu pricepea o iotă, din punctul lui de vedere orice bărbat trebuia să muncească pentru a-şi câştiga traiul.

Vizitiul îi dădu o bucată de hârtie pe care era trecut numele tavernei şi cum se ajungea acolo, ea îi mulţumi, şi când ajunseră acasă îi dădu şi banii promişi. Dar tot restul zilei o măcină întrebarea rămasă fără răspuns, de ce lucra

Angus într-o tavernă? De ce nu vânduse diamantele şi nu-şi cumpărase pământul pe care şi-l dorea?

După amiază Harriet nu mai putu răbda şi o întrebă ce anume o frământa aşa de tare.

— Eşti tare zăpăcită, de parcă te-ai gândi intens la ceva anume.

— E o nimica toată, răspunse Edilean. Se aflau în grădiniţa mică din spatele casei, iar Harriet smulgea buruienile din jurul sparanghelului. Nu scosese tot sparanghelul zicând că trebuia să mai lase ceva şi acolo ca să crească.

— Cred că o să arate bine pe lângă trandafiri, spusese ea mai demult.

— Atunci fă rost de câteva răsaduri de trandafiri dacă asta-ţi doreşti, răspunsese Harriet, dar pe atunci ea încă suferea după Angus şi nu se preocupase de treaba asta. În acel moment Edilean planta trandafirii în timp ce Harriet se ocupa de buruieni.

— N-am nimic, repetă Edilean, ridicându-se. Aici în oraş sunt prea puţine grădini, aşa că oamenii ar putea să vină la noi ca să cumpere trandafiri.

— Ce idee aiurită! răspunse Harriet. N-au decât să-şi crească singuri florile. Vreau să ştiu la ce anume te

gândeşti atât de intens. Nu poţi să treci de la o criză de furie distrugătoare la atâta calm şi linişte fără să plănuieşti ceva.

— Plănuiesc eu ceva, dar e de bine. Edilean se îndepărtă puţin, ca să se uite la trandafiri. Era puţin cam târziu pentru ei, dar mergea şi aşa. Vecina care îi dăduse răsadurile fusese teribil de curioasă ca să afle ce, cine şi cum era Edilean, dar ea refuzase să se destăinuie. Şi nu ştiu nici eu prea bine ce e în capul meu. Am o idee vagă, ce stă să înflorească, dar de abia dacă a încolţit.

— Să-mi spui când înfloreşte de-a binelea ca să scot mobila din casă.

Edilean începu să râdă.

— Cred că a fost un eveniment unic în viaţa mea, pentru că nu am de gând să cad iarăşi victimă furiei mele.

— Foarte bine, o lăudă Harriet ridicându-se şi apoi lăsându-se să cadă ostenită pe băncuţa de lângă perete. Îşi scoase tacticoasă mănuşile de grădinărit şi-i zise: ţi-am spus vreodată ce-am făcut după ce am fost părăsită? în afară de plânsul obligatoriu în astfel de situaţii?

— Nu, răspunse Edilean, aşezându-se alături de ea. Povesteşte-mi cu lux de amănunte.

În următoarele câteva zile, Edilean se simţi tentată să-i

povestească lui Harriet toată istoria cu Angus şi diamantele, ca s-o întrebe apoi ce părere avea. Numai că nu-i venea să-i spună ceva despre diamante pentru că, legal, acestea erau ale soţiei lui James, ceea ce însemna că Harriet ar fi putut avea pretenţia să le ceară. Nu, decise Edilean pentru a mia oară, trebuie să mă descurc singură.

După ce se gândi bine, ajunse la concluzia că Angus lucra la tavernă ca să rămână în oraş aproape de ea. Dar tot n-avea sens, de ce să rânească în grajdurile altuia când putea să vândă diamantele şi să trăiască bine mersi la un hotel.

A doua concluzie care se impuse aproape de la sine, era aceea că Angus nu mai avea diamantele. Ba chiar se întrebă dacă el i-ar fi spus că-i fuseseră furate. Nu. Mai bine s-ar fi lăsat schingiuit decât să recunoască aşa ceva. Mândria sa nemăsurată nu l-ar fi lăsat să recunoască.

Mai exista o posibilitate, şi anume să fi pus diamantele undeva în seiful vreunei bănci, dar Edilean respinse acest gând. Îşi amintea foarte bine că Angus îi spusese că vrea propria lui casă. Dacă-l cunoştea bine, şi-l cunoştea, şi-ar fi cumpărat deja un petic de pământ de pe urma căruia ar fi încercat să câştige bani ca să poată să-şi achite datoria faţă de ea.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convinsă că Angus rămăsese cumva fără diamante.

— Şi cred că ştiu precis unde anume sunt acum, murmură ea de una singură.

— Ai spus ceva, scumpa mea? o întrebă Harriet.

— Nu, gândeam doar cu voce tare.

— Se pare că se întâmplă cam des în ultima vreme, cugetă Harriet. Mă refer la partea cu gânditul, mai zise ea îngrijorată.

În seara aceea Harriet se duse să cumpere peşte proaspăt din port, iar Edilean îl chemă pe Cuddy la ea.

— Vreau s-o găseşti pe femeia asta, îi zise, dându-i portretul pe care i-l făcuse Tabithei.

— Da, doamnă, o să-mi placă s-o găsesc pe femeia asta, zise Cuddy.

— Să nu te apropii prea mult de ea c-o să-ţi fure tot de prin buzunare. Are nişte degete extrem de abile, n-o să simţi nimic.

Cuddy încuviinţă din cap şi puse bine portretul.

— Poţi să te duci s-o cauţi. Sunt convinsă că preferă să lucreze noaptea.

— O fi cu bărbatul acela de la tavernă?

— Nu, răspunse Edilean. Cel puţin nu cred. Poate că

Angus înghiţise minciunile ei, dar nu era prost, mai devreme sau mai târziu şi-ar fi dat seama cu cine avea de-a face. Fugi acum şi dă-mi de ştire cum afli ceva.

— Da, doamnă, răspunse omul şi plecă.

CAPITOLUL 16

Lui Cuddy îi fură necesare mai mult de două săptămâni ca s-o găsească pe Tabitha. În tot acel răstimp, Edilean se războiu cu Harriet care ţinea morţiş să-l dea afară.

— Şi de ce mă rog frumos nu mă pot scăpa de el? Doar nu-i aici ca să-şi facă treaba!

Edilean ar fi făcut aproape orice ca s-o împiedice pe Harriet să afle ce anume pusese la cale. În afară de povestea cu bijuteriile, pe care Harriet nu trebuia s-o afle, Edilean îi promisese că avea să-l uite pe Angus.

— Lasă că fac eu treaba în locul lui. Cu ce anume se ocupă un vizitiu şi grădinar ca el?

— În primul rând curăţă grajdul şi boxele cailor, răspunsese Harriet, privind-o pe Edilean ca şi cum mai repede ar fi nins în iulie decât să facă ea muncă de rândaş.

Dar Harriet nu pusese la socoteală anii lungi pe care Edilean îi petrecuse prin casele altora şi de ce era în stare atunci când dorea să scape de insistenţele unora. Împrumută o rochie de muncă de la Harriet, şi-o prinse bine cu o centură groasă şi o porni spre grajd. Patru ceasuri mai târziu, în curtea din spate era o grămadă de bălegar, iar în boxele cailor erau aşternute paie proaspete.

După aceea se simţise ruptă de oboseală, dar mulţumită. Preferase munca în locul tinerilor domni care se instalau în salonul ei şi încercau apoi s-o impresioneze. Harriet rămăsese fără glas, iar Edilean considerase acest lucru drept o victorie personală.

Când Cuddy îşi făcu în fine apariţia, nu arăta tocmai grozav. Hainele îi erau aproape rupte, iar faţa plină de mizerie.

— Vă rog să-mi scuzaţi ţinuta, doamnă, rosti el, aşezându-se greoi pe un scaun din bucătărie.

Edilean trimise bucătăreasa cu treburi prin grădină.

— Ce ai aflat?

— Contractul ei a fost cumpărat de un bărbat de pe docuri.

— Da, era deţinută, rosti Edilean, iar contractul mi se pare că e pe şapte ani, nu?

— Da, iar ea a fost de acord, numai că omul spune că i-a furat tot ce-a putut în prima noapte, după care s-a făcut nevăzută. Şi eu am fost cât pe ce să n-o găsesc. Dacă nu cunoşteam nişte oameni care... cum să spun, fac parte din clasa de jos de tot, n-aş fi avut cum să dau de ea.

Edilean ştia că trăgea de timp şi exagera ca să primească mai mulţi bani, numai că ea n-avea timp de

poveşti.

— Până la urmă ai găsit-o? Ai văzut-o?

— Da, răspunse Cuddy. Vă supăraţi dacă îmi daţi şi mie ceva de îmbucat şi de băut?

Nerăbdătoare, Edilean se duse în cămară de unde îi aduse nişte pâine şi brânză. Observă că pe un raft erau nişte sticle cu ceea ce părea a fi bere de casă, aşa că luă una dintre ele.

— Nu ştiu cine din casă bea bere, dar pot să-ţi dau o sticlă.

— Domnişoara Harriet, rosti el în timp ce tăia o felie de brânză. Ea o face şi ne mai dă şi nouă câteodată. Şi e foarte bună.

Edilean îl privi uluită o clipă. Era casa ei, ea plătea totul acolo şi cu toate astea, erau o mulţime de lucruri de care habar nu avea. Se aşeză pe scaunul din faţa lui, ştiind că prietenii din Londra n-ar fi făcut una ca asta nici în ruptul capului.

— Unde e? întrebă ea.

— Trăieşte în pădure laolaltă cu o bandă de alţi deţinuţi. Cred că vor să meargă spre sud să cumpere pământ ca să trăiască acolo, dar o să mai stea prin zonă o vreme.

— Şi cum de ai aflat toate astea?

— Am stat cu ei o noapte.

— Serios? replică Edilean, turnându-i încă un pahar cu bere. Şi ai văzut-o pe Tabitha?

— Mulţumesc, zise el, sorbind o gură. Da, am văzut-o. Seamănă bine cu desenul. Dacă eraţi bărbat, puteaţi să o porniţi la drum şi să scoateţi bani frumoşi cu portretele astea.

— O să ţin minte. Tabitha avea vreun fel de bijuterii?

— Nu-mi amintesc, rosti el privind în zare. Ba nu! Dimineaţa am văzut o brăţară lucitoare, dar când ea şi-a dat seama că mă uitam, şi-a tras mâneca peste ea. Parcă era de sticlă.

— Mai degrabă cărbune, murmură Edilean. Când termini de mâncat, vreau să vii în salon şi să-mi descrii cu lux de amănunte tot ce-ai văzut, de la cum arăta tabăra lor până la hainele cu care erau îmbrăcaţi.

Cuddy o privea cu gura căscată.

— Nu m-am uitat la ţoalele ei.

— Avea cumva o ţinută ca a mea? întrebă Edilean care purta o rochie de culoarea caiselor, cu broderie fină în partea de sus.

— Nu prea cred, râse Cuddy.

— Deci ai observat ce anume purta, nu?

— Se pare că da, rosti Cuddy, impresionat de propria-i inteligenţă.

— Te aştept în salon, dar grăbeşte-te să nu vină Harriet.

— Da, doamnă, termin în două secunde.

Edilean fusese nevoită să se folosească de toată şiretenia pentru a proteja secretul ei faţă de Harriet. De când Edilean „îşi pierduse minţile”, Harriet o supraveghea cu mare atenţie. Ca şi cum se aştepta ca pe Edilean s-o apuce pandaliile în orice clipă. Iar toată agitaţia, zâmbetele şi falsa nepăsare pe care aceasta le afişa, n-o păcăliseră nicio clipă, ca atare o privea mereu cu suspiciune.

În cele din urmă Edilean plăti o sumă enormă unei cameriste, care lucrase la două case mai departe, pentru o uniformă care să i se potrivească. O rochie simplă şi gri, cu un şorţ mare alb. Prima dată când o probase fusese singură în cameră, iar Harriet aproape că dăduse buzna peste ea când venise cu aşternuturi proaspete. Edilean fusese forţată să născocească o minciună plauzibilă care să explice uşa încuiată a dormitorului.

În seara în care plănuia să se ducă după Tabitha, se gândi mai întâi să-i pună lui Harriet laudanum în ceai, dar se abţinu. Ştia că dacă voia putea să plece liniştită de

acasă pe uşa din faţă, fără a-i spune lui Harriet unde se ducea şi ce avea de gând să facă, dar pufnetul ei era mai rău decât dacă ar fi certat-o în gura mare.

Aşa că, Edilean aranjă să i se pună o scară în faţa ferestrei de la dormitor, pe care de altfel coborî cu agilitate puţin după miezul nopţii.

— Sunteţi sigură că vreţi să faceţi una ca asta? o întrebă Cuddy. Oamenii ăia sunt tare periculoşi.

— Ai pistolul la tine?

— Încărcat şi pregătit, răspunse el, dar asta nu înseamnă că îmi place ce vreţi să faceţi. Dacă i-aş şopti judecătorului unde sunt, i-ar aduna cât ai clipi.

— Şi cam ce crezi că se va întâmpla cu bunurile furate? Crezi că cei care vor scăpa de oamenii legii o să le lase acolo?

Cuddy o privi şocat.

— După asta umblaţi? După ce au furat?

— Vreau un singur lucru, răspunse ea. Care nu-mi aparţine.

Cuddy începu să pună lucrurile cap la cap. De aia îl întrebase ea de ce Angus Harcourt ăsta muncea pentru alţii, iar apoi îl trimisese să-o caute pe deţinuta care furase ceva ce aparţinea altcuiva. Da, acum totul avea rost.

Dar Cuddy preferă să nu spună nimic. Ridică lampa şi o conduse până la grajd unde aşteptau doi cai înşeuaţi.

— Sunteţi sigură că puteţi călări? întrebă el. Calul dumneavoastră e cam sucit, mai bine l-aş lua eu.

— O să mă strădui să rămân în şa, rosti Edilean foarte serioasă. Crezi că o să găseşti locul ăla pe întuneric?

— Fără probleme, răspunse Cuddy în timp ce încăleca. Mergeţi după mine şi încercaţi să ţineţi pasul, n-o să merg prea repede.

— Eşti foarte amabil, răspunse Edilean, încălecând la rândul ei.

— Acum, dacă vreţi să vă daţi puţin într-o parte să pot întoarce calul, plecăm imediat.

Edilean îşi îndemnă calul să iasă cu spatele din grajd, însă imediat ce acesta simţi aerul rece al nopţii, se şi ridică pe picioarele din spate.

— Încetează, rosti Edilean, făcându-l să se potolească. Dacă te mai apucă încă o dată, îţi tai din porţia de ovăz! Se întoarse şi-l văzu pe Cuddy ieşind din grajd mut de uimire.

— Încă n-am mai văzut vreo fată care să călărească aşa!

— E bine de ştiut că cineva consideră că sunt în stare de ceva, rosti ea, dându-se la o parte şi lăsându-l pe el să iasă

primul din curte.

Plănuise toată acea călătorie pentru când avea să fie lună plină ca să poată vedea drumul. Poate că omul avusese dreptate şi ar fi fost mai bine să se fi dus la autorităţi, dar Edilean simţea că era un lucru pe care trebuia să-l facă ea însăşi. Şi mai ştia că dacă i-ar fi spus lui Harriet ce intenţiona să facă, aceasta ar fi acuzat-o imediat că era geloasă. Harriet i-ar fi spus că era doar furioasă pentru că Angus preferase în locul ei o femeie amărâtă care nu va avea niciodată ceea ce avea ea. Iar în acest caz nu s-ar fi putut apăra, pentru că nu i-ar fi putut spune lui Harriet despre bijuterii.

În timp ce călărea în spatele lui Cuddy, gândurile ei fugiră spre Marny, pe care o lăsase în Anglia. Se gândi că poate reuşea cumva s-o aducă de acolo.

Dar nici măcar gândurile nu reuşiră să-i domolească agitaţia. Îi zise lui Cuddy că o ia înainte şi-l aşteaptă la răscruce, după care dădu pinteni calului şi o luă la galop. Ar fi putut lăsa calul să alerge în voie, dar din păcate drumul era presărat cu gropi, însă cu grijă putea să-i lase un pic de frâu liber. Deşi acesta nu era la fel de bine dresat ca Marny, avea chef să alerge.

Drumul acela în noapte îi aminti lui Edilean de cursa

dintre ea şi Angus, din Scoţia, înapoi spre bătrânul conac. Fusese hotărâtă atunci să ajungă înaintea lui ca să le povestească celor de acolo ce se petrecuse. Se aplecă în şa şi mângâie cu drag grumazul calului. Se părea că din acel moment destinele lor se legaseră pentru totdeauna. Cum mersese deja destul de departe, se întoarse ca să-l aştepte şi pe Cuddy. Oricum nu voia să lase calul să transpire prea tare în noaptea aceea rece.

— Doamne sfinte, doamna mea, rosti Cuddy atunci când o ajunse, unde aţi învăţat să călăriţi aşa?

— În Anglia multe femei sunt călăreţe foarte bune, răspunse ea. Ştii unde e cotitura aceea?

— Cam la jumătate de milă mai departe, însă de acolo nu putem lua şi caii pentru că o să ne audă.

— Da, n-ar fi bine, răspunse Edilean. Vreau să ne strecurăm pe tăcutelea ca să pot pune ăsta la gâtul Tabithei, adăuga ea, scoţând de la brâu un cuţit mare cu lamă subţire.

— Dar nu asta mi-aţi spus mie, protestă Cuddy. Nu puteţi să... Se opri, privind-o speriat. Riscaţi să fiţi omorâtă.

— Poate, răspunse Edilean. Dar sunt datoare cuiva şi am de gând să mă achit. Intenţionez să creez o diversiune,

ceva foarte zgomotos care să atragă atenţia tuturor, iar în secunda în care nu se mai uită nimeni spre cortul ei, vreau să te furişezi acolo şi să iei bijuteriile.

— Bijuterii?

— Colier, cercei, tot Ar trebui să fie într-o cutie, dar la fel de bine s-ar putea să se afle şi într-o pungă. Oriunde s-ar afla, vreau să le iei şi apoi să te strecori afară şi să pleci.

— Şi cam ce anume plănuiţi pentru diversiune? o întrebă el suspicios.

— Am eu ceva în cap. Tu doar urmează-mi instrucţiunile şi eu o să am grijă să te strecori nevăzut. Este limpede? Ai vreo întrebare?

— Nu, doamnă, rosti el, gândindu-se că poate pregătise vreun butoi cu exploziv pe undeva pe aproape şi că aceea urma să fie diversiunea. Însă aşa ceva ar pune toată lumea pe fugă.

Curând, Cuddy opri calul şi-i şopti:

— Aici! De aici mergem pe jos. Doamnă, m-am gândit bine şi nu cred că ar trebui să faceţi aşa ceva. E prea periculos. Nu ştiţi decât o femeie, care-i hoaţă. Acolo mai sunt şi bărbaţi şi numai bunul Dumnezeu mai ştie ce rele or fi făcut. Cred că m-ai degrabă v-ar tăia gâtul decât să vă lase să luaţi ceva.

— Atunci o să risc, răspunse Edilean. Ţi-am spus că sunt datoare cuiva şi trebuie neapărat să mă răscumpăr.

— Şi merită să vă riscaţi viaţa? o întrebă Cuddy respectuos.

— Merită!

— Ei bine, atunci haideţi să mergem, oftă el.

— Cuddy, nu! Tu rămâi aici. Mă duc acolo singură şi când o să auzi zarvă, de abia atunci te furişezi acolo şi îţi vezi de treaba ta.

— Atunci n-aş fi bărbat dacă aş face întocmai, nu?

Edilean îi zâmbi.

— Dacă mă vezi că scot cuţitul, ai grijă să nu-mi stai în cale. S-ar putea să iau şi eu gâtul cuiva.

— Aşa o să fac, promise el cu un zâmbet plin de admiraţie.

Legară caii de un copac şi apoi o porniră pe jos prin pădure.

Luna strălucea pe cer, dar ramurile dese îi blocau lumina. Pasul lui era mult mai mare ca al ei, aşa că Edilean se sforţa să păstreze ritmul fără să se împiedice de ramuri sau pietre.

— Acolo! rosti Cuddy în cele din urmă.

Edilean reuşi să întrezărească un foc printre copacii

deşi.

— Am impresia că doarme toată lumea, şopti Cuddy, dar sigur au pe cineva de pază pe undeva. Doamnă, sincer vă spun, cred că ar fi mai bine dacă am face cale-ntoarsă. Nu e de noi toată tărăşenia asta.

Edilean scutură din cap că nu şi-i făcu semn s-o urmeze. Mergeau în linişte şi ajunseră în apropierea taberei fără a fi văzuţi. Pe lângă foc fuseseră ridicate aproape o duzină de corturi improvizate din pături înşirate pe frânghii, iar în fiecare dintre ele Edilean desluşi oameni care dormeau.

— Care e al ei? şopti ea.

El îi indică un cort din capătul îndepărtat.

— Stai aici, mă duc eu acolo, şopti Edilean, însă Cuddy scutură imediat din cap că nu.

Ea însă dădu din cap iar, dându-i de înţeles că n-avea de gând să renunţe.

Şovăitor, Cuddy se făcu că-i dă ascultare. La nici zece secunde după ce ea dispăru în pădure, o porni pe urmele ei.

Edilean se strecura neauzită prin pădure, spre cortul pe care i-l arătase Cuddy. Plănuia să se strecoare înăuntru să-i pună Tabithei cuţitul la gât şi să-i dea de ales: diamantele sau viaţa.

Edilean îşi puse cuţitul între dinţi şi începu să se târască spre intrarea în cort în patru labe. Înima îi bubuia în piept şi de abia mai respira, însă era decisă să facă ceea ce plănuise.

Dădu deoparte o latură a păturii şi privi înăuntru. O văzu pe Tabitha întinsă pe spate şi cu o mână dată în lături, părând la fel de inocentă precum le spunea ea oamenilor că era. Încă doi paşi şi era acolo. Când ajunse la capul Tabithei, Edilean se ridică în genunchi, luă cuţitul şi...

În următoarea clipă fu prinsă de talie şi scoasă cu forţa din cort. Un moment se gândi că probabil o înhăţase Cuddy, dar lângă ea stătea un bărbat total necunoscut. Avea perciuni mari şi negri şi respiraţia lui duhnea a băutură.

— Dă-mi drumul! se luptă ea.

— Te aştepţi să vină amărâtul ăla să te salveze? se interesă individul, strângând-o în continuare de mijloc.

Edilean privi într-o parte şi-l văzu pe Cuddy prăbuşit lângă un copac. Nu părea să respire.

— L-ai omorât!

— Nu, e doar ameţit.

Edilean îl văzu pe Cuddy mişcându-se, dar nu putea să-şi dea seama cât de tare fusese rănit

— Ce naiba cauţi tu aici? se interesă Tabitha ieşind din cort şi privind spre Edilean care se zbătea în strânsoarea individului.

— A venit să te omoare. Şi ar fi reuşit, dacă nu eram pe fază.

Tabitha părea sincer surprinsă.

— Voiai să mă omori? De ce?

— Ai ceva ce-mi aparţine, scrâşni Edilean.

— Angus nu-i aici.

— Nu sunt aici... rosti Edilean înainte să dea cu coatele în abdomenul omului ce-o ţinea, făcându-l s-o elibereze.

— Ar trebui să... începu bărbatul.

— Du-te de aici, îi zise Tabitha omului, după care îşi întoarse iar atenţia spre Edilean. Nu ţi-am luat eu bărbatul.

— E cam mare chiar şi pentru tine, n-ai cum să-l strecori în buzunar, rosti Edilean, auzind pe cineva cum chicotea. Nu privi în jur, însă simţi mişcarea celor care veniseră să caşte gura la ele.

Tabitha ridică de pe jos cuţitul şi-l privi de-a dreptul şocată.

— De ce ai veni până aici să mă ucizi? Ţi se pare că viaţa mea nu-i şi aşa destul de amărâtă?

— Amărâtă? izbucni Edilean. Lui Angus i-ai înşirat numai

minciuni cu privire la deportare, apoi ai fugit de la cel care ţi-a răscumpărat contractul. Mie mi se pare că tu eşti cea care provoacă necazuri, nu invers.

Tabitha o privi pe Edilean cu ură, ca mai apoi, în lumina palidă a lunii, să-şi descopere deodată un umăr. Edilean dădu un pic în spate atunci când văzu cicatricea roşie.

— M-a ars cu fierul roşu, ca pe vite! Şi-a pus iniţialele pe umărul meu. Şi a făcut-o pentru că i-am spus că o să muncesc pentru el, nicio problemă, dar că n-o să mă vâr în patul lui, pentru că oi fi eu hoaţă, dar nu-s târfă.

Edilean refuza să se lase impresionată de cicatricea aceea, pentru că observase că femeia purta toate cele trei brăţări din parura pe care i-o dăduse lui Angus.

— Alea sunt ale mele, rosti Edilean arătând cu capul spre brăţări.

Nedumerită, Tabitha se uită la ele şi le atinse uşor.

— Vrei să spui că sunt adevărate?

Când Edilean nu răspunse, Tabitha se închină.

— Doamne, ai milă de mine!

— Le-ai furat de la Angus şi le vreau pe toate înapoi, insistă Edilean.

Tabitha privea cu mirare la brăţările de pe mână.

— Mi s-au părut foarte frumoase, dar nu m-am gândit

nicio clipă că sunt... Ce? Diamante?

Edilean nu-i zise, o privi doar încruntată.

— Aveai de gând să mă omori ca să pui mâna pe ele? o întrebă Tabitha cu ochii mari. Intenţionai să te strecori pe la spatele meu şi să...? făcu un gest sugestiv cu mâna în dreptul gâtului, privind la bărbatul din spatele lui Edilean.

— Dacă vrei o duc în pădure şi pe urmă o să-i pară tare rău, rosti omul.

Tabitha se uită iar spre Edilean.

— Nu trebuie decât să spun da, şi o să-ţi doreşti să te ucidă în nici zece minute. Se uită iar la individ. Ia-o şi pe ea şi pe însoţitorul ei şi scoate-i în drum, dar vezi să nu-i răneşti, ai priceput?

Individul o prinse pe Edilean de braţ, dar aceasta se smunci deodată şi se eliberă.

— Nu plec de aici până nu-mi dai parura.

— Ce să-ţi dau? se miră Tabitha.

— Setul de bijuterii, răspunse Edilean. Sunt ale lui Angus!

— Şi de ce n-a venit el să le ia? De ce te-a trimis pe tine ca să-i faci treaba murdară?

— El habar n-are că sunt aici sau că tu i-ai furat bijuteriile.

— El nu ştie că eu le-am luat? rosti Tabitha.

— Cum se poate să nu-şi fi dat seama?

Tabitha zâmbi deodată.

— Mă place. Am văzut-o în ochii lui când am urcat pe vas. Dacă n-ai fi fost tu... Dădu din umeri. Acum sunt ale mele.

— Nu, nu sunt! ţipă Edilean şi se aruncă asupra Tabithei, trântind-o la pământ

— Bătaie între fete, murmură deodată individul care stătuse în spatele lui Edilean, apoi începu să urle cât îl ţineau bojocii: Bătaie! Bătaie!

Imediat în jurul lor se făcu un cerc.

— Dă-te de pe mine! ţipă Tabitha, încercând să se rostogolească.

— Dacă nu-mi dai bijuteriile, te las fără păr!

— Nu zău? contră Tabitha. Hai să te văd de ce eşti în stare!

În clipa următoare, Edilean îşi vârî mâna în părul ei şi trase aşa de tare încât Tabitha urlă cu ochii plini de lacrimi.

Tabitha încercă s-o lovească pe Edilean în fluierul piciorului, dar aceasta, agilă, izbuti să se ferească la timp.

— Te-a cam bătut la faza asta, Tabby, strigă o femeie de

pe margine.

Încă năucită de tot ceea ce se petrecea, Tabitha rosti amenințătoare:

— Dacă nu te potolești, o să fiu nevoită să te rănesc.

— Poți să încerci, răspunse Edilean, dar eu de aici nu plec până nu iau bijuteriile. Și dacă nu mi le dai tu, o să le iau eu cu forța.

— Nu poți, începu Tabitha, însă pumnul lui Edilean o lovi chiar în falcă. Se dădu câțiva pași în spate, frecându-și maxilarul pentru a se convinge că nu era rupt.

În următoarea secundă sări la Edilean, însă ea se feri și Tabitha ateriză greu în țărână, în timp ce grupul de gură-cască râdea.

Edilean știuse dinainte ce avea să se întâmple. Toată viața trăise înconjurată de femei și știa foarte bine că indiferent de clasa socială, toate se băteau la fel de dur ca și bărbații. Îi spusese lui Cuddy că trebuia să percheziționeze cortul și să ia diamantele. Era convinsă că, și dacă învingea în luptă, adunătura aceea de proscriși n-ar fi lăsat-o să plece cu bijuteriile, așa că nu-i rămânea altceva de făcut decât să continue ca să-i dea timp lui să plece de acolo cu ele.

Îndrăzni să arunce o privire în direcția lui și văzu că se

ridicase şi-şi freca moalele capului, gemând uşor, aşa că putu respira uşurată. Era evident că nu fusese rănit prea tare. Acum nu-i mai rămânea decât să amuze gloata pentru ca nimeni să nu-l mai bage pe el în seamă.

Când observă că bărbatul care o prinsese se uita la Cuddy, îşi ridică pumnul şi-o pocni iar pe Tabitha, atrăgându-i acestuia atenţia asupra lor.

Tabitha încercă s-o pocnească la rândul ei pe Edilean, însă nu-şi nimeri ţinta.

— Unde naiba ai învăţat să te baţi aşa? o întrebă Tabitha, cu pumnii ridicaţi şi fără să-şi poată reţine admiraţia.

— La internatul de fete, răspunse Edilean. Plus ce-am mai prins de la bărbaţii îndrăgostiţi de mine, un pic de box, câteva şmecherii de la luptele greco-romane.

— Îndrăgostiţi de tine? râse Tabitha. S-o crezi tu, erau îndrăgostiţi de averea ta! Crezi că Angus nu mi-a spus?

— Nu te cred, răspunse Edilean ratându-şi ţinta.

— Ştii unde mi-a spus? Când eram în pat. Frumos bărbat şi bun la pat. Şi mai ştiu că nu eraţi căsătoriţi. Prea stătea departe de tine. Doamna de Gheaţă, aşa te poreclise. În plus, el mi-a dat bijuteriile astea.

Edilean nu mai gândea limpede, era aşa de furioasă

încât nu mai gândea limpede, aşa că atunci când sări pe Tabitha, aceasta se dădu deoparte, iar ea muşcă din ţărână. Înainte să se poată rostogoli, Tabitha se aruncă deasupra ei ţintuind-o locului, fiind cu cel puţin douăzeci de kilograme mai vânjoasă.

Tabitha o prinse de păr şi-o dădu tare cu capul de pământ. Edilean simţi piatra cum îi zdrelea obrazul şi imediat după aceea sângele îi invadă şi gura.

Când se întoarse şi gloata văzu sângele, izbucniră urale de peste tot şi începură şi pariurile.

Edilean era aşa de ameţită încât nu văzu pumnul Tabithei decât atunci când o lovi chiar sub urechea stângă. Se dădu câţiva paşi în spate şi-l observă pe Cuddy cum cotrobăia preocupat prin cortul Tabithei.

Edilean începu să se mişte în cerc, din ce în ce mai departe de Tabitha şi obligând şi gloata să se îndepărteze de cort laolaltă cu ele.

— Ţi-a ajuns? o întrebă Tabitha.

Femeia era mai mare decât ea, însă Edilean era mult mai agilă. Se lăsă deodată să cadă la pământ şi cu piciorul îi puse piedică Tabithei, care căzu greoaie, scuipând sânge ameţită.

— Dar ţie ţi-a ajuns?

— Nici pe departe. Nu m-am plictisit nici de tine şi nici de Angus. Auzind-o vorbind de Angus, Edilean îşi înfipse umărul în stomacul ei, apoi ridică pumnul.

CAPITOLUL 17

Angus se trezi din cauză că cineva încerca să dărâme uşa de la hambar. Tot timpul grăbiţi, îşi zise el în timp ce-şi trăgea pantalonii. Se culcase târziu pentru că avusese de furcă cu doi beţivani, pe care cum îi vâra la ei în cameră, cum ieşeau imediat afară şi se luau la bătaie. Trebuise să-i ameninţe că avea să le dea el o mamă bună de bătaie, înainte să se ducă în pat.

Iar acum nici nu se luminase de zi că altcineva avea treabă cu el. Camera lui Angus era în spatele hambarului, lângă magazia mică de unelte şi departe de taverna şi hanul în care dormeau călătorii. Aşa mai avea un pic de linişte şi se putea odihni.

Bătăile în uşă continuau cu disperare. Tocmai înjura de mama focului când îl auzi pe cel care făcea scandal spunând parcă numele lui Edilean. Angus se opri o clipă, nevenindu-i să-şi creadă urechilor, spunându-şi apoi că era absurd. Lui Edilean îi spusese că pleca la Williamsburg.

Urmă o altă bubuitură, iar bărbatul de afară repetă:

— Edilean!

Angus ajunse la uşă din trei paşi şi-o deschise nervos. În faţa lui se afla un tânăr îmbrăcat ca un muncitor, iar în

braţele lui se afla Edilean. Dormea, sau era inconştientă, faţa ei frumoasă era vânătă şi umflată, iar hainele rupte şi pline de sânge.

Angus o luă pe Edilean din braţele omului.

— Ce s-a întâmplat? întrebă în timp ce se îndrepta cu ea spre camera lui.

— S-a bătut cu o femeie pe nume Tabitha pentru astea, rosti Cuddy, scoţând din buzunar bijuteriile. Sper că au valoare pentru tine, pentru că pe ea e posibil s-o fi costat viaţa, rosti el furios.

Angus aruncă o privire spre bijuterii, neînţelegând mare lucru. O aşeză cu grijă pe Edilean în pat, apoi se întoarse spre Cuddy.

— Du-te şi adu apă fierbinte, îi porunci el. Şi bijuteriile dă-le încoace.

— Nu sunt obligat să... începu Cuddy, dar privind bine la chipul lui Angus, îi puse bijuteriile în mâna întinsă. Mi-a zis că lipsesc nişte brăţări şi un cercel, mormăi el şi apoi se întoarse şi ieşi în fugă de acolo.

— Edilean, murmură Angus, în timp ce-i dădea părul la o parte de pe faţă şi încerca să-şi dea seama cât de serioase erau rănile. Când ea gemu, realiză că era doar adormită. Adulmecă un pic aerul şi-şi dădu seama că băuse nişte

whisky, ceea ce era foarte bine.

Rapid, grăbindu-se să termine înainte de întoarcerea lui Cuddy, Angus o dezbrăcă. Trebuia să vadă cât de întinse erau rănile şi dacă nu exista vreun os rupt. Pe cât posibil, ar fi preferat să nu cheme doctorul. Cum reparase destule răni la viaţa lui, ştia precis ce avea de făcut

Când Edilean rămase goală în faţa lui, nu se putu abţine să nu-i admire trupul frumos, coapsele rotunjite şi curbele perfecte ale sânilor. Îşi aminti cum i se oferise, iar el o refuzase. Acela fusese lucrul cel mai greu pe care-l făcuse vreodată în viaţă. De atunci, nici că se mai gândise la altceva decât la ea. Şi nu trecea o zi fără să-şi spună singur să se întoarcă şi să şi-o facă soţie.

Scutură din cap, încercând să se concentreze la ceea ce avea de făcut. Îşi trecu uşor mâinile peste pielea ei fină, încercând să-şi dea seama dacă exista vreun os rupt. Nu părea să aibă nimic serios, deşi gemea uneori atunci când el apăsa mai tare.

Era plină de vânătăi, dar acestea aveau să treacă. Cele mai afectate zone erau faţa şi gâtul, puţin şi umerii. Avea o tăietură mică pe bărbie şi una mai urâtă pe umăr, iar ambele antebraţe erau julite rău, dar nu văzu nicio rană care să necesite cusături sau de pe urma căreia să rămână

cu cicatrici urâte.

— Edilean, şopti iar. Ce naiba ai păţit?

Se uită la bijuteriile de pe masă şi se întrebă de unde apăruseră oare. Ştia că le avea în buzunar înainte să coboare de pe vas, apoi, după ce se despărţise de toată lumea acestea dispăruseră ca prin farmec. Se blestemase pentru neglijenţa de care dăduse dovadă, dar gândurile lui fuseseră atunci la Edilean. Fusese atât de nefericit după ce drumurile lor se despărţiseră, încât nu se mai gândise la nimic altceva. Îi fusese aşa de dor de ea. De atâtea ori se întorsese de abia aşteptând să-i spună ceva, s-o vadă zâmbind şi tot de atâtea ori fusese rănit, căci ea nu mai era alături de el.

Petrecuse atâtea seri în faţa casei ei, urmărind-o. Îşi spusese că o apăra, dar fiecare bărbat care intrase acolo fusese ca un pumnal în inima lui. Ştia că ea găzduia numeroase ceaiuri pentru tinerii studenţi de la Harvard, cu care ieşea apoi pe scări să-i conducă, uneori câte patru sau cinci deodată.

În fiecare zi punea câte o chelneriţă să-i citească ziarul, tot aşteptându-se ca să-şi anunţe logodna cu vreunul dintre acei bărbaţi. Se gândea că se putea mărita cu un bărbat care să deţină atâta teren încât să-şi formeze

propriul stat, pe care să-l numească Edilean în onoarea ei. Sau poate că asta era numai dorinţa lui. Dacă avea vreodată să construiască un oraş, acela în mod sigur s-ar fi numit Edilean dacă ar fi fost şi ea cu el.

Atunci când Angus înţelesese că bijuteriile fuseseră furate, nu mai avusese ce face şi primise demn acea lovitură. Poate că Edilean le luase înapoi. Nu credea aşa ceva, dar poate că ea îşi dorise atât de mult ca el să nu plece din Boston încât i le luase.

Sau poate că aşa şi-ar fi dorit el să fie.

Edilean se mişcă în pat, gemând tare.

— Gata, scumpa mea, sunt aici şi o să am grijă de tine.

Când auzi paşii lui Cuddy apropiindu-se de uşă, acoperi trupul gol al lui Edilean cu o pătură.

— A trebuit să aştept să se înfierbânte apa, rosti Cuddy din prag, însă când dădu cu ochii de stăpâna sa, ochii i se măriră de uluire. I-ai scos hainele? Furia îndreptată spre Angus şi grija pentru Edilean erau evidente.

— Să nu te prind că mai comentezi ceva, pentru că o să-ţi pară rău, mârâi Angus ameninţător.

— Foarte bine, rosti Cuddy, trântindu-se pe un scaun. Nu e deloc treaba mea, deşi aproape c-am fost omorât în timp ce-o ajutam.

Angus muie o cârpă curată în apă şi începu să spele cu delicateţe faţa lui Edilean.

— Vreau să aud cu multe amănunte tot ce s-a întâmplat. Încearcă să nu uiţi ceva.

Lui Cuddy însă nu-i plăcea deloc felul în care-l trata omul acela, la fel cum nu-i plăcuse nici când Edilean îi ceruse s-o ducă la scoţian, deşi el îi spusese că domnişoara Harriet s-ar fi priceput mai bine să se îngrijească de rănile ei. Dar degeaba, Edilean insistase şi chiar ameninţase să vină singură dacă el n-o aducea. Cuddy cedase atunci când Edilean aproape căzuse de pe cal. Atunci descălecase de pe calul lui şi urcase în şa în spatele ei. Edilean îi adormise în braţe la nici cinci minute după aceea, iar el fusese al naibii de tentat s-o ducă direct acasă, la domnişoara Harriet, dar n-o făcuse. Bătuse mult drum în plus ca s-o aducă la omul ăsta care o dezbrăcase fără nicio ruşine.

Cuddy nu-l plăcea, iar tonul lui o spunea foarte clar. Încet, începu să-i povestească despre Tabitha, însă omise să-i zică ceva despre cum îl trimisese Edilean să se intereseze şi de el.

— Dar de unde a ştiut că sunt aici?

Când Cuddy nu-i răspunse, se întoarse să-l privească cu

luare aminte.

— Te-a trimis să te interesezi şi de mine, aşa-i?

Cuddy încuviinţă din cap.

— Iar tu i-ai povestit unde stau şi ce lucrez, în amănunt, corect?

Cuddy dădu iar din cap, destul de speriat, dar Angus îi zâmbi.

— Stai liniştit, băiete, are ea un mod de a-i convinge pe bărbaţi să facă lucruri pe care în mod normal nu le-ar săvârşi.

— Aşa mi-a făcut şi mie, izbucni Cuddy cu patimă. Am alergat după ea de parcă aş fi fost cameristă.

— Şi eu la fel, mărturisi Angus ridicându-se. Nu cred că e rănită prea rău, mai degrabă ruptă de oboseală. Cum arăta Tabitha după bătaie?

— Mult mai rău decât doamna Edilean.

— Vorbeşti serios? rosti Angus cu mândrie. S-a luptat cu o femeie atât de solidă ca Tabitha şi a învins?

— Da, zâmbi şi Cuddy. Eu am fost în cort cam toată perioada aia, în patru labe, umblând printre lucruri femeieşti, dar pot să vă spun că a fost sângeroasă. Mă şi mir că nu şi-au scos vreun ochi sau vreun dinte.

Angus se încruntă.

— Aşa de rău a fost?

— Mai rău decât îţi poţi imagina, răspunse Cuddy privindu-l curios. Dar de ce s-a luptat pentru dumneata? Numele dumitale e tot Harcourt, sunteţi rude?

— Sunt soţul ei, răspunse Angus absent. Mă rog, mai mult sau mai puţin. Ai avut o noapte grea, de ce nu te duci tu în tavernă să ceri să ţi se dea micul dejun? Iar apoi dacă ţi-e somn spune-i lui Dolly c-am zis eu să-ţi dea camera cea mai bună.

— Soţul ei? Dar pe ea o curtează o grămadă de bărbaţi. N-ai idee câţi cai hrănesc în timp ce ei sunt înăuntru încercând s-o amuze. Dacă mă întrebi pe mine, cred că îşi doresc mai mult banii ei decât pe ea. Iar dacă ar şti ce croşeu are, făcu el, nu cred că ar mai dori-o deloc.

Angus zâmbi văzându-l pe băiat cât era de entuziast

— Haide, fugi, am eu grijă de ea, îl îmboldi el. Mănâncă ceva şi pe urmă dormi puţin. Diseară o să fii acasă.

— Şi cu doamna Edilean cum rămâne? Domnişoara Harriet o să mă jupoaie de viu dacă mă întorc fără ea.

— O să meargă cu tine, stai liniştit, răspunse Angus. E doar vânătă şi îndurerată, dar altfel n-are nimic serios. Acum fugi de aici şi las-o să se odihnească.

În timp ce Cuddy părăsea hambarul se gândea că omul

acela era soţul ei. Deci nu era de mirare că doamna nu-i agreea pe filfizonii aceia de-i tot veneau în vizită. Era deja măritată cu un om care servea toată ziua bere. Aşa că era normal că nu voia să-l arate lumii. Chicotind, Cuddy se duse în tavernă şi comandă un mic dejun copios.

Edilean se trezi tresărind şi simţi deodată panică. Îşi ridică braţele deasupra capului ca să se apere.

— Gata, scumpo, eşti în siguranţă cu mine, îi zise Angus, aşezându-se pe marginea patului, lângă ea.

Edilean încercă să se ridice în capul oaselor, dar o durea tot corpul la cea mai mică mişcare. Se uită în jur, observând austeritatea camerei.

— Asta-i taverna unde munceşti?

— Ăsta-i hambarul, răspunse el. Nu valorez chiar aşa de mult în ochii proprietarului încât să-mi cedeze o odaie deasupra tavernei.

Edilean realiză că el deschisese calea pentru ea ca să glumească, dar refuză.

— Ţi-a dat Cuddy bijuteriile?

— Sigur că da.

— Pot să le văd?

— Nu, îi zâmbi el. Ştiu că ai văzut deja ce lipseşte.

— Dar trebuie să...

Când ea încercă iar să se ridice, el o împinse cu blândeţe înapoi pe pernă.

— Nu, scumpa mea, tu ai nevoie de somn acum. Am auzit că ai avut parte de o luptă dată naibii.

— A fost o nimica toată în comparaţie cu lupta mea cu Bessie Hightop, când am împlinit paisprezece ani. Tatăl ei era duce şi ea şi-a permis să spună că sunt căpuşa şcolii, mereu în căutarea cuiva pe spinarea căruia să trăiesc în vacanţe.

— Aşacăi-ai arătat tu!

— De fapt, în perspectivă, mai degrabă am pierdut. Tatăl ei a aflat ce s-a petrecut şi m-a invitat să petrec paştele la ei. Cum mă simţeam teribil de mândră de mine, m-am dus.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Bunicul lui Bessie, tatăl mamei ei, m-a cerut de nevastă.

Angus nu se putu abţine să nu râdă.

— Îmi pare rău că n-am fost de faţă să aud ce i-ai spus despre propunerea lui.

— Când mi-a sugerat să mă aşez în poala lui, i-am explicat că are genunchii prea osoşi şi că m-ar durea fundul din cauza asta.

— Doamne ce dor mi-a fost de tine!

Edilean nu zâmbi.

— Mie nu mi-a fost dor de tine. După ce m-ai părăsit de parcă aş fi fost ultima otreapă, nu mi-am dorit decât să-mi achit datoria faţă de tine.

— Datorie?

— Da, tot ce-ţi datoram. Mi-ai spus de destule ori că dacă nu eram eu, tu ai fi fost acum acasă în Scoţia, alături de scumpa ta familie.

— Şi ţi-am mai spus că tu mi-ai oferit o ocazie cum se iveşte numai o dată-n viaţă.

— Aşa e. Atunci când ţi-am oferit parura m-am gândit că o să-ţi cumperi o fermă şi apoi poţi să-ţi inviţi toată familia aici. Numai că bijuteriile ţi-au fost furate laolaltă cu ocazia de a avea propriul teren. Când Cuddy mi-a spus unde eşti şi ce faci, mi-am dat seama că redevenisem datoare. Ai trecut de la a fi şeful unui clan la postura de grăjdar în slujba cuiva.

— Nu cred că a fost chiar aşa de rău. Dacă lucrurile merg tot la fel de bine, cât de curând aş putea deveni proprietarul tavernei.

— Ha! făcu Edilean, strângând din dinţi de durere, dar ridicându-se în capul oaselor. Dacă proprietarul are un văr

de gradul al treilea o să-i lase lui totul, nu ţie. Când vine vorba de proprietate, rudele de sânge câştigă întotdeauna.

— Edilean, rosti Angus ridicându-se şi privind jenat spre ea. Atunci când se proptise în capul oaselor, nu fusese conştientă că pe sub pătura aceea era goală puşcă. Însă privirea lui îi aminti ce se întâmplase ultima dată când se văzuseră.

— Te rog frumos, dă-mi hainele ca să mă îmbrac şi să plec de aici.

Răceala din glasul ei îl înfioră. Când fuseseră pe vas şi ea se supăra pe el, râsese de ea şi o făcuse şi pe ea să râdă. El crezuse că fusese geloasă pe Tabitha, iar acest lucru îi mângâiase vanitatea masculină. Dar răceala de acum îi displăcea profund.

— Ţi-aş fi recunoscătoare dacă... începu ea.

— Termină! o potoli Angus. Vreau să încetezi chiar în clipa asta! Ce naiba a fost în capul tău de te-ai dus într-o tabără de criminali şi te-ai luat la bătaie? Ai idee cât de periculos a fost?

— Era ceva ce trebuia să fac, răspunse Edilean. Acum vrei, te rog, să-mi dai hainele ca să pot pleca?

— Nu! Nu pleci nicăieri până nu mănânci ceva şi nu dormi. Vreau să fiu sigur că eşti în regulă.

— Acum eşti şi doctor?

— Dacă nu mă credeai în stare să am grijă de tine, de ce ai mai venit aici? De ce nu te-ai dus la tine acasă şi n-ai lăsat-o pe sora lui Harcourt să te îngrijească?

Se bucură când îi văzu mânia din ochi. Era mult mai bună decât răceala.

— Ai uitat din ce motiv m-am dus în tabăra nemernicilor?

— Ca să mă faci pe mine să cad de prost?

— N-a trebuit să mă strădui foarte tare, nu crezi?

Se priviră urât câteva momente. După aceea Angus se duse la un dulap, luă de acolo o cămaşă curată şi i-o aruncă.

— Asta-i tot ce primeşti deocamdată. Vreau să stai acolo în pat şi să te odihneşti, rosti nervos, apoi se îmblânzi deodată: Edilean, ce te-a apucat de ai făcut o asemenea prostie?

Ei îi stătea pe limbă să-i spună că „din dragoste”, însă se abţinu.

— Ţi-am spus că am vrut să-mi achit datoria faţă de tine, îi zise iar, în timp ce-şi punea cămaşa pe ea.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot. De acum suntem chit, nu trebuie să mă

mai simt vinovată că din cauza mea i-ai părăsit pe toţi cei de acasă. Ai bani ca să-ţi cumperi teren şi să întemeiezi orăşelul Metern, după care poţi să-i aduci pe toţi aici şi să fii iar stăpân peste ei. O să te poţi plimba ţanţoş pe sub privirile lor pline de uimire şi adoraţie.

— Asta-i ce crezi tu că vreau?

— Habar nu am ce anume vrei, răspunse ea. Eu nu fac parte din clanul tău!

El dădu să-i răspundă, dar preferă s-o pornească spre uşă.

— Nu cred că e momentul să ne certăm. Vreau să dormi şi eu o să-i dau de ştire surorii lui Harcourt că eşti în siguranţă.

Din clipa în care el plecă de acolo, Edilean îşi dădu seama cât de obosită era. Acum nu realiza de ce-i spusese lui Cuddy s-o aducă acolo. Ar fi fost mult mai bine dacă s-ar fi dus acasă, la Harriet şi în propriul pat, dar era atât de epuizată încât nu-i păsa în al cui pat dormea. Se lăsă în jos pe pernă şi adormi instantaneu.

Angus era afară, chiar lângă uşă, sprijinit de perete, cu ochii închişi. Era destul de umilitor că fusese atât de neglijent încât permisese cuiva să-i fure bijuteriile, dar că Edilean le găsise şi i le adusese era deja mai mult decât

putea suporta. O fată fusese de o mie de ori mai pricepută ca el.

Deschise uşa şi aruncă o privire în odaie ca să vadă ce făcea. Aşa cum bănuise, dormea dusă. O înveli bine şi-i dădu părul deoparte de pe faţă.

Nu credea că era posibil să iubească cineva mai mult decât o iubea el pe Edilean.

Din momentul în care o întâlnise, pusese stăpânire pe mintea, pe sufletul şi pe viaţa lui. Se luptase din greu cu sentimentele pe care le născuse în el. În Scoţia se luptase cu dorinţa de a fi alături de ea, să-i vadă chipul frumos. Iar furia pe care o simţise din cauza acelei intruziuni în viaţa lui se manifestase în multe feluri. Acum regreta că acţionase cu atâta violenţă, dacă aruncatul ei într-un jgheab era o modalitate violentă.

Nimeni nu-i spusese că dragostea nu aducea numai fericire. El crezuse că atunci când cineva se îndrăgostea, ei bine... nici el nu fusese tocmai sigur ce se petrecea, auzea îngerii cântând?

Sentimentele pe care le avea pentru Edilean erau cam de zece ori mai puternice decât i se părea a fi normal. Ceea ce simţise când hoţii luaseră vitele era o nimica toată în comparaţie cu ceea ce simţea pentru ea. Furie, fericire,

slăbiciune, forţă. Erau momente în care ea îl făcea să se simtă cel mai mare, cel mai tare, cel mai frumos şi cel mai deştept om din lume. Şi pe urmă parcă era mai prejos decât un vierme.

Scutură din cap şi-i atinse uşor obrazul, făcând-o să se mişte în somn. Nu putea descrie amalgamul de sentimente avute atunci când îl văzuse pe băiat cu ea în braţe. După noaptea în care fugise din camera ei, crezuse că n-avea s-o mai vadă vreodată. Îşi spusese singur că se va bucura să audă că în fine se căsătorea. Dar când îl văzuse pe Cuddy cu ea în braţe, gândindu-se că o atingea, îi venise să-l omoare. Dacă ar fi trăit pe vremea străbunilor, atunci i-ar fi luat capul înainte să fi pus o întrebare.

Din fericire, tot ce simţise atunci se topise când îi văzuse faţa frumoasă umflată şi plină de sânge.

Fără chef, Angus se duse la tavernă ca să-şi vadă de treburi. Pe Edilean o minţise cu neruşinare când îi spusese că voia să cumpere localul. Adevărul era că-l ura. Să servească băutură şi mâncare cât era ziua de lungă şi să-i audă pe toţi plângându-se ba că ceva era prea rece, ba că era prea cald, nu era tocmai ceea ce-şi dorea de la viaţă.

Când descoperise că nu mai avea bijuteriile se înfuriase cumplit, dar atunci când fusese la ea, crezuse că nu lăsase

să se vadă absolut nimic. Mai degrabă murea decât s-o lase să vadă cât de dobitoc şi neglijent era. Mai rău, nu izbutise să-şi dea seama cine ar fi putut să-l fure şi când. Petrecuse zile în şir încercând să-şi amintească pas cu pas tot ce se întâmplase, dar degeaba. Şi nici nu putea întreba pe nimeni nimic, cine ar fi recunoscut că a văzut asemenea bijuterii?

Sigur că se gândise la deţinutele de pe navă, dar ca prostul îşi zisese că n-ar fi furat nimic de la el. Sau poate că nu voise ca Edilean să fi avut dreptate în legătură cu Tabitha. Preferase să creadă că Tabitha era nevinovată, iar Edilean geloasă.

Numai că Edilean avusese dreptate, descoperise ceea ce Angus nu fusese în stare şi rezolvase problema.

Şovăi o clipă, apoi intră în tavernă. Ca de obicei, erau aşa de multe treburi de făcut, încât se înseră înainte să-şi dea el seama. Realiză deodată că era un mare dobitoc. El muncea, iar Edilean era în camera lui.

— De ce zâmbeşti aşa? îl întrebă barmaniţa curioasă.

— Pentru că iubesc, zise el râzând şi plantându-i un pupic şi ei pe obraz. Azi am terminat cu munca. Şi nu ştiu dacă o să mai vreau să mai lucrez aici.

— O să te jupoaie şeful!

— Dacă poate să mă găsească!

Angus plecă de lângă ea râzând fericit.

Când deschise uşa, Edilean tocmai se trezise.

— Mă simt groaznic, mărturisi ea. Mă doare fiecare muşchi în parte.

— Stai să văd, îi zise el, aşezându-se pe pat lângă ea şi dezvelindo. Începu să-i maseze umerii cu blândeţe.

— Angus? şopti ea.

— Da, ce e?

— Dacă nu ajung la budă o să explodez.

El se retrase zâmbind.

— Mereu foarte practică, nu-i aşa?

— Am trecut de faza asta. Trebuie să ieşi ca să mă îmbrac.

— Asta înseamnă izmenuţe, jupoane, ciorapi, corset şi tot restul? Şi desigur trebuie să te ajut cu corsetul.

— Am unul nou care se strânge în faţă, numai că ar dura prea mult, n-am să izbutesc.

El o luă atunci în braţe, cu tot cu pătură.

— Ascunde-ţi faţa, ca să nu te vadă nimeni.

— Dar îmi ies picioarele pe afară, răspunse ea.

— Nişte picioruşe adorabile.

Capul îi era ascuns bine de pătură şi tot ce putea vedea

ea era faţa lui Angus.

— Unde mă duci?

— Te duc afară, la boscheţi, tu ce credeai? Preferi gaura aia din pământ care-i buda noastră?

— În natură la boscheţi, răspunse ea. Angus, ce se petrece? Ai... rosti ea ezitând. S-a schimbat ceva? se aventură în cele din urmă.

— Nu, nu s-a schimbat nimic, răspunse el. Totul e la fel ca înainte. Zâmbea, ştiind ce anume ar fi vrut ea să audă. Dar îi spusese adevărul. Nimic nu se schimbase, o iubea la fel de mult ca şi înainte.

Edilean rămase tăcută, iar când el o lăsă jos din braţe, constată că se afla pe o pajişte cu iarbă înaltă până la genunchi.

— Te las aici să-ţi vezi de ale tale, rosti el. Urmează poteca şi mă găseşti.

După câteva momente, uşurată, se întoarse să privească în jur. Soarele tocmai apunea, iar lumina de pe pajişte era superbă. Printre firele de iarbă se iţeau flori colorate ce străluceau ca pietrele nestemate.

În loc s-o pornească spre Angus, ea se îndreptă spre un stejar mare ce se vedea puţin mai departe. Copacul acela îi amintea de un altul, din copilărie, unde se putuse

ascunde de lumea din jur. Stejarul fusese pe proprietatea tatălui său, deţinută de patru generaţii şi acela fusese locul ei preferat de joacă. Când ajunsese în Scoţia, la unchiul ei, încă mai avea în cufăr o punguţă cu ghinde din stejarul copilăriei. Intenţiona să-şi ţină promisiunea pe care şi-o făcuse în copilărie şi să planteze o ghindă din stejarul ei acolo unde va avea propria ei casă.

— E tare frumos aici, aşa-i? îi zise Angus cu blândeţe din spate.

— Da.

— Vin deseori aici când mai fug de la tavernă.

— Să înţeleg că nu-ţi prea place acolo? îl întrebă ea cu un zâmbet.

— Urăsc taverna asta! răspunse el luând-o de mână. Edilean...

Ea se întoarse şi-l privi plină de speranţă. Nu mai aveau nevoie de cuvinte, ochii lor spuneau tot. O prinse în braţe şi începu s-o sărute. Erau singuri, sub un stejar imens, în pragul înserării, iar femeia din braţele lui nu purta pe ea nimic altceva decât o cămaşă mai lungă.

Buzele ei se depărtară sub ale lui. Angus o simţea lipsită de experienţă, dar doritoare să înveţe, o combinaţie irezistibilă.

O strânse şi mai tare în braţe şi-i şopti aproape sufocat:

— Dacă încep, n-o să mă mai pot opri.

— Ţi-a cerut cineva aşa ceva? îl întrebă ea cu un zâmbet de triumf pe buze.

Angus o luă în braţe şi o aşeză cu grijă sub copac.

— Să-mi spui dacă te rănesc, rosti el, atingându-i delicat o vânătaie de pe umăr.

Dădu cămaşa deoparte şi o sărută.

— E mai bine aşa?

— Mult mai bine, şopti ea. Dar sunt plină de vânătăi, uite, pe coaste de exemplu.

El îi puse o mână pe picior şi şi-o strecură pe sub cămaşa largă.

— Pe aici n-ai vânătăi?

Edilean închise ochii fericită, în timp ce mâna lui cutreiera pe sub cămaşă, iar buzele îi sărutau gâtul. Angus o simţea precaută şi controlată. Îşi aminti cu regret seara aceea, în care se deschisese plină de pasiune în faţa lui. De data aceasta trebuia să fie răbdător cu ea. Iar după aceea... Nu-şi permise să meargă mai departe cu gândul, pentru că deja acceptase că dacă ea îl mai voia, atunci, de ce nu? Dragostea nu avea nicio legătură cu ceea ce era logic sau practic.

— Dar aici? Te doare? E vânăt? rosti el ajungând în fine între coapsele ei şi auzind-o oftând deodată.

În clipa următoare îi trase cămaşa peste cap şi o lăsă goală în iarbă. Acum putea s-o privească cu dragoste şi pasiune, nu ca un doctor ce caută oase rupte. În lumea fantastică a apusului, vânătăile de pe corpul ei păreau aproape argintii.

— O să-ţi sărut fiecare vânătaie în parte, promise el, trecând cu buzele peste sâni spre pântec.

Dură ceva, dar în cele din urmă o simţi cum se abandona pasiunii. Angus nu se grăbea, deşi era în agonie, însă ştia că trebuia să aibă grijă ca ea să capete încredere totală în el.

Atunci când Edilean începu să geamă necontrolat, cu mâinile înfipte în părul lui, Angus se ridică în fine deasupra trupului ei micuţ. Atunci când o pătrunse, Edilean începu să ţipe, dar el o aduse la tăcere cu un sărut. Câteva momente mai târziu pluteau amândoi pe aripile extazului.

CAPITOLUL 18

— Vreau să aud totul, îi zise Angus. Nu vreau să omiţi nici cel mai mic detaliu. Erau în odaia din hambar, iar capul ei se odihnea confortabil pe pieptul lui şi se apropiau zorii. Făcuseră dragoste aproape toată noaptea, de două ori sub stejar, iar după ce se întunecase de-a binelea se mutaseră înăuntru.

— Vrei să auzi totul despre trasul de păr, pumni şi muşcături?

— Muşcături?

— Nu, nu ne-am muşcat, rosti ea, plimbându-şi mâna peste pieptul lui. Nu cred că Tabitha voia să ne batem. Dar nici n-a ştiut că bijuteriile erau adevărate.

— Şi ai crezut-o?

Edilean se ridică într-un cot.

— Nu-mi spune mie despre minciunile ei! Nu am crezut o iotă din ce mi-a spus despre tine şi ea.

— Dar ce a spus? se interesă el, iar Edilean îi povesti despre cum se lăudase Tabitha că se culcase cu el şi despre cum o poreclise. Şi n-ai crezut-o?

— Nu. Eu, spre deosebire de tine, am ştiut că e o mincinoasă.

— Nu e adevărat, rosti el imediat, dar când Edilean continuă să-l privească, recunoscu: poate că am crezut-o, părea o fată aşa de drăguţă.

— E o mincinoasă şi o hoaţă.

El îi aşează capul la loc pe umărul lui.

— Da, ai spus de multe ori ce părere ai despre ea, dar cum de ai ghicit că ea a fost cea care a furat bijuteriile.

— Prin înmulţire.

— Poftim?

— Am înmulţit inteligenţa ta masculină cu măsura pieptului ei şi n-am mai avut niciun dubiu cine era hoţul.

— Inteligenţa mea... rosti Angus şi o ridică deasupra lui. O să fii pedepsită pentru asta!

— Şi cum o să mă pedepseşti?

— Cu sărutări, răspunse el şi se apucă de treabă, însă Edilean se eliberă şi dădu deoparte pătura cu care erau înveliţi. Când el încercă să se acopere la loc, îl opri. Voia să-l vadă. Voia să admire trupul pe care adesea îl văzuse acoperit de haine.

El păru deodată să înţeleagă şi se lăsă la loc pe perne, urmărind-o cu interes. Ea îl prinse de umăr şi-l trase puţin, dându-i de înţeles că voia să se întoarcă. Se putea concentra mai bine dacă n-o privea aşa de intens.

Avea spatele lat, cu muşchi bine reliefaţi. Edilean îşi plimbă mâinile de la umeri la talia îngustă, iar atunci când simţi sub degete cicatricile, se opri. Cum în cameră era întuneric, se întinse peste el ca să ia lumânarea, mângâindu-l cu sfârcurile fără să vrea.

— Intenţionezi să mă torturezi? o întrebă el.

Însă ea era prea ocupată să aprindă lumânarea. Îi privi iar spatele la lumină. Avea câteva cicatrici mari. Îşi trecu un deget peste una foarte mare, care pornea de la umăr şi se întindea până la mijlocul spinării.

— Asta de la ce e?

— Un glonţ.

Când ea nu spuse nimic, el zâmbi şi continuă:

— Aveam şaisprezece ani şi nu mă camuflam la fel de bine...

— Prin „camuflaj” te referi la strecuratul prin iarbă ca să spionezi oamenii care desenează paşnici?

— Exact, încuviinţă el. Am urmărit hoţii, m-am apropiat prea mult, ei m-au văzut şi m-au împuşcat.

Edilean se aplecă şi sărută cicatricea.

— Şi cine a avut grijă de tine?

— Kenna, soru-mea.

Când îl simţi cum ezita, Edilean ridică privirea.

— Te gândeşti la copilaşul nou-născut şi te întrebi ce e?

— Da, scumpa mea. Cum de ai ajuns să mă cunoşti aşa de bine?

— Te cunosc mai bine decât îţi poţi imagina. Când el încercă să se întoarcă, ea îl împinse la loc şi-i atinse o altă cicatrice, care părea să fi fost o arsură pe partea din spate a braţului.

— Am căzut în foc când aveam trei ani.

— Şi astea? Erau patru umflături pe partea dreaptă a taliei.

— Shamus m-a împins de pe o stâncă şi am căzut peste nişte pietroaie.

— Shamus, va să zică. Şi când te gândeşti că a fost cât pe ce să fie el acum alături de mine!

Angus râse şi se mişcă lângă ea. Edilean dădu pătura mai jos şi-şi trecu mâinile peste fesele rotunde, apoi mai jos peste coapsele pline de muşchi.

— Scumpa mea, şopti el gâtuit, vrei să mă laşi fără bărbăţie?

— Vrei să spui că nicio altă femeie nu s-a mai uitat la tine?

— Nu aşa, zise el dând să se întoarcă însă fiind oprit de mâna ei.

— Încă n-am terminat cu tine. Mai descoperi o cicatrice pe coapsa stângă. Şi asta de aici?

— Am fost târât de un cal peste o bucată de fier. Atunci aproape că mi-am pierdut piciorul.

— Şi câţi ani aveai?

— Vreo zece.

— Mă bucur că ai ajuns teafăr până la mine.

— Teafăr şi în creştere, murmură el. Edilean nu cred că mai pot să îndur prea mult.

Ea se mută la picioarele lui unde mai descoperi câteva cicatrici nesemnificative. Rămase locului şi privi spre trupul lui frumos şi gol. Ce straniu i se părea totul. Dădacele şi apoi profesoarele, toate o sfătuiseră să îşi acopere cât mai bine trupul şi să nu-l lase văzut de bărbaţi, dar iat-o acum, goală puşcă, privea cu admiraţie acel bărbat superb la fel de gol ca şi ea.

Încet, începu să-şi târască trupul peste trupul lui, sărutându-i pielea întunecată şi fierbinte. Când ajunse la gât, el se întoarse şi o puse chiar deasupra lui.

— Stai aşa, protestă ea. Mai am de văzut şi partea din faţă.

— Ce-ar fi să te uiţi stând călare?

— Călare? începu ea, însă el o opri atunci când o ridică

şi o aşează peste acea parte a lui care o aştepta nerăbdătoare. Am înţeles, suspină ea. Călare. Şi acum ce fac?

— Ce-ţi pofteşte inima, suflă el, făcând-o să se simtă deodată foarte puternică.

— E ca şi cum ai călări un cal? Pot să încerc? Se ridică în genunchi şi începu să se mişte de jos în sus încet, dar ritmic. Cum cea mai mare parte a vieţii o petrecuse călărind, avea coapse puternice. Ce-ai zice acum de-un galop?

Angus se mută deasupra ei fără a întrerupe vreo secundă contactul.

— Dar ce-ai zice dacă poneiul tău ar prelua comanda şi ar fugi cu tine? rosti el, împingându-se în ea.

— Da, izbuti ea să mai spună.

O oră mai târziu, Edilean dormea dusă, jumătate pe pat, jumătate deasupra lui, şi deşi Angus ar fi preferat să rămână acolo pentru totdeauna, ştia că trebuia să se trezească şi să se apuce de treabă. Dacă nu, în câteva momente va veni să-i bată careva la uşă cu cine ştie ce problemă.

Asta o să fie ultima mea zi aici, cugetă el în timp ce se dădea jos din pat, atent să n-o deranjeze pe Edilean. O s-o

mai lase să doarmă puţin, apoi o să vină s-o trezească şi pe urmă... Nu ştia ce o să facă, ideea era că vor fi împreună.

O privi cât se îmbrăcă, admirându-i faţa frumoasă şi vânătă, felul în care strâmba din nas când dormea, cum stătea bine cuibărită sub pătură.

Sper că a rămas grea, îşi zise el, oprindu-se o clipă înainte să se încalţe. Da, ce bine ar fi. Să aibă o fetiţă care să semene leit cu ea. Ar boteza-o Catherine, după bunica. Catherine Edilean, zâmbi Angus. Dar care ar fi numele de familie? Cum era căutat de autorităţi, nu putea fi Metern, dar nici Harcourt nu era o soluţie. Când o să se trezească, o să alegem împreună un nume, conchise el.

Când termină cu aranjatul, ieşi în vârful picioarelor din odaie şi intră în tavernă.

Dolly, barmaniţa, îl privi cu atenţie.

— Am crezut că ai plecat. Sau asta e doar din cauza mânzei din camera ta?

Angus zâmbi. Era obişnuit cu traiul în zone în care nu existau secrete.

— E doar o altă femeie, răspunse el. Nimic special.

— Eu nu aşa am auzit. Făcu semn spre tânărul care o adusese pe Edilean cu o zi înainte. Era la o masă alături de

alţi câţiva bărbaţi şi tocmai le spunea ceva ce părea să-i fascineze.

Angus întoarse capul, încercând să ascundă încruntătura.

— Şi ce le tot spune oamenilor?

— Că poate să se bată la fel de bine ca un bărbat!

— Şi ce altceva?

— Mai e şi altceva?

Angus ar fi vrut s-o întrebe dacă gură-spartă îi spusese cine era cu adevărat Edilean şi unde locuia.

Dolly se apropie de el.

— N-a spus la nimeni cine e micuţa doamnă, dacă asta te interesa. De fapt, a lăsat să se înţeleagă că e o deţinută venită cu un vas din Anglia.

El o privi cu duritate.

— V-am văzut pe amândoi, continuă ea cu un zâmbet duios. Şi eu am fost tânără odată. Ea nu e o criminală, iar el e băiat bun. Îi întoarse spatele şi se duse să le servească oamenilor micul dejun.

Angus îşi turnă o halbă cu bere şi-o bău dintr-o suflare. Nu dormise deloc toată noaptea, iar Edilean fusese... Zâmbi când îşi aminti pasiunea, sărutările, poziţiile. Îl uimise şi-i făcuse mare plăcere atunci când ea îl studiase.

Îi plăcuse curiozitatea ei, felul în care încercase lucruri noi. Una peste alta fusese o noapte de extaz, iar dacă trebuia să moară în clipa aceea, n-ar fi avut ce regreta.

Când puse halba jos văzu afişul de pe perete. Era acelaşi pe care-l văzuse şi în Scoţia, acelaşi portret făcut de Edilean, cu părul vâlvoi şi barba mare.

O clipă Angus paraliză, privind prostit la afişul acela, care nu fusese acolo cu o zi înainte.

Când Dolly se întoarse la bar, el era încă acolo. Luă băuturile pregătite şi le puse pe o tavă, dar el rămăsese înţepenit locului. Când femeia dădu să plece cu tava, el o prinse de braţ.

— Asta de unde a mai apărut? şopti, de abia fiind capabil să vorbească.

— A venit un bărbat cu el aseară. Mi s-a părut că seamănă un pic cu tine, îl necăji ea.

— I-ai spus şi lui?

Dolly îi privi chipul şi înţelese imediat ce se petrecea.

— Nu, nu i-am spus nimic. Nu mi-a plăcut deloc. E un tip arătos şi o ştie. M-a tratat de parcă aş fi fost sclava lui.

— Şi acum unde e?

— Bunui că nu s-a trezit încă. Fugi, îl îmboldi ea. Fă ce ai de făcut. Eu o să-l reţin cât de mult pot. Unuia ca el sigur

nu i-ar conveni deloc dacă i-aş trânti supa în poală.

— E singur?

— Nu. Are două huidume cu el. Nişte indivizi tare ameninţători. Angus, începu ea, nu ai cum să le faci faţă la toţi. Trebuie să fugi!

Pentru a doua oară în două zile, Angus o pupă pe Dolly, apoi se strecură afară din tavernă. Când ajunse la hambar, se opri în faţa uşii. Instinctul îi spunea s-o trezească pe Edilean şi să-i spună că venise James după ei, cu tot cu afişul acela şi probabil cu un mandat de arestare pentru el, şi că nu venise singur.

Angus ştiuse că exista posibilitatea ca James să vină în America după ei. N-aveai cum să umileşti în asemenea hal un om ca Harcourt şi să nu te aştepţi la răzbunare. Cu toate acestea, afişul acela îl şocase. Măcar dacă James ar fi venit cu o zi înainte! Dacă ar fi apărut înainte ca ei doi să fi petrecut noaptea împreună, atunci lucrurile ar fi stat altfel. Angus ar fi putut dispărea discret şi nimeni n-ar fi fost rănit.

Dar acum trebuia să fugă şi toată lumea avea să sufere. Iar Edilean n-ar fi fost niciodată de acord ca el să plece şi ea să rămână, va merge cu el.

Îşi frecă ochii în speranţa că-şi va limpezi gândurile. În

primul rând, nu-i putea spune lui Edilean adevărul. Nu se putea duce la ea ca să-i spună că o iubeşte, dar că trebuie să dispară şi pe ea s-o lase în urmă ca să o ştie apărată. Ea n-ar fi fost niciodată de acord cu despărţirea, dar era imperios necesar ca acest lucru să se întâmple. Trebuiau să se despartă pentru totdeauna.

Pentru el totul era limpede, parcă vedea viitorul într-un glob de cristal. James îl va urmări pe Angus oriunde s-ar fi dus, iar dacă ar fi avut soţie şi copii, tot l-ar găsi. Şi pe urmă? Dacă nu l-ar fi omorât pe loc, atunci ar fi avut grijă să ajungă la temniţă. Iar dacă nu ar fi putut să fie judecat în America, era sigur că în cele din urmă l-ar prinde şi l-ar duce cu forţa în Scoţia. Unde sigur ar fi condamnat la moarte sau la închisoare pe viaţă.

Şi atunci ce s-ar întâmpla cu Edilean? S-ar lupta pentru el. Aşa cum s-a luptat pentru bijuterii, doar că de data asta lupta s-ar duce prin sălile de judecată. S-ar lupta cu James şi cu întreaga lume ca să-l scape. Dar n-ar avea cum să câştige. Angus fugise în lume cu o fată care se afla sub tutela unchiului ei. Doar pentru că se căsătorise cu ea după aceea l-ar face să arate mai rău, nu mai bine. Ar părea că se folosise de ea când era minoră, împotriva voinţei tutorelui său.

În plus, mai era şi problema cu aurul. Atunci când fugiseră, aurul se afla, legal, sub îngrijirea unchiului. Angus îl furase de fapt de la el.

Nu, niciun tribunal din lume nu va asculta ce ar fi avut el de spus. N-ar crede niciodată povestea lui Angus şi-l vor condamna pe viaţă.

Putea s-o ia pe Edilean cu el? Asta-şi dorea pentru ea? Să-şi petreacă viaţa ascunzându-se, ca el să nu fie prins? Iar dacă va fi prins, ea va fi condamnată la drumuri zilnice la închisoare ca să-l vadă? Sau să fie obligată să asiste la spânzurarea lui?

Rămase un timp în faţa uşii de la odaie, ştiind că înăuntru Edilean dormea liniştită în patul lui, iar el trebuia s-o părăsească. Din nou. Trebuia să fugă de lângă ea lăsând-o să creadă că... Ce? Că n-o iubea? Era oare omeneşte posibil să creadă aşa ceva?

Trebuia s-o facă într-un fel sau altul să creadă că n-o iubea deloc, că doar profitase de ea. Că era doar un ticălos, un nemernic. Că obţinuse ce dorise de la ea şi cu asta basta.

O parte din el ştia că ea simţea c-o iubea şi avea să-l ierte. Îl considerase un mare nemernic după ce fugise din dormitorul ei, dar îl iertase. Aproape că zâmbi când îşi

aminti ce rece fusese cu el la început. Nu-i trebuise prea mult ca s-o topească.

Aşa era dragostea, acum rece, pe urmă clocotită.

Niciodată în viaţa lui nu fusese nevoit să facă ceva atât de greu ca acum, ceva atât de neiertat. Încetişor, deschise uşa de la odaia lui şi se strecură înăuntru. Edilean se dezvelise în somn, iar el dădu s-o acopere, însă renunţă şi se mulţumi să se aşeze pe marginea patului ca s-o mai admire o dată. Plănuise s-o ceară de soţie. Cât o ţinuse în braţe se gândise cum o să facă nunta şi apoi să plece spre Virginia. Îşi imaginase cum avea să-i construiască exact acea casă pe care o desenaseră pe vas. Avea încă schiţele la el, erau comorile lui.

Dar acum totul dispăruse ca un fum. Nu fusese precaut şi nu luase în considerare furia lui James Harcourt. Totul se petrecuse atât de departe şi cu multă vreme în urmă, încât nu încercase să se mai pună în locul acelui om. Ruinaseră planurile îngrijit alcătuite de un individ care nu avea conştiinţă sau principii. De ce crezuseră că avea să accepte înfrângerea fără comentarii?

Angus mângâie uşor părul lui Edilean. Ea era în siguranţă. Trecuse de optsprezece ani, iar după testamentul tatălui său, aurul îi aparţinea în mod legal.

Dacă se căsătorea, cugetă Angus cu durere în suflet, soţul ei putea s-o apere de orice pretenţie ar fi avut Harcourt. Era uşor de dovedit că se însurase cu fiica ducelui în timp ce era logodit cu ea.

Singura grijă a lui Angus rămânea Harriet, sora lui Harcourt. Oare cu cine va ţine ea, cu Edilean sau cu James? Dar ştia care era răspunsul. Edilean era cea cu bani. Era o realitate crudă a vieţii, dar era adevărată. Din ceea ce-i spusese Edilean despre Harriet, era o femeie cu bun simţ care-şi dispreţuia fratele cel leneş şi viclean.

Angus luă mâna lui Edilean, îi sărută fiecare deget în parte şi apoi palma şi şi-o lipi de obraz.

— Să nu mă urăşti prea mult, îi şopti el, ştiind însă că trebuia s-o facă să-l dispreţuiască, altfel ar fi venit după el.

Se ridică şi începu să-şi arunce hainele într-un sac de pânză. Se opri, ezitând lângă diamante. Dacă nu le lua, atunci tot efortul ei ar fi fost degeaba. Luă colierul şi celelalte piese, care lui Edilean i se păruseră prea încărcate, şi-i lăsă cercelul rămas.

O mai privi o dată, ca să-şi întipărească în minte imaginea ei, apoi deschise uşa şi se strecură afară. În faţa hambarului dădu peste tânărul care o adusese la el.

Cuddy îl privea pe Angus ca şi cum n-ar fi ştiut cum să i

se adreseze, cu „domnule” sau să zâmbească larg ştiind ce se petrecuse cu o noapte înainte. În spatele lui erau cei doi cai gata de plecare.

— N-am ştiut dacă doamna o să vrea să plecăm sau nu în dimineaţa asta, rosti Cuddy liniştit. Pot să mă întorc singur la Boston, dacă aşa doreşte.

— Poate să facă tot ce vrea, răspunse Angus, cu un zâmbet libidinos. Eu am obţinut ce voiam de la ea, dacă mă înţelegi.

Văzu cum băiatul se înfurie pe loc şi-şi zise că bănuise corect şi că acesta era probabil îndrăgostit de Edilean.

— Poftim, îi zise el, aruncându-i o monedă. Acum ia-o şi du-o acasă. Trezeşte-o şi du-o acolo unde... făcu un gest nepăsător cu mâna. Unde sunt cei de-o teapă cu ea. M-ai priceput? Du-o acum acasă!

— Da, răspunse Cuddy. Îl privea pe Angus de parcă ar fi vrut să-l omoare. O s-o iau imediat de aici. O să am eu grijă de doamna mea.

— Aşa să faci, răspunse Angus, legându-şi sacul de şaua calului lui Edilean.

— Ăsta-i calul doamnei! protestă Cuddy. Nu poţi să-l iei!

Angus încălecă şi apoi se întoarse spre băiat.

— Asta-i o nimica toată pe lângă ce am mai luat de la

ea, rosti cu un zâmbet nesuferit.

— Dacă aş avea acum pistolul la mine te-aş ucide fără să clipesc! scrâşni Cuddy.

— Şi să-l laşi pe diavol fără treabă? răspunse Angus, pregătindu-se de plecare. Te rog să-i spui că a fost o noapte extrem de plăcută.

Cuddy îl privi plecând în galop şi dădu drumul la o serie impresionantă de înjurături la adresa lui. Nu voia s-o trezească pe doamna Edilean, dar era mai bine să plece cât mai repede din locul acela.

Inspiră adânc, intră în hambar şi se duse să bată la uşa odăii.

CAPITOLUL 19

— Pe mine nu poţi să mă păcăleşti, rosti Harriet, privind-o pe Edilean peste masa cu micul dejun. Eşti foarte, foarte supărată.

— Râde ciob de oală spartă! răspunse ea, încruntându-se la Harriet.

Edilean se întorsese de trei săptămâni acasă, după noaptea petrecută cu Angus. Şi totul se schimbase. După ce fusese aruncată ca o zdreanţă, din nou, duruse atât de tare că aproape amorţise. Prima dată îşi manifestase furia asupra mobilei şi hainelor, dar de data asta era atât de mânioasă că nu ştia cum să se manifeste. Era ca şi cum ar fi avut în piept un cărbune încins care creştea în fiecare zi tot mai mult. Lucrurile care mai demult îi făcuseră plăcere acum nu-i mai spuneau absolut nimic. Bărbaţii care veneau în vizită la ea cu flori şi bomboane nu mai primeau zâmbete. Nu mai era în stare să flirteze şi să-i facă să se simtă ca şi cum ar fi fost cei mai frumoşi, deştepţi şi curajoşi din lume. Ajunsese să le corecteze greşelile de gramatică, felul în care recitau poeziile şi să le spună să se întoarcă la şcoală. Ca atare, plecau cu toţii, roşii la faţă şi nici că se mai întorceau.

Prima dată când respinsese astfel un tânăr care promitea, crezuse că Harriet avea s-o boscorodească, dar aceasta părea frământată de propriile-i griji. Şi ea se schimbase, nu mai părea preocupată ca înainte să-i găsească un soţ.

Când se întorsese acasă, Edilean crezuse că se va topi în lacrimi, însă nu reuşise să verse nici măcar una singură. Iar Harriet nu comentase nimic, ceruse doar să i se pregătească o baie fierbinte şi-i adusese haine curate, dar nu scosese o vorbă de dojană. Harriet părea muncită de griji şi tresărea la cel mai mic zgomot.

După ce Harriet tresări a douăzecea oară din cauza zgomotului din casă, Edilean izbucni:

— Chiar crezi că am de gând să te pocnesc?

— De ce mi-ai face una ca asta? se miră Harriet.

— Pentru că m-am ales cu vânătăile astea după o bătaie.

Harriet păru să aterizeze pentru o clipă în prezent.

— Serios? Şi cu cine te-ai bătut?

— Tabitha, răspunse Edilean. Ea...

— Nu cred că o cunosc, răspunse Harriet, însă îşi pierduse interesul. A bătut cineva la uşă?

— N-am auzit nimic, răspunse Edilean. Dacă e vreun

bărbat, spune-i să se ducă la dracu’!

Nici măcar înjurătura nu păru s-o abată pe Harriet de la gândurile ei. Ieşi din cameră în fugă, iar Edilean o auzi deschizând uşa de la intrare, dar se părea că nu era nimeni acolo.

Harriet era aşa de câteva săptămâni, comportamentul ei calm şi raţional dispăruse cu totul.

Din păcate, acea dimineaţă nu era tocmai nemaipomenită nici pentru Edilean. Nu-şi permisese să spună ceva cu glas tare, dar sperase în secret să fi rămas grea. Desigur, nu era deloc bine să aduci un copil pe lume în afara căsătoriei, dar ea tot sperase. Din păcate, în dimineaţa aceea îi venise ciclul, ceea ce însemna că totul se terminase între ea şi Angus. Pentru totdeauna. Nu ştia cu ce anume greşise, dar era sigură de un singur lucru, că el n-o voia, punct.

O privi pe Harriet cu ochi reci, în timp ce-şi ungea o chiflă cu unt.

— Dacă te interesează, mă gândeam la Tabitha.

— Tabitha? o îngână ea, sărind iar atunci când una din fetele în casă trânti ceva în salon.

Simplul fapt că Harriet nu-şi amintea multe dintre istoriile pe care i le spusese Edilean despre Tabitha, era un

alt semn că avea probleme.

— Când ai de gând să-mi spui ce anume te macină? o întrebă Edilean.

— N-am nimic, continuă cu povestea ta. Ce-i cu Tabitha asta? Vrei s-o invităm la ceai?

— Cu sau fără lanţurile de la picioare? o întrebă Edilean, însă Harriet nu auzi pentru că fata în casă mai scăpase ceva pe jos.

— Nu mai pot să suport! oftă Harriet şi ieşi val-vârtej din salon.

— Zgomotul nu e permis, râse Edilean fără pic de veselie.

Uneori se gândea la ce diferenţă era între ea, cea de acum şi ea de dinainte să fi venit unchiul ei s-o ia de la şcoală. Deşi fusese nevoită să fie drăguţă cu nişte oameni de care nu-i păsa pentru ca să primească cele mai bune invitaţii, avusese sentimentul că merita să primească tot ce viaţa avea de oferit mai bun. Edilean Talbot fusese absolut sigură că era cu mult mai bună şi mai presus de femeile de teapa Tabithei sau a lui Margaret. Femeia îi ceruse s-o angajeze imediat ce ajungeau în America, dar Edilean respinsese ideea din capul locului.

În ultimele săptămâni se gândise foarte mult la bătaia

cu Tabitha. În acel moment Edilean simţise că avea dreptate. Dar acum stătea şi se întreba ce se întâmplase după aceea cu Tabitha. Îşi amintea foarte limpede cicatricea de pe umărul ei. Edilean n-avusese niciodată în viaţă parte de ceva aşa de barbar. Da, unchiul ei intenţionase să o mărite cu un bărbat îngrozitor, şi da...

Edilean ştia că avusese destule probleme în viaţă, dar în cele din urmă câştigase bătăliile. Era adevărat, bărbaţii o răniseră destul de rău, dar avea o casă frumoasă şi un cont gras în bancă. De câte ori se ducea să scoată bani, preşedintele băncii îi ieşea în întâmpinare şi se purta cu ea de parcă ar fi fost regină.

Dar ce avea să se întâmple cu Tabitha? se întrebă ea. Acum că nu mai avea nici bijuteriile, ce se va alege de ea? Ce se întâmplase cu Margaret şi cu celelalte femei de pe vas? De fapt, ce se întâmplase cu toate deţinutele trimise în America? Oare bărbaţii care le cumpărau contractele ajungeau să le ardă cu fierul roşu cu însemnele lor?

— Nu se poate! rosti Harriet, scoţând-o din reverie, în timp ce lua ziarul de pe masă.

— Ce e? întrebă Edilean. Iar s-au scumpit puii?

— Mai rău, oftă Harriet. A murit domnul Sylvester.

— Înainte să mă fi măritat cu el? glumi Edilean. Mai

mare ruşinea!

— Da, înainte să-l fi umilit ca să-şi dorească să fie mort şi îngropat, i-o întoarse Harriet. Domnul Sylvester este omul care cultiva cam tot ce mâncai tu.

— Aşa deci, rosti Edilean total neinteresată. Nu avea habar ce să facă toată ziua aceea. Era incapabilă să stea să picteze alte flori.

— Biata lui soţie! Au şapte copii, iar cel mai mare de abia a împlinit zece ani.

— Poate că de asta a şi murit, a făcut prea mulţi copii, murmură Edilean plictisită.

— Azi eşti şi mai prost dispusă decât de obicei. Dar aşa eşti tu, într-o continuă proastă dispoziţie. Nu vrei să-mi spui despre ce e vorba?

— Numai dacă-mi spui şi tu mie ce te face aşa de nervoasă, răspunse Edilean.

Harriet o privi o secundă, apoi îşi văzu mai departe de ziarul ei.

— Mă întreb ce-o să se aleagă de ei acum. Nu prea văd cum ar putea doamna Sylvester să aibă grijă de fermă cu atâţia copii mici agăţaţi de fusta ei. În afară de asta nu pare prea interesată în a creşte cele mai bune mere.

Lui Edilean i se părea că avea parte de cea mai

plictisitoare conversaţie din viaţa ei.

— Care-i problema? Un măr e un măr.

— N-ai mai vorbi aşa dacă ai veni la piaţă cu mine.

— Cred că îmi găsesc ceva mai interesant de făcut.

— Ce? Să stai în casă toată ziulica şi să-ţi plângi de milă? Să mai pictezi nişte trandafiri? Crezi că eu sunt rea când am o problemă, tu eşti de o mie de ori mai dificilă! Eşti... Harriet se opri atunci când din stradă se auzi zarvă mare.

— Vrei să te potoleşti cu tresăritul ăsta? ţipă Edilean la ea ridicându-se de la masă. Merg cu tine la piaţă! Fac tot ce vrei tu! Dar potoleşte-te!

Harriet puse şervetul pe masă şi se ridică la rândul ei.

— O să încetez atunci când şi tu o să încetezi să te mai ascunzi de lume de fiecare dată când nemernicul ăla îţi face câte un pocinog! Când o să încetezi să laşi un bărbat care nu te vrea, şi ţi-a demonstrat-o de altfel, să-ţi ocupe fiecare gând? Când o să te maturizezi, când n-o să te mai gândeşti doar la tine şi la plăcerile tale? N-ai obţinut de la viaţă ceea ce-ţi doreai! Nici noi, celelalte, numai că noi n-avem bani sau o educaţie nemaipomenită şi nu ne permitem să stăm să pictăm cai verzi pe pereţi în timp ce alţii ne servitoresc şi au grijă de noi!

Harriet ieşi cu capul sus din încăpere, iar Edilean o auzi cum urca scările şi apoi trântea cu sete uşa de la dormitorul ei. Se aşeză la loc pe scaun, un pic buimăcită. Când se întoarse le văzu pe cele trei cameriste care stăteau în pragul uşii şi care o zbughiră imediat. Însă apucase să le vadă ochii. Auziseră tot ce-i spusese Harriet şi era limpede că erau de acord cu spusele ei.

Oare o urau? se întrebă Edilean. Lăsase treburile casei în seama lui Harriet, aşa că nu le prea dăduse atenţie fetelor care lucrau pentru ea. Adevărul era că nici măcar numele nu le ştia.

Edilean ştia foarte bine că tot ce spusese Harriet era adevărat. De când îl cunoscuse pe Angus, acesta îi dominase fiecare gând. Pe vas fusese cel mai rău. Când fuseseră de acord, atunci se simţise fericită, când se certaseră, fusese nefericită, el parcă îi controlase toate sentimentele şi emoţiile. Fericire, tristeţe, exaltare, toate emoţiile ei controlate de un bărbat care, aşa cum subliniase Harriet, n-o voia! Trebuia să ţină bine minte aceste cuvinte. În mod sigur se va duce în groapă cu ele în minte. Oare ce i se va grava pe piatra de mormânt? AICI ZACE EDILEAN TALBOT CARE A FOST TOATĂ VIAŢA NEFERICITĂ PENTRU CĂ ANGUS MeTERN N-A VRUT-O DE

NEVASTĂ.

Una peste alta, cugetă mai departe Edilean, dragostea adevărată era mai grozavă în lecturi, dar nu de experimentat în viaţa reală.

Dar ce putea să facă? Cum putea cineva să se schimbe? în Anglia nimeni nu-i pusese la îndoială persoana. Acolo fusese o fată frumoasă şi bogată, mai mult de atât nu avusese nevoie. Nimeni nu se aşteptase de la ea să facă altceva decât să se mărite. Însă testamentul tatălui ei schimbase totul. Îi acordase dreptul asupra banilor şi asupra vieţii ei.

Problema aici era că toţi se aşteptau ca toată lumea să muncească, indiferent de sex. La biserică ajunsese să cunoască femei foarte bogate care munceau mai mult şi mai din greu decât servitoarele. Îşi preparau singure gemurile, săpau în grădină la cartofi şi apoi intrau în casă şi năşteau fără probleme. De asta îi fusese teamă în Scoţia.

Gândurile acestea aproape c-o făcură pe Edilean să-şi dorească să se întoarcă în Anglia. Acolo putea să-şi cumpere o casă frumoasă şi... Nu ştia ce avea să se întâmple pe urmă. Avea să stea în salon să-şi aştepte peţitorii?

Când o auzi pe Harriet coborând scările, îi ieşi înainte.

— Te superi dacă vin şi eu cu tine?

— N-ai decât să faci cum vrei, îi răspunse ea supărată în timp ce-şi lega boneta şi-şi lua pe braţ coşul mare de cumpărături.

Edilean dădu să se grăbească, dar se linişti când o văzu pe Harriet în prag, privind suspicioasă strada. Edilean nu ştia pe cine se aştepta ea să vadă pentru că nu voia să-i spună.

Harriet o porni apoi cu paşi mari, iar Edilean se văzu nevoită să alerge pe lângă ea, ignorând doi domni care o salutară larg. Până în acel moment nu mai fusese niciodată la piaţă, vizitase doar cele mai bune magazine din oraş atunci când decoraseră casa. După mintea ei decorarea casei era ceva ce i se permitea unei doamne, dar în afară de faptul că aproba meniul zilnic, mâncarea nu o preocupase deloc. Doamnele nu mergeau la piaţă să se târguie pentru peşte sau pui. Toată viaţa ei lăsase această treabă în sarcina altora.

Harriet dădu colţul unei străzi, iar Edilean se opri, cu ochii măriţi de uluire. În spaţiul larg păreau să se fi adunat cel puţin o sută de căruţe, toate pline cu produse felurite, de la carne şi legume până la bunuri făcute la ferme şi

aduse în oraş la vânzare.

— E superb! murmură ea.

Harriet se întoarse furioasă, dar când văzu expresia de pe faţa ei se mai îmblânzi.

— Stai aproape de mine şi nu cumpăra nimic. Negustorii ăştia sunt în stare să te ducă la sapă de lemn.

Edilean încuviinţă din cap, privind la toţi cei din jur. Dădu să facă un pas, dar Harriet o trase înapoi, ferind-o să calce într-o balegă de cal.

— Cu ce pot servi o doamnă aşa drăguţă ca tine? o acostă un bărbat cu dinţii negri.

— Cu nimic, răspunse Harriet, trăgând-o pe Edilean după ea. E un om groaznic, cred că şi-ar vinde şi mama dacă ar scoate un preţ bun pe ea.

— Cunoşti toţi negustorii de aici?

— Pe marea majoritate, răspunse Harriet. În timp înveţi în cine poţi să ai încredere şi în cine nu.

— Şi aveai încredere în domnul Sylvester?

— Categoric. Uite! Soţia lui a venit cu căruţa plină. Hai să vedem ce-a adus.

Se apropiară de o căruţă mare în care marfa era aranjată total anapoda, dar Harriet nu părea să fie deranjată de acest lucru în timp ce verifica legumele.

Edilean se dădu un pas în spate şi privi iar în jur. Era foarte aglomerat, sute de oameni mişunau de colo-colo. Majoritatea femeilor avea coşuri mari, ca Harriet, şi se tocmeau cu negustorii în gura mare.

Cu toate că era animat, Edilean observă că cel mai bine se distrau bărbaţii, femeile dădeau impresia că de abia aşteptau să scape de nebunie.

Lângă căruţă era o femeie tânără cu pântecul umflat şi un copil agăţat de fuste. Plângea încetişor într-o batistă, iar alte trei femei încercau s-o consoleze.

— Ea e văduva, nu? întrebă Edilean discret.

— Da. Era mult mai tânără decât soţul ei. Pare prea tânără ca să aibă şapte copii, aşa-i?

— Aşa-i, încuviinţă Edilean.

— Biata de ea, stau şi mă gândesc ce-o să facă de acum încolo?

— O să vândă ferma, o să scoată câteva mii pe ea şi o să-şi caute un alt soţ, răspunse Edilean.

— Pari foarte sigură de tine, conchise Harriet inspectând cu atenţie o prună.

— E destul de bună pentru masa noastră? o ironiză Edilean.

— De ce nu te duci să te uiţi să vezi ce au ceilalţi la

vânzare? se burzului Harriet. Dar te uiţi numai, nu te apuca să cumperi ceva!

Edilean o ascultă şi începu să se plimbe prin piaţă, verificând produsele. Acum începuse să înţeleagă la ce se referise Harriet. Erau multe căruţe cu produse ce nu păreau deloc comestibile. Multe fructe erau lovite, ceea ce însemna că putrezeau în câteva zile, şi nu arătau deloc apetisant.

Când ajunse la capătul şirului de căruţe, Edilean zări o femeie care stătea cu spatele dar care-i părea cunoscută. Când se întoarse, constată că nu era alta decât Tabitha, şi în pofida ei, se simţi inundată de un val de căldură, de parcă ar fi descoperit o veche prietenă. Edilean cunoştea prea puţini oameni în America, iar Tabitha era una dintre cunoştinţele ei vechi.

Nu era convinsă că Tabitha o văzuse, aşa că se ţinu după ea. Însă după primul colţ se opri, pentru că fata dispăruse fără urmă.

Edilean dădu să se întoarcă şi dădu nas în nas cu fosta deţinută, gata de bătaie.

— Acum ce mai vrei? ţipă Tabitha la ea. Nu ţi-a ajuns cât de mult rău mi-ai făcut data trecută? Vrei să continui ce-ai lăsat atunci? întrebă ea, privind-o pe Edilean cu dispreţ.

— Ce-ai păţit după bătaie? întrebă Edilean, observând cât de murdară era fata. Pe vas Tabitha avusese întotdeauna grijă de ea şi de hainele ei, dar acum părea să fi renunţat şi la asta.

— Ce-ţi pasă?

— Aşa e, nu-mi pasă, rosti Edilean şi dădu să plece.

— Aş putea să te omor pentru ceea ce mi-ai făcut, strigă Tabitha în urma ei.

— Nu ştiu la ce te referi, rosti Edilean revenind alături de ea. Tu eşti hoaţa, nu eu.

— Eu de unde era să ştiu că iubiţelul tău avea diamante? Eu am crezut că erau nişte tinichele cu multă sticlă pe ele. Erau aruncate în buzunarul lui, iar când ne-am luat rămas bun le-am săltat. Cine ţine bijuterii cu diamante în buzunarul de la haină?

Şi Edilean se întrebase exact acelaşi lucru, dar nu spuse nimic.

— Iar eu le-am luat de la tine şi i le-am dat lui înapoi, de asta eşti aşa de furioasă şi de... o privi sugestiv de jos până sus.

— De murdară? o ajută ea.

Edilean încuviinţă din cap.

— Oamenii de acolo, din tabără, mi-au luat brăţările şi

m-au alungat din cauza ta. Mi-au spus că sunt o idioată pentru că nici măcar n-am ştiut ce-am furat şi că am lăsat o doamnă ca tine să mă bată. N-au înţeles că tu luptai pentru viaţa ta. Eu nu.

— Adevărat, încuviinţă Edilean. Dar tot te-am bătut. Ştia că nu-i era datoare cu absolut nimic acelei femei, dar nu reuşea să se desprindă de ea. Şi acum unde stai?

Chipul Tabithei se aspri deodată.

— Pe unde apuc. Cu orice bărbat mă vrea pentru o noapte.

Cu o lună în urmă, Edilean n-ar fi putut înţelege ce voia să spună Tabitha, dar după ce făcuse dragoste cu Angus, pricepea mult prea bine. Dar ca să te culci cu un bărbat fără să-l iubeşti... era ceva cumplit. Îşi aminti cum îi spusese ea că nu era târfă. Preferase să fie arsă cu fierul roşu în loc să se culce cu un bărbat. Numai că acum, din cauza ei, ajunsese să facă trotuarul.

— Trebuie să plec, rosti Edilean. Mă aşteaptă cineva.

— Desigur, oamenii întotdeauna aşteaptă pe cineva aşa de bogat ca tine, se strâmbă Tabitha.

Edilean se înfurie deodată.

— Poate crezi că mie mi-e uşor, dar la rândul meu am fost trădată ca şi tine.

— Să înţeleg că tot n-ai pus mâna pe scoţian? râse Tabitha. Măcar o veste bună pe ziua de azi.

Edilean strânse pumnii, gata de bătaie. Ea şi cu Tabitha se priviră furioase o clipă, dar apoi Edilean o întrebă:

— De ce ai plecat de la ferma tatălui tău?

Tabitha o privi debusolată, dar apoi îşi reveni.

— Nu era tatăl meu. Era soţul mamei care s-a însurat cu ea numai ca să poată ajunge la fetele ei. După trei ani de chin am preferat să fug. Dar ce importanţă are pentru tine?

Edilean se apropie şi mai mult de ea.

— Ce fel de fermă era?

— Cum adică?

Edilean o privea atentă, aşa că Tabitha răspunse:

— O fermă ca oricare alta, cu vaci, porci, porumb, livadă. Ce alte feluri de ferme mai există?

— Dar dacă aş cumpăra eu o fermă şi te-aş angaja?

— Tu? Să cumperi o fermă? râse Tabitha.

Edilean dădu să plece iar.

— Stai!

Edilean se opri din mers dar nu se întoarse.

— Cine altcineva o să mai fie la fermă? Nu pot să mă descurc de una singură, e foarte mult de muncă.

Edilean se întoarse.

— Nu m-am gândit mult la treaba asta, încă nu ştiu toate detaliile, dar un om a murit acum câteva zile şi ferma lui o să fie scoasă la vânzare.

— Şi te-ai gândit să-mi ceri mie s-o conduc?

— De ce nu? Sau preferi să furi şi să te culci cu unul sau altul pentru o noapte de adăpost?

— Mai degrabă aş... Tabitha se opri, nu merita să fie sarcastică. O să aduci şi bărbaţi acolo? Eu am nişte probleme cu bărbaţii.

— Cu toate avem, oftă Edilean. Am fost fericită până să-l cunosc pe James, apoi pe unchiul meu, iar Angus... dădu din mână a lehamite. Gata s-a terminat cu asta. Harriet e femeia cu care stau, crede că sunt total nefolositoare. De fapt se pare că asta e părerea tuturor oamenilor. Aş vrea să le dovedesc că se înşală.

— Nu poţi să ai grijă de o fermă numai cu femei.

— De ce nu?

— Pentru că bărbaţii au forţă, pot să ridice chestiile grele.

— O să cumpărăm nişte cai mari. Am mers cu o căruţă la care erau înhămaţi nişte cai din rasa Clydesdale, ce puteau să urnească şi munţii din loc. În timp ce vorbea,

ceea ce fusese doar o idee trecătoare, se transforma tot mai mult într-un plan solid. De ce n-ar putea femeile să conducă bine o fermă? Ar fi renumite pentru cele mai bune fructe şi legume din piaţă. Şi ar şti cum să le aşeze ca să pară cât mai îmbietoare. Edilean şi vedea deja pere frumoase aşezate pe o pânză mătăsoasă de un galben pal.

O privi bine pe Tabitha şi-şi aminti cât era de frumoasă curată şi apretată şi în mintea ei îşi făcu loc o altă imagine.

— Fata de la fermă, rosti ea.

— Cum?

— O să încep o afacere. *Fata de la Fermă,* aşa o să-mi numesc compania.

— Companie?

— Da, răspunse Edilean, apoi o privi pe Tabitha cu asprime. Ştiu că eşti o mare mincinoasă şi îţi place să povesteşti tuturor baliverne, dar pe mine dacă mă minţi o dată şi furi şi un singur ac de păr, te arunc afară imediat, e clar? Nu-ţi mai ofer o altă şansă. Niciun fel de rugăminţi n-o să mă mai înduplece şi o să rămâi iar singură pe străzi, înţelegi ce-ţi spun?

— Da, răspunse Tabitha cu insolenţă.

— Eu vorbesc foarte serios şi aş vrea să fii şi tu la fel de serioasă. Ne învoim sau nu?

Tabitha se gândi bine la propunere, redevenind foarte serioasă.

— Mă iei de pe străzi şi mă ocup de fermă, iar eu n-o să te mint niciodată şi nici n-o să fur niciodată de la tine, se învoi ea. Dar nu pot să spun acelaşi lucru şi despre alţii, dar de tine nu mă ating.

— Dacă vrei să furi de la bărbaţi şi să ajungi la închisoare nu-i deloc bine, dar asta e treaba ta, se învoi şi Edilean. Acum haide să mergem să-i spunem lui Harriet.

Zece minute mai târziu o descoperiră pe Harriet care se tocmea la sânge cu un fermier pentru fasolea albă.

— Omul ăsta e un hoţoman, îi zise lui Edilean. Ca să nu mai vorbim de marfă, uită-te şi tu la boabe, sunt pline de gărgăriţe.

— Vrei fasole, bine, nu, la fel de bine, îi răspunse plictisit negustorul.

Murmurând nemulţumită, Harriet puse pachetul cu fasole în coş, apoi se întoarse spre Edilean.

— Ce-i cu expresia asta de pe faţa ta? Şi ce caută femeia aia groaznică după tine?

— Ea e Tabitha.

— Ce cu care... Harriet o privi mai bine pe Tabitha. Pare mai degrabă o doamnă a plăcerii.

— Aşa este şi e numai din vina mea, rosti Edilean, trăgând-o deoparte pe Harriet. Am de gând să cumpăr ferma domnului Sylvester.

— Nu zău? făcu Harriet. Şi ce-o să faci cu ea? O să plantezi trandafiri?

— Nu-i o idee rea. Parcă văd deja trandafiri roşii alături de prune aburite.

Harriet puse mâna pe fruntea lui Edilean.

— Ai stat prea mult în soare.

— Am avut prea mult din de toate şi nu suficient din orice.

— Când ajungem acasă o să-ţi dau un pic de laudanum ca să poţi să dormi.

— Tu şi frate-tău şi afurisitul ăsta de laudanum! se supără Edilean.

— Ce-i cu fratele meu? se îmbăţoşă Harriet.

— Nimic! Vrei să încetezi să te mai porţi ca mama şi să mă asculţi un pic? O să cumpăr o fermă pe care noi două o s-o conducem. Tu o să te ocupi de bani pentru că te pricepi să chiverniseşti până şi ultimul bănuţ, iar eu o să mă ocup de...

— Nu poţi să cumperi o fermă, o întrerupse Harriet. Nu ştim mai nimic despre agricultură. Nu poţi să...

— Azi dimineaţă te plângeai că nu fac nimic, iar acum îmi spui că nu pot să fac ce vreau. Gata! rosti ea spre Harriet. Tu stai aici cu Tabitha cât vorbesc eu cu doamna Sylvester.

— Doar nu te gândeşti să mă laşi aici cu această... această femeie!

— Ba da, zise Edilean deja în mişcare. Şi o să fii în siguranţă. Ştiu sigur că nu se descurcă atât de bine la bătaie.

Harriet arăta de parcă mai avea puţin şi leşina.

— Încearcă să n-o sperii, pentru că altfel te scot din afacere, îi zise Edilean Tabithei.

Tabitha încuviinţă, deşi ochii îi jucau deja în cap.

— Capul sus, Harriet, mai zise Edilean. După ce o s-o speli şi-o să-i dai haine curate o să vezi cât e de frumuşică.

— Eu? S-o spăl? Ai căpiat?

— Probabil, răspunse Edilean peste umăr, căutând-o din priviri pe tânăra văduvă. E posibil să fi căpiat!

PARTEA A DOUA

FRONTIERA AMERICANĂ

1770

PATRU ANI MAI TÂRZIU

CAPITOLUL 20

— Harcourt, rosti colonelul Wellman, vreau să-l găseşti pe... mi-e şi greu să pronunţ, pe logodnicul fiicei mele. Prostul ăla s-a lăsat prins de indieni.

— Care indieni?

— Cum care indieni? răbufni colonelul.

— Din ce trib?

— Şi eu de unde mama naibii vrei să ştiu? Sălbaticii ăştia sunt specialitatea ta, nu a mea. Nu ştiu decât că băiatul a dispărut şi că fiică-mea plânge în fiecare seară. Spune-mi, Harcourt, tu le înţelegi pe femei?

— Absolut deloc, răspunse Angus foarte sincer.

— I-am oferit fiicei mele un bărbat adevărat, dar ea proasta îl preferă pe băietanul ăla idiot, pe Matthew Aldredge. Când am auzit că tocmai căruţa cu bani a fost atacată, am fost ispitit să-i spun că a murit. Dar era lângă mine când am primit vestea, aşa că n-am mai avut loc de întors.

Angus preferă să nu răspundă. Învăţase repede că era preferabil să nu-ţi spui părerea niciunuia din armată, mai ales când venea vorba de un umflat idiot precum colonelul Wellman. Dar cum Angus nu era angajat în armată,

colonelul simţise că era singurul cu care putea vorbi liber. Asta însemnase că Angus stătuse ore în şir să-l asculte perorând despre orice, de la mâncare şi cai până la cum ar trebui fiecare să-şi trăiească viaţa.

Singura slăbiciune a colonelului era fiica sa cea frumuşică, Betsy. După mintea colonelului, era o fiinţă firavă şi suavă, care avea nevoie de protecţie permanentă. Adevărul era că fata se folosea de rangul tatălui ei ca să-i şantajeze pe tinerii soldaţi ca să-i facă pe voie, neacceptând un refuz.

La Angus venise de două ori. Prima dată fusese politicos, dar a doua oară o ameninţase că avea s-o ducă în faţa colonelului care astfel va afla adevărul. De atunci îl lăsase în pace.

Cei care-i acceptaseră ofertele trăiau cu spaima de a nu fi prinşi de tatăl ei. În cei trei ani de când era Angus la fort, Betsy acuzase doi tineri că îi făcuseră avansuri necuviincioase, deşi adevărul era că ea le transformase viaţa în iad. La început fuseseră fermecaţi de dorinţele ei insaţiabile, dar atunci când începuseră să întârzie la apel sau când ea se strecura pe fereastra barăcii la trei dimineaţa, făcând gură că n-o mai iubeau, amândoi încercaseră să rupă relaţia. Din păcate, fata îi turnase

tatălui ei o grămadă de minciuni în privinţa lor, aşa că vajnicul colonel îi trimisese în misiuni periculoase din care nu se mai întorseseră în viaţă.

Dar toate astea se petrecuseră cu mult înainte să apară căpitanul Austin la fort. Era scund, solid, urât şi rău, un om care nu credea în milă sau iertare. Venise proaspăt din Anglia, descendentul mai multor generaţii de militari, iar pentru el nu exista decât o singură modalitate de a face un lucru, doar aşa cum considera el.

Prima dată când Austin o prinsese pe Becky fugind dintr-o baracă în orele mici ale nopţii, reuşise să o facă să înceteze. Se dusese la tatăl ei şi-i spusese că fata era aşa de frumoasă, încât se temea pentru ea şi nu prea avea încredere în americani, aşa că la toate ferestrele fuseseră instalate gratii groase de fier. Atunci când Betsy începuse să-i facă ochi dulci unui soldat proaspăt sosit din Carolina de Nord, Austin avusese grijă ca acesta să fie rapid transferat în altă parte.

Pentru toată lumea fusese motiv de amuzament şi relaxare, dar parcă tot nu le venise a crede atunci când colonelul anunţase că voia să-şi mărite fata cu Austin. Cât despre Betsy, le spusese tuturor că mai degrabă se mărita cu Scaraoţchi.

Acum când Angus află că fata avea un logodnic, primul lui gând se îndreptă spre bietul om.

— E un nimic, continuă colonelul să ţipe. N-are nicio valoare. E fiul cel mai mic al unui om bogat, numai că el n-o să capete nimic din moştenire. Nicio leţcaie. Unde mai pui că s-a gândit să devină pastor. Ţi-o poţi imagina pe fata mea nevastă de popă?

Angus se gândi că era mai înţelept să lase acea întrebare fără răspuns. Ca întotdeauna, Wellman era îmbrăcat corect, în uniformă. Pe tema asta se glumea mereu, iar soldaţii spuneau că uniforma era ca un tatuaj, lipită de piele.

Cât despre Angus, acesta purta ceea ce purtau toţi oamenii de la frontieră, haine de piele de căprioară, uşoare, suple şi care-l apărau de frig, ţinând cont că îşi petrecea mai mult timpul pe afară. Treaba lui ca observator, era să aibă grijă să fie respectate graniţele. Americanii cei hrăpăreţi n-aveau voie să se stabilească pe acel teritoriu pe care guvernul îl decretase ca fiind al indienilor, care la rândul lor, n-aveau voie să vină să-i atace pe americanii stabiliţi aproape de graniţă. În plus, mai erau pe acolo şi câţiva francezi furioşi. Războiul dintre francezi şi indieni se încheiase cu mai bine de opt ani în

urmă, dar încă mai existau francezi care considerau că zona de la vest de munţii Alegheni le aparţinea.

— Vreţi să-i găsesc logodnicul? întrebă Angus.

— Da! Nu! Ea îl vrea, dar eu nu. De ce ar vrea o fată plină de viaţa ca Betsy să ia un bărbat efeminat şi lipsit de vlagă, neputincios şi laş...? dădu din mână în silă. Căpitanul Austin mi-a spus că a fost dus undeva spre vest, aşa că vreau să-l găseşti. Sau şi mai bine, vino cu trupul lui neînsufleţit. Ia nişte oameni şi du-te de recuperează ce-a mai rămas din el. Cei ca el nu reuşesc să supravieţuiască în pustietatea asta.

— Mac, Connor şi Welch, zise Angus repede. Marea majoritate a soldaţilor din fort erau englezi, dar Mac venea din munţii Scoţiei, iar Connor şi Welch fuseseră născuţi acolo.

Mac, Alexander Medowell, la treizeci şi şase de ani ai lui era cel mai bătrân soldat din fort. Fusese promovat de nenumărate ori pentru curaj, dar la fel de des fusese retrogradat pentru insolenţă. În acel moment ajunsese înapoi la caporal, şi după cum se tot uita Austin la el, curând urma să fie iar soldat simplu. T.C. Connor şi Naphtali Weltch erau tineri, frumoşi şi proaspăt sosiţi. Intraseră deja în vizorul lui Betsy, ceea ce însemna că, fără

ajutor, vieţile lor nu mai prea valorau cine ştie cât

Auzind toate acele nume, colonelul se uită lung la Angus.

— Eşti sigur că nu vrei să iei cu tine oameni cu mai multă experienţă, decât bobocii ăştia?

— Sunt sigur, răspunse Angus, fără a-i mai da şi alte explicaţii.

Wellman îl privi insistent pe Angus, ca şi cum ar fi vrut să-şi dea seama ce era în mintea lui, dar în cele din urmă păru să renunţe. Angus nu era nici soldat şi nici englez, aşa că, după mintea lui Wellman nu avea nicio şansă să-l înţeleagă.

Angus rămase pironit locului aşteptând să fie concediat. Ştia bine că bătrânul ţinea foarte tare la respectarea ordinelor, iar Angus avea grijă să nu intre în belele. În marea majoritate a cazurilor, îi venea foarte greu să accepte ordinele cuiva, dar nici nu-i convenea să îi cerceteze cineva trecutul şi să descopere că un anume Angus Metern era căutat pentru răpire şi furt.

— Şi acum ce mai aştepţi? îl îmboldi colonelul, de parcă lui Angus i-ar fi plăcut să stea să piardă vremea degeaba.

Angus strânse din dinţi şi se întoarse înainte ca bătrânul să-i vadă furia din priviri. Ştia că trebuia să mai suporte

misiunea şi pe colonel încă vreo doi ani, apoi George Mercer, un reprezentant al companiei Ohio, se va întoarce din Anglia cu pecetea regelui, pentru a împărţi teritoriul acela, iar Angus va primi o mie de acri de teren. Aşa că tot ce trebuia să facă era să-şi ţină gura bine închisă şi să respecte regulile armatei engleze şi urma să fie asigurat pe viaţă. Nu era tocmai ceea ce-şi dorise, nu fără Edilean, dar asta era ceea ce putea face în acele împrejurări.

Ieşi din biroul colonelului în soarele cald de primăvară şi-i văzu pe Mac şi pe cei doi tineri aşteptându-l. Angus privi spre umbra barăcilor şi-l zări pe căpitanul Austin zâmbind cu răutate înainte să intre în una din ele. Ştiuse dinainte ce treabă avea colonelul cu el şi chiar şi ce oameni avea să aleagă Angus ca să participe la misiune. La naiba cu el! îşi zise Angus. Ura să ştie că cineva putea să-l citească atât de bine. Iar dacă nenorocitul acela de Austin îl cunoştea atât de bine, probabil îşi dăduse seama că era acolo pentru că se ascundea de cineva.

— Pe noi ne-ai cerut? întrebă Mac cu un accent scoţian foarte pronunţat. Toată lumea se plângea că nu putea înţelege ce spunea Mac, dar pentru Angus accentul lui îi amintea de Scoţia şi de familia rămasă acolo. Nu întrebase niciodată, dar Angus era sigur că şi Mac avea o mulţime de

secrete.

— O să vă povestesc totul pe drum, îi zise Angus lui Mac.

Welch şi Connor erau aşa de proaspeţi în armată încât se uitau la Mac să le spună ce au de făcut. Aşa că acesta le făcu semn cu capul să urce pe cai şi s-o pornească la drum.

O oră după aceea cei patru se afundau în pădure, pe un teritoriu care încă nu fusese cartografiat, deşi era străbătut de oameni de multe sute de ani.

Pentru Angus şi Mac obişnuiţi cu munţii şi dealurile sălbatice ale Scoţiei, era o zonă minunată, dar pentru Connor şi Welch era sălbăticie curată şi o cercetau mereu speriaţi.

— Ce-a mai pus Wellman la cale acum? întrebă Mac, asigurându-se că cei tineri veneau cuminţi după ei, speriaţi de poveştile pe care le auziseră despre urşi sălbatici şi indieni fioroşi.

Angus renunţă la vorba englezească pe care o folosea în preajma soldaţilor şi reveni la accentul lui scoţian.

— Betsy!

Mac gemu.

— Ce mai e acum? A lăsat vreun băietan gravid?

Angus începu să râdă.

— Dacă ar fi posibil, ea sigur ar fi prima care să reuşească. Nu, se pare că s-a logodit cu un om al bisericii.

— Să ne apere toţi sfinţii! rosti Mac cu fervoare. Ea măritată cu un pastor? Domnul o să ne trăsnească pe toţi!

— Mie mi-e mai teamă să nu-şi folosească Austin cuţitul pe gâtlejul lui. Porecla lui Austin era „Cuţitarul”, iar soldaţii care serviseră sub comanda lui în războiul dintre francezi şi indieni le-o spuseseră şi celelalţi soldaţi din fort. Iar aceştia răspândiseră poveşti de groază despre ce era în stare să le facă prizonierilor cu un cuţit.

— Nu-l invidiez pe cel care este logodit cu femeia pe care o vrea Austin.

— Da, nici eu, rosti Angus şi-i povesti lui Mac despre dispariţia logodnicului. Dacă mai e în viaţă, vreau să-l previn, să ştie ce-l aşteaptă.

— Tu de cine vrei să-l aperi, de Austin sau de Betsy?

— De amândoi, oftă Angus. Deşi, dacă e îndrăgostit nu cred că o să conteze prea mult.

— Iar tu ştii chestia asta din experienţă, nu? întrebă Mac. Îl necăjise numai, dar când îl privi, văzu tristeţea adâncă din ochii lui. Toată lumea ştia că Angus Harcourt nu stătea la bârfe cu ceilalţi, nu spusese o vorbă despre

trecutul lui, nici măcar în ce colţ al lumii se născuse. Mac ştia că Harcourt nu era numele adevărat al lui Angus, dar oricâte aluzii făcuse, degeaba, acesta rămăsese mut.

Angus dădu din cap spre cei tineri.

— Austin a ştiut că o să-i aleg pe ei, pentru că Betsy deja le face ochi dulci.

— Lasă că nici ei nu s-au lăsat mai prejos. Mac se întoarse în şa ca să se uite la ei. T.C. Connor era înalt, cu umeri laţi şi foarte frumuşel. Era tăcut, privea cu interes tot ce se petrecea în jur şi nu ţinea morţiş la compania celorlalţi. Naphtali Welch nu era la fel de arătos, dar cu părul roşu vâlvoi şi ochii albaştri veseli, atrăgea pe toată lumea. Era vesel şi cânta tot felul de cântece fără perdea şi reuşea să bine dispună pe oricine, oricât de rău i-ar fi frecat Austin. Într-o seară, după ce Austin îi pusese să mărşăluiască douăzeci şi cinci de mile prin praf şi căldură, iar toată lumea îşi îngrijea băşicile de la picioare şi discuţiile se învârteau în jurul dezertării, Naps, aşa cum îl porecliseră ceilalţi făcuse un concurs cu cea mai rea pedeapsă pentru căpitan. În final cel care câştigase fusese T.C., care venise cu un plan elaborat care conţinea inclusiv o plantă descoperită în cine ştie ce colţ al lumii care mânca oameni. Când terminase cu planul său de

răzbunare bășicile de la picioare fuseseră deja uitate, iar starea de spirit se îmbunătăţise considerabil.

După acea seară noii veniţi deveniseră foarte îndrăgiţi, Naps pentru umor şi bună dispoziţie, iar T.C. Pentru poveştile sale.

— Şi a ştiut că o să mă iei şi pe mine, rosti Mac. Acum stau şi mă întreb, de ce?

— Poate pentru că te urăşte?

— Da, asta da, rosti Mac vesel. Ştiu mai multe ca el despre armată, iar oamenii chiar mă respectă, mai mult decât pe el.

— Şi poţi să arunci mai bine decât el cu cuţitul, adăugă Angus. Nu-i place să fie întrecut de cineva, indiferent la ce.

— Inclusiv la femei, după ce şi-a ales una.

— Din păcate pentru cei mici din spate, ea reprezintă mai mult decât un flirt.

Mac scutură din cap.

— Mă mir că încă n-a rămas grea!

— Dacă s-ar întâmpla una ca asta, colonelul l-ar ucide pe vinovat.

— Nu, întâi l-ar forţa s-o ia de nevastă şi de abia după aia l-ar omorî, completă Mac.

— Ştie vreunul dintre voi unde anume mergem? întrebă

Naps din spate.

— Copii! murmură Mac, apoi rosti peste umăr: o să-ţi spunem când ajungem! Până atunci mergi şi ţine-ţi fleanca închisă.

— Tu ai înţeles ce-a zis? îl întrebă Naps pe T.C.

— Bănuiesc că ţi-a spus să taci din gură că o să aflăm destul de curând unde anume o să ne lăsăm oasele.

— Da prăpăstios mai eşti, frate!

— Ce mult mi-ar plăcea să vin aici singur şi să culeg mostre din plantele astea.

Naps gemu sonor.

— Te rog, lasă-mă cu plantele astea! Gata! Sunt peste tot în jur! Ce naiba vrei să faci tu cu ele?

T.C. Dădu din umeri.

— Nu ştiu. Poate deschid un muzeu. Mi-ar plăcea să învăţ să pictez ca să pot să-mi fac o arhivă cu ele. Specimenele uscate pierd mult atunci când dispar culorile.

— Tu mai vrei şi altceva decât plante în pat? Ceva cald şi nebunatic, cum e micuţa domnişoară Betsy Wellman?

— Cred că domnişoara Wellamn are ceva de-a face cu plecarea noastră în această misiune.

— Betsy? Dar ce treabă are ea cu acţiunile militare? Ştii, noi doi deja am discutat despre căsătorie. Ar fi plăcut să

mă însor cu fata unui colonel.

T.C. Culese câteva frunze dintr-un tufiş pe lângă care treceau.

— Crezi tu că tatăl ei o s-o lase să se mărite cu fiul unui fermier din nordul Angliei?

— Eşti cumva gelos?

— Cum domnişoara în chestiune mi-a pomenit şi mie de căsătorie, cred că am acest drept, nu?

— Tu! scrâşni Naps furios. Ascultă bine la mine, Betsy e iubita mea, nu a ta! Şi dacă încerci să...

— Gura amândoi! mârâi Mac la ei. Betsy Wellman discută despre căsătorie cu toţi soldaţii care arată bine. Iar pe ea nu o interesează să se mărite decât cu ceea ce aveţi în pantaloni.

Când Mac îşi văzu mai departe de drum, Naps şopti:

— Ce-a spus?

— Că e o zi minunată şi că-i place mult să ne audă cum ne certăm!

Naps îl privi o clipă mirat, apoi începu să râdă.

— Eşti un om de treabă. Cam prea citit pentru o fată ca Betsy, dar merge. Ai vreo iubită acasă?

— Am avut, acum nu mai ştiu, rosti T.C., iar după tonul lui, Naps îşi dădu seama că mai mult de atât nu avea să

afle.

— Să mă ajute Dumnezeu, băieţii ăştia se ceartă din cauza curviştinei! îi zise Mac lui Angus. Cred că atunci când o să ne oprim pentru noapte, n-ar strica să le spui adevărul.

— Eu? făcu Angus. Ce te face să crezi că eu sunt omul cel mai potrivit să discut cu cineva despre femei?

— Bine, se învoi Mac, îţi spun eu ce trebuie să le zici. Măcar pe tine te înţeleg.

Angus zâmbi cu amărăciune.

— Da, aşa mai merge. O perioadă merseră în tăcere, iar Angus profită ca să se gândească la Austin. Când ieşise de la colonel oamenii pe care-i ceruse îl aşteptau deja afară, ceea ce însemna că Austin ştiuse că va lua soldaţii după care alerga Betsy ca să-i scape de ea câteva zile.

— Deci trebuie să-l găsim pe pastorul ăsta cu care vrea Betsy să se mărite, ca să-l ducem direct la ea? Lui Austin n-o să-i placă deloc treaba asta! rosti deodată Mac.

Angus îşi dădu seama ce anume plănuise Austin.

— Nu mergem acolo unde trebuie, zise el şi-şi întoarse calul. Trebuie să mergem spre căruţa care vine cu banii.

Mac se luă după Angus, deşi nu pricepea o iotă din tot ce se petrecea.

— Căruţa cu bani? Da parcă băiatul a fost răpit de indieni, nu?

— Asta-i ce crede Wellman. Dar cum să fi ajuns băiatul de la est de noi la vest? Şi de ce n-am auzit nimic?

— Poate că a venit cu altceva, nu? ţipă Mac după Angus care deja o luase mult înainte. Galopa spre o potecă ce avea să-i ducă spre partea îndepărtată a fortului. O dată pe lună, la fort venea căruţa cu salariile, foarte bine păzită de altfel, iar acum tocmai era momentul. Dacă logodnicul lui Betsy intenţionase să vină, apoi acesta era cel mai sigur mijloc de transport până la fort. Iar dacă băiatul chiar fusese răpit, atunci de acolo fusese luat. Angus nu era foarte sigur, dar avea impresia că fusese trimis după cai verzi pe pereţi şi nu era deloc greu de ghicit cine-l trimisese şi de ce.

Îşi conducea micul grup în viteză. Erau locuri în care poteca era aşa de îngustă încât bieţii cai de abia se strecurau, dar Angus nu încetinea nici măcar acolo. Nu ştia ce anume plănuia Austin, dar era sigur că nu avea să permită nimănui să se mai apropie de femeia cu care intenţiona să se însoare.

Angus aruncă o privire în spate şi observă că Mac n-avea probleme să se ţină după el, dar cei doi soldaţi tineri

de abia reuşeau să se mai agaţe de coama cailor. Nu erau obişnuiţi să călărească atâta şi mai ales nu pe poteci folosite în general doar de animale.

La o oră după apus, Angus se opri pentru noapte, făcându-i-se milă de cei doi tineri. Mac scutură din cap a dezgust atunci când îi văzu cum se lăsară să alunece de pe cai, înţepeniţi, îndureraţi şi obosiţi morţi. Murmurând ceva despre cei tineri că n-au vlagă, se duse să adune lemne de foc, în timp ce Angus dispăru printre tufişuri ca să se întoarcă un sfert de oră mai târziu cu trei iepuri pe care să-i prăjească la proţap.

— Nu cred că o să mai pot să merg vreodată, se văită Naps.

— Foarte bine, rosti Angus cu accent englezesc ca să-l poată înţelege. Poate aşa n-o să te mai apropii de Betsy Wellman.

— Alt bărbat gelos, răspunse Naps, strâmbându-se de durere atunci când încercă să se aşeze.

Angus se uită la T.C. Care tăcea, deşi era la fel de îndurerat ca şi camaradul său.

— Dar tu? Şi tu crezi că Betsy e dragostea vieţii tale?

— Îmi place o femeie care ştie să citească, se apără T.C., întinzând mâinile spre foc.

— Nu toţi ne putem permite să ne petrecem vieţile pe la şcoli înalte, rosti Angus cu accent scoţian, scrâşnind din dinţi.

— Ceea ce vrea el să spună, rosti Mac foarte rar ca băieţii să-l poată pricepe, e că dacă vă e dragă viaţa, mai bine nu vă mai apropiaţi de fata colonelului.

— Dar... începu Naps.

— Austin o să aibă grijă să vă omoare, i-o reteză scurt Mac.

— Ca în Biblie, rosti încet T.C. Se uitară cu toţii la el, aşteptându-se la una dintre poveştile lui. Dar băiatul ridică din umeri. Regele David o dorea pe Bathsheba, aşa că l-a trimis pe soţul ei pe front, în faţă, unde a fost ucis.

Când el nu mai adăugă nimic, ceilalţi se simţiră dezamăgiţi. Angus se întoarse să-l privească cu atenţie. I se spusese că motivul pentru care Thomas Canon, T.C. Connor, se înrolase în armată era simplu, se îndrăgostise de o fată din Williamsburg, pe care tatăl ei o măritase cu un bogătaş. De atunci T.C. Cutreierase zonele de frontieră, colecţionând specimene de plante de pe oriunde colindase. Angus nu ştia dacă povestea era adevărată sau doar o bârfă iscodită de cineva, iar T.C. Nu discuta cu nimeni despre trecutul său.

— Cred că n-ar strica să ne odihnim un pic, rosti Angus. O să iau eu prima veghe, după care urmezi tu, îi zise lui T.C., după care Naps, iar tu Mac ultima. Cum se luminează de zi am şi plecat.

— Acum poţi să ne spui unde mergem? se interesă Naps.

Angus ezită la început, însă în cele din urmă cedă.

— Cred că Austin a aranjat ca logodnicul domnişoarei Wellman să fie ucis.

Naps nu părea să fi auzit nimic altceva decât „logodnic”.

— E logodită cu altcineva?

Angus scutură din cap spre Mac în semn că băiatul nu avea să se înveţe minte niciodată.

— Gata, la culcare! Vă trezesc când vă vine rândul să staţi de pază. Se întoarse apoi şi se uită la Naps. Dă-mi voie să-ţi spun că viaţa ta n-o să mai valoreze nici cât o ceapă degerată dacă cumva îmi adormi cât eşti de veghe.

Naps privi la întunericul din jur şi se cutremură.

— Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa mea. Mi-e aşa de frică încât nu cred c-o să pot să dorm deloc. Însă zece minute mai târziu sforăia aşa de tare încât îl făcu pe Mac să-i ardă o scatoalcă.

A doua zi dimineaţă, Angus o porni la drum încă din zori,

stabilind un ritm greu de susţinut.

— Oare logodnicul e în stare să-şi poarte singur de grijă? se interesă Mac atunci când făcură un popas.

— Nu, răspunse Angus. Wellman a zis că e efeminat.

— Ce dracu mai e şi asta? se încruntă Naps.

— Adică e ca o fată, răspunse T.C. Amuzat.

— Atunci Betsy n-o să aibă probleme în a alege un bărbat adevărat, se înfoie Naps, revenind cu discuţia asupra ei.

Angus vru să spună ceva despre fată, dar renunţă.

— Hai să mergem. Ştiu cam pe unde a fost atacată căruţa.

Câteva minute mai târziu galopau iarăşi, când Angus văzu fum în zare.

— S-ar putea să fi ajuns prea târziu, le zise el peste umăr.

Când ajunseră pe marginea unui povârniş, Angus le făcu semn să se oprească, iar el sări de pe cal şi se ascunse în tufişurile de pe margine. În spate, Mac le făcu semne băieţilor să descalece în linişte şi să stea potoliţi, după care el se apropie pe nesimţite de Angus.

Sub ei se vedea căruţa arsă şi în apropierea ei trupurile a doi soldaţi.

— Unde sunt ceilalţi paznici? şopti Mac.

— Nu sunt sigur, dar bănuiesc că Austin a cerut ca de data asta căruţa să fie păzită doar de doi oameni.

— Adică o invitaţie clară pentru hoţi, se amărî Mac.

— Hoţi şi criminali.

— Crezi că trupul pastorului e pe partea cealaltă?

— De aici nu văd mai nimic, rosti Angus, dar sunt convins că e pe aproape şi pun pariu pe ce vrei tu că mai mult ca sigur a fost scalpat. Austin ar prefera să se creadă că e isprava indienilor.

Mac încerca să nu arate cât era de uimit

— Ceva de genul ăsta ar putea să ducă la război. Căruţa aceea vine din partea guvernului. Crezi că Austin ar risca aşa ceva pentru o târfuliţă ca Betsy?

— Cred că-i place să câştige indiferent pe ce căi, răspunse Angus. Eu o să-l iau pe Welch şi o pornim pe acolo, tu ia-l pe Connor şi vino dinspre sud. Ai mare grijă şi încercaţi să nu faceţi zgomot. Nemernicii probabil că au luat banii şi au fugit, dar nu se ştie niciodată, mai bine să fiţi prudenţi.

Mac încuviinţă din cap şi se duse spre tinerii care-şi masau muşchii pulpelor.

Angus începu să coboare încet panta, ascunzându-se cu

grijă prin tufişuri. Welch alunecă cu zgomot de două ori făcându-l pe Angus să-l privească cu duşmănie.

Când ajunseră jos, Angus îi făcu semn băiatului să rămână acolo şi să aştepte, în timp ce el se strecură neauzit lângă căruţă. Se uită repede la cei doi soldaţi ca să vadă dacă mai trăiau sau nu... Bănuiala lui era că muriseră cam cu o zi şi jumătate înainte, iar Angus speră ca logodnicul să fi rămas în viaţă. Poate că hoţii luaseră banii, uciseseră soldaţii şi-l răpiseră pe bietul pastor. Dar dacă era aşa, atunci nu se aflau în locul potrivit, iar băiatul, dacă mai era în viaţă, se afla departe în vest, aşa cum îi spusese Wellman.

Angus se ascunse în spatele unor copaci şi privi cu atenţie în jur. Dacă soldaţii erau morţi de mai bine de o zi şi ceva, căruţa fusese pusă pe foc de curând. Iar asta însemna că cineva rămăsese la faţa locului încă de când se petrecuseră crimele.

Când constată că nu se vedea nimeni şi nu se auzea nimic neobişnuit, ieşi din ascunzătoare şi începu să cerceteze locul crimei. Se vedeau doar nişte urme de paşi ce duceau spre sud unde nu foarte departe era un râu.

Călcând încet şi neauzit, Angus se întoarse la Welch care-l aştepta cuminte acolo unde-l lăsase.

— Nu pare a fi nimeni pe aici, dar locul ăsta nu-mi inspiră încredere, rosti el încet. Ia-i şi pe ceilalţi şi ne vedem acolo, unde e stejarul acela mare, îl vezi?

— Eu nu deosebesc un stejar de-o margaretă, oftă Welch.

— Întreabă-l pe Connor. Mergeţi acolo şi aşteptaţi-mă în ascunzătoare.

— Cu plăcere, rosti Welch, ridicându-se încet, pe picioarele care încă-i mai tremurau de efort.

După treizeci de minute se alătură şi Angus celor ce se instalaseră sub stejar.

Mac îi întinse un biscuit de armată.

— Ai văzut ceva?

— Cineva a scăpat. Căruţa a fost atacată de patru bărbaţi, albi. Îndienii au pasul mult mai uşor. Există un loc plin de sânge unde probabil a zăcut cineva şi e posibil să-l fi considerat mort.

— Poate a reuşit să se târască în tufişuri.

— Tot ce se poate. Voi doi, sunteţi gata de plecare? îi întrebă Angus pe Welch şi Connor.

Ei încuviinţară şi câteva minute mai târziu o porniră iar la drum, conduşi de Angus. Din când în când se apleca tare în şa ca să privească ceva în praful drumului,

încercând să urmărească dârele subţiri de sânge lăsate de rănit.

— S-a dus la râu, le şopti Angus, făcându-le semn să rămână tăcuţi. La un moment dat descălecă şi o porni mai departe pe jos, ducându-şi calul de frâu. În apropiere se auzea râul.

După câteva minute, Angus părăsi poteca şi se ascunse în tufişuri, dar la un moment dat ieşi de acolo şi ceea ce văzu probabil că-l uimi atât de tare, încât uită să se mai ascundă, ci rămase stană de piatră în plină vedere.

Curioşi, ceilalţi trei se apropiară cu băgare de seamă, ca să privească şi ei. Nu prea departe, aşezat pe un bolovan era un tânăr blond, cu faţa şi umerii acoperiţi de sânge. Se părea că se chinuia să-şi coasă singur scalpul la loc.

Angus îşi legă calul de un tufiş şi se apropie de străin.

— N-ai nevoie de o mână de ajutor?

— Nu, mă descurc, răspunse omul, privind la grupul de patru bărbaţi. Am vrut să merg mai departe ca să ajung la fort, dar sângeram prea rău şi nu mai vedeam mare lucru.

Fiecare împunsătură a acului îi făcea pe cei patru să tresară şi să strângă din dinţi. Degetele tânărului erau lungi şi foarte agile, aşa cum lipeau pielea tăiată la un loc şi apoi o coseau.

— Ai făcut treaba asta de multe ori, măi flăcău? îl întrebă Mac scârbit.

— N-am avut ocazia să mă cos eu pe mine, râse tânărul scăldat de sânge.

— Dar ce s-a întâmplat? se interesă Angus. Şi cine eşti dumneata?

— Matthew Aldredge, răspunse, întinzând o mână plină de sânge. Scuze, ne prezentăm iar după ce mă spăl.

— Aş putea să... începu Angus.

— Nu! refuză Matthew. Serios, prefer s-o fac singur. Aţi văzut căruţa?

— Da, răspunse T.C., şi cadavrele.

— Bieţii oameni, rosti Matthew. Au fost ucişi imediat!

— Cine v-a atacat? întrebă Angus.

Matthew îşi mai făcu două cusături apoi lăsă braţele în jos ca să le odihnească. Acul şi aţa atârnau pe lângă ochiul stâng ceea ce-l făcea să pară şi mai înspăimântător.

— Bănuiesc că trebuia să presupun că sunt indieni, dar dacă nu cumva indienii s-au apucat să înveţe franceza, părerea mea e că se deghizaseră. Să înţeleg că acea căruţă transportă de obicei bani?

— Nu era acolo cufărul cu bani? se interesă Angus.

— Criminalii ăia n-au găsit nimic, răspunse Matthew

ridicându-se şi pornind spre râu. Se aplecă să-şi spele mâinile. Ce pot să vă spun e că s-au înfuriat şi ne-au omorât pe toţi.

T.C. Şi Naps îl priveau cu groază.

— Adică te-au împuşcat în cap şi au crezut că eşti mort? se interesă Angus.

— Da, exact aşa. Nu ştiu cât am zăcut cu capul făcut ţăndări, dar mai mult ca sigur aproape o zi. Nu-mi explic de ce n-am murit. Poate pentru că sângele meu se coagulează ceva mai repede.

— Deci v-au împuşcat pe toţi trei şi pe urmă au dat foc la căruţă?

— Nu, eu am fost cel care a dat foc la căruţă. M-am gândit că sigur m-o căuta cineva şi atunci am vrut să dau şi eu o mână de ajutor.

— Ai riscat enorm, răspunse Angus.

Matthew se aşeză la loc şi prinse să-şi coasă mai departe capul.

— Treaba asta e mai uşor de făcut pe o vacă decât pe mine însumi.

Cei patru bărbaţi izbutiră cu mare greutate să-i zâmbească leşinat. Bietul de el arăta groaznic. Cum putea cineva să piardă aşa de mult sânge şi totuşi să mai fie în

viaţă?

— Eşti cumva doctor? întrebă Naps.

— Nu, doar un fermier amărât.

— Şi ai venit ca să te însori cu Betsy?

— De fapt, am venit ca să-i spun că nu mă însor cu ea. Mi s-a părut mai civilizat aşa decât să-i trântesc totul într-o scrisoare.

— Dar ea se aşteaptă să se mărite! îi luă Naps apărarea.

— Ştiu, răspunse Matthew. A fost foarte ciudat. Cât am fost cu ea, nici că mă mai gândeam la altceva, dar după ce a plecat parcă de abia îmi mai aminteam cum arată. Am corespondat şi... Mă rog, atunci când citeşti o scrisoare fără a fi distras de un chip frumos, vezi lucruri pe care înainte nu le observai.

— Cum ar fi acela că e proastă ca un stâlp de poartă? râse Mac.

— Exact! răspunse Matthew.

— Ce a zis? îl întrebă furios Naps pe T.C.

— Că nu e suficient de bun pentru o fată ca Betsy, răspunse T. C. repede.

— În fine, continuă Matthew, când mi-am revenit, soarele era mult mai jos pe cer, ceea ce însemna că trecuseră câteva ceasuri bune de când fuseserăm atacaţi.

Am văzut că unul dintre cai nu fusese furat, aşa că m-am gândit să-l prind, însă am leşinat din nou. Asta a fost ieri. Azi am reuşit să dau foc la căruţă, după care am venit aici, la râu.

— Deci nu ştii încotro au luat-o cei care v-au jefuit, nu? se interesă Angus.

— Franceza mea nu e chiar aşa de grozavă, dar expresia „trei fiice drăguţe” vă spune ceva?

— Menalty, rostiră la unison atât Mac cât şi Angus.

Angus se uită la Matthew.

— Crezi că poţi să călăreşti?

— Sigur, răspunse Matthew. Doar să-mi acordaţi câteva minute să mă spăl puţin de sânge.

— Sigur că te aşteptăm, răspunse Angus.

— În afară de asta sunt convins că pe sub tot sângele ăla eşti un bărbat frumuşel, interveni şi Mac.

Matthew zâmbi, arătându-şi dinţii plini de sânge.

— Sunt urât ca naiba.

Mac încălecă şi se uită spre ceilalţi.

— De fapt, cred că în afară de mine, cei mai arătoşi bărbaţi din fort sunt chiar aici.

Angus se uită încruntat la Mac.

— Iar pe tine Austin te urăşte cel mai tare.

— Dar cine-i Austin ăsta? întrebă Matthew, urcându-se pe cal în spatele lui T.C.

— Gândeşte-te la cel mai rău om pe care-l cunoşti, răspunse T.C., apoi înmulţeşte cu trei şi tot n-ai ajuns nici măcar la jumătate faţă de cât de afurisit e Austin.

Angus nu era sigur ce anume se petrecea, dar nu era deloc de bine. Şi cu fiecare secundă care trecea era convins că Austin se afla în spatele întregii tărăşenii. Numai simplul fapt că el, Angus, fusese trimis să-l caute pe logodnicul pierdut, părea să facă parte din complot.

Dacă Angus ar fi fost singur, s-ar fi îndreptat spre est, înapoi în lumea civilizată şi la naiba cu armata, dar avea alături de el trei soldaţi şi un om care părea a fi mai mult mort decât viu, aşa că nu-i putea lăsa în plata Domnului. Se gândea că şi chestia aceea cu cele trei fete frumoase făcea parte tot din capcană, dar n-avea cum să fie sigur. Nu-i plăcea deloc că trebuia să-i lase pe cei doi soldaţi neîngropaţi, care muriseră doar din cauza lui Austin, dar era mai bine să ajungă cât mai curând la cabana Menalty.

— Acum unde naiba ne mai duci? îl întrebă Mac în timp ce încerca din greu să se ţină după Angus.

— Pe o scurtătură, rosti Angus peste umăr, apoi se uită spre ceilalţi care-l urmau. Fu plăcut surprins să constate că

Aldredge şi Connor schimbaseră locurile, iar tânărul plin de sânge conducea calul, în timp ce Connor se ţinea bine în spatele lui. Angus constată încântat că Matthew se pricepea bine şi la cai şi la călărit.

— Ca o fată, nu? rosti Angus către Mac, arătând cu capul în direcţia lui Matthew, care-şi conducea cu dexteritate calul peste râu, evitând porţiunile stâncoase. În schimb bietul Welch era speriat de moarte.

— Hai că-i schimb acum, rosti Mac, citindu-i gândurile. Tu du-te înainte şi o să te prindem şi noi din urmă.

— Vă las urme ca să vă ţineţi după mine, mai zise Angus, ca în următorul moment să dispară de lângă Mac.

Mac aranjă ca Naps şi Connor să schimbe locurile. După ce încălecă din nou, Naps se prinse bine de talia lui Matthew, oftă uşurat şi-şi puse capul pe spinarea acestuia.

— Tu şi cu Betsy, iubirile mele, rosti el, în timp ce toată lumea râdea.

Mac îi duse cât putu de repede, dorind să-l prindă pe Angus din urmă. Ştia în mare pe unde se afla cabana Menalty, dar Angus cunoştea zona mult mai bine ca el.

Se chinuia să se ţină după urmele lăsate de Angus, dar nu prea vedea ramurile rupte. Pentru el toate tufişurile arătau fix la fel, dar nu şi pentru T.C., după cum se părea.

— Acolo! Strigă T.C. La ei. Pe lângă ***Kalmia.***

Mac îi aruncă o privire care ar fi putut să-i dea foc la păr.

— Pe lângă tufişul ăla mare din dreapta ta, se corectă el.

Mac îi făcu semn să vină în faţă, iar T.C. Se trezi că devenise călăuză şi-i conducea pe toţi. Lui îi venea uşor să vadă urmele lăsate de Angus. Se surprinse singur cât de simplu îi era să-i conducă pe toţi. Atunci când Naps se întinse după o frunză, îi ordonă să se potolească.

— E otrăvitoare! îi zise el. Nu mai atinge nimic decât dacă-ţi spun eu.

Naps se uita uluit la el, de parcă venise cineva acolo şi-l făcuse colonel.

Până la apus străbătuseră deja mai bine de cincisprezece mile, iar Mac ştia că nu mai era mult până la cabană, numai că de acolo n-avea de gând să se mai urnească nicăieri fără Angus. În afară de asta, ca să ajungă la cabană trebuiau să traverseze un râu repede şi nu voia să rişte aşa ceva pe timp de noapte.

— O să facem aici tabără şi o să aşteptăm, rosti Mac.

— Şi cum rămâne cu familia Menalty? întrebă T.C., dar Mac se săturase să-l lase pe mucosul acela să dea ordine. Cu o singură privire îl făcu să dea şaua jos de pe cal şi să se apuce să ridice tabăra.

Tocmai se instalaseră când Angus apăru deodată din beznă.

— Ce anume ai văzut? îl întrebă Mac.

Angus însă se uita la Mac. Pe faţa lui sângele se uscase şi se transformase într-o crustă cafenie care-l făcea să pară îngrozitor. Ai nişte săpun la tine?

— Sigur, râse Mac. Cu ce să fie parfumat? Cu trandafiri?

Angus se întoarse spre T.C.

— Crezi că poţi să găseşti ceva cu care să se poată curăţa un pic?

T.C. Îşi ascunse mândria că fusese chemat în ajutor şi se strecură pe nesimţite în întunericul din jurul taberei.

Angus se aşeză lângă Mac.

— Am fost la cabană. Nu am intrat şi nici nu le-am dat de ştire că sunt acolo. Dar am stat şi m-am uitat în jur. N-am văzut pe nimeni, dar am descoperit o mulţime de urme de picioare. Ceva nu e în regulă, dar nici dacă mă baţi nu-mi dau seama ce anume, spuse el, şi, coborându-şi glasul şi mai mult, continuă privind spre Matt: ca să fiu sincer, mi-e cam teamă să-l duc la fort. El poate să-i spună fetei că n-o vrea, dar nu ştiu ce poate să-l apuce pe Austin şi dacă n-o să-l omoare.

Mac care încercase până în acel moment să facă focul, îl

stinse imediat ce-l aprinse.

— Cred că în seara asta o să facem tabără la rece. Iar mâine...

— O să-l duc pe Aldredge înapoi în est. Nu e în siguranţă nici aici. Iar tu-i duci pe ceilalţi înapoi la fort.

— Şi-l las pe Austin să-şi bată joc de vieţile lor?

— Las în seama ta să-i convingi că dacă nu stau departe de Betsy asta, o să-şi piardă vieţile.

— Şi cum fac să mă înţeleagă? întrebă Mac, dar glumind doar pe jumătate.

— Nu ştiu, dar fă-i să te înţeleagă. Eu mă duc acolo sus să dorm. Angus privi în sus spre deal. Tare îmi doresc să se termine odată. Mai degrabă m-aş...

— Ştiu, îl întrerupse Mac, te-ai lupta cu cei din clanul Campbell.

Zâmbind, Angus se ridică şi o porni încet spre deal.

Câteva minutre mai târziu apăru şi T.C. Cu nişte frunze mari şi un soi de lut albicios pe care-l săpase probabil din malul râului. Avea şi buzunarele pline de nişte frunze verzi.

— O să-ţi pun lutul ăsta pe faţă, iar când s-o usca mergem la râu să te speli.

— Da plantele alea sunt otrăvitoare? întrebă Naps, un pic gelos că T.C. Nu era la fel de inutil ca el.

— O să te ajute să te vindeci mai repede, rosti T.C. Adresându-i-se lui Matt, în timp ce-i întindea lutul. Trebuiau să se mulţumească doar cu lumina lunii, dar T.C. Se asigură că Matt îl întinsese peste toată porţiunea acoperită de sânge.

Când lutul se uscă puţin mai târziu, T.C. Îl conduse pe Matt la râu şi-l ajută să se spele. După ce-l curăţă îi puse frunzele peste tăietura adâncă, apoi o porniră împreună spre locul în care aşteptau Naps şi Mac. După ce stabili turele de veghe, Mac se aşeză comod ca să doarmă.

Cu un ceas înainte de ivirea zorilor îl trezi Angus, cu degetul la buze, făcându-i semn să nu facă zgomot. T.C. Stătea de pază cu puşca aşezată pe un umăr. Angus îi făcu semn lui Mac să strângă repede şi să plece de acolo. De abia după aceea se duse să-i trezească şi pe ceilalţi. Matt se trezi imediat, dar Angus se văzu nevoit să-i astupe gura lui Naps ca să nu facă gălăgie. În câteva minute totul era gata pregătit de plecare.

Atunci când Angus puse piciorul în scară, se auzi prima împuşcătură, apoi urmă o rafală de gloanţe ce şuierau printre copaci.

Înainte ca ecoul împuşcăturilor să se fi stins, Naps era deja lovit. Angus îl prinse pe băiat înainte să se

prăbuşească la pământ, dar nu reuşi să ţină şi calul, care fugi speriat.

Împuşcăturile începură iar, aşa că Angus îl trase pe băiat la adăpostul copacilor, în timp ce Mac alerga după cai. Numai calul lui Angus stătea nepăsător şi nemişcat deşi gloanţele îi fluierau pe la urechi.

— Jos! strigă Angus spre T.C. Şi Matt. La pământ şi acolo să încremeniţi.

Angus nu se gândea decât că trebuia să-şi ducă oamenii la adăpost. Privi în jos spre Naps. Din umărul lovit se scurgea sângele, iar puştiul stătea cu ochii închişi, dar era limpede că nu era ceva prea grav.

— Să nu clinteşti nici măcar un muşchi, îi zise el.

Naps nici măcar nu deschise ochii, se strâmbă doar de durere şi încuviinţă uşor din cap.

Alergând cocoşat, Angus reuşi să ajungă teafăr până la Mac, care stătea pitit în spatele unui copac cu puşca pregătită să tragă.

— Ai văzut pe cineva? întrebă Angus.

— Niciun om, dar împuşcăturile vin din trei locuri.

Angus se bucura că Mac rămăsese calm şi urmărise de unde erau atacaţi. Trei cai fugiseră, ceea ce însemna că nu aveau cine ştie ce muniţie. Dacă bătălia urma să fie de

durată, trebuiau să ţină cu dinţii de ceea ce aveau.

— Bun băiat, rosti Angus, bătându-l uşor pe un umăr. Cunosc bine zona, aşa că dă-mi un minut să vorbesc cu băieţii şi apoi plecăm naibii de aici.

Mac nu-i răspunse, ci ridică puşca, ţinti cu atenţie şi trase. De departe se auzi un strigăt de durere. Mac îl nimerise pe unul dintre atacatori, care acum se răzbunau trăgând spre ei neîncetat.

Mergând tot cocoşat, Angus se apropie de băieţii ascunşi în spatele unui bolovan acoperit de un tufiş.

— Voi sunteţi în regulă?

— Foarte bine, răspunse T.C., trăgând un foc.

— Nicio rană nouă, veni şi răspunsul lui Matt, care încărca din nou.

Acum că se luminase, Angus putu să-i vadă în fine faţa lui Mathew Aldridge. Era într-adevăr un bărbat chipeş, cu ochi albaştri şi mari şi un maxilar proeminent. Îi văzu şi rana de la cap şi-şi aminti cum îl găsise în timp ce se cosea singur. E un bărbat mult prea de ispravă pentru o târâtură ca Betsy Wellman, cugetă el.

Angus îşi întoarse atenţia spre T.C.

— Ştii ce sunete scoate privighetoarea?

— Da.

— Când vă dau semnalul aş vrea ca amândoi să veniţi la mine. M-aţi înţeles? încetaţi să mai trageţi şi veniţi la mine.

Amândoi încuviinţară din cap, iar Angus se întoarse în locul în care zăcea Naps.

— O să te duc într-un loc mai sigur ca ăsta. Crezi că poţi să mergi?

— Sigur, se sumeţi el, făcându-l pe Angus să se încrunte, căci recunoştea bravada. Naps mai bine murea decât să recunoască în faţa altora că era grav rănit.

Angus privi în jos spre el şi văzu şi pe un picior o pată întunecată. Se aplecă şi-o atinse, făcându-l să urle de durere. Deci fusese lovit în două locuri.

— O să te duc în spinare.

— Nu, pot să merg, răspunse Naps. Spune-mi numai unde trebuie să ajung şi mă descurc.

— Taci din gură, se răţoi Angus la el. Să nu te prind că-mi faci necazuri. Se aplecă şi-l săltă pe băiat pe un umăr şi o porni spre nord. Nu-i era deloc uşor să meargă repede cu tânărul cel solid pe umeri, dar reuşi. Îşi făcuse tabăra prin zonă de câteva ori şi ştia că acolo exista o peşteră. Era sus pe un deal şi destul de dificil de ajuns la ea, dar se adăpostise acolo în timpul unei furtuni.

În timp ce urca, Angus încerca să-şi plănuiască următorii

paşi. Dacă reuşea să-i aducă acolo pe toţi, aveau să fie protejaţi din trei părţi. Dacă se lua după numărul împuşcăturilor din spate, aveau de-a face cu cel puţin patru oameni. Auzi un sunet în stânga şi încremeni, apoi îşi dădu seama că nu era decât un animal, aşa că-şi văzu mai departe de drum.

În timp ce se chinuia din greu să urce ultima parte a dealului, cu Naps suit pe un umăr, Angus se gândea cât de idiot fusese. Deşi intuise că în spatele întregii afaceri se afla Austin, nu-şi luase toate precauţiile necesare. Fusese atât de preocupat ca Austin să nu îi rănească pe membrii familiei Menalty, încât nu se mai îngrijise şi de oamenii din subordinea sa. Nu conta că nemernicul nu cunoştea zona foarte bine, ar fi putut aranja fără probleme cu oricare dintre negustorii de blănuri. Câţiva dintre vânătorii francezi erau neîndurători şi încă sufereau din cauză că-şi pierduseră teritoriul în favoarea englezilor.

Dacă cei care atacaseră căruţa cu bani erau dintre cei ce puneau capcane, atunci cunoşteau zona mult mai bine decât Angus. O parte dintre ei acolo trăiseră mare parte din viaţă. Sigur cunoşteau cărările pe care le folosise Angus ca să ajungă la cabana Menalty. Şi dacă îl urmăriseră cumva, atunci primiseră confirmarea că

Aldredge nu era mort. Angus era convins acum că în timp ce stătuseră cu Matt cât se cususe, mai mult ca sigur că fuseseră urmăriţi. Dacă ar fi fost soldaţi în jurul lor, atunci cu siguranţă i-ar fi auzit, însă nu şi pe aceşti vânători iscusiţi.

Atunci când ajunse în fine la peşteră, Angus se întrebă dacă aveau să mai scape cu viaţă sau nu. În fundul peşterii exista un fir de apă care se scurgea continuu pe perete, dar nu mai era nimic de mâncare şi nici muniţie şi cel mai rău, aveau un rănit.

Cum puteau să scape de oamenii care erau în stare să păşească pe frunze uscate fără să facă un zgomot? Cum să se ascundă de oamenii ale căror haine aveau exact culorile pădurii? De multe ori Angus stătuse la zece paşi de soldaţii lui Wellman, iar aceştia nu-l văzuseră, ca atare ştia foarte bine de ce erau în stare oamenii frontierei.

Când intră în peşteră, îl aşeză cu grijă pe Naps care avea toată partea dreaptă a corpului scăldată în sânge.

— Trebuie să mă duc după ceilalţi, îi zise lui Naps, întrebându-se dacă avea să-l mai găsească în viaţă. Îşi amintea foarte bine că atunci când se adăpostise în peşteră, găsise acolo un vraf de lemne tocmai bune de făcut focul. Era o regulă nescrisă a oamenilor din pădure

care spunea că puteai folosi lemnele dar după aceea trebuia să pui altele în loc. Măcar un foc tot puteau să facă.

Angus o porni în jos pe deal blestemând în barbă. Cât urcase nu trăsese nimeni asupra lui, ceea ce probabil însemna că acum era linişte pentru că ceilalţi ştiau precis unde anume dusese rănitul. Din păcate peştera era singura lor alternativă în acel moment. Cu Welch rănit grav şi Connor care de abia se ţinea pe cal, nu ştia dacă reuşea să-i aducă înapoi la fort pe toţi în viaţă. Nu, cel mai bine era să-i ducă pe toţi în peşteră, ca apoi să-i lase sub protecţia lui Mac cât el se ducea după ajutoare.

T.C, Matt şi Mac erau acolo unde-i lăsase, deşi cei tineri rămăseseră fără muniţie.

— Trag de parcă ar avea la dispoziţie suficientă muniţie pentru un an, mormăi Mac.

— Trebuie să urcăm dealul acela. Sus e o peşteră în care l-am dus pe Welch.

— Cât e de rău?

— Nu ştiu, dar dacă ar fi să mergem pe ghicitelea, mie mi se pare că pierde cam prea mult sânge ca să supravieţuiască.

Mac dădu din cap spre cei doi tineri.

— Pune-i să se ocupe de el. Unul să-l coasă, celălalt să-i pună plante pe răni, la asta se pricep cel mai bine.

Încuviinţând din cap, Angus o porni în sus pe deal, cu Mac în urma lor ca să-i apere de un eventual atac.

Le trebui mai bine de un ceas ca să urce dealul, pentru că se tot ascundeau pe după copaci atunci când focurile de armă nu mai conteneau. Îl aşteptau mereu pe Angus ca să le spună ce aveau de făcut. De obicei, Angus trăgea foc de acoperire ca unul dintre tineri să înainteze în sus pe deal, apoi aşteptau, după care urma alt foc de acoperire până ajungea şi celălalt, apoi venea el, strecurându-se pe după copaci şi la urmă venea Mac.

Când în cele din urmă ajunseră la peşteră, Matt se duse imediat la Naps. Se folosi de cuţitul de la brâu pentru a-i tăia hainele pline de sânge ca să-i poată examina rănile. După ce-l consultă, se apropie de ceilalţi care stăteau aproape de intrarea în peşteră.

— Trebuie să-i scoatem gloanţele, rosti Matt. Sunt de plumb şi dacă mai stau mult în el, o să-l otrăvească. Dar chiar şi aşa, nu sunt foarte sigur că... Se întrerupse ca să se uite la bietul Naps care zăcea pe piatra rece şi de abia mai respira din cauza durerii.

— Atunci apucă-te de treabă, îl îndemnă Angus. Scoate-i

gloanţele şi peticeşte-l. Eu mă duc să caut caii ca să putem pleca de aici.

— Eu să-l peticesc? întrebă Matt, dar o singură privire a lui Angus îl potoli. Da, domnule, o să fac tot ce pot

Angus se uită la T.C. Care studia o plantă ce creştea pe pereţii peşterii.

— Du-te şi tu şi ajută-l. Faceţi tot ce e omeneşte posibil.

Angus se duse până-n buza peşterii, de unde putea vedea în afară fără a fi însă văzut, iar Mac veni imediat în spatele lui.

— Tu ştii ce se petrece, nu?

— Cred că Austin a angajat câţiva vânători din zonă să ne omoare, iar aceştia intenţionează să ducă treaba la bun sfârşit.

— Şi toate astea pentru o zdreanţă ca Betsy Wellman.

— Sunt femei pentru care merită să lupţi şi altele care nu merită, murmură Angus, dar Mac îl auzi.

— Mi se pare că acum îţi doreşti să te fi luptat mai mult cândva, îi zise Mac.

— Sunt unele lucruri cu care nu te poţi lupta, răspunse Angus şi se apropie de Matt care se ocupa de Naps. Întrebă din priviri dacă băiatul avea să fie bine, dar Matt dădu doar din umeri, nu ştia.

— Am plecat, le zise Angus, privindu-i pe toţi. Mac ştia să aibă grijă de el, dar ceilalţi trei erau tineri şi n-aveau experienţă deloc.

Calul meu e pe aproape, aşa că dau o fugă până la fort şi mă întorc cu ajutoare.

T.C. Şi Matt dădură din cap, iar Naps zâmbi un pic, dar Mac se uită la el foarte serios. El urma să rămână acolo cu doi tineri fără experienţă în luptă şi un rănit, puţină muniţie şi Dumnezeu ştia câţi duşmani gata să-i omoare.

— E singura cale, îi zise Angus. Niciunul dintre voi n-ar putea să treacă de ei.

— Da, flăcăule, ştiu, răspunse Mac, dar ochii lui spuneau că nu credea că vor mai fi în viaţă când se va întoarce, dacă se va întoarce.

— Trebuie să plec, zise iar Angus. Nu pot aştepta să se întunece.

— Ştiu, răspunse Mac. Haide, fugi! Salută-l pe colonel din partea noastră. Şi dacă-l vezi pe Austin, trage-i una şi pentru mine.

Angus îl prinse pe Mac de umăr.

— Dacă vreunul dintre voi păţeşte ceva, atunci o să-l omor!

— Destul de corect, răspunse Mac, împingându-l pe

Angus să plece.

Angus coborî dealul foarte încet, ascuns pe după bolovani şi copaci, fiind sigur că cineva îi urmărea fiecare mişcare în parte. Oricine ar fi fost cei care trăgeau în ei, era sigur că îi lăsaseră să intre în peşteră, dar era convins că nu aveau să le permită să aducă ajutoare.

Când ajunse în apropiere de locul în care făcuseră tabără cu o noapte înainte, fluieră uşor după cal, însă acesta nu apăru. Nu era foarte sigur, dar i se păru că aude râsete în depărtare. Dacă cei care îi căutau erau vânători şi-şi petreceau viaţa în pădure, atunci sigur deosebeau un tril de pasăre de un fluierat.

Angus o porni încet pe malul râului încercând să calculeze cât timp i-ar trebui să ajungă la fort dacă alerga. Cel puţin trei zile, se gândi el, dar dacă izbutea să fure un cal de la ceilalţi...

Se strecură cu grijă spre locul în care i se păruse că se ascundeau cei care trăseseră în ei. Tocmai când credea că mai avea un pic, o săgeată îi vâjâi pe la ureche. Se feri, însă îi alunecă piciorul şi se trezi zburând spre râu. În timp ce se pregătea să se scufunde, avu siguranţa că va muri, pentru că deja auzea sunetul dulce al cimpoiului.

Angus lovi apa cu putere, dar se ridică aproape imediat

la suprafaţă şi lăsă curentul să-l ducă o porţiune de drum. Când trecu pe lângă un bolovan serios, se prinse cu nădejde de el. Cu apa care-i bătea în faţă, încercă să desluşească ce se petrecea pe mal. I se păru că-l vede pe Shamus şi că acesta îi zâmbea încântat.

Angus scutură din cap ca să-l limpezească şi privi iar spre mal, dar ceea ce văzuse înainte dispăruse.

Angus se uită în jur, gândindu-se cum să ajungă la mal. Cunoştea un loc în care se putea traversa râul, dar era la o milă în amonte. El trebuia să ajungă cât mai repede la mal ca să-şi caute calul.

Începu să se mişte din bolovan în bolovan, încercând să se lupte cu undele repezi. Când i se păru că aude iar cimpoiul, fu convins că se lovise destul de tare la cap. Când în fine ajunse la mal, obosit mort, nu-şi permise nicio clipă de odihnă, aşa că începu să se cocoaţe agăţându-se de fiecare ramură mai solidă şi rădăcini. Când ajunse în fine sus pe mal, o mână îi apăru deodată în faţă şi un glas cunoscut îi zise:

— Dă-mi mâna, flăcăule, şi-o să te ajut să urci.

Angus ridică privirea şi-l văzu pe unchiul Malcolm întins pe burtă şi cu mâna întinsă ca să-l ajute. În spate avea cimpoiul. Rămase ţintuit locului, cu picioarele bine înfipte

în noroiul malului înalt şi mâinile agăţate de o rădăcină, privind la unchiul său cu gura căscată.

— Sunt mort? rosti în cele din urmă.

Malcolm îi răspunse pe un ton dulce:

— Sigur că da, băiete, iar eu am venit ca să te conduc în Rai. Haide, ia-mă de mână ca să mergem să-ţi cunoşti Creatorul!

Angus privea totul cu ochii măriţi, dar apoi auzi un chicotit pe care-l cunoştea din copilărie. Întoarse puţin capul şi-l văzu pe Shamus care râdea de el.

— Acum ştiu sigur că mă minţi. Shamus n-ar ajunge în veci în Rai. Se prinse de mâna lui Malcolm şi se urcă pe mal. Rămas în faţa lor, ud leoarcă, îi privea şi nu-i venea a crede că erau acolo. Bine, dar cum...? începu el. Când...?

— Am venit la tine în vizită, îi zise Malcolm.

— Şi am ajuns să-ţi salvăm viaţa, rosti Shamus. Dacă nu eram noi, de acum erai mort. Cum de n-ai putut să scapi de ei? Nu erau decât şase.

— Şi v-aţi chinuit amândoi să scăpaţi de ei? i-o întoarse Angus.

— Nu, răspunse Malcolm. Eu am pornit-o după tine, Tam s-a dus la peşteră să vadă de ceilalţi, iar Shamus s-a ocupat de franţuji. Un scoţian valorează mai mult decât o

duzină de fandosiţi de ăia.

Shamus îl privea pe Angus cu un zâmbet care spunea că dintre ei doi, el era cel mai tare.

— Tam e şi el aici? întrebă Angus.

— Da, se ocupă de ceilalţi prieteni ai tăi. Chiar n-ai de gând să ne întâmpini cum se cuvine?

— Malcolm, eu... începu Angus şi se opri. Nici nu ştiu cum...

— Haide, băiete, rosti Malcolm jenat. N-am vrut să te fac să lăcrimezi. Mi-ar fi de ajuns o duşcă de whisky.

— O să-ţi cumpăr o sticlă, răspunse Angus, prinzându-şi unchiul pe după umeri. Prin faţa ochilor îi treceau în goană toate momentele prin care trecuse de când nu-i mai văzuse şi totul părea să se fi petrecut cu atât de multă vreme în urmă, când fusese aşa de inocent, îşi aminti cum se declanşase totul, când încercase s-o salveze pe Edilean de la o căsătorie nepotrivită şi cum ajunsese să plece cu ea pe un vas peste ocean, spre o altă ţară. Şi cum se îndrăgostise de ea atât de rău, încât îl durea inima în fiecare zi de dorul ei. Nu trecea clipă fără să se gândească la ea şi fără să se întrebe unde era şi ce făcea.

— Băiete, îl dezmetici Malcolm, noi am crezut c-o să te bucuri să ne vezi.

— Chiar mă bucur, suspină Angus.

— Şi fata unde e? se interesă Shamus.

— Care fată?

— Cea cu care ai fugit? De la care ai furat aurul?

— N-am furat... izbucni Angus, dar Malcolm îl opri.

— Nu vreţi să mai aşteptaţi o idee înainte să vă certaţi iar? N-ar strica să mergem la ceilalţi. Tam de abia aşteaptă să te vadă.

— Da, Tam, îşi aminti Angus strângându-l pe Malcolm tare de umeri. Şi i-ai omorât pe toţi? îl întrebă pe Shamus.

— Ha! se sumeţi Shamus. N-a durat decât un minut. Stăteau ca raţele la vedere, nu cred că ar fi putut cineva să nu-i observe.

Angus zâmbi încântat de aroganţa lui Shamus. Se întoarse iar spre Malcolm.

— Cum vi se pare Lumea Nouă?

— E prea cald, se plânse Malcolm. Tot mai bună e răcoarea din Scoţia. Iar whiskyul de aici e groaznic.

— Şi ne consideră englezi, se supără iar Shamus.

— Cu accentul ăsta al tău? se miră Angus. Pot să te înţeleagă?

— Nu prea, recunoscu Shamus, încântat să fie alături de Angus.

— Pe aici, le zise Angus arătând spre cărarea care ducea la peşteră.

Shamus o porni înainte, dar Angus rămase locului alături de unchiul său, strângându-l în continuare de umeri.

— Acum trebuie să-mi dai drumul, îi zise Malcolm cu blândeţe. Nu sunt o fantomă şi nu am de gând să plec de aici.

— Fantomă, murmură Angus zâmbind. N-ai venit aici într-un sicriu plin de rumeguş, nu?

— Nu, răspunse Malcolm nedumerit. De ce întrebi, aşa ai intrat tu în ţara asta?

— Nu, răspunse Angus cu un zâmbet larg. Am venit ca un gentleman englez.

— De abia aştept să-mi povesteşti totul.

— De abia aştept să-ţi spun!

CAPITOLUL 21

— Nu, nu, nu şi nu! ţipă Angus. N-o să fac aşa ceva. Refuz! Şi e ultima dată când v-o spun!

Seara trecută făcuseră focul transformând peştera într-un cămin improvizat. Mac plecase spre fort pe calul lui Angus, ca să aducă ajutoare. Matt, T.C. Şi Naps rămăseseră cu scoţienii. Mulţumită îndemânării lui Matt şi a plantelor aduse de T.C., Naps se simţea bine şi moţăia liniştit.

Tam, Shamus, Malcolm şi Angus stăteau în jurul focului şi vorbeau pe limba lor pe care ceilalţi aproape că n-o înţelegeau deloc.

Petrecuseră ore în şir povestind. Angus îi făcuse pe toţi să râdă atunci când le spuse cum îl racolase Edilean, în încercarea de a scăpa de unchiul cel hrăpăreţ. Prima dată când îi rostise numele fusese copleşit de durere, dar apoi, pe măsură ce le povestea prin câte trecuseră, începuse să se simtă mai bine.

Începu să le povestească despre soţia lui James Harcourt şi despre urâţenia ei şi cât fusese de hotărâtă să-l bage în pat, dar Malcolm îl întrerupsese deodată, aruncând cu un băţ aprins în el. După ce se curăţase, se

apucase să le spună cum îl pocnise pe James cu un sfeşnic.

— Iar Edilean m-a bărbierit, rosti el visător.

— Ţi-a dat barba jos? se minună Shamus. De asta mi se părea mie că e ceva diferit la tine.

Cât timp povestise Angus, Shamus scuturase din cap, murmurând:

— Îţi dai seama, câteva cufere pline cu aur! Parcă nu-i venea a crede ceea ce aflase şi la ce anume renunţase.

Angus le povesti apoi cum se îmbrăcase cu hainele lui James şi pe urmă cum se îmbarcaseră. Câteva clipe se lăsă cuprins de amintirile lui. Cum stătuse cu Edilean pe vas, cum râseseră împreună, făcuseră planuri, cum îi lega corsetul...

— Angus! îl strigă Tam, aducându-l înapoi la realitate.

Angus îi zâmbi, deşi aproape că nu-l mai recunoştea. Nu mai era băietanul care se ţinea ca scaiul de vărul său mai mare. În cei patru ani care trecuseră, Tam devenise bărbat, iar Angus regreta amarnic pentru că nu fusese de faţă ca să-l vadă. Dar poate că plecarea lui fusese factorul care declanşase maturizarea băiatului. Angus dispărut, Tam fusese cel care moştenise... Ce? în afară de responsabilităţi, nu mai rămăsese nimic de moştenit

pentru clanul Metem.

— Hai că v-am distrat destul, rosti Angus. Nu cred că aţi traversat oceanul doar ca să-mi auziţi poveştile. De ce aţi venit până aici?

— Noi... începu Shamus, dar Malcolm îl reduse la tăcere cu o singură privire.

— Kenna îţi mulţumeşte pentru rochia de mătase pe care i-ai trimis-o, îi zise Tam.

— Ce face? rosti tremurat Angus cu gândul la sora care-i fusese atât de aproape. Câţi copii are acum?

— Şase, răspunse Malcolm. I-a plăcut foarte mult că rochia aia are... are... se încurcă el.

— Partea din faţă care se măreşte, îl lămuri Angus.

— Deci la asta se referea! se dumiri Malcolm, sorbind din cafea.

— Ce puneţi voi la cale? îl întrebă Angus suspicios. Şi cum de aţi reuşit să mă găsiţi?

— Destul de uşor, răspunse Shamus. Cu poza ta postată peste tot am descoperit destui oameni gata să dea informaţii despre tine.

Angus se strâmbă.

— Asta aşa e, confirmă Malcolm. Dar este adevărat şi că ne-am dorit foarte tare să dăm de tine. Se uită cu mirare la

hainele de piele pe care le purta Angus. Ţara asta pare să-ţi priască.

— Atunci când izbuteşti să rămâi în viaţă, completă Shamus.

— Gata, acum vreau să aud adevărul! le strigă Angus.

— Unchiul domnişoarei Edilean a murit! răspunse repede Tam.

— Serios? se minună Angus. Scăpase barem de unul care-l dorea în puşcărie.

— Şi i-a lăsat totul domnişoarei Edilean.

— Foarte bine, răspunse Angus, privindu-i cu atenţie. Iar acum aţi venit ca să cumpăraţi proprietatea de la ea, nu?

— Pentru un ban pe an, răspunse repede Malcolm.

— Nu cred că o să fie de acord.

— Dar ea n-are nevoie de bani, rosti Shamus, doar are atâtea sclave care muncesc pentru ea.

— Sclave? izbucni Angus. Nu cred că Edilean ar fi de acord să aibă sclavi.

— Nu la asta s-a referit, rosti Malcolm, privindu-l urât pe Shamus. Doamna Edilean are... cum să spun... Malcolm se întoarse spre Tam ca să-l ajute.

— A început o afacere în Boston care se numeşte ***Fata de la Fermă.***

Angus îl privise uluit.

— Vrei să spui că şi-a deschis o casă de aia... cu...

— Ţara asta ţi-a sucit minţile de tot? izbucni Malcolm. Doamna Edilean e o doamnă! Ia vezi ce spui despre ea!

— Altfel ce? Mă pui pe genunchi şi mă baţi la fund? râse Angus.

Tam se apucă să-i explice:

— Vinde cele mai bune fructe şi legume din Boston. Are o companie pe care o conduce cu ajutorul femeilor deţinute care vin din Anglia.

— Mie-mi place cel mai mult fata din reclama ei, rosti Shamus.

— Despre ce vorbeşte?

— Păi, începu Tam, doamna Edilean are un însemn al companiei, ceva destul de apetisant.

— O fată, e însemnul companiei ei, râse Shamus, mare; sănătoasă, cu mânecile suflecate. Muşchi serioşi pe ea şi... făcu semn cu mâinile în dreptul pieptului, sugerând nişte sâni generoşi. O femeie tare frumoasă!

— Voi chiar vorbiţi serios? Edilean are propria ei afacere?

— Din ce ni s-a spus, se pare că are peste o sută de angajaţi, numai femei, şi deţine mai bine de jumătate de

duzină de ferme, răspunse Malcolm. De când n-ai mai văzut-o, măi băiete?

— Patru ani, trei luni şi douăzeci şi două de zile, răspunse el imediat. Mă rog, aşa cred.

— Da, mereu te-ai priceput la socoteli, râse Malcolm.

— Deci Edilean s-a apucat de afaceri, se minună iar Angus. Şi îi merge bine afacerea?

— Foarte bine, răspunse Malcolm. Câştigă foarte bine şi a înfiinţat mai multe case pentru femeile singure, sau văduve. Ştiu că ajută o mulţime de femei.

— Când am venit aici, pe vas erau nouă deţinute, le zise Angus privind spre foc. Numai că ei tare nu-i plăceau. Angajase ca una dintre ele s-o ajute să modifice nişte rochii, dar mi-am dat seama că nu intenţiona s-o păstreze după ce ajungeam aici. Ciudat cum ai impresia că ştii bine pe cineva, dar de fapt nu cunoşti deloc persoana respectivă. Nu mi-o pot imagina pe Edilean conducând o afacere şi mai ales angajând deţinute.

Rămase tăcut o clipă şi apoi zâmbi deodată.

— La un moment dat s-a bătut bine de tot cu una dintre femeile alea, cu una Tabitha.

— O fată solidă? Frumoasă? întrebă Tam.

— Da, răspunse Angus. De ce, ai cunoscut-o?

— Dacă asta e Tabitha despre care am auzit noi, atunci e mâna dreaptă a lui Edilean, de fapt ea conduce toate fermele şi nu e o persoană cu care să glumeşti.

Angus rămase cu gura căscată.

— Edilean şi Tabitha lucrează împreună?

— De ce s-au bătut ele două? întrebă Shamus, încercând să-şi imagineze scena.

— Diamante, răspunse Angus, privind când la Malcolm, când la Tam. Edilean şi Tabitha împreună. S-a sucit lumea cu fundu-n sus? Ia spuneţi-mi voi, măcar mai stă cu Harriet Harcourt?

— Sigur, răspunse Tam. Harriet este cea care se ocupă de bani.

Angus îi privi deodată cu suspiciune.

— Dar voi de când sunteţi în America?

— De ceva vreme, răspunse Malcolm.

— De mai bine de trei luni, recunoscu Shamus. A durat ceva până să te găsim. N-a fost greu, dar a durat. Ştii că am putea să te predăm autorităţilor pentru o recompensă de o mie de lire?

Când Angus dădu să spună ceva, Tam îl întrerupse:

— Să nu-ţi faci griji, s-a ocupat cineva de James Harcourt. Sora lui, Harriet, îl plăteşte bine ca să nu se

apropie de doamna Edilean.

— Ce face?

— Îl plăteşte ca să nu se apropie de ea, strigă Shamus la el de parcă Angus ar fi fost surd. Îi dă o alocaţie, nu e nimic neobişnuit aici.

— Vreţi să-mi spuneţi că voi trei v-aţi băgat nasurile în afacerile lui Edilean?

Malcolm se uită spre Tam care se întoarse apoi spre Shamus, iar toţi trei susţinură privirea lui Angus.

— Da, răspunse Malcolm. Asta e exact ceea ce am făcut.

— Şi Edilean ştie ceva din toate astea?

— Nimic, răspunse Tam. Am avut grijă să nu ne vadă. Şi n-a fost deloc uşor, ţinând cont că toată ziua umblă peste tot în trăsurica ei. Ţin minte că într-o dimineaţă mă plimbam şi eu ca omu, când aproape că am dat nas în nas. Nu ştiu dacă m-ar mai recunoaşte acum, dar oricum era ocupată să se certe cu un individ din cauza unor fructe.

Povestea aceea i-o readuse pe Edilean în minte atât de tare, încât Angus se crispă de durere.

— Oare s-a...? Există vreun...?

— Bărbat? îl ajută Shamus, iar atunci când toţi se încruntară spre el, dădu din umeri. Ce naiba aveţi cu toţii? Ar fi mai bine să-i spuneţi tot şi gata!

— Ce anume să-mi spună? întrebă Angus.

— Am stat de vorbă cu un avocat, răspunse Malcolm care apoi se întoarse spre Tam. Mai bine zi-i tu!

— Ne-am gândit că dacă Edilean e aşa de bogată, în fond are şi aur şi afacerea care merge aşa de bine, ar putea să ne dea înapoi moşia Metern, pentru că nu cred că o vrea, în fond nu reprezintă nimic.

— Asta mi-aţi mai spus şi eu v-am zis că nu cred că o să aveţi probleme. Edilean e o femeie generoasă. O să vi-o dea fără acel ban pe an, nu cred c-o interesează conacul cel vechi. Să nu-mi spuneţi că vă e teamă să vorbiţi cu ea.

— Nu e asta... începu Tam, privind spre Malcolm.

Angus se întoarse spre Shamus.

— Spune-mi tu ce nu sunt ei în stare să-mi zică.

Shamus dădu să-i spună ceva, dar interveni Malcolm:

— Eşti căutat pentru că ai răpit-o, aşa că ea trebuie să jure în faţa unui judecător că n-ai răpit-o, ci că a venit cu tine din proprie voinţă. Imediat ce scapi de acuzaţii, trebuie să-ţi ofere ţie proprietatea pentru că tu eşti şeful clanului şi moştenitorul legal, după care tu poţi să i-o treci lui Tam, care e următorul în linie după tine.

— Am înţeles, rosti Angus. Rămase locului o clipă, apoi se ridică încet şi se duse spre fundul peşterii. Naps

dormea, dar T.C. Şi Matt erau treji şi păreau a fi ascultat cu atenţie tot ceea ce discutaseră scoţienii. Angus n-ar fi putut spune câtânţeleseseră din dialectul lor, dar era limpede că pricepuseră în mare.

Se întoarse şi se uită iar la Malcolm.

— Deci zici că trebuie să merg la Edilean şi să-i cer să vină cu mine la un judecător în faţa căruia trebuie să jure că n-am răpit-o ci că a venit cu mine din propria-i voinţă?

— Exact, răspunse Malcolm. Ar putea să treacă proprietatea direct pe numele lui Tam, dar nu el e şeful clanului şi nici moştenitor direct. Trebuie să respectăm linia de sânge ca să fie totul legal.

— Şi problema e că sunt considerat un criminal.

— Lawler e singurul care în mod legal ar fi avut dreptul să te vrea mort sau în puşcărie, răspunse Tam.

— Asta pentru că era vorba de nepoata lui şi de aurul pe care l-ai furat de la el, completă Shamus.

— Dar n-am... începu Angus şi se opri. Îmi pare rău, dar nu pot să fac ceea ce-mi cereţi.

— De ce nu? se înfurie Tam. Vrei să rămâi în continuare şeful clanului, chiar dacă tu stai acum aici?

— Sigur că nu, răspunse Angus, dar gândul îi rămăsese la ceea ce-i spusese Tam. Să renunţe la dreptul său prin

naştere? Putea să facă aşa ceva? Mare parte a vieţii încercase să readucă onoarea familiei pe care bunicul lui o terfelise, putea să renunţe aşa de uşor la treaba asta?

— Nu vrea, se plânse Tam lui Malcolm. Ţi-am spus că n-o să vrea.

— Vrei să te întorci în Scoţia, băiete? îl întrebă Malcolm cu binişorul. Asta e ceea ce-ţi doreşti?

Angus îi privi şi-şi dădu seama că nu aveau cum să-l înţeleagă. Ei de abia coborâseră de pe vas, încă mai miroseau ca dealurile din Scoţia, ori el petrecuse aici nişte ani şi ajunsese să îndrăgească Lumea Nouă. Aici un om putea să devină absolut orice îşi dorea. Dacă mai avea un pic de răbdare urma să primească o mie de acri de teren cu care putea face absolut tot ce dorea. Chiar şi acum, de-ar fi să primească moşia înapoi, tot trebuia să aibă grijă de câteva sute de suflete. Nu, în mod cert nu voia să se mai întoarcă.

— Nu, răspunse Angus. Prefer să rămân aici.

Tam se relaxă deodată şi păru chiar ruşinat de felul în care îşi atacase vărul.

— Atunci vii cu noi la domnişoara Edilean? rosti Malcolm zâmbind uşurat.

— Îmi pare rău, răspunse Angus, dar asta nu pot s-o fac.

— De ce nu? îl întrebă Tam. N-o mai placi?

Angus zâmbi cu amărăciune.

— Ea nu mă place pe mine, îi explică el.

— V-aţi certat, se dumiri Malcolm. E de înţeles. De asta tu eşti aici şi ea acolo?

— Până la urmă, voi doi sunteţi căsătoriţi sau nu? se interesă Shamus. Şi de ce naiba aici te cheamă Harcourt?

— E o poveste lungă.

— Am tot timpul din lume, răspunse Shamus, şi nu mă deranjează o minciună dacă e bine spusă.

— E totul adevărat şi-ţi mai spun că nu pot să merg la Edilean ca să-i cer ceva. Ea... Mă rog, adevărul e că mă urăşte.

— Din ce ne-a spus căpitanul de pe „Mary Elizabeth” nu pare să fie chiar aşa, i-o întoarse Tam.

— Ne-a spus că voi doi eraţi nedespărţiţi, zâmbi Shamus. Voi doi aţi... făcu un gest obscen cu mâna.

Angus sări în picioare cu pumnii strânşi, dar înainte să se ridice şi Shamus, Malcolm îi opri.

— Stai jos! îi porunci lui Angus. Iar tu rămâi acolo unde eşti, îi zise lui Shamus. Îşi trecu obosit o mână peste faţă. Voi doi v-aţi tot încontrat de când v-aţi născut.

— Eşti gelos, bătrâne? rosti Shamus, gata să sară la

Angus.

— Bătrân! pufni Malcolm cu distreţ. Încă pot să vă fac faţă la amândoi deodată! Se întoarse spre Angus. Trebuie să mergi la domnişoara Edilean şi s-o rogi să facă toate astea.

— Tu nu înţelegi care e problema, răspunse Angus. Sunt mai mult decât dispus să merg să o rog, dar dacă facem aşa, o să refuze numai ca să se răzbune pe mine.

— Pentru ce? întrebară la unison atât Shamus cât şi Tam.

— Nu am de gând să vă spun şi vouă.

Malcolm oftă.

— Cu toţii avem probleme cu femeile, dar se pot rezolva.

— Întocmeşte toate actele şi eu le semnez, îi zise Angus.

— Nu! Ni s-a spus că judecătorul trebuie să vă vadă împreună ca să-şi dea seama dacă spuneţi adevărul.

— Nu, aşa n-o să meargă, rosti Angus cu fermitate. Edilean o să îi spună să mă aresteze.

— Poate dacă ne spui ce s-a întâmplat, te putem ajuta cumva, insistă Malcolm. Cu toţii se uitau la Angus, inclusiv cei doi soldaţi.

Angus se gândi cum făcuse dragoste cu Edilean şi apoi o

părăsise acolo. Îşi aminti toate lucrurile oribile pe care i le spusese servitorului ei, pe care, fără îndoială, i le transmisese. Da, Angus avusese un motiv foarte bun pentru tot ceea ce făcuse, dar asta nu însemna că ea avea să-l ierte vreodată.

— Nu, răspunse Angus. Nu vă spun nimic. Trebuie să găsiţi o altă cale ca să obţineţi ceea ce doriţi. O să semnez tot ce aveţi nevoie, dar nu o să mă întâlnesc cu Edilean pentru nimic în lume.

Acum se făcuse dimineaţă şi toată lumea continua să-l pisălogească. Mai ales Tam şi Malcolm. Shamus se abţinea de la comentarii, dar îl privea pe Angus ca pe un laş care nu era în stare să înfrunte o femeie.

— Nu, repetă Angus. N-am de gând să fac aşa ceva, degeaba mă bateţi la cap.

Nu trecu mult şi apăru şi Mac cu o căruţă şi vreo şase soldaţi după el.

— Nu le-am spus nimic celor din fort, îi zise Mac. M-am gândit că n-o să mă creadă nimeni dacă le spun că noi bănuim că Austin e în spatele atacului. Oricum colonelul e furios că bietul Aldredge încă mai trăieşte. Iar când i-am spus că băiatul venea ca să se despartă de fie-sa, s-a înfuriat încă şi mai tare. Părerea mea e că Matt să plece

direct de unde a venit.

— De acord, răspunse Angus.

Mac se uită la scoţienii care priveau din gura peşterii cum era transportat Naps la căruţă. Mulţumită lui T.C. Şi Matt, bietul băiat se simţea mult mai bine.

Mac îşi coborî glasul.

— Şi dacă aş fi în locul tău, nu m-aş mai întoarce la fort. Austin n-a spus mai nimic, dar era roşu la faţă ca sfecla. Era foarte furios că nu ai permis să fim ucişi cu toţii.

Lui Angus i se strânse inima. Dacă pleca acum din serviciul armatei, când urma să revină Mercer cu petiţia semnată de rege, nu mai avea cum să-şi primească terenul promis.

— Ei de unde au venit? se interesă Mac, arătând cu capul spre scoţieni.

— De acasă, rosti Angus. Din Scoţia.

Mac ridică sprâncenele uimit.

— Ca să vezi ce mică-i lumea! Te superi dacă stau şi eu puţin de vorbă cu ei? O să-mi placă să discut cu cineva care mă înţelege fără probleme.

Angus îl pofti cu un gest al mâinii, fericit că avea puţin timp la dispoziţie ca să se gândească. Pentru o clipă blestemă toate femeile din lume. Viaţa lui fusese foarte

plăcută înainte să fie invadată de femei. Mai întâi fusese Edilean, pe care voise s-o ajute şi ajunsese în cele din urmă să fie căutat pentru furt şi răpire. Apoi Tabitha, care o făcuse aşa de geloasă pe Edilean că aproape se răcise cu totul de el. Iar acum târâtura de Betsy Wellman din cauza căreia putea să-şi piardă viitorul.

Angus avu parte de cinci minute de linişte înainte să fie atacat din nou de Malcolm.

— Bun băiat, îi zise el, privind spre Mac. Vorbeşte ca un american, dar nu-i poţi purta pică pentru asta. Mi-a spus că dacă te mai întorci la fort, e acolo unul care va avea grijă să te ucidă.

— Pot să am şi singur grijă de mine, izbucni Angus.

— Mie mi se pare că nu te mai interesează şi altceva în afară de persoana ta, rosti Malcolm, întorcându-se la ceilalţi.

O clipă, Angus se gândi să-şi ia puşca şi să plece. Putea să se facă vânător şi să trăiască apoi din ce vindea. Putea să-şi petreacă timpul de unul singur, fără să mai vadă pe nimeni, decât animalele sălbatice.

Dar apoi cedă, dându-şi seama că deja ştia ce avea de făcut. Se va duce la Edilean ca să lămurească lucrurile. Poate că acum, după patru ani lungi, deja îl iertase. Poate

că aflase de ce plecase. În mod sigur văzuse afişele cu el.

Poate dacă-i trimetea vorbă la fort colonelului că plecase în sălbăticie ca să-i caute pe ucigaşii soldaţilor, avea să-i păstreze postul şi atunci va primi şi terenul.

Se uită la Malcolm care-l supraveghea cu atenţie şi dădu uşor din cap a încuviinţare.

Angus se gândi la furia lui Edilean când l-o vedea din nou şi murmură speriat:

— Domnul să aibă milă de mine.

CAPITOLUL 22

Angus nu mai fusese în viaţa lui aşa de nervos. Îşi aranja a mia oară legătura de la gât, întrebându-se dacă o prinsese bine. Poate-i cerea lui Edilean ajutorul, dar nu era sigur că nu-l va strânge de gât cu ea.

În trăsură alături de el se aşezase Tam, iar în faţa lor stăteau Shamus şi cu Malcolm. Cu toţii păreau să nu-şi revină din uluire de când îl văzuseră pe Angus în hainele sale de domn. Hainele lui james Harcourt, care rămăseseră la păstrare într-un cufăr pus bine în spatele tavernei unde lucrase.

Dolly se bucurase tare mult când îl văzuse şi-l invitase să rămână acolo.

— Totul s-a dus naibii după ce ai plecat. Nu mai putem să facem faţă.

— Nu pot să stau, răspunsese Angus cu accentul englezesc pe care-l folosise cu ea, în timp ce ceilalţi stătuseră deoparte şi priviseră.

Când Angus apăruse din spate îmbrăcat cu hainele lui james, rămăseseră cu gura căscată.

— Arăţi ca un englezoi, rostise Malcolm.

— Şi aşa şi vorbeşte, confirmase Shamus. Dacă ar

începe un război cu englezii, tu de care parte ai fi?

— Singurul război care o să înceapă o să fie provocat de Edilean când o să mă vadă.

Tam se uitase la hainele lui jerpelite şi pline de praf.

— Pe noi n-o să ne placă.

Angus însă scuturase din cap.

— Ea cu mine are ce are. Voi n-aveţi nicio treabă. Mergem ca să scăpăm de toată nebunia asta?

— Da, hai să mergem, rosti Shamus, încercând să imite accentul lui Angus şi făcându-i pe toţi să râdă.

— Haide, băiete, rostise Malcolm. Nu cred că o să fie aşa de rău cum crezi tu. Părerea mea e că până acum a uitat de ce s-a supărat pe tine.

— Poate, oftase Angus, dar fără să creadă nicio secundă că Edilean ar fi putut să uite aşa ceva.

Aşa că se urcaseră într-o trăsură de piaţă şi o porniseră spre casa în care Edilean trăia cu Harriet Harcourt. În ultima clipă lui Angus i se cam înmuiară genunchii, dar Shamus aproape că-l azvârli cu forţa din trăsură.

Cei trei scoţieni îl înconjurară pe Angus ca să nu poată fugi şi laolaltă urcară scările spre uşa din faţă. Malcolm sună la uşă, susţinându-l în acelaşi timp pe Angus care părea gata-gata să leşine.

Le deschise o menajeră drăguţă.

— Am venit s-o vedem pe doamna Edilean, rosti Malcolm, dar ea îl privea fără a înţelege ce-i spunea.

— Doamna Edilean, rosti Angus cu accent englezesc.

— Vă aşteaptă? se interesă ea, blocând intrarea.

— Avem nişte fructe de vânzare, zise Shamus tare. Fructe, fată!

Mere!

— Aha, fructe! Vă rog să intraţi, iar eu o voi anunţa.

Fata îi conduse într-un salon mare, cu un şemineu de marmură în faţa căruia se aflau mai într-o parte două fotolii comode şi în cealaltă parte o canapea acoperită cu mătase galbenă. Pe podea era un covor foarte mare care avea brodate pe margini flori sălbatice. Era o cameră foarte frumoasă, iar cei trei scoţieni nu îndrăzneau să intre.

— Haideţi, îi îmboldi Angus. Nu cred că o să-i placă să discute cu noi pe holul de la intrare.

Shamus şi Malcolm se aşezară pe canapea privind în jur, în timp ce Tam şi Angus luară loc pe fotolii.

— Te-ai schimbat, rosti Tam privind spre Angus.

— Hainele astea nu schimbă omul care e pe sub ele, răspunse Angus.

— Atunci poate că aşa erai şi înainte să ai hainele astea.

— Aşa cum? se interesă Angus.

— Exact aşa cum e camera asta. Cum e casa. Dacă aici ar fi locul tău, rosti Tam, ridicând o mână ca să-l oprească pe Angus să spună ceva. Şi nu e vorba numai de haine sau de felul în care poţi să vorbeşti. E altceva.

Angus nu era foarte sigur ce voise să-i spună Tam, dar nici nu era momentul să-l descoasă mai mult pentru că deja auzise vocea lui Edilean.

— Nu i-ai întrebat cine sunt?

— Nu, doamnă, am uitat.

— De acum înainte, Lissie, nu mai pofti oameni în casa mea dacă nu-i cunoşti. Dumnezeule! Nu te uita la mine de parcă aş avea de gând să te bat! Du-te la bucătărie şi spune-i lui Harriet să te mai instruiască.

Cu toţii întoarseră capetele spre uşă atunci când auziră paşii fetei îndepărtându-se.

Numai Angus se ascunse pe după spătarul înalt şi foarte lat. Nu fusese deloc pregătit pentru emoţiile care-l copleşiră. De abia se abţinea să nu se ducă la ea s-o ia în braţe. Nici nu-şi dăduse seama cât de dor îi fusese de ea. Cât de tare îi lipsise umorul ei, felul ei practic, părerile clare. Îşi aminti cum îl convinsese să vină cu ea în

America. Şi cum avusese dreptate, pentru că dacă ar fi rămas în Scoţia în acel moment ar fi fost mort sau în temniţă.

— Domnilor, cu ce vă pot ajuta...

O auzise vorbind din prag, dar n-o putuse vedea din cauza fotoliului, dar ştia că se oprise în secunda în care-i recunoscuse pe Malcolm, Shamus şi Tam.

— Vai de mine! o auzi murmurând. Nu-mi vine a crede! Am zis că n-o să vă mai văd niciodată! N-am...

Se întrerupse atunci când îl observă pe Angus.

Încet, Angus se aplecă şi o privi. Era la fel de frumoasă ca înainte, ba poate chiar şi mai frumoasă. Peste rochia elegantă avea un şorţ mare gri, iar părul îi era zburlit în jurul feţei. Şi-ar fi dorit s-o ia în braţe şi s-o sărute.

— Tu! izbucni Edilean, după care se întoarse şi ieşi ca o furtună din încăpere.

Cu un geamăt, Angus dădu să se ridice.

— Stai jos! îi porunci Malcolm. Ai zis că faci ce te-am rugat, aşa că stai locului!

— Mă urăşte.

— Mie nu mi s-a părut chiar aşa, răspunse Malcolm. Tu ce zici.

Tam?

Însă băiatul era uluit de apariţia ei.

— E încă şi mai frumoasă decât îmi aminteam. Cum de ai putut să-i faci ceva rău? îl certă el pe Angus.

— Nu am rănit-o dinadins, se apără Angus. Am rănit-o încercând s-o salvez de la ceva mult mai rău.

— Ce ar fi putut să fie mai rău? rosti Tam cu ostilitate.

Înainte ca Angus să-i poată răspunde, auziră mulţime de paşi în hol şi multă foială.

— Hai că se întoarce, zise Tam, aşezându-se mai bine în fotoliu.

Dar în locul lui Edilean, în cameră intrară trei fete cu nişte tăvi uriaşe în braţe. O tavă o aşezară pe masa dintre canapea şi fotolii, după care aproape de ea mai traseră alte două măsuţe pentru celelalte două tăvi. Tocmai li se servise ceaiul. Aveau la dispoziţie două servicii de porţelan cu ceai fierbinte şi farfurii cu sandvişuri micuţe, brioşe aburinde, fursecuri şi nişte prăjiturele cu cremă de diverse culori.

Imediat ce fetele le turnară ceaiul în ceşti, ieşiră din salon şi închiseră uşa în urma lor.

Malcolm îşi reveni primul din uluire.

— Nu pare să fie chiar aşa de supărată pe tine, zise el. Haideţi, băieţi, să mâncăm şi noi ceva, mai zise, nehotărât

ce să aleagă mai întâi.

Shamus şi Tam începură să-şi umple farfuriile, însă Angus se abţinu.

Tam ronţăi la repezeală trei sandvişuri mici, apoi se întoarse spre Angus ca să-l privească cu admiraţie.

— Orice i-ai fi făcut, n-a fost prea rău. Uită-te şi tu ce de mâncare bună.

Angus rămase încruntat, dar o parte din el începuse să se relaxeze. Poate că Edilean văzuse afişele acelea. Poate că îşi dăduse seama de ce plecase. Poate chiar îl apreciase pentru că renunţase la tot ca s-o poată proteja.

Malcolm ridică ceaşca de ceai spre Angus.

— Hai, băiete, bea-ţi ceaiul cât e fierbinte.

Angus se întinse după ceai, dar se opri atunci când auzi o bufnitură la uşă. Avea senzaţia că cineva scăpase pe jos ceva foarte greu.

— Dacă nu mă înşală auzul, comentă Malcolm, ăla de-a fost trântit pe jos părea a fi un bagaj. Se pare că de data asta n-o să te lase să pleci singur.

Angus luă ceaşca şi bău ceaiul din două înghiţituri, înainte să se mai audă două asemenea bufnituri.

— În mod sigur pune ceva la cale, rosti Tam, privind la Angus de parcă ar fi fost bărbatul suprem. Ce i-ai făcut de-

a ajuns să te... mă rog, să te vrea.

— Eu nu-s foarte convins că e vreun bagaj, comentă Shamus cu gura plină. Prăjiturile astea sunt ale naibii de bune.

— Totul e foarte bun, răspunse Malcolm, cu ceaşca în mână şi o farfurie plină în poală. Acum înţeleg de ce ai vrea să rămâi aici, îi zise lui Angus. Ştie cum să pună o masă cumsecade.

Angus puse ceaşca pe masă şi se ridică, mergând spre şemineu. Se auzi o altă bufnitură.

— Nu-mi place deloc treaba asta, rosti el. Mă duc să văd ce se petrece. Făcu un pas spre uşă, dar aceasta se deschise deodată şi în pragul ei apăru Edilean... cu o puşcă în mâini. În spatele ei mai erau două femei, iar la picioarele lor un întreg arsenal, din care mai lipsea probabil un tun.

Angus rămase cu gura căscată, dar avea prea mulţi ani de experienţă în evitarea gloanţelor ca să mai stea la vedere când exista o puşcă aţintită asupra sa.

— Jos! ţipă el, aruncându-se sub fotoliu. Tam se lăsă să cadă la podea, dar Malcolm şi Shamus rămaseră locului continuând să mănânce liniştiţi.

Glonţul îl rată de aproape şi se înfipse în fotoliu,

împroşcând în jur material şi câlţi.

— Edilean! strigă el din spatele fotoliului. Nu vrei să vorbim despre toate astea?

— Nu am de gând să mai vorbesc vreodată cu tine, răspunse ea, ridicând o altă puşcă mare şi ţintind în direcţia lui. Glonţul lovi braţul fotoliului, foarte aproape de locul în care se aflase cu două secunde înainte capul lui.

Angus riscă o privire pe lângă fotoliul ciuruit. Edilean era tot în prag, cu cele două fete voinice în spate. În timp ce una dintre ele încărca iar puşca, cealaltă tocmai îi dădea un pistol. Cele două păreau foarte fericite, de parcă şi-ar fi dorit o viaţă întreagă să se ocupe de arme.

— Edilean, te rog, insistă Angus, făcându-i semn lui Tam să se furişeze spre fereastră. Aceasta era închisă, dar alături, pe un dulăpior, Angus zări un sfeşnic greu de argint. Îi făcu semn lui Tam să-l folosească asupra geamului.

Edilean armă pistolul, ţinti şi trase, dar Angus se rostogoli din locul lui, aşa că glonţul se înfipse în podea, făcând o gaură urâtă în covorul cel frumos. În secunda următoare, Tam aruncă sfeşnicul în geam, care se sparse în mii de bucăţi, dar când dădu să sară afară, se opri deodată. În faţa ferestrei se aflau două fete cu pistoalele

aţintite asupra lui. Aşa că Tam se opri, cu un picior pe pervaz.

— Nu eu sunt cel pe care-l căutaţi voi, zise el zâmbind.

Una din fete armă pistolul.

— Şi noi de unde să ştim?

— Dar nici măcar nu semăn cu el, se supără Tam.

— Ni s-a spus că e înalt şi arătos, răspunse a doua fată, îndreptând pistolul spre ţeasta lui.

— Mă rog, se poate să existe o oarecare asemănare, zâmbi Tam. Din păcate fata apăsă pe trăgaci şi aproape că-l nimeri.

Tam se aruncă înapoi şi ateriză chiar lângă Angus.

— Ai auzit vreodată de loialitatea faţă de clan?

Tam dădu nepăsător din umeri.

— Fără supărare, dar asta-i răfuiala ta personală.

Angus se strâmbă atunci când riscă să arunce o altă privire de după fotoliu şi constată că Edilean aţintise un alt pistol în direcţia lui.

— Pentru numele lui Christos, Malcolm, ajută-mă!

— Nu pot eu să mă vâr în povestea voastră de dragoste, rosti Malcolm lingându-şi gemul de pe degete.

— Asta-i dragoste?! strigă Angus ferindu-se de următorul glonţ. Atunci aş prefera să mă urască.

— Sunt foarte bune prăjiturelele astea, îi zise Malcolm lui Shamus. Shamus se uită spre Edilean care ţinea în braţe o puşcă mai mare ca ea, avându-le alături pe cele două fete înarmate cu pistoale.

— Mie-mi place totul aici, răspunse el.

— Edilean, începu Angus, dacă m-ai lăsa să-ţi explic o să vezi că totul e doar o neînţelegere, încheie el, alergând cocoşat prin cameră şi ascunzându-se pe după canapea, chiar lângă Malcolm. Se gândea că aşa n-o să tragă.

— Malcolm, rosti ea rece, vrei te rog să te muţi mai la stânga? Trase direct prin canapea, doar că glonţul şterse şi umărul bătrânului. Îmi pare rău, rosti ea, mă referisem la stânga mea, nu a ta.

Malcolm privi calm spre zgârietură, continuând să mestece la prăjituri.

— Nicio problemă, fetiţă, chestii de-astea se mai întâmplă.

— Te-am rănit rău?

— Nu, nu prea, răspunse el. Tartele astea cu afine sunt tare bune. Angus, din spatele lui îşi dădu ochii peste cap, apoi se ridică deodată.

— Edilean, hai că de acum e aberant. Până la urmă o să răneşti rău pe careva.

Ea luă un pistol încărcat de la una din fete.

— Eu nu vreau să te rănesc, vreau să te omor! îi răspunse printre dinţii încleştaţi, după care se întoarse spre Malcom, surâse şi răspunse dulce: dacă-ţi plac aşa de mult o s-o pun pe Harriet să-ţi mai facă.

— Edilean, interveni Angus exasperat, dacă mă omori, atunci o să te spânzure.

Ea însă îl privi rece.

— Nu şi dacă le spun ce mi-ai făcut. Îşi întoarse privirea spre Shamus. Îmi pare tare bine să te revăd. Te simţi bine?

— Foarte bine, răspunse Shamus. Chiar aveai aur în căruţa aia pe care trebuia s-o duc în oraş pentru tine?

Edilean privea nedumerită. Trecuse prea multă vreme de când plecase din Scoţia şi nu pricepuse mare lucru din spusele lui.

Angus, încă în spatele canapelei, îi tălmăci vorbele lui Shamus.

— Da, era aur, răspunse ea.

— La naiba! se amărî Shamus.

— A spus că...

— Asta am înţeles şi eu, îl repezi Edilean. Nu ştiu de ce ai crezut tu mereu că sunt incompetentă şi fără folos.

— N-am crezut niciodată aşa ceva! se apără Angus.

Dacă încetezi cu toată nebunia asta şi mă laşi să-ţi explic, atunci...

— Edilean, se auzi un glas de femeie din pragul uşii, ce Doamne iartă-mă faci aici?

— Tabitha? întrebă Angus. Tu eşti?

Edilean se uită de la unul la altul şi mai ales la felul în care se luminase chipul lui, aşa că nu mai stătu pe gânduri şi trase din nou.

Angus de abia avu timp să plonjeze sub canapea, cu capul între picioarele lui Shamus şi Malcolm.

În clipa următoare mai apăru o femeie de undeva din spate, iar Angus o recunoscu ca fiind Harriet Harcourt.

— Edilean! ţipă ea. Ţi-ai pierdut iar minţile?

— Dă-mi un pistol încărcat, i se adresă Edilean fetei de lângă ea.

Harriet împinse deoparte mâna fetei.

— E absurd! Nu ai voie să tragi în oameni şi nici să distrugi iar mobila.

Angus ieşi de sub canapea, cu o expresie de uşurare pe faţă.

— Asta am tot încercat şi eu să-i spun.

Harriet îl privi pe Angus şi chipul i se înroşi de furie.

— Tu! Dă-mi repede pistolul ăla! Smulse arma din mâna

fetei şi trase înspre Angus, care se afla deja la adăpost sub canapea.

Tam, în cealaltă parte a camerei, ascuns după fotoliu, îl întrebă:

— Ce naiba le-ai făcut femeilor ăstora?

— Prefer să nu discut despre afacerea asta, rosti Angus cu câtă demnitate mai putea aduna aşa cum stătea ascuns sub canapea.

Malcolm se ridică deodată, privind-o aproape fix pe Harriet.

— Ce naiba ai? îl apostrofă Shamus. Dacă nu te aşezi la loc, o să se termine toată distracţia!

Edilean îi privea pe cei doi cu atenţie.

— Harriet, rosti ea încet, de ce nu-l iei tu pe Malcolm în bucătărie ca să-l pansezi şi să-l mai serveşti cu nişte tarte?

Harriet şi Malcolm rămăseseră nemişcaţi, în timp ce se priveau în continuare.

Edilean se întoarse atunci spre Tabitha care privea întreaga scenă cu un zâmbet larg pe buze.

— Vrei să-i duci tu pe cei doi în bucătărie?

Angus îi făcu un semn din cap lui Tam, care împinse cu putere fotoliul cel mare, iar în zgomotul şi confuzia create, Angus se strecură în holul de la intrare, departe de arme.

— Ţi-au trecut dracii acum?

Edilean îşi încleştă pumnii furioasă.

— Dacă în clipa asta aş avea un cuţit, ţi-aş lua gâtul fără să clipesc! Vreau să pleci din casa mea şi să nu te mai întorci niciodată!

— Tam vrea să-ţi spună ceva.

— Tam poate să stea. De fapt, ei toţi sunt oaspeţii mei la noapte. Dar tu, îi zise fulgerându-l cu privirea, trebuie să pleci!

— Edilean, ştiu că mă urăşti şi poate că ai dreptate, dar...

— Poate? izbucni ea.

— Bine, ai tot dreptul să mă urăşti, dar te rog, ascultă la ce au şi ei de spus. Şi vreau să ştii că o să fac tot ce pot ca să-i ajut.

Înainte ca ea să mai apuce să spună ceva, se apropie de uşă. Tabitha se uită la el amuzată, în timp ce Harriet părea groaznic de furioasă. Atunci Angus se apropie un pic de ea şi-i şopti:

— Ce mai face fratele tău? Trăieşte bine?

În clipa aceea Harriet trecu de la furie la spaimă. Angus ieşi din casă şi trânti uşa în urma lui. Afară pe stradă se adunaseră mai mulţi gură-cască, iar unul chiar îl întrebă:

— Da ce se petrece acolo?

— Curăţă armele, răspunse el fără a se opri din drum.

Angus reuşi să prindă o căruţă cu lapte care-l duse până la taverna unde lucrase. Bănuia că Malcolm voia să ştie unde stă, aşa că era mai bine să fie un loc pe care deja îl cunoştea. În plus de asta, Dolly era o sursă nepreţuită de informaţii, ori el avea multe întrebări de pus.

Atunci când Malcolm îi spusese că Harriet îl plătea pe frate-său să stea departe de Edilean, el fusese aşa de speriat de înfruntarea dintre ei, încât nu dăduse prea mare importanţă acelei informaţii, însă acum avea timp la dispoziţie. Îi spusese acele cuvinte lui Harriet mai mult la întâmplare. În plus, nu-i plăcea deloc felul în care se uita la Malcolm. Ce intenţii avea, de se dădea aşa, pe faţă, la el? Dar atunci când adusese vorba de James, furia i se transformase în spaimă. Ca atare, conchise el, mai mult ca sigur că Edilean habar nu avea ce sume plecau din buzunarul ei direct în buzunarul lui. Dacă Harriet se ocupa de partea financiară a companiei, aşa cum îi spusese Tam, atunci asta nu însemna că fura de la firmă?

Iar dacă Edilean nu ştia nimic despre cum o trăda Harriet, cum naiba de aflase Malcolm? Oare ce făcuseră ei trei luni de când sosiseră în America? Şi cine le plătise

călătoria peste ocean, plus masa şi cazarea de când erau acolo?

Angus ştia că cei trei nu veniseră până acolo doar ca să semneze nişte hârtii, dar avea de gând să afle ceea ce ei nu-i spuseseră!

CAPITOLUL 23

Harriet se mişca cu viteză în jurul mesei, aranjând ceştile şi farfurioarele din cel mai bun set de porţelanuri, lustruind argintăria cu marginea şorţului şi frecând paharele.

Edilean stătea în capul mesei cu un ziar în faţă şi-şi sorbea tacticoasă ceaiul.

— Harriet, vrei te rog, să nu te mai agiţi atât? Am văzut cum trăiesc oamenii ăştia şi pot să te asigur că nu fac diferenţa între Wedgewood şi Limoges. Ar fi fericiţi să le trânteşti toată mâncarea şi pe coji de pâine.

— Există linia de sânge, şi chiar dacă bieţii de ei au sărăcit, asta nu înseamnă că nu sunt de viţă.

— Linia de sânge? Despre ce tot vorbeşti tu acolo?

— Tam o să devină şeful clanului Metem, îi răspunse Harriet Nu ştiai? Când Angus o să renunţe la titlu, acesta îi va reveni tânărului Tam.

— Iar dacă Tam păţeşte ceva, atunci titlul o să-i revină lui Malcolm, conchise Edilean. Te gândeşti să devii nevastă de şef de clan?

— Termină cu prostiile, pufni Harriet, întorcându-se cu spatele, dar nu atât de repede încât Edilean să nu-i vadă

roşeaţa din obraji.

— Sper ca această linie de sânge să nu fie un capăt de ţară şi pentru tine cum era pentru fratele tău.

— Da ce-ţi veni să-l pomeneşti? se miră Harriet, întorcându-se să se uite la Edilean. Ai auzit ceva de el?

— Nu, răspunse Edilean. L-am amintit pentru că preocuparea ta pentru linia de sânge şi viţa nobilă mi-a amintit cum a ales fiica unui duce în locul meu. Pe tine te interesează Malcolm din cauza străbunilor lui?

— Interesată? Habar n-am despre ce vorbeşti, răspunse înfierbântată Harriet.

— Nu zău? răspunse Edilean, apoi renunţă să mai continue. Harriet era aşa de înnebunită după Malcolm, încât oriunde mergeau stârneau zâmbetele şi chicotelile tuturor. Toate fetele care lucrau pentru Edilean observaseră şi chicoteau pe înfundate. Harriet era domnişoara bătrână tipică. Părea să se fi uscat cumva pe dinăuntru. Dar de când îl cunoscuse pe Malcolm de trei săptămâni, parcă înflorise. Era ca o plantă care nu fusese udată preţ de patruzeci de ani şi care începuse să se deschidă imediat după primii stropi de ploaie.

Harriet fusese întotdeauna severă cu fetele care lucrau pentru firmă, dar ele descoperiseră repede că sub aspectul

acela rigid bătea o inimă tare bună. În public le muştruluia de zor pentru cele mai mici nereguli, dar în ascuns le strecura tot timpul câte o liră, două.

Tot domnişoara Harriet întâmpina vasele şi cumpăra contractele deţinutelor care soseau în America. Unele erau speriate, altele de abia aşteptau aventura, şi mai erau criminalele înrăite pe care nu le interesa munca cinstită. Domnişoara avea ochi buni şi ştia ce fete să aleagă să lucreze la ele. Tot ea se preocupa ca toate să aibă unde sta, ce îmbrăca şi ce mânca, ajutându-le atunci când erau bolnave. De multe ori condiţiile de pe vas erau proaste, aşa că soseau mai mult moarte decât vii. Atunci aranja să aibă parte de mâncare, căldură şi camere curate, iar când se făceau bine le trimitea la muncă pe la ferme.

Din cauză că fusese aşa de drăguţă cu ele, se bucurau sincer să o vadă în fine fericită alături de Malcolm. Le plăcea când o vedeau veselă şi guralivă, tot aşa cum suspinau de invidie când Malcolm îi culegea flori frumoase.

Cât despre Edilean, de abia se întorsese cu o seară în urmă. A doua zi după ce-l dăduse afară pe Angus, ea şi Malcolm petrecuseră ore în şir împreună, în care el îi spusese că unchiul ei murise şi cum plănuiau să-l facă pe Tam şef de clan. Edilean se învoise imediat să le cedeze

moşia pe care unchiul ei o furase, însă nu-i convenise deloc gândul de a apărea în faţa unui judecător, ca să spună ce om deosebit era Angus. Trebuia să precizeze că fugise de bunăvoie cu el, că se purtase frumos cu ea şi n-o forţase la nimic. Malcolm îi spusese că trebuia să povestească ce bărbat bun era Angus, cum o protejase şi cum nu merita să fie acuzat pe nedrept.

Totul avea logică, dar lui Edilean îi displăcea profund gândul că trebuia să petreacă atât de mult timp în compania lui Angus. Înainte să meargă la judecător trebuiau să repete povestea, ceea ce însemna să petreacă ore în şir alături de el.

După ce Malcolm îi spusese ce voia de la ea, Edilean ceruse un timp de gândire, numai că fusese incapabilă să stea şi să se gândească la toate. Chiar în acea seară aruncase nişte schimburi într-un cufăr, ceruse să i se aducă trăsura cea mare, verde, cu emblema ducelui, apoi îl luase pe Cuddy drept vizitiu şi plecase spre sud, înspre colonia Connecticut. Auzise că era acolo o fermă de vânzare şi se gândise că nu-i strica deloc să arunce o privire. Iniţial se gândise că era prea departe de Boston, dar după ce-l văzuse pe Angus şi încercase să-l omoare, nu-şi mai dorise decât să stea un timp departe.

Harriet care supraveghea atent fiecare aspect al vieţii lui Edilean, nu scosese un cuvânt de protest atunci când aceasta plecase pe nepusă masă. Din păcate, Harriet îşi îndreptase întreaga atenţie asupra lui Malcolm, agitându-se în jurul lui şi hăituind servitoarele ca să-l servească imediat.

Faptul că fusese părăsită până şi de Harriet fusese picătura care umpluse paharul.

Când Edilean se întorsese cu o zi în urmă, constatase că de acum casa ei devenise a lor, iar Harriet şi Malcolm erau un cuplu în toată regula. În salon apăruse mobilă nouă, iar în dormitoare totul era primenit proaspăt, în plus, Harriet se mutase la ea în cameră. Odaia în care stătuse ea devenise acum a lui Malcolm, cu scuza că nimeni nu ştia când avea să se întoarcă Edilean.

— De ce nu m-aş întoarce la mine acasă? izbucnise Edilean. Unde să mă duc în altă parte?

— Gata, fetelor, intervenise Malcolm, se rezolvă imediat, pentru că eu şi băieţii ne putem muta în altă parte.

— Nu, urmase Harriet, privind urât la Edilean.

— Sigur că nu are rost să plecaţi, confirmase Edilean, muşcându-şi limba să nu facă vreo remarcă nepotrivită cu privire la musafirii care stăteau câte trei săptămâni pe

capul gazdelor.

La cină se simţise ca o intrusă, atunci când Tam, Shamus, Malcolm şi Harriet se apucară să discute de parcă s-ar fi cunoscut de o viaţă întreagă, iar Harriet o făcea la perfecţie pe gazda amabilă.

Edilean, aşezată la capătul mesei, simţea cum o cuprindea tot mai mult gelozia şi sentimentul că era un musafir neinvitat la masa lor, ba chiar şi în propria casă.

Se simţise mai acasă la ferma unde stătuse trei săptămâni. Îşi dăduse seama imediat că ferma era tocmai bună de cumpărat. Bine întreţinută şi îngrijită, avea o livadă imensă şi un potenţial pe măsură. Proprietarul murise pe neaşteptate şi lăsase în urmă o nevastă şi două fiice. Edilean îşi găsise drept scuză dorinţa de a sta cu femeia văduvă până când avea să fie pregătită să părăsească ferma, dar adevărul era că se simţise incapabilă să se întoarcă acasă la ea, locul în care-l văzuse ultima dată pe Angus. Încă nu-şi revenise după violenţa emoţiilor care o făcuseră să-şi dorească să-l omoare. Nu putea uita nici felul în care o părăsise, cum o lăsase să doarmă în patul lui, iar el plecase bine-mersi cu calul ei. Nici măcar nu rămăsese să-i spună faţă-n faţă că obţinuse ce dorise de la ea. Nu, preferase să-i spună toate astea lui

Cuddy.

Atunci îi trebuiseră aproape două zile ca să-l facă pe băiat să vorbească, dar în cele din urmă reuşise. Atunci se oferise el să-l caute pe Angus ca să-l omoare. Ce tentată fusese să-l lase, dar reuşise cu greu să se abţină. Ca să-l răsplătească într-un fel pentru loialitate, îl păstrase în slujba sa, unde mai lucrau doi bărbaţi prea bătrâni ca să-i mai dea afară.

După ce Angus o părăsise fără milă, îşi suportase durerea fără o lacrimă şi fără să-i spună vreodată lui Harriet ce anume se întâmplase. Ca să compenseze cumva, Edilean pornise firma şi se îngropase în muncă.

Totul fusese bine până când intrase în propriul salon şi dăduse cu ochii de el. Iar el se comportase de parcă s-ar fi despărţit cu o săptămână înainte şi era firesc să se îmbrăţişeze. Şi pe urmă ce? Ar fi petrecut iar o noapte de extaz, ca apoi să plece şi să mai revină eventual după alţi patru ani? Oare ce părere avea despre ea?

Dar Edilean îşi dorise să savureze suferinţa lui. Îşi dorise să-l vadă sângerând la picioarele ei, sau aşa crezuse.

După ce se terminase totul şi armele fuseseră luate de acolo, nu mai putuse să îndure să mai stea în casa aceea. Nu mai voise să vadă pe nimeni. Nu mai voise să-i vadă pe

scoţieni sau pe Harriet care se agita în jurul lui Malcolm. Nici fetele nu mai voise să le vadă pentru că-i aminteau care fusese motivul pentru care înfiinţase compania.

După ce se urcase în trăsură şi pornise la drum, tot nu se hotărâse încotro s-o ia, de abia după aceea îşi amintise de afişul pe care i-l arătase Harriet cu ferma care era de vânzare în Connecticut. Îi trebuiseră câteva zile bune ca să ajungă acolo, dar când în fine sosise la destinaţie, fusese întâmpinată de văduvă, de Abigail Prentiss, cu care până la lăsarea serii se şi împrietenise. Abigail era de aceeaşi vârstă şi se născuse tot în Anglia, în aceeaşi clasă socială. Ba chiar aveau şi câteva cunoştinţe în comun.

Abigail se îndrăgostise la şaptesprezece ani de un bărbat mai în vârstă care avea o fermă în America. Familia ei protestase, spunându-i că nu se putea muta atât de departe, dar ea refuzase să asculte de oricine. Se căsătoriseră la o lună după aceea, iar la o săptămână după cununie, Abigail era deja gravidă. Acum, cu două fiice de doi şi trei ani de întreţinut, nu ştia cum avea să se descurce.

— Cu treaba asta te pot ajuta eu, îi spusese Edilean oftând.

Pe urmă Abigail o ascultase pe ea când îi istorisise ce

probleme avea. Ba chiar îi spusese şi despre Angus. Deşi fusese cu adevărat îndrăgostită de John Prentiss atunci când se măritase cu el, Abigail recunoscuse că nu fusese tocmai alegerea perfectă.

— Cred că mai degrabă am vrut să scap de mama mai mult decât orice altceva, iar tocmai atunci a apărut John, cu o fermă mare în America şi un mijloc sigur de a scăpa de ai mei. Oricum a fost un om foarte drăguţ.

— Dar nu unul pe care să-l vrei mort dacă te trădează.

Abbby începuse să râdă.

— Nu cred că aş putea să simt aşa ceva faţă de niciun bărbat.

— Bravo ţie, răspunsese Edilean. E groaznic. Nu pot să-ţi spun dacă îl iubesc sau îl urăsc.

— Păi nu-itotaia?

Toată acea conversaţie o purtaseră în livadă, unde toţi pomii erau în floare, în timp ce fetiţele blonde alergau după fluturi şi ţipau fericite. Atunci Edilean îşi dăduse seama cât de mult o invidia pe Abigail. Dusese o viaţă „corectă”, se îndrăgostise, se căsătorise, apoi avusese copii. Edilean avea impresia că în viaţa ei totul se petrecuse pe dos. Nu avusese părinţi cu care să discute, nu se măritase, dar avusese totuşi parte de o noapte a

nunţii.

— Şi ce-o să faci acum? o întrebase Abigail.

— O să mă întorc la Boston şi... se oprise ca să ofteze. Bănuiesc că o să conduc mai departe compania, deşi Tabitha şi Hariet se pot descurca foarte bine şi fără mine. A fost nevoie de mine doar ca să le conving că putem porni o afacere, acum ele fac singure toată treaba. Eu... Se oprise. Deşi era adevărat că ea conducea totul şi superviza orice operaţiune, parcă în ultima vreme nu mai avusese chef de nimic. Anul acela urma să împlinească douăzeci şi doi de ani şi nu era căsătorită şi nici n-o mai curta nimeni. Desigur, mai erau destui bărbaţi care se ţineau după ea de la distanţă, dar parcă deveneau tot mai bătrâni cu fiecare an ce trecea. O femeie cu succes în afaceri nu era tocmai atrăgătoare în ochii tinerilor. Chiar dacă iubeau gândul la averea ei, faptul că era în stare să facă afaceri cu inteligenţă şi bun simţ le cam tăia avântul de a o mai cere de soţie. Da, continuase Edilean, nu ştiu ce-o să fac.

Avusese în acel moment o viziune cu ea, arătând ca Harriet, trecută de patruzeci de ani, fără familie, fără copii. Chiar dacă ar fi deţinut toate livezile din cele treisprezece colonii, tot singură ar fi fost.

— Dar tu? o întrebase pe Abigail. După ce-ţi cumpăr

ferma, unde o să te duci?

— Williamsburg, răspunsese aceasta foarte decisă. Am fost o dată acolo cu John şi mi-a plăcut foarte mult. E un oraş, dar atmosfera e cea a unui sătuc englezesc. Iar Virginia e superbă.

— Şi sunt acolo destui bărbaţi buni de însurat? întrebase Edilean zâmbind.

Edilean intenţionase să stea la fermă câteva zile, dar în cele din urmă ajunsese să petreacă trei săptămâni acolo. Plecase doar pentru că se temuse să nu fie nevoie de ea la firmă. Dacă Harriet era tot aşa de înamorată de Malcolm, atunci clar nu mai avea grijă de treburile companiei, iar Tabitha dacă nu era supravegheată permanent, cine ştie ce ar fi putut să facă. Aşa că Edilean, plecase fără prea mare tragere de inimă înapoi la Boston.

Numai că nimeni nu dăduse prea mare atenţie revenirii ei acasă. Şi nici nu apăruse nicio criză între timp. Din păcate, în cele trei săptămâni cât lipsise tot ce era acasă se schimbase. Fiecare propoziţie a lui Harriet părea să înceapă cu „Malcolm spune că...”

Cât despre Tabitha, aceasta cumpărase câteva căruţe noi şi pictase pe ele simbolul companiei. Edilean strâmbase din nas, dar Tabitha îi răspunsese că aşa

vindeau mult mai bine produsele.

În acel moment Edilean o urmărea pe Harriet cum se agita cu masa de parcă urma să vină regele acolo, nu doar Malcolm, însoţit de Tam şi Shamus. Din câte ştia Edilean, Shamus continua să-şi mănânce toată mâncarea cu o lingură.

Se ridică de la masă, incapabilă să-şi stăpânească gelozia. Se părea că toţi cei care locuiau sub acoperişul ei îşi găsiseră cumva fericirea.

Se duse la depozitul mare unde se aduceau toate produsele de la ferme. De regulă era aşa de prinsă de treburi încât o vizită acolo o relaxa, însă de această dată era nervoasă şi chinuită de alte gânduri. Îşi tot amintea de Abigail şi de fiicele ei.

Când Tabitha îi spuse ceva, se întoarse nedumerită.

— Crezi că te paşte vreo boală, ceva?

— Da. Nu, rosti Edilean, privind la femeile din jur care începuseră deja să chicotească. Fără îndoială că tot Boston-ul ştia cum încercase să împuşte un bărbat. Şi puteau ghici cu uşurinţă de ce.

Edilean îşi ridică fustele şi o zbughi şi de acolo. Una peste alta, se gândi ea, ar fi fost mai bine dacă l-ar fi ucis pe Angus iar acum ar fi zăcut în închisoare.

Se plimbă prin oraş o vreme, verificând ce aveau magazinele de oferit şi ascultându-i pe bărbaţi cum se plângeau de Anglia. Edilean chiar nu putea pricepe care era problema. Dacă oamenii ăia îşi imaginau cumva că regele George era rău, atunci mai bine reciteau cărţile de istorie. Oare ce-şi imaginau americanii că voiau să facă? Să înfiinţeze o ţară nouă fără rege? Serios? Uneori nu-i înţelegea deloc.

Se întoarse acasă pe înserat şi ceru să i se aducă ceva de mâncare pe o tavă direct în camera ei. După ce ciuguli din tavă, se dezbrăcă şi se vârî în pat la culcare şi izbuti să adoarmă aproape imediat.

Se trezi din cauza unui foc de armă şi a unor urlete furioase ce veneau de la parter.

— Acum ce mai e, se plânse ea în gura mare, în timp ce-şi punea halatul de casă şi o pornea spre uşă.

Trebui să-şi aştepte rândul ca să coboare pe scări, pentru că se înghesuiseră cu toţii acolo, cei trei scoţieni plus Harriet.

Când ajunse în cele din urmă în salon, nu vedea absolut nimic de ceilalţi. Erau cu toţii în pragul uşii, nemişcaţi, privind uluiţi la ceva ce se afla acolo.

— Ia, la o parte din drum, le zise ea, făcându-şi loc cu

coatele.

Când ajunse în faţă, se opri ca fulgerată. Încăperea era luminată de două lumânări, şi primul lucru pe care-l văzu fu un sac în care erau adunate toate sfeşnicele ei de argint. Lângă sac era trupul lui James Harcourt, cu o gaură măricică în frunte din care se scurgea sângele. Ochii lui stinşi erau îndreptaţi spre tavan.

Deasupra lui era o femeie mare, cu spatele la ei şi cu un pistol în mână.

— Asta-i ce primeşti pentru că ţi-ai bătut joc de viaţa mea, strigă ea. Nemernicule! Sper că ai ajuns deja în iad! Mi-aş dori să nu fi murit ca să te pot ucide din nou!

Femeia începu să lovească cu piciorul cadavrul lui James.

— Te urăsc! Mă auzi? Te urăsc!

Shamus intră cu forţa în salon, se duse la ea şi o prinse de braţ. Însă aceasta îşi întoarse furia asupra lui şi începu să-l lovească cu pumnii şi picioarele.

— Gata, şopti Shamus, prinzând-o în braţe şi strângând-o tare la piept. Probabil că el era singurul dintre ei care se putea măsura cu forţa acelei femei. În cele din urmă o convinse să-şi lase capul pe umărul lui, cu faţa întoarsă spre cei aflaţi în prag.

Edilean trebui să facă apel la toată reţinerea pe care o avea ca să nu se holbeze. Femeia era infernal de urâtă. Nasul imens se coroia peste bărbia ascuţită.

— Prudence, rosti Harriet

Edilean nu cunoştea numele, dar ştia cine ar fi vrut să-l omoare pe James Harcourt în plus, auzise poveşti despre înfăţişarea nu tocmai plăcută a soţiei lui.

Edilean îşi recăpătă deodată sângele rece.

— Harriet! rosti pe un ton poruncitor. Harriet! Ascultă-mă! Vreau s-o duci sus şi să-i dai o porţie de laudanum de ăla de-l foloseşte fratele tău... îl folosea. Harriet, mă auzi?

Harriet însă părea în transă aşa cum înţepenise locului şi privea spre trupul neînsufleţit al fratelui său. Edilean se întoarse spre Malcom pentru ajutor.

— S-a terminat, şopti el, prinzând-o pe Harriet în braţe. De acum s-a terminat. N-o să te mai deranjeze niciodată.

— Dar când a deranjat-o James pe ea? întrebă Edilean.

— O şantaja pe Harriet de ani de zile.

— Ştiai, întrebă mirată Harriet, ridicând capul de pe umărul lui Malcolm.

— Da, ştiam şi îl aşteptam să se întoarcă. Haide, acum o să te duc înapoi în pat. Shamus! Hai s-o ducem pe doamna Prudence sus. O să le punem în acelaşi pat şi o să le dăm

la... se întoarse spre Edilean.

— Laudanum, îl ajută ea.

Şantaj. Nu putea să nu se întrebe din ce îl plătise Harriet, pentru că James nu se mulţumea niciodată cu puţin.

— Cred că ai ajuns la o concluzie corectă, îi zise Malcolm privind-o cu asprime. Banii companiei tale l-au plătit pe James, dar Harriet încerca doar să te protejeze. Dacă plănuieşti cumva s-o arunci la puşcărie, atunci va trebui să treci peste mine mai întâi, mai zise, pornind cu Harriet în sus pe scări, urmat de Shamus cu Prudence.

Edilean rămase singură în pragul salonului, cu James mort pe podea la zece paşi mai departe. Era mai şocată de cuvintele lui Malcolm decât de moartea lui james. Ce făcuse de toată lumea credea c-o va arunca pe Harriet în închisoare? Harriet avusese grijă de ea, fusese...

În fine, nu mai conta ce credeau ei, important era să scape de cadavrul din salon. Intră încet în cameră şi-l privi. Lumina era destul de slabă, dar îşi dădu seama că James parcă nu mai era la fel de arătos. Sau poate se obişnuise cu americanii solizi şi sănătoşi, care-şi petreceau mare parte din viaţă pe afară, muncind pe ruptelea. În comparaţie cu ei, James părea slab şi palid.

Orice ar fi fost, stătea şi se întreba ce naiba văzuse la el.

— Domnişoară?

Se întoarse şi-l văzu pe Malcolm în pragul uşii.

— Harriet e bine? întrebă ea cu răceală.

— Mult mai bine, mulţumesc, răspunse Malcolm parcă un pic nedumerit. V-am spus nişte lucruri pe care nu se cădea să le spun. A fost în fierbinţeala momentului şi îmi cer scuze. Ştiu că Harriet aproape că a înnebunit din cauza acestui... acestui... om, zise el strâmbând din nas în direcţia lui James.

— Înţeleg, rosti Edilean, deşi minţea. Se simţea rănită pentru că se putuse gândi, fie şi pentru o clipă, că i-ar fi făcut vreun rău lui Harriet. Nu i-aş face nimic rău.

— Ştiu, dar ea sărăcuţa îşi face atâtea griji.

— Dar acum te are pe tine ca să-i porţi de grijă, răspunse Edilean şi-l opri să răspundă. Cred că despre toate astea putem discuta şi mai încolo. În clipa asta trebuie să facem ceva ca să scăpăm de cadavru.

— Vrei să chemi şeriful?

— Ca să-i dea lui Prudence o medalie?

Malcolm clipi de câteva ori apoi zâmbi.

— Asta-i ceea ce simţim cu toţii, dar ne întrebam, ştiind că mai demult...

— L-am iubit? Poate că da. Dar pe atunci nu eram decât o şcolăriţă, iar el părea foarte frumos, cred că mi se poate ierta prostia, nu?

— Cred că dumitale ţi se poate ierta orice.

— Acum că ne-am dumirit, ce naiba facem cu el? O să-mi distrugă podeaua.

Malcolm începu să râdă.

— Între sângele de acum şi gloanţele de atunci, cred că ar fi bine să-ţi faci una nouă. Bineînţeles, dacă nu mai există şi alţi bărbaţi pe care să vrei să te răzbuni.

Edilean începu şi ea să râdă şi se trânti pe un scaun.

— Deci, ce naiba facem cu cadavrul?

— Trebuie să-l chemi pe Angus.

Edilean crezu mai întâi că omul glumea.

— Ca să se îmbrace în indian şi să dăm vina pe ei pentru afacerea asta? Americanii ăştia dau vina pe indieni pentru orice. Numai săptămâna trecută... Se întrerupse atunci când observă că Malcolm chiar vorbise serios.

— Bine, cedă ea. Du-te să-l chemi. Şi cât eşti tu plecat îmi strâng câteva lucruri şi dispar de aici. Poate chiar mă mut de tot la ferma aia din Connecticut.

— Nu, răspunse Malcolm ridicându-se. Tu trebuie să te duci după el.

— Eu? Uiţi că am încercat să-l omor chiar aici, în camera asta, acum trei săptămâni? Dacă nu poţi să mergi tu, atunci trimite-l pe Tam. Angus îşi adoră vărul.

— Angus e... ei bine, e cam supărat şi nu mai vrea nici să vorbească cu noi.

— Ce i-aţi făcut? Ba nu, ştii ceva, mai bine să nu-mi spui.

— Nu i-am spus tot adevărul legat de venirea noastră aici.

— E mai mult decât moartea unchiului meu?

— Doamna Prudence ne-a plătit drumul până aici şi ne-a angajat ca să-i găsim soţul.

Edilean îl privi mută o clipă.

— Nu mă pricep foarte bine la legi, dar în cazul ăsta am putea spune că sunteţi complici la crimă.

Malcolm dădu din umeri.

— Să înţeleg că Angus nu s-a bucurat să vă ştie implicaţi în toată afacerea asta? De când a devenit protectorul lui James Harcourt?

Malcolm privea pe geam destul de neliniştit.

— Nu vreau să te grăbesc, fetiţă dragă, dar cred că ar fi bine s-o porneşti la drum imediat. Mai sunt câteva ore bune până la răsărit, dar pentru ce avem noi de făcut e

mai bine să fie întuneric. Nu cred că de dimineaţă cameristele o să-şi ţină gurile când or da peste un cadavru în salon.

— La care dintre ele te referi? La cea care a fost deportată pentru că jefuia morminte sau la cea care şi-a biciuit tatăl vitreg?

Malcolm scutură din cap.

— Of, scumpa mea, ce bine ar fi fost dacă eram mai tânăr. Trebuie să te duci repejor după Angus. El cunoaşte bine ţara asta, noi nu prea. El o să ştie cum să scape de un cadavru. Am merge după el, numai că Angus a zis că nu mai vorbeşte cu noi până nu-i spunem tot adevărul, iar noi i-am jurat doamnei Prudence că n-o să scoatem o vorbă despre toată afacerea asta.

— Iar Angus se pare că ţine la ea.

— Spune-mi te rog că glumeşti, rosti Malcolm foarte serios. Shamus s-a îndrăgostit lulea de ea şi ea de el. Dacă şi Angus o place, atunci o să avem mari probleme. Dacă...

— Eu de unde să ştiu ce e în capul lui? strigă Edilean, apoi privi în sus de unde se auzea un plânset înfundat

— Trebuie să fug! rosti Malcolm. Şi tu la fel. Angus e la tavernă, acolo unde a lucrat, mai zise el, fugind din salon.

— Sigur că acolo e, răspunse Edilean. Unde în altă

parte? în aceeaşi odaie, în acelaşi pat în acel moment avea o dorinţă arzătoare să se ducă sus şi să le spună tuturor că nu se ducea după Angus. Mai bine trecea prin foc decât să-l vadă iar, dar îşi aminti de Prudence şi cum ar fi spânzurată pentru că ucisese un om care ar fi meritat o soartă mult mai rea, aşa că oftă şi se ridică de pe scaun. Se întoarse însă din drum şi-l pocni pe James în coaste.

— Asta-i din partea mea, murmură ea, înainte să iasă din salon.

CAPITOLUL 24

— Angus! strigă Edilean, privind spre pat, Angus dormea în acelaşi pat, zâmbind fericit. Nu avea nicio îndoială că visa ceva frumos. Şi de ce nu? Doar obţinuse tot ce-şi dorise, nu? în cei patru ani în care nu mai ştiuse nimic de el probabil că se culcase cu sute de femei, dacă nu cumva cu câteva mii.

Încercă să reziste impulsului de a pleca de acolo, pentru că Tam o aştepta în faţa hambarului şi mai mult ca sigur ar fi pus-o să se întoarcă. Malcolm fusese şocat atunci când Edilean îi spusese că se duce singură după Angus.

— Şi ce faci cu tâlharii?

— Noi aici nu avem aşa ceva, răspunsese ea liniştită.

Malcolm o privise şocat, dar Tam îi stricase toate planurile.

— Nu cred că are de gând să se ducă la Angus.

Edilean se strâmbase la el.

— O să merg cu tine ca să te apăr, îi zisese el, chiar dacă aici nu există tâlhari.

Când i-a spus că urmau să se vadă afară, unde el o să aştepte cu caii pregătiţi, ea trebuise să accepte. S-a dus sus să se îmbrace şi a ales să poarte nişte haine de-ale lui

Tam. Băiatul era mult mai înalt ca ea, dar foarte subţirel, aşa că sigur găsea ceva, pentru că n-avea de gând să galopeze în noapte cu fuste lungi în care să se încurce.

Când plecase, îmbrăcată cu pantaloni, cămaşă largă şi o vestă care să-i ascundă sânii, toţi ceilalţi se agitau pe lângă Harriet şi Prudence şi nu o observaseră. În picioare îşi pusese ghetele solide de muncă, iar părul şi-l strânsese într-o coadă la spate.

Când ieşise din casă, Tam o privise cu ochii măriţi, dar nu îndrăznise să spună nimic. Dar după ce săltase singură în şa, îi zâmbise larg, plin de admiraţie, şi încălecase la rândul lui.

Le trebuise mai bine de un ceas ca să ajungă la tavernă, apoi descoperiseră că hambarul în care-şi avea cămăruţa fusese bine încuiat pe dinăuntru. Atunci Edilean îi spusese băiatului s-o ridice până la geamul de sus, pe unde se putea strecura în mansarda improvizată a hambarului. Aşa că Tam rămăsese pe cal şi o ridicase apoi până la înălţimea ferestrei, atingându-i partea posterioară mult mai mult decât ar fi fost nevoie.

Reuşise să se agaţe de marginea ferestrei, dar o mână îi scăpase şi-l auzise pe Tam cum oftase uşurat când o văzuse reuşind să se agaţe la loc. Cu greutate izbutise să-

şi găsească sprijin pentru picioare ca să se salte apoi peste pervaz, în interiorul plin de praf. După ce se scuturase bine de praf şi resturi de paie, bucurându-se că n-avea rochie sau corset, se apucase să ţopăie fericită că se simţea atât de liberă, până-l auzise pe Tam de jos cum o striga:

— Edilean! Ce naiba faci, te-ai apucat de dansat?

Se potolise imediat, apoi se strâmbase când îşi amintise ce îndrăgostit fusese Tam de ea, iar cum în acel moment o certa şi-i spunea să se grăbească.

Oftând, coborâse scara şubredă şi o pornise în vârful picioarelor spre camera lui Angus. Se simţise extrem de tentată să stea acolo o vreme apoi să-i spună lui Tam că nu-l găsise pe Angus. Ar fi putut să-i spună că fugise cu altă femeie sau că...

Însă îşi amintise de cadavrul lui James Harcourt care zăcea în salon şi încetase. Uşa lui Angus era închisă şi pentru un moment se gândise să bată, dar dacă o auzea cineva? Aşa că încercase direct clanţa, iar uşa se deschisese, intrase, iar câteva clipe mai târziu îi privise chipul adormit. Aprinsese atunci o lumânare, căci ştia prea bine unde anume se afla.

— Angus! strigă ea iar. Trebuie să te trezeşti! Când el nu

se mişcă, se apropie şi mai mult. În secunda următoare, el întinse un braţ şi o trase deasupra lui. După care încercă s-o sărute, dar ea reuşi să se ferească.

— N-am timp de aşa ceva, îi şopti ea furioasă. Am un cadavru în salon!

— Probabil că e al meu, răspunse el cu ochii închişi. Acum mă simt ca şi cum aş fi în Rai!

Edilean se luptă să se elibereze, dar degeaba.

— Vrei să termini! Vorbesc foarte serios! James Harcourt e la mine acasă şi e mort!

Angus deschise ochii instantaneu.

— James Harcourt?

— Deci mă auzi ce-ţi spun!

— Te-am auzit cum ţopăiai prin mansardă. Edilean, una e să tragi în mine şi să ai grijă să mă ratezi şi cu totul altceva să ucizi pe cineva!

— Eşti un dobitoc! pufni ea, eliberându-se în fine din strânsoarea lui. Nu l-am omorât eu!

Angus se ridică în coate.

— Dar mie mi s-a părut că-ţi place să tragi în oameni. Bine, cedă el imediat când îi văzu expresia. Atunci cine l-a ucis?

Edilean era deja cu mâinile în şolduri.

— Cum adică am avut grijă să te ratez? Am încercat să te nimeresc numai că tot săltai de colo-colo mai ceva decât caprele noastre!

— Capre? rosti Angus năucit, frecându-şi faţa cu o mână. Edilean, despre ce naiba tot vorbeşti acolo?

— Încerc să te fac să mă asculţi! N-am reuşit până acum, dar eu continui să încerc. Fii atent, James Harcourt e mort şi sângerează de zor pe podeaua din salonul meu. Trebuie să scăpăm de cadavru, iar Malcolm m-a trimis să te aduc acolo. Mi-a zis că tu te pricepi la toate treburile astea ilegale şi imposibile, aşa că o să ştii ce ai de făcut ca să-o ferim pe Prudence de spânzurătoare.

După ce o privi câteva clipe, Angus dădu pătura la o parte şi se dădu jos din pat, trăgându-şi hainele pe el.

— Prudence? Asta-i una din sclavele tale?

— Sunt deţinute, nu sclave. Dar nu, nu lucrează pentru mine. Dar ar trebui s-o cunoşti foarte bine, doar te-ai tăvălit cu ea în pat.

Angus gemu în timp ce-şi punea pantalonii.

— Sper că nu te-a apucat iar gelozia, nu?

— Gelozie?! rosti Edilean strângând pumnii. N-am fost niciodată geloasă, indiferent de câte femei ai avut.

— Da? Atunci de ce ai angajat-o pe Tabitha, nu ca s-o ţii

departe de mine?

— Eşti un nemernic arogant şi... încercă să-l lovească cu piciorul, însă el se feri.

Angus zâmbi mulţumit.

— Nu mă mai prinzi tu aşa de uşor!

Edilean îşi puse mâinile pe faţă, ca şi cum ar fi bufnit-o plânsul.

— N-ai idee ce speriată sunt, zise ea tremurat. James era... era îngrozitor.

Angus se înmuie deodată şi se apropie ca s-o ia în braţe, aşa că Edilean profită şi-i trase un şut în fluierul piciorului făcându-l să ţipe de durere.

— Îmi vine să-ţi dau o mamă de bătaie, cum n-ai tu idee!

— N-ai decât să încerci!

— Ar fi prea uşor, răspunse el, rămânând să se privească reciproc foarte încruntaţi. Deci, rosti el oftând, cine este Prudence?

— Soţia lui James.

— Soţia lui? Angus rămase o clipă sincer nedumerit, apoi îşi aminti. Aha da, soţia lui!

Edilean îi zâmbi cu răceală.

— Deci îţi aminteşti de ea? Dacă nu mă înşel, ai făcut tot

ce-a fost omeneşte posibil să nu mă laşi s-o văd atunci şi m-ai lăsat să cred că-l invidiai pe James pentru splendoarea de femeie cu care se însurase.

— Nu-i adevărat!

Ea continua să-l privească încrâncenată.

Angus se străduia să-şi alunge zâmbetul.

— Bine, aşa am făcut! Vrei să mă loveşti şi în celălalt picior? Poate de data asta îl şi rupi.

— Nu mă mai duci pe mine cu preşul, Angus... Cum te mai cheamă acum?

— Harcourt, răspunse el dând din umeri. A fost mai simplu aşa, decât să mă chinui să inventez altceva. Mergem? Sau vrei să mai stau ca să ne mai certăm un pic?

— Nu vreau să mai fac nimic cu tine.

Angus deschise uşa şi-o lăsă pe ea să treacă prima, de abia acum observând cu ce era îmbrăcată.

— Ce naiba ai pus pe tine? o întrebă el sincer şocat.

— Hainele lui Tam.

— Am înţeles, oftă Angus. Tam! încă mai stau la tine?

— De parcă n-ai ştii precis tot ce se petrece în viaţa şi-n casa mea! răspunse Edilean, în timp ce Angus desfereca uşa de la hambar.

Tam îi aştepta afară, călare, ţinând frâul de la calul lui

Edilean. Angus îl privi cu atenţie pe băiat, apoi îi spuse:

— Dacă vă ajut cu treaba asta, vreau să aflu tot adevărul.

— I-am promis doamnei Prudence să nu spunem nimic, dar nu cred că acum mai contează.

Edilean pusese deja piciorul în scară, dar Angus o prinse de talie şi-o dădu deoparte.

— Ce naiba...? însă Angus îi curmă orice chef de vorbă atunci când se săltă în şa şi apoi îi întinse mâna. Mai bine merg cu Tam, îl refuză ea.

Angus o privi o clipă, apoi se pregăti să descalece. Edilean blestemă, apoi întinse mâna spre el, acceptând să fie săltată sus pe şa în faţa lui. Nici nu plecară bine, când el se apropie de ea şi începu să-i şoptească la ureche:

— Te-am părăsit atunci pentru că James apăruse la tavernă. Tocmai lipise nu ştiu câte afişe cu mine. N-am vrut să te legi de un om pe cale să fie executat.

— Şi treaba asta ar trebui să mă facă să te iert? Edilean se străduia din răsputeri să stea cât mai departe de trupul lui mare şi cald.

— M-am gândit că dacă ai cunoaşte motivul pentru care am fugit atunci, poate n-o să mă mai urăşti aşa de tare.

Îi simţea respiraţia caldă pe faţă, ceea ce o ameţea un

pic.

— Ar trebui să mă simt mai bine pentru că tu ai decis viitorul meu într-o secundă? Fără să mă întrebi ce vreau şi eu? Te-ai distrat cu mine, după care ţi-ai pus palma în fund şi ai plecat! Nici Tabitha, care vorba aia, a trăit pe stradă, n-a fost umilită atât de rău!

Angus se îndepărtă de ea deodată.

— I-ai spus Tabithei ce s-a petrecut?

— Da!

— I-ai spus Tabithei, unei deţinute, povestea noastră? rosti el cu neîncredere.

Zâmbind cu răutate, Edilean îi răspunse:

— Absolut tot, fiecare detaliu. Şi ca să ştii, eu şi cu Tabitha suntem prietene bune. Mai trebuie s-o culeg de la închisoare din când în când, apoi să-i dau salariul pe un an oamenilor de la care a furat, dar dacă trec cu vederea aceste mici amănunte, e o persoană cât se poate de plăcută. În plus, ştie totul despre bărbaţii lunecoşi ca tine.

— Lunecoşi? Adică vicleni?

— Mincinoşi, trădători, măgari...

Angus oftă.

— Da, gata, am priceput. Mai bine spune-mi ce s-a întâmplat cu James, dacă poţi să te opreşti din a-mi înşira

defectele.

— O să-mi fie greu, dar altfel am avut ani şi ani şi ani ca să mă tot gândesc la toate neajunsurile tale.

— Ar cam fi vreo şase după capul tău, deşi eu am lipsit doar patru.

— Şase ce? întrebă ea.

— Ani, răspunse el. Adică ani plus alţi ani plus alţi ani... Se opri atunci când ea se suci în şa ca să-l vadă mai bine. Iartă-mă, tocmai îmi povesteai despre Harcourt şi nevastă-sa. Nu ştiu absolut nimic despre cum erau împreună.

— Doar că ea a reuşit să-i facă de petrecanie!

— Da, asta ştiu, dar de ce l-a omorât?

Edilean se întoarse iarăşi spre el, plină de furie.

— Da, înţeleg ce vrei să-mi spui. O merita. De data asta mi-e teamă că sunt de acord cu ea. Apropo, ea unde e?

— Cu Shamus.

— Cu...? se sperie Angus. Vrei să spui că ai lăsat biata femeie în seama lui Shamus?

— După ce Prudence l-a omorât pe James, au apucat-o isteriile şi a început să dea şi cu picioarele în el, iar Shamus a fost singurul în stare s-o potolească. Dar nu e nevoie să-ţi spun cât e de mare şi ce forţă are, pentru că oricum ai trecut prin patul ei.

— Şi am scăpat cu viaţă ca să şi povestesc, râse Angus.

— Ce-ai spus?

— Nimic. Încercam să mă gândesc cum pot să mă scap de un cadavru într-un oraş aşa de mare ca Boston. Unde l-a împuşcat?

— Ţi-am mai spus, în salon.

— Nu! în ce parte a corpului?

— În cap. Fix în frunte. A ţintit perfect.

— Mă bucur atunci că n-a tras ea după mine! murmură Angus.

— Adică ea ţinteşte mai bine ca mine, asta vrei să spui?

— Nu, draga mea, cum poate să fie cineva mai bun ca tine? Edilean, de ce ai lăsat biata femeie disperată cu un mitocan ca Shamus?

— Să ştii că numai tu eşti singurul care crede că Shamus e un om rău. Ce ţi-a făcut? Te-a bătut când eraţi copii?

Edilean se apropiase foarte mult de adevăr, dar cum erau foarte aproape de casă, Angus preferă să nu-i mai răspundă.

CAPITOLUL 25

Când deschiseră, uşa, primul lucru pe care-l auziră au fost râsetele. Ţinând cont de circumstanţe, parcă nu se potriveau aşa că Angus îi aruncă o privire mirată lui Edilean.

Ea însă dădu din umeri a lehamite.

— Cred că e vorba de dragoste aici. Jur că este peste tot în jurul meu, nu şi pentru mine, dar mă înconjoară. E ca o boală contagioasă pe care eu n-o iau nici de-a naibii.

Angus dădu ochii peste cap exasperat şi o porni spre încăperea în care cu trei săptămâni în urmă fusese cât pe ce să fie ucis la rându-i. Când ea rămase locului cu privirile aţintite spre bucătăria de unde se auzeau râsete, o prinse de mână.

— Nu vreau să-l văd... iar.

— Dacă vrei să te ajut, atunci ar fi mai bine să stai cu mine.

— De ce?

— Pentru că dacă James Harcourt chiar e mort, atunci o să fac tot ce-mi stă în puteri ca să te fac să mă ierţi pentru toate cele.

Cuvintele lui aproape c-o lăsară fără suflare, dar mai

bine ar fi murit decât să-l lase să vadă ceva.

— N-o să te iert niciodată, îi zise ea îmbufnată.

Angus zâmbi larg.

— Ciudat cum vorbele tale spun una, iar ochii altceva. Cum termină de vorbit o trase fără milă în salon.

Întins pe podea era într-adevăr James Harcourt, iar rana de glonţ era în mijlocul frunţii. Sub cap avea acum o pânză mare, verde, ceruită.

— Cred că Hariet a pus-o acolo, îi explică Edilean. M-am tot plâns că-mi strică podeaua.

— Cred că ai putea să ai un pic de respect pentru mort, rosti Angus, privind în jos spre duşmanul său.

— Nu şi pentru el. Cred că ai aflat că James o şantaja pe Harriet.

— Mi s-a spus de curând şi pot să te asigur că încă nu ştiu care e adevărul. Angus se lăsă pe vine lângă omul mort. Am încercat să aflu de unul singur, dar... Fu întrerupt de un hohot de râs din bucătărie. Cine e acolo?

— Nu sunt sigură, dar presupun că e Malcolm cu Harriet şi Shamus cu Prudence.

O clipă Angus deschise gura, apoi o închise la loc, scuturând din cap.

— Adică aşa s-au cuplat?

— De ce nu? izbucni Edilean. E ceva perfect normal. De fapt, am cunoscut de curând o văduvă tânără care cred că s-ar potrivi de minune cu Tam. E cu câţiva ani mai mare ca el, dar sunt convinsă că o să se placă foarte mult. Ştiu că Tam se întoarce în Scoţia ca şef al clanului, dar poate c-o să vrea să meargă şi ea cu el.

— Ca să trăiască în conacul cel vechi? Care nici măcar n-are geamuri la ferestre? O să vrea ea să aibă grijă de două sute de suflete care fac parte din clanul Metem?

— Nu ştiu, răspunse Edilean. Cred că mai degrabă Harriet ar fi încântată de aşa ceva. Ea are grijă de toate fetele. Ea... Edilean făcu deodată ochii mari.

Angus zâmbi, căci îi citise gândul.

— Vrei să-mi spui că lui Malcolm îi place de Harriet?

— Erai aici când s-au cunoscut, ai văzut cum se uitau unul la altul.

— În ziua aia în care tot încercai să mă împuşti? îmi pare rău că eram cam ocupat şi n-am observat cum se uita Harriet la unchiul meu care i-a stârnit mai ştiu ce pasiune.

Ea-i ignoră cu totul plângerea.

— Harriet şi Malcolm sunt acum inseparabili. L-ar urma şi dacă el i-ar spune că se duce să ridice o casă pe lună!

— Cred că aşa ar putea fi descris conacul Metern, chiar

foarte bine.

Angus se ridică în picioare şi-l privi iar pe James.

— Mai întâi de toate trebuie să scăpăm de cadavru şi să ne asigurăm că doamna Harcourt n-o să fie acuzată de crimă. După ce terminăm cu asta putem să mai punem la punct şi alte chestiuni.

— Cum ar fi să-i trimitem în Scoţia pe Malcolm şi Harriet şi să-l ţinem pe Tam aici?

— Uite cum minţile noastre gândesc la fel! Angus îi zâmbi cu dragoste în ochi. Ba nu! Nu e o idee bună. Malcolm şi Harriet sunt prea bătrâni, nu mai pot avea copii, deci cine va moşteni totul după ei?

Se priviră unul pe altul, apoi rostiră la unison:

— Kenna!

— Mă bucur să văd că v-aţi împăcat, le zise Malcolm din pragul uşii.

Edilean se uită la Angus, întrebându-se cât de mult auzise din ce discutaseră ei.

— Noi ne putem împăca, răspunse Angus, dar pe tine nu pot să te iert. Toate astea s-au întâmplat pentru că mi-aţi ascuns adevărul. Dacă aş fi ştiut ce voiaţi să faceţi, aş fi putut împiedica nenorocirea.

— Şi cum anume ai fi făcut treaba asta? se interesă

Malcolm, netulburat. În mână ţinea o halbă mare cu bere şi, după cum arăta, probabil nu era prima.

— Aş fi scos-o pe doamna Harcourt din ţară, uite aşa, răspunse Angus.

— Dar n-ar fi vrut să plece până când nu termina ce avea de făcut.

— Vrei să-mi spui că ai ajutat-o să-l omoare?

Malcolm dădu din umeri.

— N-a plănuit nicio clipă să-l omoare, dar dacă se întâmpla, aşa cum de altfel s-a şi petrecut, atunci pot s-o înţeleg. Tu şi Edilean aţi plecat din Scoţia râzând pentru ceea ce i-aţi făcut lui Harcourt, dar biata doamnă Prudence a trebuit să îndure toată furia lui. Nu i-a plăcut deloc că a fost tras pe sfoară. Şi acum, băiete, ce ai de gând să faci cu mortul?

— Îl tai în bucăţi şi-l arunc aşa, pe porţiuni.

Edilean gemu uşor, cu o mână peste gură, dar Malcolm râse bine dispus.

— Mă duc să-mi aduc fierăstrăul.

— Spune-i lui Tam să pregătească trăsura cea mare. Se întoarse spre Edilean. Mai ai încă acele cufere mari în care ai adus aurul?

Ea încuviinţă din cap.

— Sunt sus în mansardă.

— Atunci pune-l pe Shamus să se ducă să aducă unul încoace. Se uită iar la Malcolm. Prudence e gata să călătorească şi să vorbească? Sau aţi îmbătat-o aşa de tare că nu mai vorbeşte cu sir?

Privind către bucătărie, Malcolm îşi coborî glasul.

— Tu nu o prea cunoşti, nu? Poate să-l bage pe Shamus sub masă!

Angus ridică sprâncenele uluit.

— Bănuiesc că acum ai vrea să te fi căsătorit tu cu ea, nu? comentă Edilean ieşind din salon pe urmele lui Malcolm.

Angus o prinse de braţ şi-o trase lângă el, apoi se aplecă deasupra ei şi o sărută cu toată pasiunea şi ardoarea adunate timp de patru ani. Când se opri, Edilean era cu totul în braţele lui.

— Vreau să lămurim o dată pentru totdeauna o chestiune, îi zise el foarte serios. M-am îndrăgostit de tine şi te-am iubit ceea ce-mi pare acum a fi întreaga viaţă. Din prima clipă în care te-am văzut, n-am mai putut să mă ţin departe de tine. În Glasgow nu mă înduram să te părăsesc. Edilean, şopti el, plimbându-şi buzele pe gâtul ei, îmi pare rău că a trebuit să plec după ce am petrecut noaptea

împreună, dar crede-mă, n-am avut încotro! Mă căutau ca să mă aresteze. Dacă aş fi rămas cu tine, sigur m-ar fi prins, şi atunci tu ce-ai fi făcut?

— Aş fi rămas alături de tine, şopti ea, cu braţele în jurul gâtului lui şi cu ochii închişi.

— Exact, răspunse el. Ai fi văzut cum sunt târât la puşcărie sau, şi mai rău, cum aş fi fost executat. Şi pe urmă tu ai...

— Nu vreţi să faceţi chestia asta mai încolo? îi întrerupse Tam, care apăruse de ceva vreme în pragul uşii.

— Eşti morocănos că tu n-ai o femeie a ta, îl zgândări Angus.

— Dacă aş fi avut vreuna, atunci aş fi preferat s-o apăr de ivirea zorilor, ca să nu fie prinsă cu un cadavru în casă.

Angus o mai sărută o dată pe Edilean şi o dădu jos din braţe.

— Fugi acum, îi zise, pune-l pe Shamus să dea un cufăr jos din mansardă. Îl privi apoi pe Tam care se încrunta. Trăsura e gata?

— E gata de când hăul, exageră el.

— Foarte bine, atunci ajută-le pe femei să se instaleze în ea.

— Nu cred că... începu Tam, dar Angus i-o reteză scurt.

— Din câte îmi aduc aminte, sunt încă şeful clanului şi nu cred că te-am întrebat ce părere ai. Urcă repede toate femeile în trăsură.

Tam ezită numai o secundă, apoi fugi spre bucătărie.

Când Angus rămase singur, mai aruncă o privire în direcţia celui ce fusese James Harcourt. Acum că murise şi el şi unchiul lui Edilean, Angus nu mai avea motive să se mai teamă. Nu mai era nimeni care să depună mărturie că el ar fi furat aurul şi pe Edilean.

Lui Angus i se părea că întreaga sa viaţă trăise ascunzându-se şi fugind. Nu era adevărat, dar asta era ceea ce simţea el. Acum se eliberase de această frică, iar el şi cu Edilean erau liberi să fie în fine împreună, asta dacă ea încă îl mai voia. Zâmbi când îşi aminti cum reacţionase atunci când o sărutase. Mintea ei putea să se opună mult şi bine, pentru că trupul avea dorinţele proprii.

Dură patruzeci şi cinci de minute ca să-l vâre pe James în cufăr şi apoi să lege cufărul cel greu în spatele trăsurii. Malcolm şi Shamus stăteau în faţă, pe locul vizitiului, în timp ce Tam urcase în spate, ca să supravegheze încărcătura. Angus era înăuntru alături de Edilean şi faţă în faţă cu Harriet şi Prudence. Când Angus îi dăduse lui Malcolm adresa şi numele celui la care mergeau, acesta

zâmbise larg.

— Băiatul căruia i-ai salvat viaţa?

— Da, răspunsese Angus. Matthew Aldredge. A venit în Boston ca să studieze medicina.

— Vrea să se facă doctor?

Angus încuviinţase din cap.

— El o să ştie cum să procedeze cu un cadavru, mai zisese Angus înainte să se urce în trăsură lângă Edilean, care, în acel moment purta discuţii aprinse cu Harriet legate de ţinuta ei băieţească. Harriet se opusese categoric ca Edilean să iasă pe stradă îmbrăcată ca un bărbat.

— Ţi se văd... membrele, protestase ea violent.

— Da, şi ce? răspunsese Edilean admirându-şi un picior. Dar ce minunat te simţi aşa. Mă gândesc să-mi tai părul şi să port haine de băiat toată vremea.

— Eşti mult prea frumuşică, îi răspunsese Prudence. N-o să meargă. Seriozitatea din glasul ei îi adusese pe toţi înapoi în prezent.

— Edilean o să stea în trăsură şi n-o s-o vadă nimeni, încheiase Angus orice discuţie pe această temă, în timp ce trăsura se pusese în mişcare.

După câteva minute de mers, Angus se întoarse cu

privirea la Prudence şi îi zise:

— Vreau să aud toată povestea dumitale în detaliu.

Ea începu prin a se scuza pentru purtarea ei din noaptea în care se cunoscuseră.

— Eram foarte nefericită şi am crezut că eşti unul dintre cei cărora James le datora bani, rosti Prudence, făcându-l să dea din umeri.

Angus se gândi că iar o să sară Edilean la gâtul lui. În fíne, problema cea mai mare era că de abia se putea uita la Prudence, încă nu se obişnuise cu înfăţişarea ei. Era o femeie foarte mare, cu aspect bărbătesc, mâini mari şi umeri laţi. Singurul lucru feminin la ea rămânea părul bogat şi roşcat

Harriet o prinse de mână cu înţelegere, iar Angus realiză deodată că cele două erau cumnate şi, după câte se părea, prietene.

— Cred că ar fi bine să încep eu, le zise Harriet privind spre Edilean. Mai ţii minte acum patru ani, când te-ai întors acasă după întâlnirea cu Tabitha?

— Întâlnire? comentă Edilean. Vrei să spui după ce m-am bătut cu ea pe viaţă şi pe moarte, apoi am rămas noaptea la... Aruncă o privire spre Angus. Cred că îmi amintesc destul de bine noaptea aia. După aceea ştiu că ai

fost foarte nervoasă şi că tresăreai la fiecare zgomot.

— Asta pentru că James apăruse în pragul casei noastre cu o zi înainte, cu documente prin care dovedea că erai de fapt nevasta lui.

— Ce eram? se înfurie Edilean. Eu nu m-am căsătorit cu el.

— Ştiu, dar avea acte pe care era trecut numele tău. Mi-a spus că avea să se ducă la un avocat cu documentele acelea ca să te dea în judecată că după ce te-ai măritat cu el în Anglia, ai fugit în America împreună cu amantul tău şi i-aţi furat şi aurul.

— Nu cred că ar fi reuşit să facă mare scofală, răspunse Edilean.

— Mai avea şi mărturia sub jurământ a căpitanului de pe vasul cu care aţi venit, că voi doi aţi călătorit sub numele de Harcourt. Ca să nu mai vorbim că amândoi încă folosiţi acest nume.

— Dar... începu Edilean.

— În plus, era susţinut şi de unchiul tău, continuă Prudence. Eu n-am văzut-o, dar mi s-a spus că exista o scrisoare de la el prin care certifica această căsătorie, jurând că erai soţia lui James Harcourt.

Edilean se lăsă să cadă pe pernele trăsurii. Îi era

imposibil să înţeleagă asemenea minciuni cumplite.

Angus o strânse de mână ca s-o liniştească.

— Dar dumneata, o întrebă el pe Prudence. Ce ţi s-a întâmplat după noaptea în care... ne-am cunoscut?

— M-am întors acasă la tatăl meu şi îmi pare bine s-o spun, s-a bucurat tare mult să mă vadă. Fără mine, servitorii o luaseră razna şi nici măcar de o masă decentă nu mai avea parte. Am pus totul la punct şi nici n-am mai discutat vreodată despre căsnicia mea, sau despre James.

Angus se întoarse spre Harriet.

— Iar tu l-ai plătit pe James.

— A fost singurul lucru la care m-am gândit atunci.

— Dar mie de ce nu mi-ai spus? o luă Edilean la rost. M-aş fi răfuit eu cu el.

— Erai aşa de nefericită din cauza a ceea ce se întâmplase în noaptea aceea, începu Harriet, privindu-l tăios pe Angus, încât nu m-am îndurat să te mai chinui şi cu treaba asta. În plus, tocmai începusei afacerea, aşa că nu avea rost să-ţi mai adaug o povară în plus pe umeri.

— Aşa că l-ai plătit, rosti Edilean. Cum ai reuşit?

Angus o strânse pe Edilean de mână, deşi o privea ţintă pe Harriet.

— Am operat câteva schimbări în contabilitate. Nu a fost

aşa de greu.

— Şi cât de mulţi bani i-ai dat? întrebă Edilean. Pentru că orice sumă i-ai fi oferit, n-ar fi fost de ajuns pentru el, care considera că trebuia să aibă tot.

— Putem discuta despre sume şi mai târziu, le zise Angus, întorcându-şi privirile spre Prudence. Ceea ce vreau să ştiu e cum de te-ai implicat în toată afacerea asta şi mi-ai târât şi familia.

— James m-a omorât, răspunse Prudence.

Edilean şi Angus o priveau cu gurile căscate.

Ochii lui Harriet se umplură cu lacrimi, în timp ce o ţinea strâns pe Prudence de mână.

— A fost vina mea, rosti ea privind spre Edilean. Ai avut dreptate în legătură cu banii. James îmi cerea din ce în ce mai mult. Eu... tu îi plăteai chiria pentru casa din New York şi hainele de pe el. Îi plăteai facturile la băutură şi...

— Cât timp? întrebă Edilean.

— Până când n-am mai putut să rabd. Trei ani.

— Nici măcar nu vreau să mă gândesc la ce sumă s-a ajuns, oftă Edilean. Din cauza lui aproape că n-am avut profit deloc în al treilea an?

— Da, răspunse Harriet cu lacrimi în ochi. Edilean, îmi pare aşa de rău, tu ai avut încredere în mine, iar eu te-am

înşelat şi...

— Ai salvat-o, o întrerupse Angus pierzându-şi răbdarea. Şi cum te-a...? întrebă Angus privind spre Prudence. Cum te-a omorât? Şi de ce? Şi dacă erai în Anglia, ce rău ai fi putut să-i faci?

— Când nu i-am mai dat bani, răspunse Harriet, aşa cum poţi să-ţi imaginezi, a turbat de furie. Ne-am certat cumplit, iar el m-a ameninţat c-o să se răzbune pe mine. Zicea că se duce la unchiul lui Edilean să-i ceară ajutorul. Nu uita că Edilean era încă sub tutela unchiului ei atunci când a fugit cu tine.

— Şi s-a dus? întrebă Angus.

— Da, răspunse Prudence. Nu ştiu toate detaliile întâlnirii lor, dar cred că Lawler i-a râs în nas.

— Da, aşa era Lawler, răspunse Angus.

— Ceea ce ştiu, continuă Prudence privind spre Edilean, este că unchiul tău i-a spus că oricum n-ar fi putut să facă nimic pentru că era însurat cu mine.

— Arată-le, o îmboldi Harriet.

După o mică ezitare, Prudence îşi desfăcu eşarfa de la gât şi şi-o scoase. Edilean aproape că ţipă atunci când văzu cicatricea Era adâncă şi roşie şi îi înconjura tot gâtul.

— Tocmai fusesem la casa de la fermă în ziua aceea, le

zise Prudence, pentru că se născuse un viţel cu o seară înainte. Mă întorceam spre casă când doi bărbaţi călare se apropiau pe drum. M-am dat la o parte ca să poată trece, numai că s-au apropiat aşa de mult de mine încât am căzut în şanţ. Când l-am auzit pe unul dintre ei descălecând, i-am strigat să se uite pe unde merge.

Hariet o strânse şi mai tare de mână.

— Individul era imens, mai mare chiar şi decât Shamus al meu.

Auzind-o cum vorbea despre Shamus, Angus o strânse mai tare de mână pe Edilean, dar nu comentă nimic.

— El... a... Prudence nu mai reuşi să continue.

— Individul i-a pus o garotă în jurul gâtului şi a sugrumat-o, reluă Harriet povestea. A strâns cât a putut de bine până când Pru a leşinat, iar el a crezut că e moartă, în timp ce fratele meu stătea pe cal şi se uita, încheie ea cu un oftat.

Edilean avea lacrimi în ochi.

— Îmi pare aşa de rău, îi zise lui Prudence. E numai vina mea. Am fost fascinată de James pentru că nu era ca toţi ceilalţi. El a fost singurul care nu mi-a făcut curte. Dacă n-aş fi...

— N-o să te las să dai vina pe tine, interveni Harriet. De

copil, fratele meu a fost foarte răsfăţat. Mama se folosea mereu de el împotriva tatălui meu. Dădu din mână a lehamite. Mă rog, acum chiar nu mai contează.

— Dar ţi-ai revenit, rosti Angus, întorcându-se iar la Prudence.

— Da, dar numai din întâmplare. Am uitat prăjitura pe care nevasta fermierului o făcuse pentru tata, iar ea a venit după mine cu şareta. Cred că din cauza ei James şi ucigaşul lui n-au stat să se asigure că sunt moartă. Probabil că au auzit-o venind pentru că atunci când a ajuns ea la mine, ei dispăruseră deja. Timp de trei luni n-am putut să mănânc decât chestii lichide, totul trebuia pasat. Şi mi-a trebuit aproape un an ca să-mi recapăt vocea.

Harriet se întoarse spre Angus.

— Din cauza spaimei inima tatălui ei a cedat

— După moartea lui, reluă Prudence, a trebuit să vând tot ca să plătesc datoriile. Conacul, ferma, tot. Proprietatea a fost a familiei mele mai bine de patru sute de ani, iar acum s-a dus tot.

— Aşa că ai venit în America după James, rosti Angus.

— Nu. Mai întâi m-am dus la unchiul tău, îi zise Prudence lui Edilean.

— Dar de ce? Nu se poate să te fi gândit că o să te

ajute. Nu era omul care să creadă în dreptate.

Când Prudence rămase tăcută, Angus reveni cu întrebările:

— Dar cum de ai aflat de el?

— În noaptea aceea... începu Prudence. Mă rog, a doua zi când totul s-a schimbat... Prudence nu ştia cum să ocolească partea spinoasă, iar Angus se abţinea cu greu să nu zâmbească în timp ce Edilean îl strângea de mână, căci Prudence se referea la ziua în care ea şi Angus se îmbarcaseră spre America. În fine, am dormit mare parte a zilei şi m-am trezit atunci când a venit James în cameră. Se clătina pe picioare, dar era destul de lucid şi extrem de furios. Ca să nu mai spun că avea pe el doar lenjeria de corp, chicoti Prudence. Singurele lui haine fuseseră cele de pe el, restul se aflau la bordul vasului.

Prudence zâmbi amintindu-şi, apoi se uită mai bine la Angus.

— Cred că vesta aia a fost favorita lui James.

— Serios? se miră Edilean. Şi mie mi-a plăcut, dar ca să fim corecţi, James avea bun gust.

— Dar toate hainele le-a făcut pe spinarea ta.

— Ştiu. Am văzut facturile. Dar nici eu nu le-am plătit.

— Ce a făcut când a aflat că vasul plecase? se interesă

Angus.

— A luat-o razna de furie. Plănuise totul cu atâta grijă!

— Ţi-a spus ce-a făcut?

— Nu imediat, mai ales că nici măcar nu vorbea cu mine. Urla de zor că s-a însurat cu una ca mine şi a plănuit să ia aurul de la o frumoasă ca tine şi din cauza unui scoţian jegos, adică tu, el pierduse totul. Oricum, James mi-a spus că eram...

— Cred că putem să ne imaginăm cu toţii ce anume ţi-a spus James, o întrerupse Edilean. Şi l-ai părăsit chiar atunci?

— Da, răspunse Prudence. Am luat poştalionul până la tata acasă şi n-am mai auzit nimic de el timp de trei ani, până când asasinul lui m-a sugrumat, iar el stătea şi se uita la mine.

— Dar când te-ai vindecat te-ai dus să-l vezi pe Lawler, o îmboldi Angus.

— Am vrut să aflu dacă el ştia unde eşti tu, îi zise Prudence lui Edilean.

— Eu? se miră Edilean, retrăgându-se puţin. Cu Tabitha se descurcase cu greu, însă cu femeia din faţa ei n-avea nicio şansă.

Angus o strânse pe Edilean de mână, apoi îşi întoarse

atenţia asupra lui Prudence.

— Bănuiesc că tu căutai ceva ce se afla în posesia lui Edilean.

— Da, rosti Prudence, privindu-l pe Angus în ochi.

Edilean tăcu, dar se gândi că femeia căuta parura. Din păcate se alesese praful de ea. Angus o luase cu el în dimineaţa în care o părăsise.

— Ceea ce cauţi tu se află în siguranţă, la bancă, chiar aici în Boston, îi zise Angus.

— Cum?! izbucni Edilean. Eu ţie ţi le-am dat. Vrei să-mi spui că după ce aproape mi-am dat viaţa luptându-mă cu Tabitha, tu le-ai pus în seif la bancă, nu le-ai vândut?

— N-au fost niciodată ale mele, se dezvinovăţi Angus. Cum să iau cu mine aşa ceva?

— Vă supăraţi dacă-mi spuneţi şi mie despre ce tot vorbiţi?

— Tot setul e la bancă? întrebă Prudence, şi după ce Angus încuviinţă din cap, începu să plângă. Nu le-aţi vândut? N-au ajuns la James ca să-i achitaţi datoriile la cărţi? încă le mai aveţi?

De pe capră, Shamus privi înăuntru, încruntându-se la Angus.

— Dacă o mai faci să plângă, te fac bucăţele!

— E în regulă, Shamus, inimoara mea, rosti Prudence, smiorcăindu-se şi apoi suflându-şi nasul cu zgomot în batista pe care i-o întinsese Harriet. E totul bine. O să-ţi povestesc mai târziu.

După ce mai aruncă o privire întunecată spre Angus, Shamus se întoarse la loc pe capră.

Prudence îl prinse pe Angus de mână.

— Eşti un om bun.

— Uneori, murmură Edilean.

— Acum mi-aş dori să-mi spună şi mie cineva despre ce tot vorbiţi, interveni Harriet, aşa că Edilean se apucă să-i povestească. O parură? Un set întreg de bijuterii?

— Diamante, confirmă Edilean.

Prudence încuviinţă din cap.

— Tata mi-a spus de setul ăsta chiar înainte să moară. Nici nu ştiusem că-l avea, aşa cum nici banca nu aflase. Mi-a spus că le păstrase pentru nunta mea. Ar fi putut să vândă totul şi să-şi achite datoriile, dar n-a făcut-o. Le-a păstrat pentru mine şi le-a pus în secret în cufărul meu. Nici nu m-a lăsat să le văd de frică să nu le fure James şi a presupus foarte corect că n-o să se uite în cufărul meu. N-am avut o căsătorie adevărată. Iar eu am aflat de parură, după cum v-am spus, înainte să moară, şi uite aşa am

ajuns la tine.

— După ce terminăm cu treaba asta, mergem să-ţi dau setul, îi zise Angus. Lipsesc nişte brăţări şi un cercel, dar...

— Am eu restul pieselor, rosti Edilean, făcându-i pe toţi să se uite la ea. Le-a găsit vizitiul meu, după ce omul care le furase de la Tabitha le-a vândut.

— Şi de ce ai cumpărat restul de bijuterii? o întrebă Angus dulce. Dacă mă urai, nici n-ai fi vrut să auzi de ele.

Edilean însă nu-i răspunse, continua s-o privească pe Prudence.

— Bănuiesc că pe Malcolm l-ai cunoscut atunci când ai fost la unchiul meu, nu?

— Da. Tot atunci l-am cunoscut şi pe Shamus al meu. Ştia multe despre tine, unde ai plecat, cu cine ai plecat şi despre cuferele cu aur. Vai de mine!

— Ce e? o întrebă Harriet.

— Cuferele cu aur. James nici nu mai vorbea despre altceva atunci când ai plecat fără el, iar acum... acum...

— E înăuntrul unuia dintre ele, răspunse Angus. Trebuie să ai grijă la ce-ţi doreşti!

— Deci i-ai luat pe Malcolm, Shamus şi Tam să te ajute, o îmboldi iar Edilean.

— Da, răspunse Prudence. Îmi mai rămăseseră nişte

bani şi cu ei am plătit călătoria.

— Deci ai fost pe vas cu Shamus?

— Da, răspunse Prudence, luminându-se la faţă.

— Minunat, oftă Edilean.

— Ce ciudat! mormăi Angus, ferindu-se de lovitura aplicată discret de Edilean.

— E un om aşa de bun, dar a fost prost tratat toată viaţa. Shamus vrea s-o ia de la început într-un loc în care oamenii n-o să-l judece după faptele tatălui său.

— Cum ar fi slăbirea unei chingi de la şaua unei fete? murmură Angus.

— El n-ar face niciodată aşa ceva! E un om bun şi amabil, rosti ea zâmbind.

Angus întoarse capul spre Edilean, pentru puţină simpatie, dar ea o privea mai departe pe Prudence. Uitase că şi ea-l plăcuse mereu pe Shamus. Dădu deoparte perdeaua de la geam şi se uită spre stradă.

— Aproape că am ajuns, spuse el. Se întoarse spre Prudence. Vreau să-mi spui cum de ai ajuns să-l împuşti pe James.

Toţi cei din trăsură se uitau la ea.

— Păi, n-am vrut, începu ea. Eram... Eu şi cu Shamus eram...

— În camera lui Cuddy, cea de deasupra grajdului, o ajută Harriet. Ştim cu toţii treaba asta. Şi cred că i-ai plătit mult prea mult lui Cuddy pentru ea. Harriet o privi pe Edilean cu reproş. De când te-a ajutat în noaptea aia, de atunci şi-a luat-o rău de tot în cap.

— De ce, a furat jumătate din profitul companiei? i-o întoarse Edilean.

— Dar am făcut-o pentru că... începu Harriet dar Angus i-o tăie scurt:

— N-aveţi decât să vă socotiţi mai târziu. Am şi eu o regulă de aur, să nu mă cert cu nimeni când duc cu mine un cadavru. Deci, doamnă Harcourt, ce spuneaţi?

— Te rog, nu-mi mai spune aşa, oftă Prudence. Nu pot să sufăr numele ăsta. O să fiu foarte fericită când o să iau numele lui Shamus, Frazier. Noi...

Angus o privi cu duritate.

— Da, să revenim la împuşcătură. M-am uitat pe fereastră şi mi s-a părut că văd o lumină la bucătărie şi am avut impresia că era Harriet. M-am temut să nu se fi întâmplat ceva, aşa că m-am gândit să merg acolo să văd dacă o pot ajuta. Când am intrat în casă, lumina se mutase în salon, unde era James care fura liniştit sfeşnicele de argint. Probabil că am făcut zgomot pentru că s-a întors şi

am văzut că avea un pistol în mână. Desigur, a încremenit şi de abia a izbutit să-mi spună că sunt moartă. Iar eu i-am răspuns că da, şi că am venit acolo în mod special ca să-l iau cu mine. El a refuzat ca să spun aşa şi a aţintit arma spre mine. Am sărit la el, ne-am luptat, arma s-a descărcat, iar el a căzut mort la podea. Iar eu cred că am ţipat.

O clipă în trăsură se făcu linişte. Toată lumea ştia că povestea ei era o aiureală, dar nimeni nu spuse nimic. La o asemenea luptă cel împuşcat nu s-ar fi ales cu o gaură în frunte, ci undeva prin burtă. În afară de asta toţi ştiau că pistolul cu care trăsese Prudence era al lui Cuddy.

Harriet şi Edilean se uitau la Angus să vadă ce avea el să spună, iar acesta nu le dezamăgi.

— E aşa cum mi-am imaginat, rosti el. A fost auto-apărare.

— Evident, sări şi Harriet.

— Cu un om ca James nici nu se putea altfel, rosti şi Edilean.

Niciunul dintre ei nu se uita la ceilalţi de teamă să nu li se vadă vreun dubiu pe chip. Angus de altfel oftă de uşurare când trăsura se opri.

— Am ajuns. Cred că cel mai bine ar fi să mă duc singur

să stau de vorbă cu Matthew. Noi doi ne cunoaştem, dar nu chiar aşa de bine şi e posibil ca pentru el să fie un şoc. După ce aranjez totul pe urmă putem să mergem liniştiţi acasă.

Cele trei femei încuviinţară şi-l priviră liniştite pe Angus cum cobora. Când rămaseră singure, Edilean se uită la celelalte şi apoi rosti cu grijă:

— Cine coboară prima?

Cum până să termine întrebarea era deja pe jumătate afară, nimeni nu mai avu nimic de comentat. Prudence, datorită mărimii coborî a doua, iar Harriet le urmă demnă, aranjându-şi părul zburlit.

Harriet se uită urât la Edilean aşa cum era îmbrăcată bărbăteşte, dar aceasta n-avea de gând să mai discute. Ca atare, toate trei, însoţite de cei trei scoţieni, invadară casa lui Matthew Aldredge.

CAPITOLUL 26

Două săptămâni, cugetă Edilean, trecuseră două săptămâni lungi de când nu-l mai văzuse pe Angus. După noaptea aceea în care fuseseră acasă la Matthew Aldredge şi după ce se întâmplase cu cadavrul bietului James, Angus le spusese că nu se întorcea acasă cu ei.

Până în acel moment lui Edilean nu-i trecuse prin cap cât de mult aşteptase cearta care se anunţa cu el. Angus urma să-i spună ce rău îi părea că a părăsit-o, ea avea să-i spună că n-o să-l ierte niciodată, pe urmă... totul urma să se termine cu Angus în genunchi implorând-o să se mărite cu el. Desigur că în cele din urmă va accepta, dar mai întâi avea să-l facă să sufere puţin.

Edilean deja îşi imaginase cum va plănui cot la cot cu Harriet şi Prudence nunta triplă ce va avea loc în cea mai mare biserică din Boston. Aveau să se mărite toate trei deodată, ca apoi fiecare să plece cu mirele respectiv în voiajul de nuntă. Edilean se simţea ameţită de romantism.

Dar aşa cum se întâmpla de obicei cu Angus, nimic nu se potrivea cu ce plănuia ea. Angus rămăsese mai departe cu Matthew, atunci când ea plecase acasă cu ceilalţi. Atunci, două zile la rând zâmbise gândindu-se că trebuia

să apară la uşă cu braţele pline de trandafiri şi multe scuze. În timp ce celelalte două perechi se smotoceau şi-şi şopteau vorbe dulci de alint prin mai toate colţurile casei, ea continua să zâmbească gândindu-se la apropiata ei întâlnire cu Angus. Oare venea pregătit şi cu un inel de logodnă?

Din păcate, zilele trecuseră, iar el nu mai apăruse. În cea de-a cincea zi, Shamus se oferise voluntar să meargă să-l caute.

— O să-i spun eu vreo două pentru că te tratează aşa, mormăise el.

— Dar, Shamus, intervenise Prudence, o să-l răneşti!

— Asta şi vreau, răspunsese Shamus pe un ton grav.

Edilean parcă-l şi vedea pe Angus dând ochii peste cap şi spunându-i lui Shamus că de abia îl aştepta, dar din păcate nu era acolo şi nimeni nu ştia pe unde anume dispăruse.

Aşa cum ştiuse că se va întâmpla, cele două perechi se pregăteau de nuntă. Malcolm o ceruse pe Harriet să se mărite cu el şi să plece împreună în Scoţia, iar ea nu ezitase să accepte. Urmau să facă nunta la finele verii. Ca atare nu se mai opreau cu discuţiile despre Scoţia şi despre ce aveau să facă acolo. Malcolm îi povestise în

detaliu despre toţi cei din clanul Metern, aşa că Harriet avea sentimentul că deja îi cunoştea. De altfel o auzise trecând în revistă numele tuturor copiilor.

— Iar Kenna are şase copii, cinci băieţi şi o fată, pe care o cheamă... Stai, nu-mi spune, lasă-mă să-mi amintesc!

Edilean nu mai putea suporta atâta fericire.

Cât despre Shamus şi Prudence, pe ei îi preocupa mai mult latura fizică a relaţiei lor. Într-o după-amiază când tocmai se întorseseră acasă, ea, Malcolm şi Harriet, fuseseră asaltaţi de troncănitul şi gemetele celor doi, ceea ce-l făcuse pe Malcolm să-l mustre bine pe Shamus, aşa că şi nunta acestora urma să aibă loc tot la finele verii.

Între timp mai apăruse la orizont ceva neaşteptat. Spre groaza lui Edilean, Tam începuse să-i facă ochi dulci Tabithei, iar Edilean nu aşteptase prea mult ca să-i explice Tabithei cam ce părere avea ea.

— E doar un băietan! ţipase Edilean la ea. Iar tu eşti...

— Ceea ce-i trebuie unui băietan ca să înveţe. O privise pe Edilean cu atenţie şi continuase: deci te-a părăsit din nou?

— Nu! urmase ea. Nu m-a părăsit. Angus... Se oprise pentru că nu avea idee pe unde bântuia în acel moment Angus.

A doua zi după ce se întorseseră de la Matthew Aldredge, Malcolm considerase că era cazul să discute pe larg cu Edilean despre calităţile lui Angus.

— Fata mea, începuse el, nu ţi-ar face una ca asta. Te-a părăsit înainte pentru că aşa era mai bine pentru tine.

Îi povestise după aceea ce făcuse Angus după ce plecase de lângă ea şi cât de greu le venise lor să-l găsească, cât umblaseră din oraş în oraş şi întrebaseră pe toată lumea. Avuseseră chiar senzaţia că Angus dispăruse de pe faţa pământului, ba începuseră să creadă că James Harcourt îl descoperise şi îl ucisese.

De abia în Charleston, când Shamus se dusese să bea ceva la o cârciumă, îl auzise pe un individ vorbind despre un anume Angus Harcourt care lucra pentru armată în vestul îndepărtat.

— Se strecoară pe întuneric ca şi cum ar vedea la fel de bine ca în lumina zilei, îi explicase fostul soldat.

— Şi cum arată? îl interogase Shamus.

— E un om solid.

— La fel ca mine?

— Frate, îi zisese soldatul atunci, am văzut munţi mai mici ca tine. Nu, Angus ăsta e mare de stat şi foarte frumuşel.

— Frumuşel? întrebase Shamus cu neîncredere. Adică frumuşel ca o fată?

— Nu, mai degrabă ca... Nu ştiu să-ţi spun, dar fetele îl plac. Am auzit că a avut ceva necazuri cu fata comandantului de acolo.

— Şi o să se însoare cu ea?

— Nu şi dacă pune piciorul în prag căpitanul Austin. Un nemernic.

— Şi unde anume e acest Angus Harcourt?

— Nu pot să-ţi spun, dar o să-ţi desenez o hartă.

— Deci, conchisese Edilean tristă, Angus a stat la un fort din vest cu o altă femeie.

— Nu, scumpa mea, protestase Malcolm imediat. Nu era cu ea.

Din câte am aflat noi, n-a fost cu nicio femeie de când a plecat de lângă tine.

— Nu cred una ca asta. Mai mult ca sigur că a fost cu sute, ba nu, cu mii de femei de atunci.

— Te-a părăsit pentru că n-a avut de ales, ţipase Malcolm la ea. Nu-ţi dai seama că te iubeşte ca un nebun? De ce crezi c-am râs atunci când te-a văzut prima dată? Cu toţii am ştiut că a fost fulgerat pe loc. Iar când te-a aruncat în jgheab! Asta a fost dovada că...

— Că mă ura! izbucnise Edilean.

— Dovada că se lupta cu ceea ce simţea pentru tine, o contrazisese Malcolm cu blândeţe. Angus a devenit şef de clan atunci când a murit tatăl lui, chiar dacă era numai un băietan. Aşa e tradiţia la noi, titlul se duce la fiul cel mare al fiului cel mare.

— Asta am înţeles, şoptise Edilean, e ceva cam ca la regi.

— Probabil, încuviinţase Malcolm. Dar chiar şi băietan fiind Angus a încercat să aibă grijă de toată lumea. Angus nici n-a avut o viaţă a lui până când te-a văzut pe tine.

Edilean se ridicase şi-l privise rece pe Malcolm.

— M-am săturat cumplit să vă aud spunându-mi ce bărbat minunat e Angus şi cât de mult mă iubeşte. M-am săturat! Dacă tot mă iubeşte aşa de mult, atunci unde e? De ce nu e aici? De ce nu-mi pun şi eu la cale nunta precum Harriet şi Prudence? De ce nu-mi fură câte un sărut când crede că nu-l vede nimeni? De ce...? Nu mai putuse spune altceva, aşa că ieşise în fugă din cameră cu ochii plini de lacrimi.

— Nu ştiu, răspunsese Malcolm în urma ei, convins că Angus n-ar fi putut s-o abandoneze.

Apoi când într-o seară Shamus o privi cu milă, situaţia

se schimbă drastic şi Edilean începu să-i ia apărarea. Pe urmă, de fiecare dată când intra în vreo odaie, cele două cupluri se despărţeau, privind-o vinovate.

— Gata, până aici! rostise într-o seară la cină. Poate că niciunul dintre voi nu mai crede în Angus, dar eu cred. Atunci când o să termine ce are de făcut, o să se întoarcă la mine.

Harriet încercase să o încurajeze din priviri, dar celorlalţi le era clar milă de ea.

— Sunt convins că aşa e, răspunsese Tam, deşi nici el nu credea ce spunea.

După seara aceea, Edilean se decise să nu se mai gândească la el şi să-şi vadă mai departe de treburi. Primul lucru pe care trebuia să-l rezolve era problema cu Tam şi Tabitha. Ştiindu-l pe Tam cu inimă bună, îl rugase s-o ajute cu o problemă. Voia să-l trimită tocmai la Williamsburg ca s-o roage pe doamna Abigail Prentiss să semneze contractul final de vânzare al fermei. Atunci când îi dăduse documentele îşi ţinuse respiraţia pentru că mizase pe faptul că Tam nu putea să citească, pentru că acelea erau documentele unei alte ferme pe care o cumpărase cu multă vreme în urmă. Pe urmă îi mai dăduse şi câţiva metri de mătase spunându-i că Abigail se

pricepea bine la croitorie şi că trebuia să-i facă o rochie, deşi habar n-avea dacă prietena ei era măcar în stare să ţină acul în mână.

— Să nu te întorci fără rochie, ai înţeles? Chiar dacă trebuie să aştepţi mai mult ca s-o termine, îi zisese ea.

Tam încercase să scape de călătoria lungă.

— Poate că ar fi mai potrivit Cuddy pentru misiunea asta, îi spusese el.

— Mai bun ca tine? murmurase Edilean, fluturând din gene. Cum poţi să spui aşa ceva? Cum să am încredere în el cu documentele astea? Dar dacă tu crezi că nu poţi...

— Nu, oftase atunci Tam, mă duc eu cu ele. Dar rochia poate să ţi-o trimită şi mai târziu.

— Poate, se învoise Edilean. Biata de ea e văduvă de curând şi o să-i prindă bine să aibă cu cine să mai stea de vorbă. Tu o să devii şeful clanului, aşa că trebuie să te înveţi cum să consolezi o văduvă.

Tam îşi îndreptase spatele şi luase mapa de piele în care erau documentele.

— Nu mi-ar strica deloc să văd o parte din ţara asta.

— Da, este o idee foarte bună, încuviinţase ea.

A doua zi după plecarea lui Tam, o anunţase pe Tabitha că joaca ei cu băiatul se terminase, dar ea doar râsese şi

dăduse din umeri.

— Poate o fac pe Harriet să mă ia cu ea în Scoţia să-mi găsesc şi eu acolo un bărbat.

— Parcă nu mai ai voie să te întorci vreodată în Anglia.

— Atunci să-mi trimită aici un bărbat, râsese ea. Să nu uit, tu cât de des ţi-ai văzut bărbatul în ultimii cinci ani?

În trecut asemenea remarci o înfuriaseră rău, dar nu şi de această dată.

— Unui bărbat îi trebuie timp, nu glumă, ca să se refacă după o noapte cu mine, fusese răspunsul ei, care o făcuse pe Tabitha să râdă şi mai tare şi s-o salute cu respect.

După ce-a de-a patra săptămână de absenţă, ceilalţi păruseră a fi acceptat că nu avea să se mai întoarcă niciodată. Până şi Malcolm încetase să mai spere că-l va mai vedea pe Angus.

La un moment dat chiar îl auzise discutând cu Harriet şi mărturisindu-i ce dezamăgit era de el. Dar Edilean nu pierduse speranţa. Dacă Angus era în viaţă, atunci avea să vină din nou la ea.

De abia la finele celei de-a şasea săptămâni, în timp ce ea inspecta produsele din piaţă, apăru o trăsură care opri lângă ea. Era o trăsură neagră, de piaţă, uzată destul de rău, care atunci când mergea, venea după ea, iar când se

oprea, se oprea şi ea. A cincea oară când se opri ştiu sigur că Angus era înăuntru şi o aştepta.

— Scuzaţi-mă, le zise celor trei femei care lucrau pentru ea şi se ocupau de standul cel mare de produse. Vreţi să-i spuneţi voi lui Harriet că s-ar putea să n-ajung diseară la cină şi că nu e cazul să-şi facă griji?

— Desigur, răspunse una dintre ele. Fusese exilată din Anglia pentru că furase un bol de argint de la ducele pentru care lucrase. Că acesta o violase de când era copilă nu reprezentase nimic pentru judecători, aşa că fusese trimisă în lanţuri în America.

În timp ce Edilean deja se îndrepta spre trăsură, fata o strigă din urmă:

— Unde să-i spun că te-ai dus?

— În paradis, răspunse Edilean cu zâmbetul până la urechi.

Când deschise portiera trăsurii, înăuntru era întuneric, dar îl putea desluşi pe Angus care purta kiltul cu care fusese îmbrăcat şi prima dată când îl văzuse.

Angus se aplecă şi-i întinse mâna ca s-o ajute să urce, trântind apoi portiera în spatele ei. Edilean se aşeză în faţa lui, sorbindu-l din priviri, speriată să nu fie totul doar un vis.

— Bănuiesc că ai crezut că te-am părăsit din nou, îi zise el în cele din urmă, mâncând-o din priviri.

— Doar în primele două săptămâni, după aceea m-am mai liniştit. Înima îi bubuia în piept, degetele o furnicau, iar ea se tot întreba dacă pielea lui era la fel de caldă pe cât şi-o amintea.

Angus îi zâmbi aproape timid.

— Ştiai c-o să mă întorc după tine?

— Sigur că da.

— Ai avut încredere în mine?

— Normal! aproape că strigă ea.

Angus râse încântat, apoi se trezi deodată cu ea în braţe. Începu s-o sărute cu pasiunea acumulată timp de mulţi ani.

— Mi-a fost tare dor de tine, îi şopti el. În fiecare zi, în fiecare secundă.

— Eu nici măcar nu m-am gândit la tine, rosti ea de abia mai respirând, în timp ce el o săruta pe gât şi-i scotea eşarfa, ca să ajungă mai uşor la sâni.

— Unde mă duci, îl întrebă ea.

— Îţi pasă? îi răspunse în timp ce-i ridica fustele.

— Sincer? Nu, rosti ea, în timp ce-l pipăia fericită. Angus! N-ai absolut nimic pe sub fustă!

— Kilt! Mişcă-ţi mâna un pic mai într-o parte. Nu, în cealaltă parte!

— Ohoho! chiui ea când dădu peste dovada clară a dorinţei sale.

Angus oftă şi-şi sprijini capul de banchetă.

— Nu te opri din ce faci! Doamne, eşti chiar mai îndrăzneaţă decât îmi aminteam!

Deodată trăsura se opri, iar vizitiul îl strigă pe Angus:

— Domnule! Am ajuns!

— Omoară-l tu pentru mine, mormăi Angus.

Când Edilean îl simţi pe vizitiu dându-se jos de pe capră, îşi scoase repede mâna de sub kiltul lui şi-şi recuperă eşarfa de pe banchetă.

— O să deschidă portiera!

— Mai bine împuşcă-mă acum!

Ea-i trase kiltul în jos şi-şi aranjă puţin părul ciufulit. Atunci când vizitiul deschise portiera, stăteau amândoi faţă în faţă, foarte serioşi.

Edilean aruncă o privire afară şi constată că se aflau în port.

— De ce m-ai adus aici? îl întrebă ea pe Angus. Mai bine am merge acasă şi...

Se întrerupse atunci când observă că ancorată în port

era nava lor, „Mary Elizabeth”, cu care ajunseseră în America.

— Ce...? Cum...?

Angus îşi revenise suficient încât să fie în stare să vorbească.

— Pe când îmi rezolvam nişte afaceri, am auzit că prietenul nostru, căpitanul Inges se pregăteşte să plece înapoi la Glasgow, aşa că m-am gândit să mergem şi noi cu el.

— Înapoi în Scoţia? se miră ea o clipă, apoi se dumiri. Vrei să-ţi vezi clanul. Se gândi că se răzgândise şi îşi dorea acum să rămână şeful clanului. Îşi aminti cu groază de conacul cel vechi şi dărăpănat, de toţi cei care veneau necontenit la el cu problemele lor şi cum ea va trebui să-i fie alături. Oare va revedea America vreodată? Aceasta era ţara în care le demonstrase tuturor, inclusiv ei însăşi, de ce era în stare, înţeleg, oftă ea.

— Nu, nu înţelegi. Nu înţelegi chiar deloc, rosti Angus coborând din trăsură şi ajutând-o şi pe ea să coboare. Trebuie să ajung acasă ca să pot să trec titlul pe numele lui Tam. Trebuie s-o facem legal.

Angus, îmbrăcat cu kiltul lui stârnise admiraţia tuturor, dar mai ales a femeilor din jur. O prinse de mână şi o trase

spre navă, dar Edilean rămase locului, bine înfiptă pe picioare.

— Toată lumea ştie despre aventura asta? Le-ai spus tuturor şi numai mie nu? Este totul împachetat şi la bord?

Angus se opri.

— Dacă prin „tuturor” te referi la Malcolm şi Tam...

— Şi Harriet, Prudence şi Shamus, da, la toată lumea.

— Răspunsul este nu. Pentru că dacă le spuneam ar fi fost deja aici şi nu mai scăpam, aşa că nu, nu le-am spus absolut nimic.

— Bine, rosti Edilean privindu-l cu încăpăţânare. Vreau să ştiu ce se petrece! Unde ai fost?

Angus o privea de parcă ar fi fost în stare s-o arunce pe-un umăr ca s-o urce aşa pe vas, dar se răzgândi şi-i răspunse:

— Dacă e musai să afli, nu că nu ţi-aş fi spus, dar nu neapărat în public, am fost până la fort.

— Dar ăsta e foarte...

— Foarte departe, continuă Angus. Am renunţat şi la somn şi la mâncare, dar am reuşit. Am vândut partea mea de acţiuni din Compania Ohio căpitanului Austin.

— Da, bărbatul acela care s-a îndrăgostit de fata pe care o voiai şi tu!

Angus o privi aproape cruciş.

— Îmi pare rău, rosti ea, am repetat numai ceea ce mi s-a spus.

— Tare mult mi-aş dori să nu mai pleci urechea la bârfe.

— Când n-o să mai fugi ca să rămân singură să mi le turuie toată lumea în cap, atunci n-o să le mai ascult nici eu.

Angus zâmbi şi-o prinse de umeri, abţinându-se să n-o sărute în public.

— Îţi promit că o să-ţi povestesc absolut totul, dar când o să fim doar noi doi în cabina de pe vas.

— Angus, rosti Edilean, nu cred că te aştepţi să mă îmbarc pe un vas spre Glasgow fără să am nimic pregătit. Am nevoie de haine, de cărţi, de cadouri. Nu pot să merg în vizită la familia ta cu mâna goală. Ca să nu mai vorbim de compania mea, cine o s-o conducă? Ştiu că ţie ţi se pare că nu sunt în stare de nimic, însă sunt mulţi oameni care depind de mine şi...

— Căpitanul mi-a spus că nu mai putem călători cu el dacă nu suntem căsătoriţi aşa cum se cuvine, aşa că ne aşteaptă cu Biblia în mână ca să ne cunune.

Edilean îl privea cu gura căscată.

— În fine am reuşit să te las fără replică, se minună

Angus. Deci, vrei să urci pe vas ca să te măriţi cu mine, sau preferi să te întorci la tine acasă printre cei care cred că te-am părăsit?

Edilean închise şi deschise gura de câteva ori fără să spună nimic, apoi îşi reveni.

— Măcar inel ai la tine?

— De aur solid, rosti el, răsfirându-i câteva şuviţe de păr. Eu personal n-am nevoie de aur, am aici ceva care e mult mai preţios.

Edilean îl lăsă o clipă să-i mângâie obrazul, apoi îşi ridică fustele şi o rupse la fugă spre navă.

— Haide! îl strigă. Crezi că am toată ziua la dispoziţie?

Râzând fericit, Angus se grăbi s-o ajungă din urmă.

EPILOG

Erau în patul din cabina căpitanului, goi pe sub cearşaful ce-i acoperea, în timp ce Edilean îşi tot admira mâna stângă.

— O să topeşti verigheta aia de cât o admiri, îi zise Angus căscând.

— Tu eşti ăla care s-a topit.

— Las că-ţi arăt eu acum cine-i topit, se îmbăţoşă el, dar căscă iar şi renunţă la aerul belicos. Lumina lunii intra cascadă pe geam, iar balansul navei îl moleşise de tot.

— Dar de ce aşa? se miră Edilean. De ce nu ne-am căsătorit în Boston?

— Ca să te împart cu toţi ceilalţi? o întrebă el.

— Vrei să spui că eu...? Că te-am...?

El îi sărută delicat umărul.

— Că mi-ai fost necredincioasă? Nu, scumpa mea, nici vorbă. Am vorbit cu oamenii din Boston şi n-am aflat decât că ţi-ai alungat toţi peţitorii.

— Cum adică ai vorbit cu oamenii? Ai întrebat de mine?

— Păi nici nu era nevoie, nu? Tot oraşul nu mai discută despre altceva decât despre frumoasa Edilean care are afacerea ei proprie cu fetele alea. Ai izbutit să faci ceva ce

nimeni nu credea că e posibil.

— Am reuşit, nu-i aşa? murmură ea, cuibărindu-se mai bine în braţele lui. Dar ce legătura are una cu alta?

— M-am gândit că o să vrei să mergi la altar cu Harriet şi Prudence, în cea mai mare biserică din oraş, şi cu toţi prietenii alături. Atunci aş fi fost obligat să împart propria mea nuntă cu Shamus.

— Te-ai dat peste cap numai ca să scapi de Shamus?

— Nu, răspunse Angus. M-am zbătut ca să pot să te am doar pentru mine. N-am vrut să te împart la nuntă sau după aceea şi niciodată de acum încolo. Mi-a ajuns cât am stat departe de tine.

O vreme Edilean se simţi mulţumită să stea întinsă alături de el, simţindu-l cum adormea. Nu apucase să-i spună încă ce făcuse după noaptea în care James fusese ucis, dar nu era nicio grabă. Se gândi că de acum aveau o viaţă întreagă înainte ca să-şi povestească orice. Deocamdată urmau cel puţin trei săptămâni doar pentru ei, iar dacă vremea se strica, încă şi mai mult timp de stat laolaltă. Când o să ajungă la Glasgow, vor merge înapoi la vechiul conac unde se întâlniseră prima dată şi... Zâmbi gândindu-se la scoţienii care aveau să-i spună că ştiuseră ei din capul locului că Angus şi cu ea vor fi împreună.

Edilean ridică un pic capul şi se uită la Angus care dormea liniştit. Îi mângâie uşor pieptul. De acum era numai şi numai al ei, pentru totdeauna.

Era bine că se căsătoriseră, pentru că nu apucase să-i spună că primise o scrisoare de la Abigail prin care o informa că Tam voia să rămână în Williamsburg şi că nu se mai întorcea în Scoţia. Aşa că Angus va renunţa la şefia tribului în favoarea lui Malcolm.

— Nu te mai gândi atâta şi culcă-te, îl auzi pe Angus spunând.

— Nu mă pot abţine, recunoscu Edilean. S-au întâmplat atâtea... îl simţi pe Angus cum râdea. Ce-i?

— James, rosti el cu greu.

— Tuturor vi s-a părut foarte amuzant, dar mie nu.

Angus o privi cu îndoială.

— Mă rog, după primele minute.

Angus continuă s-o privească îndoit.

— Bine, am râs mai tare decât oricine, dar nu ar fi trebuit. Oare ce s-o fi întâmplat cu el?

— Matt spunea că mai mult ca sigur au vândut cadavrul facultăţii de medicină ca să-l folosească la disecţii.

— Asta chiar că-i îngrozitor, rosti Edilean scârbită, gândindu-se la cele ce se petrecuseră atunci.

Lui Angus nu-i plăcuse deloc când cele trei femei dăduseră buzna în casa lui Matthew Aldredge. Când toate trei căscaseră ochii văzând băiatul acela frumos, Angus se apropiase de ea şi-i şoptise la ureche:

— Nici prin cap să nu-ţi treacă să îl cuplezi cu careva!

— Nu ştiu la ce te referi, se apărase ea imediat, strângând mâna lui Matt.

După aceea veniseră şi Malcolm cu Tam, iar cu toţii se apucaseră să discute cum să procedeze cu cadavrul lui James. Vorbiseră aşa de încet, încât femeile trebuiseră să-şi încordeze bine auzul ca să priceapă câte ceva. Edilean fusese singura care observase că se strecurase şi Shamus în casă, nevăzut, neauzit. Se instalase lângă fereastră de unde putuse supraveghea trăsura. Matt era un student sărac, iar căsuţa sa nu era situată într-un cartier tocmai select.

Cum nu avusese niciun chef să-i asculte pe ceilalţi discutând, se dusese să stea alături de Shamus.

Stătuseră tăcuţi câteva clipe, când Shamus începuse să vorbească deodată:

— Eu am slăbit chinga aia de la şa.

— Ştiu, îi răspunsese Edilean fără să se uite la el.

— Şi nu ţi-aş fi adus banii înapoi.

Ştiuse atunci cât de greu îi fusese să recunoască totul, aşa că încercase să-i mai uşureze situaţia.

— Prudence o să aibă grijă să nu mai calci strâmb.

— Da, asta da, încuviinţase el. Ea e ca tine şi crede că sunt...

— Un om de onoare, continuase Edilean.

— Aşa-i. O să mă strădui să fiu, dar...

Când el o lăsase moale, ea continuase iar în locul lui:

— Dar nu când o să fie vorba de Angus.

Edilean chicotise şi când voise să mai spună ceva, constatase că el n-o mai asculta ci se uita mirat pe fereastră, aşa că se întorsese şi ea.

Alături de trăsura scumpă era o căruţă hodorogită cu trei oameni în ea. Se mişcau pe tăcutelea şi doar gesticulau.

— N-ar trebui... începuse ea să spună, dar el o oprise ducând un deget la buze.

Se întorsese iar spre geam, nedumerită. Oamenii aceia cu căruţa erau hoţi iar în acel moment se luptau să fure cufărul cel mare cu James înăuntru.

Rămasă alături de Shamus, urmărise aproape cu fascinaţie, cum cei trei mutaseră cufărul din spatele trăsurii în căruţa lor. După ce-l legaseră bine, doi dintre ei

porniseră cu căruţa la drum, în timp ce al treilea se îndreptase spre trăsură, ca s-o ia probabil cu totul. Însă Shamus se mişcase extrem de repede şi într-o fracţiune de secundă ieşise deja din casă.

Cum hoţul rămăsese singur, văzându-l pe Shamus cât era de mare, o rupsese la fugă în întunericul nopţii.

Edilean ieşise imediat după Shamus şi preţ de câteva secunde stătuseră tăcuţi, privind numai unul la altul. Pe strada întunecată nu se mai zărise ţipenie de om. Le trecuse prin minte în acelaşi timp că problema cadavrului fusese rezolvată de hoţi.

Shamus îi zâmbise, ea îi zâmbise lui, ca pe urmă să izbucnească laolaltă în hohote formidabile de râs. Edilean râsese aşa de tare că Shamus fusese nevoit s-o ţină să nu cadă. La un moment dat se susţineau reciproc, în timp ce hohoteau cu lacrimile şiroind pe obraji.

Ceilalţi ieşiseră alarmaţi din casă, neînţelegând ce se petrecea.

— Ce Doamne iartă-mă...? începuse Angus, trăgând-o pe Edilean de lângă Shamus.

— Ursuleţule? intervenise imediat şi Prudence. Ce ai făcut tu aici, afară, cu Edilean?

Shamus însă nu-i putuse răspunde din cauza râsului şi

arătase spre ea ca să-i lămurească, însă fără rost.

— Shamus! izbucnise Prudence, făcând trei câini să latre şi un cocoş să cânte speriat. Îţi cer să-mi spui acum, pe loc, ce anume s-a întâmplat!

— Cred că am fost jefuiţi, venise răspunsul lui Malcolm din spatele trăsurii.

— Pe aici sunt multe spargeri şi furtişaguri, nu-i un cartier foarte bun, oftase Matt. Ce anume v-au luat?

Harrietâşi dusese mâinile la gură.

— Te pomeni că au furat...?

Edilean se pornise iar pe râs.

— Da! L-au furat pe James!

— Vai de mine! o auziseră pe Prudence rostind cu ochii măriţi. Au luat cufărul?

— A naibii de treabă, spusese şi Tam. Unde crezi că l-au dus?

— La dracu'! rostise Malcolm, care privind-o pe Harriet începuse să râdă şi el. Harriet făcuse eforturi eroice să se abţină, dar în cele din urmă cedase şi ea, uşurată că nimeni nu avea să se ducă la închisoare şi niciunul dintre ei n-avea să fie prins încercând să scape de cadavru.

Se priviseră unii pe alţii, uşuraţi că în fine chinul se terminase.

Dar după noaptea aceea, Angus dispăruse fără să spună nicio vorbă cuiva, iar ei se tot temuseră să nu apară cineva să îi ia la întrebări. Oricum se aşteptaseră să apară şeriful şi să le spună că se descoperise cadavrul lui James, dar cum zilele trecuseră şi nu se întâmplase absolut nimic, încetaseră să-şi mai facă griji.

Iar acum, Edilean şi Angus se căsătoriseră, erau unul în braţele celuilalt şi în drum spre Scoţia pentru a returna clanului bunurile şi pământurile sale.

— Pe undeva îmi pare bine că s-a întâmplat aşa, rosti Edilean pe jumătate adormită. Dacă n-aş fi avut un unchi aşa de hrăpăreţ, probabil că m-aş fi măritat cu James şi...

— Ai fi fost falită într-un an, completă Angus. Pentru că ar fi lichidat foarte repede toată averea ta.

— Când o să ne întoarcem în America ce-o să facem?

— O să conducem firma ta, răspunse Angus. De abia aştept să le spun fetelor ce să facă în fiecare zi.

— Tu? întrebase ea ridicându-se într-un cot. Cum să-mi conduci tu firma?

— Dacă nu vrei, atunci mergem la Williamsburg şi construim un oraş.

— Ce tot spui tu acolo?

— Am făcut schimb cu căpitanul Austin, i-am dat terenul

meu şi el mi l-a dat pe al lui.

— Nu înţeleg.

Angus îi dădu deoparte o şuviţă de păr.

— Te uiţi la mândrul proprietar al unui teren de o mie de acri chiar lângă Williamsburg. Am de gând să construiesc o casă, să proiectez nişte străzi şi aşa mai departe. M-am gândit că poate unii din clan vor dori să se întoarcă cu noi la Edilean.

— Edilean?

— Aşa o să se cheme oraşul nostru.

Ea se lăsă cu capul pe braţul lui.

— Un oraş numit după mine. Crezi că aş putea să plantez un stejar mare în mijlocul lui?

— N-ai decât să faci ce pofteşti, doar e oraşul tău, rosti el, punându-şi un picior peste picioarele ei.

— Parcă erai extenuat!

— Eram, dar acum nu mai sunt, zâmbi el.

Râzând fericită, Edilean întinse buzele la sărutat.

SFÂRŞIT